

Bölüm Bir

1

Dört mayıs gününü beş mayısa bağlayan gece hava, mevsim normallerinin üzerinde serin ve yağışlıydı. Saatler on ikiye yaklaşırken Göztepe'deki evinin önünde taksiden inen Nurten Akkaya elindeki ufak evrak çantasıyla yağmurdan korunmak için hızla apartmanına daldı.

Dairesinin ışıklarını yakarken yaptığı yolculuğun yorgunluğunu daha iyi hissetmeye başlamıştı. İnce yağmurluğunu kapının yanındaki vestiyere astı, ayaklarından ayakkabılarını çıkarıp atarak çoraplarıyla yatak odasına yürüdü. Çok yorgundu ve tek isteği sıcak bir duş alıp hemen yatağa girmekti, uykusuzluktan perişan hissediyordu kendini.

Yatak odasının perdelerini kapattı, yeniden sıcak yuvasına dönmenin rahatlığını içinde duyumsamaya başladı. Alacağı sıcak duş ve sekiz saatlik rahat bir uykudan sonra yarın zımba gibi görevine yeniden başlayabilirdi. İki günlük iş gezisi tüm meşakkatine rağmen başarılı sonuçlanmıştı.

Elindeki evrak çantasını açıp içinden kısa namlulu, 38'lik Chiefs Special'ı parlak ahşap kabzasından tutarak yatağının başucundaki komodinin çekmecesine soktu, sonra çantayı kapatıp komodinin yanına bıraktı. Yatağın kenarına ilişip önce pantolonunu ayağından çıkardı. Paçaları yağın yağmurdan benek benek çamurlanmıştı, Nurten genelde tertipli ve düzenli bir kadındı ama yorucu yolculuğun etkisiyle onu askıya asmaya üşendi, nasıl olsa temizlenmeye ve bir ütüye ihtiyacı vardı, çocuksu bir aldırılmazlıkla pantolonunu yere, halının üzerine attı. Hızlı hızlı beyaz bluzunun düğmelerini çözdü. Kolundan altın kaplama saatini çıkarırken kadrana bir göz attı. Saat tam on ikiye on vardı.

Yarı çıplak banyoya yürüdü.

Elektrik düğmesini çevirip içeri girdi. Sıcak suyu ayarlarken banyodaki aynaya gözü takıldı. Yüzünde yorgun ve bitkin bir ifade vardı. Kadınlığının verdiği merakla yorgunluktan gözaltlarında oluşan halkalara ve koyuluğa biraz da endişe ile baktı. Topuz yapıp başında topladığı saçlarını serbest bıraktı. Uzun, kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Kısa bir an aynanın karşısında kalarak yorgun bedenini inceledi. Yaşı otuza gelmişti ve oldukça yıpratıcı bir iş yaşamı vardı. Sutyenini ve daracık slipini çıkarıp klozetin kapalı kapağının üzerine bıraktı; iki yanında dar şeridin yaptığı kızarıklıkla parmaklarıyla ovuştururken aynada görüntüsünü son bir kere daha inceledi. Sonra duşa kabinin şeffaf kapısını araladı.

İlk sesi de o zaman duydu.

Bir an irkilerek yanılıp yanılmadığını anlamak istedi. Ona mı öyle gelmişti acaba? Kulakları dikildi, adımını kabinin içine atamadı.

İçini garip bir tedirginlik kaplamıştı.

Çıplak ve korumasızdı.

Anlamsız bir ürküntüydü bu. Gecenin bu saatinde evinde kimse olamazdı. Ama içindeki huzursuzluğu yenemedi. Mesleki eğilimi ve işindeki beş senelik tecrübenin verdiği alışkanlıkla dönüp banyonun kapısına yaklaştı.

Çıplak ayakları fayansların üzerinde ses çıkarmıyordu. Banyoya girerken kapıyı örtmek gereğini duymamıştı, yalnız yaşadığı evinde daima güvenli olmuştu. Başını aralıktan uzatıp evinin sessizliğini dinledi. Her şey normal görünüyordu. Anlamsız evhamdı yaşadığı..

Gülümseyip başını salladı, bu saatte evinde ne olabilirdi ki? Şu son iki günü tam bir gerilim ve zor şartlar altında yaşamıştı, yorgunluğuna hükmetti. Yeniden duş kabininin yanına geldi ve içine girdi. Sıcak suyun musluğunu biraz kıstı.

Gece yarısına doğru dışarıdaki hava daha da sertleşmiş, banyonun ufak penceresi poyrazdan esen rüzgârla titremişti. Ardından bir şimşek çaktı, gök gürültüsü evin içinde yankılandı. Nurten ne gök gürültüsünden ne de tabiat olaylarından yıldı fakat içinde gayri tabii bir tedirginlik duyuyordu.

Bilinçsiz bir şekilde duşu kapattı.

Boş nazarlarla sanki yeni bir ses duyacakmış gibi etrafı dinledi.

Rüzgârın uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu.

Genç kadın duşa kabinin kapısını aralayarak tekrar dışarı çıktı. Islak ayaklarıyla zeminde kaymamaya çalışarak duvarda asılı bornozunu sırtına geçirdi. O anlamsız evham yeniden içini kaplamıştı.

Acaba mı, diye düşündü bir an. Ama aklına gelen şey olanaksızdı. Evine kimse girmiş olamazdı. Kapının kilidini açtığını çok iyi anımsıyordu.

Güvenliğinden emin olmalıydı. Başını uzatıp dar koridora tekrar baktı. Değişik bir şey göreceğini hiç sanmıyordu; nitekim yarı loş ve gölgeli koridor sessiz o nispette de boştu. Lâkin içindeki sıkıntıyı bir türlü yenemiyordu. Rahat bir duş yapabilmek için evi baştan aşağı kontrol etmeye karar verdi. Yatak odasına gidip, usulca komodinin çekmecesine bıraktığı silahını aldı. Silahını her zaman dolu tutardı. Emniyetini açtı ve sıkı sıkıya kavradı.

Aynı anda o garip sesi mutfak yönünde tekrar duyar gibi oldu. Bu kez yanılmadığına emindi. Sesin mahiyetini kestiremiyordu, belki sessizce dolaşan birinin ayak tıkırtısı, ya da varlığını belli etmek istemeyen birinin saldırıya geçmeden önceki saklanmak telâş. Ama muhakkak olan evin içinde yabancı bir varlığın mevcudiyetiydi. Ağır ve sinsi sinsi dolaşan biri. Genç kadın bunun bir hırsız olamayacağını hemen anladı; hırsızlık için zaman ve şartlar uygun değildi, her ne kadar evi iki gün boş kalmışsa da, her hangi bir hırsız evde henüz biri dolaşırken soyguna kalkışmazdı. Ayrıca beşinci katta oturuyordu ve hırsızın daire kapısı hariç, başka yerden içeriye girmesi mümkün değildi. O takdirde...

Aklına gelen ihtimali kabul etmek istemedi. Ama o ihtimal bir anda bütün vücudunun gerilmesine yetti. Beyni karıncalandı, kısa namlulu Chief Special'ine daha sıkı sarıldı. Düşündüğü doğru ise ciddi anlamda tehlikede sayılırdı. Kanındaki adrenalin arttığını hissediyordu. Gözleriyle önce bulunduğu yatak odasını taradı. O duyduğu garip sesin yatak odasından geldiğini sanmıyordu, zaten burada her hangi birinin saklanacağı uygun yerde yoktu. Yine de kendini bir amatör gibi duyumsayarak yatağın altına ve gardırobunun kapaklarını açarak içine baktı.

Onun bu gece doğruca eve döneceğini bilen iki kişi vardı. Fakat onlardan kuşkuya düşmek mantığının kabul edemeyeceği bir şeydi, ihanet etmezlerdi. Asla. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmak istedi. Belki de tamamen vehimdi, olmayan bir şeyi duyduğunu düşünüyordu ya da bütün bunlar iki uzun günün yorgunluğunun sonucuuydu. Yine de genç kadın ihtiyatı elinden bırakmadı; sağduyusuna güvenirdi ve bir tehlike hissediyordu, üstelik çok yakınında.

Silahını boşluğa doğrultup seri bir hamleyle yeniden koridora fırladı sanki her an koridorda bir şahısla karşılaşacağını düşünerek..

Boştu koridor.

Sessiz adımlarla mutfığa doğru ilerledi. Chief Special'ın hassas tetiğini tutan parmağı karıncalanıyordu. Mutfığa doğru bir iki adım daha attı. Hava değişimini fark etti. Rahat hissedilen bir serinlik geliyordu mutfığın aralık duran kapısından.

Orada birinin mevcudiyetini algıliyordu artık.

Yanılmadığına emindi, içindeki tarifsiz ürperti, kanının damarlarından çekilir gibi basınçlı deveranı ve yüreğindeki çarpıntı kendisini mutfakta birinin beklediğine işaretledi. İhanetti bu. Ona oyun oynamışlar, en ummadığı bir anda tuzağa düşürmeye kalkışmışlardı.

Ama sonuç onların istediği gibi tecelli etmeyecekti. Buna izin veremezdi. Nefesini tuttu ve mutfığa bir iki adım daha yaklaştı.

Dışarıda yağın yağmurun serinliğini, hatta sesini işitiyordu şimdi, irkildi. Galiba mutfak penceresi açıktı.

Durakladı bir an..

Ama oradan dairesine birinin girebilmesi âdeta olanaksızdı. Yoksa yadırgadığı, aklına kötü ihtimallerin üşüştüğü düşünceler yağmurun yarattığı sesler miydi? İki sabah evvel evden çıkarken mutfak penceresini açık bırakmış olabilir miydi?

İçinden, hayır, diye mırıldandı genç kadın. O sabah güneşli bir gündü ve mevsim bahardı ama Nurten asla yolculuğa çıkarken penceresini kapısını açık bırakan biri değildi, açık unutmaması imkânsızdı. Pencere kendiliğinden, rüzgârla açılmış olamaz mıydı?

Buna da ihtimal vermedi, vatistasda her hangi bir sorun yoktu. O pencereyi birisi açmış olmalıydı. Ama nasıl ve neden? Ayrıca mutfak penceresi apartmanın hava boşluğuna açıliyordu ve oradan beşinci kata birinin tırmanması olanaksızdı. Hiçbir yabancı buna cesaret edemezdi..

Genç kadın mutfığa daldı. En ufak bir hareket görse tetiğe asılacaktı fakat mutfakta gecenin karanlığı ve rüzgârın uğultusundan başka bir şey yoktu. Bir süre bekledi, yine de bir hareket bekledi;

kımıldama, kayma, yer değiştirme gibi. Ama en ufak bir canlılık yoktu mutfakta. Sadece dūřen yağmur damlacıklarının mutfak tezgâhının üzerinde çıkardığı seslerden başka. Nihayet duvardaki komondatöre dokundu, etraf birden aydınlandı. Küçük mutfağı aynen iki gün evvel çıkarken bıraktığı gibi duruyordu. Düzgün ve derli toplu.

Silahını indirdi, pencereye yaklaşıp camı kapattı. İçeriye dolan rüzgârın uğultusu birden kesilmiş, sanki mutfak mezar sessizliğine bürünmüştü. Fakat genç kadın içindeki huzursuzluğun kaybolmadığını duyumsadı. Pencereyi açık bulması belki üzerinde fazla durulmayacak basit bir olaydı ama Nurten eğitimi gereği ufak tefek de olsa hadiselerin sebep - sonuç bağlantıları üzerinde düşünme eğiliminde olan biriydi. Camın nasıl açıldığını henüz çözebilmiş değildi. Birkaç saniye meraklı gözlerle tezgâhın üzerindeki ıslaklığa baktı, içeriye süzölen yağmur suyu birikip satıhtaki meyile uyararak yer karoların üzerine kadar dökölmüştü; bu da en azından camın uzun süreden beri açık olduğunun kanıtıydı.

Huzursuz bir şekilde evin içini dinledi yeniden. Tam rahatlayamadı ama duyduğu garip seslerin kaynağının açık pencereden akseden sesler olduğuna hükmetti. Yine de banyoya dönmeden dairesinin diğer odalarını da bir kere gözden geçirdi. Evin içinde hiçbir fevkalâdelik, dikkatini çekecek değişik bir bulguya rastlayamadı. O yadırgadığı sesler de kesilmişti artık. Tabancasını içgüdüsel olarak aldığı komodinin çekmecesine değil bornozunun cebine attı, bu arada emniyeti de kapattı.

Üşümeye başlamıştı. Duşun sıcak suyunu yeniden açarak bornozunu çıkardı ve yorgun vücudunu sıcak suyun dinlendirici etkisine bıraktı. Duş genç kadına terapi gibi gelmişti, sinirlerinin gevşediğini, rahatladığını hissediyordu. Fakat gerçek kâbusu duşu kapattığı zaman başladı ve çok kısa sürdü. Suyun hışırtılı akışı kesilince kulağına yine yadırgadığı sesler gelir gibi olmuştu. Hem bu seferki ne yağmur sesiydi ne de rüzgâr.

Hızla duşa kabinin sürmeli kapısını itti. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Banyoda hiç tanımadığı bir adam nefret kusan nazarlarla kendisine bakıyordu ve en korkuncu da elinde ucuna susturucu takılı bir tabanca tutmasıydı. Genç kadının gerçekleri kavraması çok kısa sürdü. Adamı tanııyordu, onu daha önce hiç görmemişti ama kesinlikle Onun bir hırsız veya çıplaklığını seyreden bir ırz düşmanı olmadığından emindi. Burada niçin bulunduğunu tahmin edebiliyordu.

İçini tarifsiz bir korku kapladı. Bornozunun cebindeki silaha erişebilmesinin imkânsızlığını' kavramıştı. Nitekim banyosundaki yabancı tek kelime etmeden tetiğe iki kere asıldı. Kof bir ses çıktı. Asla diğer daire sakinlerini uykularından uyandırmayacak kadar yetersiz ve kısık. Adam işinin ehli biri olmalıydı, zira kurşunlar birkaç santim mesafeyle kadının sol göğsü hizasına saplandılar. Nurten ağzından en ufak bir feryat çıkmadan ayakta sallandı ve sonra dizleri kırılarak ıslak kabinin içine yuvarlandı. Göğüs nahiyesinden akan kanlar kabinin zeminindeki sulara karışırken genç kadın çoktan ölmüştü.

Katil soğukkanlı bir şekilde kadının çıplak vücuduna şöyle bir baktı. Kadının öldüğüne emin olduktan sonra sessiz adımlarla onu öylece bırakıp yatak odasına yöneldi. Ne aradığını gayet iyi biliyordu, ilk bakışta komodinin yanındaki evrak çantasını gördü. İçini açıp mevcut tek dosyayı çıkardı, kısa bir şekilde içine göz attı. Aradığını elde etmişti. Sonra cep telefonundan bir numarayı tuşladı. Karşı taraf hemen cevap verdi.

"Evet?"

"Görev yerine getirildi, efendim."

"Kusursuz mu?"

"En ufak bir pürüz yok."

"Mükemmel. Öyleyse hemen buraya gelmeni istiyorum."

Katil kendinden emin adımlarla daireden çıktı ve kimseye görünmeden ıslak gecenin karanlığında sokağın başında park ettiği arabasına yürüdü...

Genç kadının öldürölüşünden yaklaşık bir saat sonra kum grisi bir Honda Maslak yolunda ışıkları sönük dört katlı bir binanın otoparkına girmek için sinyal vermeye başladı. Otoparkın girişinde üniformalı iki gece bekçisinden biri kulübeden çıkarak kimlik kontrolü için arabaya yaklaştı. Yağmur sağanak halinde devam ediyordu. Honda'nın içindeki adam bekçinin yaklaştığını görünce yan camı düğmeye basarak açtı ve aralıktan bir kimlik uzattı. Bekçi kulübeden akseden ışığa rağmen küçük bir el feneriyle adamın uzattığı kimliği dikkatle inceledi ve hiç sesini çıkarmadan kimliği iade ederken, parmaklarını şapkasının vizörüne götürüp asker gibi bir selâm verdi. Az sonra girişi kapatan bariyer mekanik bir sesle açıldı ve adam Honda'yı hareket ettirdi.

Kum grisi araba binanın geniş bahçesinin arkasına kıvrılarak bir tur attı ve açık otopark'ta durmayarak beton bir girişten binanın zeminine inen dar bir methale saptı. Burası da kapalı bir otoparka girişiydi, içerde en azından otuz araba bırakılmıştı. Honda'nın sürücüsü kendine uygun bir yer bularak arabadan indi ve elinde tuttuğu Bond tipi bir çanta ile ışıklı okları takip ederek asansöre doğru yürüdü. Asansör kabineye bindiğinde kat göstergesine bir göz attı. Yeraltında eksi ile işaretlenmiş beş kat daha vardı ama o en üsteki dördüncü kata çıkacaktı. Düğmeye bastı. Asansör hafif bir vınlama ile hareket etti.

Adam elindeki çantayı bacaklarının arasına sıkıştırarak kravatını sıkıştırdı, saçlarını düzeltti, kendine bir çeki düzen verdi. Yaşlı adamın dış görüntüye ne kadar dikkat ettiğini iyi bilirdi. Kusursuz görünmek zorundaydı.

Asansör onu geniş fakat karanlık bir koridorun sonuna bırakmıştı. Koridor boyunca sadece tepedeki üç flüoresans lambasının beyaz ışığı vardı ve bu da uzun koridoru yeterince aydınlatmıyordu. Ne var ki gece ziyaretçisi binayı çok iyi bilen biriydi, gideceği ^eri bilen insanın rahatlığıyla ilerledi, koridorun sonundaki dar ve madeni bir kapının önüne gelince cebinden bir deste anahtar çıkararak kilide soktu. Kilidi ilk çevirişinde yandaki metal kundak içinde iki ufak lamba yandı. Birinin yanında kullanıma hazır ibaresi belirdi. Adam yazıya usulca dokununca, kalın madeni kapı körük gibi geriye gitti ve iki kişilik bir asansör kabini ortaya çıktı. Yaklaşık bir saat evvel Nurten Akkaya'yı evinde kalbinden vurarak öldüren adam, binada çok az kişinin bildiği ve kullanma imtiyazına sahip olduğu asansöre binerek hareket düğmesine bastı. Az sonra zeminin dört kat altına inmişti.

Asansörden çıkınca karşısına hemen iki görevli dikildi. Burası da uzun bir koridor halinde uzanıyordu. Fakat toprağın dört kat altındaki yer ışıl ışıl aydınlıktı ve koridor boyunca sıralanan odalarda derin bir çalışma sürüyordu. Hemen hemen odaların hepsinin kapıları açıktı ve koridor boyunca bir yığın insan odalar arasında gidip geliyordu.

Görevlilerden biri katili nezaketle selâmladı ve yol verdi.

Adam önünden geçtiği odaların içine bakmak gereğini bile duymuyordu ama koridorda onunla karşılaşanlar biraz kaygı biraz da ürküntüyle ya selam veriyorlar ya da göz göze gelmemeye çalışarak hemen önünden uzaklaşıyorlardı.

Kalın tüylü halılarla kaplı zeminde hiç ses çıkarmadan ilerledi. Adam üzerinde Başkan yazılı odanın kapısının önünde bir an durdu, derin bir nefes aldı ve sonra kapıyı tıkırdattı. Kapı içerden otomatik olarak açıldı. Burası gayet geniş bir çalışma odasıydı; loş, tam ortasında büyük ceviz bir masanın yer aldığı, tezyinatının zevkle yapıldığı, penceresizliğinin verdiği kasveti açık renklerle gidermeye çalışılmış, son derece rahat mobilyaların süslediği bir mekân. Oda gerçekte çevresindeki otuz, otuz beş santim enindeki kauçuk bloklarıyla ayrılmış müstakil bir modüldü. Kauçuk bloklar tüm titreşimlerin, insanların konuşmalarının dışarıya sızmasını engelliyordu. Ayrıca dilendiği zaman çalıştırılan bir anten donanımı HF, UHF, VHF ve mikro dalga iletişimine, yani içerdeki konuşmaların dinlenmesine karşı teçhiz edilmişti. Antenlere bağlı bir tayf analizcisi anormallikleri denetlemek üzere programlanmıştı.

Masanın arkasındaki döner koltukta atmış yaşlarında bembeyaz saçlı, zayıf ve zarif görünümlü bir adam oturuyordu. Sırtında koyu lacivert birtakım elbise vardı. Başkan'ın en dikkat çeken yanı ise, metal çerçeveli gözlükleri altında insanın içine buz gibi ürpertiler veren açık mavi gözleriydi.

Bakışları yılanı bile donduracak kadar soğuktu.

Katil odaya girince asker gibi dimdik, esas duruşta başıyla bir selam vermiş, sonra seri adımlarla ceviz masanın önüne doğru ilerlemişti. Aslında ondan bu kadar çekinmesine gerek yoktu ama maiyetindeki herkes gibi Katil'de ondan ürkerdi.

Kısık ve ölçülü bir ses tonuyla, "Dosyayı getirdim, efendim" dedi.

"Her hangi bir sorun çıkmadı, değil mi Engin?"

"Hayır, Başkan'ım, kesinlikle çıkmadı."

"Yani kadının ölümü ile bizim aramızda bir bağ kuramazlar, değil mi?"

"Yüzde yüz emin olabilirsiniz."

"Ama geciktin?"

"Haklısınız, efendim. Fakat benden kaynaklanmadı. Kadının evine dönmesi hesaplanan saati geçti.

Sanırım uçağı havaalanına rötarlı indi."

Başkan bir iki saniye kadar Engin denen adamın yüzüne dikkatle baktı.

"Nasıl bir silah kullandın?"

"Temiz bir tabanca efendim."

"Öyleyse o silahı hemen imha edin. Bir daha kullanılmamalı."

"Emredersiniz, Başkan'ım."

"Şimdi dosyayı ver."

Engin çantasından çıkardığı evrakı usulca ceviz masanın üzerine bıraktı. Ak saçlı adam işaret parmağıyla hafifçe burnunun üzerine düşen gözlüğünü yerine oturtarak önüne uzatılan dosyayı açıp incelemeye başladı. Engin Kurtsoy Başkan'ın donuk mavi gözleri dosyaya çevrilince sanki rahatlamış gibi bir soluk aldı; olayın bundan sonrası onu ilgilendirmiyordu artık ama yine de odadan çıkış izni alınca kadar tedirginliğinin süreceğinden emindi. Sabırla Başkan'ın incelemesinin bitmesini bekledi. Katile uzun gelen birkaç dakikadan sonra o soğuk mavi gözler yeniden kendisine döndü. Başkan İbrahim Sarı'nın ince dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görüldü.

"Evet" dedi İbrahim Sarı. "Ele geçirmek istediğimiz dosya buydu. Seni kutlarım Engin. Berlin Grubu bundan büyük memnuniyet duyacaktır. İyi bir iş yaptın. Gösterdiğin başarı mutlaka dikkate alınacaktır."

Engin bunun büyük bir iltifat olduğunu hemen anladı, zira Başkan'ın ağzından çok nadir olarak maiyetindeki insanlara böyle takdir işitilirdi.

"İyi geceler Engin" dedi adam. "Seninle hafta sonu yeniden temas kuracağım."

Engin Kurtsoy yaşlı adamı selâmlayarak odasından çıktı. Rahatlamış ve kuş gibi hafif hissetmeye başlamıştı kendini. Geldiği yolları takip ederek kapalı otoparka bıraktığı arabasının başına döndü, işini başarıyla tamamlamış bir profesyonelin huzuru içindeydi, arabasına atlayıp, motoru çalıştırdı. Az sonra binanın bahçesine çıkmış ve girişteki bariyerin önüne gelmişti. Görevlilerden biri kulübedeki kayıt defterine binayı terk eden arabanın plaka numarasını ve çıkış dakikasını not ederken, diğeri bariyeri kaldırmakla meşguldü.

Engin, görevliye yarım yamalak gülümsedi ve arabasını gazladı. Ana yola çıktığında başını çevirip üst katlardaki bütün ışıkları sönmük, ama alt katlarında derin bir faaliyetin bu saatlerde de hüküm sürdüğü Bilgi Veri Vakfı binasına son bir kere baktı.

Artık huzur içinde evine gidebilirdi...

Aynı gece İstanbul'un Taksim semtindeki beş yıldızlı bir otelde, saçlarını usturayla kazıtmış adam tombul parmaklarıyla genç kadını kalçalarından kavrayarak biraz daha kendine çekti. Şehvetten titreyen dili arzuyla önce kadının gergin ve pürüzsüz karnı ve göbeği çevresinde dolaştıktan sonra kasıklarının arasına doğru kaydı. Kadının kasık tüylerine bol miktarda sürdüğü parfüm yerine, vücudunun tabii olarak salgıladığı ten kokusunu tercih ederdi ama bunu ona söyleyecek zamanı olmamıştı.

Fiziksel uyumsuzluk vardı aralarında; adamın şişman, göbekli ve kısa boyu yanında kadının uzun boyu ve ince yapısı, orta yaşlı adamın zorlanmasına ve fazla eğilmesine neden oluyordu. Kel kafalı adam daha şimdiden körük gibi soluyordu.

Boyalı saçlı, aşırı makyajlı kadın ise gayet sakindi. Sadece mesleğinin gereğini yapmakla meşguldü.

Yatağın kenarına oturmuş, ellerini yumuşak yaylı şilteye dayayarak destek almış, uzun bacaklarını ise yere dizleri üzerine çömelmiş adamın omuzlarına atmıştı.

Her şey çok sıradan gibi görünüyordu.

Adamın bütün coşku ve ihtirasına rağmen, kadın duygusuzluğunu belli etmemeye gayret gösteriyor, adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bakışları otel odasının standart eşyaları üzerinde anlamsızca dolaşırken, arada sırada da kasıkları arasında dolaşan dilden etkileniyormuş gibi tamamen profesyonelce inilti çıkarılmayı ihmal etmiyordu. Adamı yeterince tanımadığı için bu sıkıcı dakikaların daha ne kadar süreceği hakkında fikri yoktu. Ama üstlendiği işi tamamlamak zorundaydı.

Mübalâğalı şekilde bir kere daha inledi. Rolüne devam etmek zorundaydı, sonra yataktan destek aldığı ellerinden birini adamın yağlı ve katmerli ensesine sararak biraz daha kasıklarının arasına doğru çekti. Adam daha şimdiden kasılarak titremeye başlamıştı. Kısa boylu adamın az sonra orgazma ulaşacağını hissetti ama bunun işini kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağı hakkında bir fikri yoktu henüz kadının. Ona verilen talimata göre bütün bir geceyi bu herifin koynunda geçirmek zorundaydı. Yüzünü ekşitti, adamı frenlemeyi yeğledi, âni bir kararla bacaklarını omuzlarından çekip geri kaçtı.

Kel kafalı adam homurdanarak söylenmeye başladı, iri pençeleriyle kadını kollarından sıkı sıkı kavradı, uzaklaşmasını engellemek istedi. Kadının en olmayacak anda uzaklaşmasına bozulmuştu.

Fakat kadın atik ve cevvaldi. Yatağın içinde yuvarlanıp öbür yana kaçmayı başardı. Ne olduğunu anlayamamıştı adam. Ters ters homurdandı.

"Ne oluyorsun be?"

"Dur. Acele etme" dedi kadın. "Ağır ol biraz."

"Saçmalama. Gel, buraya."

Kadın soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Önce paramı ver. Parayı peşin isterim."

"Başlarım şimdi senin parana. Beni ne sandın? "

"Anlayışlı olsana tatlım. Prensip meselesi bu. Ben böyle çalışırım, para peşin."

Kel kafalı adam kısık sesle, "Orospu!" diye söylendi.

Ama yine de kadının istediği parayı ödemek için ceketini astığı iskemleye doğru yürüdü. Başını biraz dumanlıydı; kadınla otelin barında tanışmışlar, üç duble viski içtikten sonra fiyatta anlaşmışlar ve doğru odaya çıkmışlardı. Adam bir tatsızlık çıkmasını istemiyordu; hemen hemen her iş gezisi için İstanbul'a geldiğinde bu tür kaçamakları yapardı. Bu oteli tercih etmesinin bir nedeni de, basının pek itibar etmediği, paparazzi denen gazeteci takımının burada ünlü iş adamlarının peşine takılmamasıydı. Ayrıca otelin barı istediği türde fahişelerin sık sık takıldıkları bir yerdi ve bu kadınlar birlikte oldukları adamların kimlikleri, meslekleri, ne iş yaptıkları konusunda meraklı değillerdi, onları sadece alacakları ücret ilgilendirirdi.

Kendine hâkim olmaya çalıştı Hasan Biberci; kadının davranışını büyötmeye gerek yoktu. Her ne kadar keyfine olmayacak bir anda limon sıktıysa da bunu telâfi ederdi. Cüzdanını çıkardı, daha önce anlaşmışları miktarı sayarak kadına uzattı.

"Al bakalım. İşte, paran. Uzan şimdi şu yatağa." Kadın parayı kapıp aceleyle saydı. Keyfi yerine geldi. Bu gece talihi yaver gidiyordu; her ne kadar biraz huzursuz idiyse de sabahleyin alacağı parayı düşünürse adamdan aldığı para devede kulak kalacaktı. Kalçalarını oynata oynata yürüyüp ücretini çantasının içine attı.

Adamın kendisini ne denli aç gözlerle seyrettiğinin farkındaydı. Yeniden yatağa dönerken ilk defa meraka kapılır gibi oldu. Acaba kimdi bu adam? Bu soru zihnini fazla meşgul etmemişti fahişenin. Müşterileri onu ilgilendirmezdi, sadece bazı mesleki kuralları vardı ve onlara riayet edilirse mesele yaratmazdı.

Öğleden sonra kendisini otelin lobisinde bulan ve teklif getiren sarışın yakışıklı genci anımsadı yeniden. Beklemediği bir teklif almış, doğrusu biraz da yadırgamıştı ama teklifin fazla abartılacak bir yanı da yoktu. Kaldı ki kazanacağı para neredeyse bir aylık kazancına yakın olacaktı, geri çeviremezdi.

Yatağa uzandı, bacaklarını iyice açtı.

Hasan Biberci şehvet dolu nazarlarla kadını yeniden seyre başladı. Mükemmel bir parçaydı; Her halde bu otele yeni yeni takılmaya başlamış olmalıydı, çünkü on gün evvel ki İstanbul ziyaretinde onu burada görmemişti. Ama şimdi bunları düşünecek durumda değildi, arzudan kudurmuşçasına kadına sarıldı ve Ankaralı büyük sanayici inanılmaz bir zevk girdabının içine düştü.

Saatler gecenin üçünü gösterirken fahişe Handan Solmaz yanında horultularla uyuyan adamın terli kolunu hafifçe tutup kaldırarak bedeninden uzaklaştırdı. Kel kafalı müşterisi derin bir uykundaydı. Yorgunluktan sabaha kadar uyanmayacağından emindi artık. İşinin asıl zor kısmı şimdi başlıyordu Handan'ın. Karanlık odada müşterisine biraz da tiksinererek baktı; adam sevişirken inanılmayacak derecede terliyordu. Aşırı terleyen erkeklerden nefret ederdi.

Uzulca yatakta doğruldu. Yumuşak şiltenin yayları esneyince kadın yine de irkilerek horlayan adama bir daha baktı. Daldığından emindi ama tedbirli olmak zorundaydı. Korkacak bir durum olmadığını gördü, adam derin uykundaydı, onu öylesine yormuştu ki değil yataktan kalktığını, oda da top patlasa duyacak hali yoktu. Önce bir bacağını hafifçe indirdi yere, sonra vücudunu çekip yataktan kalktı sessizce. Yine de huylanıyordu, paraya olan ihtiyacı yüzünden teklifi kabul etmişti ama uygulama anı gelince de içinde tereddütler başlamıştı. Akli böyle oyunlara pek ermezdi lâkin yapacağı iş için şöyle böyle bir aylık kazancını ödemeyi önerdiklerine göre bu işin içinde yasal olmayan bir yan vardı.

İçinden lanetler okudu Handan. O yakışıklı sarışının tavına gelmiş, basireti bağlanmış, hayır diyememişti. Karanlık odada, yatağın başucunda hareketsiz kaldı bir müddet, Karar veremiyordu bir türlü. Acaba başıma bir şey gelir mi, diye düşündü yeniden. Bu hususu sarışın gençle de müzakere etmiş ama delikanlı meselenin tamamıyla ekonomik boyutu olduğunu, istediklerinin şirketler arası bir

çekişmenin kendi taraflarına sağlayacağı menfaatten öte bir şey taşımadığını söylemişti. Delikanlının açıklamasından bir şey anlamamıştı zaten, böyle şeylere kesinlikle aklı ermezdi.

Daha fazla düşünmek istemedi; bir defa evet demişti ve istenileni yerine getirmek zorundaydı, artık fikrini değiştirmek için çok geç sayılırdı. Ayaklarının ucuna basa basa otel odasının girişindeki ufak antreye doğru yürüdü. Kel kafalı müşterisinin yanından hiç ayırmadığı yılan derisi çantasını bardan odaya çıktıklarında banyonun tam karşısındaki sürme kapılı dolaba tıktığını görmüştü.

Aradığı şey o çantanın içindeki bir dosyaydı.

Handan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Her şeye rağmen adamın birden uyanmasından ve kendini suçüstü yakalamasından ürküyordu. Adamın o derin uykudan asla uyanmayacağını bilmesine rağmen dönüp bir daha yatağa baktı. Işıklar sönük olduğundan odanın içi karanlıktı fakat şehrin ışıkları kapalı perdelerin arkasından bile içeriye süzülüp eşyaların şekillerini belirtiyordu.

Hasan yatağın içinde sırtı kadına dönük uyumaya devam ediyor, horultusu belki bitişik odadan dahi duyulacak tarzda yükseliyordu.

Kadın cesaretlendi.

Parmaklarını sürgü kapının sathına yapıştırarak hafifçe aksi istikamete doğru usulca itti. Fakat madeni bilyeler yerinde kayarken tiz ve metal bir ses odanın sessizliğinde yankılandı. Adamın çıkan sestem uyanacağını düşünen ve dehşete kapılan kadın hemen kapıyı tuttu. Ses bir anda kesilmişti.

Handan yeniden yatağa baktı. Yüreği ağzına gelmişti.

Horlamaya devam ediyordu kel kafalı müşterisi. Hiçbir şey duymamıştı. Yatakta en ufak bir hareket yoktu..

Handan yeniden cesaretlendi, fakat bu sefer sürgü kapıyı daha fazla itmeden aradan bileğini içeriye soktu. Işığı yakmaya cesareti yoktu. El yordamıyla içeri göremediği dolapta çantayı aradı. Önce ulaşamadı, sonra-kolunu aralıktan biraz daha içeriye sokmayı başardı. Nihayet parmakları yılan derisi evrak çantasına erişmişti.

Usulca aralıktan çekip çıkardı çantayı. Kalbi duracak gibiydi.

Asıl zor fasıl şimdi başlıyordu. Sarışın delikanlının kendisine belki yüz kere tekrarlattığı şeyleri anımsamaya çalıştı. Akli karma karışık ve çok yabancı olduğu şeyleri zihninde zor tutardı.

Sırtını banyo kapısına dayayıp bir an derin derin soludu. Sonra banyonun ışığını yakıp sessizce banyoya daldı, kapıyı da içerden kilitledi. Olabilecek en büyük aksilik tam bu sırada müşterisinin tuvalete kalkmasıydı.

Bunun olmaması için Tanrı'ya yakarmaya başladı.

Okan kısa kesilmiş sarı saçlarını kaşdı sabırsızlıkla. Saat sabahın üç buçuğuna yaklaşıyordu ama hâlâ o kahrolası fahişeden ses seda çıkmamıştı. Bir sigara daha yakıp otel odasının içinde volta atmaya devam etti. Yoksa böyle bir işi olmayacak birine havale etmekle hata mı etmişti? Başka çaresi yoktu; ilk bakışta çok anlamsız ve başını ağrıtabilecek bir formül gibi görünüyordu ama yeterince düşünülürse en iyisini yaptığına karar verdi.

Lâkin neden fahişeden bu saate kadar ses seda çıkmamıştı acaba?

Tekrar saatine bir göz attı. Üç buçuğa beş vardı. Yoksa orospu her şeyi unutup Hasan Biberci'nin koynunda uyuya mı kalmıştı? Olamazdı, imkânı yoktu. Öyle aptal birine hiç benzemiyordu, meseleyi kavramıştı. Ayrıca yapacağı oldukça basit bir işti. Herif sızdıktan sonra sadece çantasından bir dosya çalacaktı, hepsi o kadar.

Öyleyse neden bu kadar gecikmişti?

En azından becerememişse durumu kendisine haber vermesi gerekmez miydi? Odalarına çekilmeden önce barda adamın üç duble viski içtiğini gözleriyle görmüştü, herif daha odasına çekilmeden zaten çakır keyif olmuştu; o kafayla bu saate kadar kadınla hâlâ sevişmeye devam edebileceğine ihtimal vermiyordu.

Çalan cep telefonun ziliyle yerinden sıçradı Okan. Boş bulunmuş bir an kapının çalındığını sanmıştı.

Hemen elini cebine atıp telefonunu çıkarıp açtı.

"Alo?"

"İş tamam mı?"

Sesi hemen tanımıştı Okan.

"Bekliyorum Mehmet Bey" diye kekeleydi. "Ben de az sonra sizi arayacaktım."

"Bekliyor musun? Anlamadım, neyi bekliyorsun?"

"İşi yapacak olan kişinin dosyayı getirmesini."

"Ne demek o? Ben işi senin yapmanı emretmiştim."

"Evet, öyle de.. Bu çok tehlikeli olabilirdi.. Biliyorsunuz

Hasan Biberci beni tanır. Ona yaklaşmam sakıncalı olabilirdi..

Ben de işi başka birine havale ettim."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Adam şaşırılmış gibi duraklamıştı.

"Ne dedin sen? Bir başkasına mı havale ettin?"

Çekinerek, "Evet" diye fısıldadı Okan. "Hepimizin emniyeti için."

"Sen neler saçmalıyorsun be adam! Nasıl emirleri değiştirmeye kalkışsın sen!"

"Şey efendim. Düşündüm de."

"Kes saçmalığı. Kime havale ettin? Yoksa Orhan'a mı?"

Sarışın adam yutkundu.

"Değil efendim. Otelde çalışan birine."

Adamın sesi hattın öbür ucunda çın çın çınladı.

"Ulan ne bok yedin sen? Çıldırдың mı? İnanamıyorum, bir yabancıya nasıl olurda böyle bir işi teklif edersin? Yoksa kat görevlilerinden biri mi?"

Okan'ın boğazı kurudu. Gerçek daha feciydi. O iyi bir plan yaptığına inanıyordu ama bunu Mehmet Aksu'ya anlatamazdı.

"Hayır, hayır." diye mırıldandı. "Kat görevlisi filan değil."

"Kim öyleyse?"

"Telaşlanmayın Mehmet Bey, inanın o bu işi hepimizden daha iyi becerebilecek biri." "Kısa kes de söyle, kim bu?"

Okan kızarıp bozardı. Fakat daha fazla saklayamazdı gerçeği.

"Bir fahişe" diyebilirdi. "Bu otelde sık sık iş tutan bir fahişe."

Önce bir sessizlik oldu. Sonra da Mehmet Aksu'nun sesi kulaklarında patladı.

"Allah belânı versin! Sen kafayı yemişsin sersem herif!"

Telefon kapanmıştı.

Sarışın delikanlı bir an yerinde sallandı. Tüm bedenini ter kapladı. Fahişe dosyayı çalamazsa hapi yuttuğunu anlamıştı artık. Tam o sırada oda kapısının vurulduğunu duydu.

Klozet kapağının üzerine oturmuştu Handan. Heyecandan titriyordu. Mutlaka bir aksilik olmalıydı, hem de esaslı bir aksilik. Sarışın delikanlının tane tane söylediği cümleleri hatırlıyordu şimdi.

Kültürlü bir kadın değildi muhakkak ama söylenenleri anlamayacak kadar cahil de değildi. Aceleyle dizleri üzerine aldığı çantayı ümitsizce bir daha aradı.

Bunun içinde dosya filan yoktu.

Telaşa kapıldı. Üstüne düşeni yapmış, o kel kafalı herifle sevişmiş, uyutmuş, çantayı dolaptan çıkarmış ve banyoya girip çantayı açmıştı da. Ama o lanet dosyayı içinde bulamamıştı. Ne yapacağını düşündü bir an. Dosya yoksa alacağı para da yok demektir. Bu haksızlıktı, o gerekeni yapmıştı.

Alacağı ücreti hak ettiğine inanıyordu. En iyisi durumu derhal sarışın delikanlıya haber vermektir.

Ümitsizce çantayı bir daha karıştırdı.

Dosyaya benzer hiçbir şey yoktu içinde. Bir uçak bileti, iki dolma kalem, birkaç banka hesap cüzdanı, bir deste anahtar ve ne olduğunu anlamadığı ince, siyah, dikdörtgen, avuç içi kadar ufak nesne mevcuttu. Handan onun bir bilgisayar disketi olduğunu kavrayamamıştı.

Delikanlının söylediklerini yeniden anımsamaya çalıştı; özellikle verdiği yabancı ismi unutmamaya gayret ediyordu. Aradığı dosyanın adını hafızasına kazımişti.

Hannover teklifi.

Bir yanlışlık olmalıydı, ama yanlışlığı yapan kendisi değildi. Çantanın içinde yazılı tek bir evrak dahi mevcut değildi. Acaba gizli bir gözü olabilir mi, diye çantayı biraz daha kurcaladı, uzun tırnaklarıyla pahalı deriyi kaldırmaya çalıştı. Yoktu, gizli bir gözü filan da yoktu çantanın.

Üşümeye başladı. Klozetin üzerinde çırılçıplak oturuyordu. Yapacak başka bir şeyi kalmamıştı, tek çare durumu yakışıklıya haber vermektir. Banyodan çıktı, ışığı söndürdü. Çantayı aralıktan dolabın içine tıktı. Yatağa bir göz attı, müşterisi bıraktığı şekilde horlayarak uyumaya devam ediyordu.

Sessizce giyinmeye başladı. Huzursuzdu ve odayı biran önce terk etmesi gerektiğine inanıyordu artık. Anahtarı aldı ve dışarı çıktı.

Sarışın adam kaldığı odanın numarasını vermişti, iki kat alttaydı. Gecenin üç buçuğunda bütün koridorlar derin bir sessizlik içindeydi. Katta ki iki asansör de boştu. Hiç beklemeden aşağıya indi. Adamın odasını buldu ve kapıyı tıkırdattı.

Adamın suratına bakar bakmaz onun da ne kadar heyecanlı ve gergin olduğunu anlamıştı. Okan âdeta nefesini tutarak güçlkle sordu.

"Nerede dosya?"

"Yok" dedi fahişe Handan. "Çantanın içinde bulamadım." Bir yandan da görevini yerine getirdiği halde hak ettiği parayı alamayacağını endişesini duyuyordu içinde.

"Ne? Çantanın içinde yok mu dedin. Beceriksiz kaltak. Yok, olur mu hiç? Nasıl bulamazsın kocaman dosyayı. Yoksa neyi aradığını unuttun mu?"

Delikanlının sinirli ifadesine önce aldırmadı Handan.

"Yok işte. Kır mü sandın beni? Olsaydı görmez miydim? Bağırıp durma. Herif sızınca dolaba kaldırdığı çantayı banyoya götürüp açtım, iyice baktım içine. Bir uçak bileti, banka cüzdanları ve dolma kalemlerden başka hiçbir şey yoktu."

Handan ne olduğunu ve nasıl tarif edileceğini bilmediğinden disketi pas geçmeyi, ondan hiç bahsetmemeyi yeğledi. Delikanlının istediğinin o ufak ve ince nesne olmadığına emindi zaten. Aradığı Hannover Teklifi Dosyası'nın bir diskete sığdırılacağı bilemezdi.

Okan şaşkınlıkla sendeledi.

Şimdi her şey mahvolmuştu. Artık Mehmet Aksu'ya ileri süreceği savunması da kalmamıştı. Bilgi Veri Vakfı mensupları böyle bir hatayı affetmezlerdi.

Fahişeyi kolundan tutup çekti ve kızgınlıkla suratına şiddetli bir tokat savurdu. Genç kadın böyle bir saldırı beklemiyordu. Camı yandı, kaçmak istedi ama bu sefer de delikanlı onu saçlarından kavramıştı.

"Ulan orospu, yalan söylüyorsan senin hayatımı söndürürüm. Anlıyor musun beni?"

Handan neye uğradığını şaşırmişti. Yavaş yavaş bu işe bulaşırken duyduğu endişeler şimdi daha yoğunlaşıyordu. Para cazipti, hatta çok cazipti ama kendisi gibi bir otel kuşuna neden böyle bir iş teklif edildiğini de önceden düşünmesi gerekmez miydi? Camı yanmasına rağmen gıki çıkmamış, yediği tokada rağmen feryat etmemişti. Delikanlının gözlerine bakarken savurduğu tehdidin hiç de palavra olmadığını da o an anlamıştı. Yakışıklı delikanlı kendisinden bile fazla korkuyordu. Hayatın tecrübeleri ona bu korkuları öğretmişti. Kısık kısık inledi.

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum sana. Çanta da dosya filan yok."

Bir süre kararsız kalan Okan, kadının saçlarını bıraktı ama kolundan hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Düşünmeye çalıştı.

"İyi düşün, hatırlamaya çalış. Dosyayı çantadan çıkarmış başka bir yere saklamış olabilir mi?"

Handan bir iki saniye düşündü, sonra olumsuzca başını salladı.

"Hayır, odaya girdikten sonra o çantayı hiç açmadı, buna eminim. Öyle olsa dikkatimi çekerdi. Sadece onu dolaba koydu. Ama barda buluşmadan önce odada bir yere sakladıysa onu bilemem."

Bu olanaksızdı. Zira Okan, Hasan Biberci toplantıdan çıktığından beri peşindeydi, doğruca otele gelmiş ve bara girmişti. Ondan sonra barda fahişeyle karşılaşmış ve plan işlemeye başlamıştı. Odasına dada önce çıkmadığını biliyordu. Bu durumda dosyayı çantadan çıkarmış olması söz konusu olamazdı. Zaten otel odasında kalın bir dosyayı çantasından gayri nerede saklayabilirdi ki? Kadına dönüp homurdandı yeniden. "Beraberken hiç odasına gelen biri oldu mu?"

"Hayır" dedi Handan.

"Yani dosyayı bir başkasına vermiş olamaz, değil mi?"

Başını olumsuzca iki yana salladı fahişe. "Olamaz."

"Peki, senin yanından hiç kimseye telefon etti mi?"

"Hayır."

"Onu arayan oldu mu?"

Tekrar düşündü Handan. "Hatırladığım kadarıyla olmadı."

"Lanet olsun" diye homurdandı genç adam. "Ne oldu bu dosyaya uçmadı ya?"

Fahişe bütün saflığıyla sordu.

"Benim aklım ermez ama dosyanın o çantada olduğuna kesin emin misin?"

Okan kadının yüzüne ilgiyle baktı. Evet, bu hiç de yabana atılır bir fikir değildi; belki de onlar bir hata yapmışlar, yetersiz istihbarat toplamışlardı. Bunu düşünmesi lâzımdı. Kadının kolunu bıraktı, odanın içinde volta atmaya başladı. Bu iş için bir fahişe kullanmanın yanlış olduğunu kabul ediyordu

fakat kadın görevini yapmış ve çantayı açıp dosyaya ulaşmaya çalışmıştı, şayet dosya çantaya hiç konmamışsa ya da Hasan Biberci o dosyayı yanına hiç almamışsa, bu ne kadının ne de kendisinin kusuruydu. Şimdi bütün sorun durumu patronuna nasıl açıklayacağındaydı.

Handan, sessiz ve sinirli adımlarla odanın içinde voltalayan adama baktı bir süre. Burnu pis kokular alıyordu ve şimdi yakışıklı adamın teklifini kabul ettiği için bin pişmandı. Tek isteği bir an evvel buradan uzaklaşmaktı, hatta alacağı paradan bile vazgeçmeye hazırdı. Yine de şansını bir kere denedi. Titrek bir sesle mırıldandı.

"Tamam, mı?" dedi. "Ben istediklerini yerine getirdim. Dosya çanta da yoksa benim suçum değil. Şimdi ver paramı gideyim."

Okan dönüp dik dik kadına baktı. Gerçekten de artık onun yapacağı bir şey kalmamıştı. Sadece onu biraz korkutması ve ağzını asla açmaması gerekirdi.

"Bana bak!" diye kükredi. "Bu gece olanları ve sana anlattıklarımı sonsuza kadar unutacaksın. Bu tamamıyla aramızda kalacak. Eğer birine ağzından tek kelime çıktığını duyarsam seni öldürürüm." Fahişe korkudan titredi.

Tehdidin ciddi olduğuna inanmıştı.

"Asla. Asla kimseye bahsetmeyeceğim. Bana inanabilirsin."

Delikanlı elini cebine attı bir zarf çıkararak kadının eline sıkıştırdı. "Hadi şimdi toz ol ve en azından on gün bu otele uğrama, tamam mı?"

Handan işi sonuçlandıramadığı için adamın parasını ödeyeceğini sanmıyordu ama ummadığı bir şekilde parayı avucunun içinde bulunca yediği tokatı unutup gülümsedi.

"Söz" dedi. "Bir ay bu otele adımı mı bile atmam."

Aceleyle kapıya koştu/Gerçekten de bu kâbusun bir an önce bitmesini istiyordu. Rahat bir nefesi ancak Karagümrük'teki ufak kiralık dairesine kapağı attığı zaman alacaktı.

Okan arkasından seslendi.

"Dur bir dakika. Senin belirli bir mekânın var mı? Yani nerede oturursun?"

Kadın yine kuşkuyla dönüp adama baktı.

"Neden soruyorsun?"

Sarışın delikanlının beyninde bin bir tilki dolaşıyordu. Alt tarafı tesadüfen otelde bulunduğu bir fahişeydi o, hakkında fazla bir şey bilmiyordu ve patronlarının henüz olaya nasıl tepki gösterecekleri hakkında da tahmin yürütemiyordu. Kadınlı yeniden temas kurmak zorunda olabilirdi. Bozuntuya vermedi.

"Kim bilir" dedi. "Belki sana başka bir iş daha verebilirim. Gördüğün gibi iyi para ödüyörsün, değil mi?"

Handan evet dercesine başını salladı tekrar. Ama bir daha asla böyle teklifleri kabul etmemeye kararlıydı. Ne var ki bunu adamın yüzüne karşı söyleyemezdi. Onu ürkütmeye hiç niyeti yoktu. Gerçi adamın da başarısızlığından sonra yeni bir teklif getirmesi abesti.

"Karagümrük'te oturuyorum" dedi. "Kuşçu Ahmet Efendi Sokak'ta."

Fakat apartman numarasını vermekten özellikle kaçınmıştı.

Okan anladım, dercesine kadını süzdü. Sonra kısık bir sesle mırıldandı.

"Hadi, şimdi toz ol! "

Handan odadan çıkıp kapıyı kapatınca yıldırım gibi kendisini o kata getiren asansör kabineine koştu. O esnada yukarıdaki kel kafalı müşterisinin hâlâ uykuda olup olmadığını düşünüyordu. Acaba gece yarısı sessizce koynundan çıkıp kaçtığını fark etmiş miydi?

Durumu şimdi Mehmet Aksu'ya nasıl rapor edecekti? Okan Dikmen tam aklından bunu geçirirken telefonu tekrar çaldı. Soğuk soğuk terler döken genç telefonu endişeyle açtı. Patronun sesi buz gibiydi.

"Raporu aldın mı?"

"Üzgünüm Mehmet Bey ama rapor çantada yokmuş." "Yok muymuş? Alay mı ediyorsun benimle?"

"Estağfurullah efendim, ne haddime. Fakat kadın ." Mehmet Aksu top gibi gürlereyrek Okan'ın sözünü kesti. "Tabii meselenin çözümünü bir orospuya bırakırsan sonuç bu olur."

"Fakat efendim."

"Fakatı filan yok. Yediğin naneyi temizlemek zorundasın.

Kadın şimdi hepimizi mahvedecek bilgilere sahip. Buna izin veremeyiz."

"Ama o hiç bir şey bilmiyor. Durum..."

"Kes mızızlanmayı. O orospuyu hemen ortadan kaldır. Yaşamaları hepimizin sonu olabilir. Derhal onu bul ve öldür."

Okan Dikmen dona kaldı. Vakıf hesabına çok iş yapmıştı ama şimdiye kadar hiç cinayet işlememişti. Ne diyeceğini kestiremedi.

"Emrimi anladın mı?"

"Evet efendim. Kadını susturacağım."

"İyi öyleyse. Bu senin de kurtuluşun olur."

Okan başka tek kelime edemeden telefonu kapattı.

2

Ertesi gün öğleyin saat bire doğru Handan, Karagümrük'teki ucuz eşyalarla donatılmış evindeki yatağında gözünü açtı. Uykusunu tam alamamıştı; bir an yorganı başına çekip uyumayı düşledi. Yorgundu da. Yatağın içinde sağdan sola dönerken memelerinde ve boynunda sızlamalar hissetti. Meraka kapılıp doğruldu, pazen geceliğinin yakasını aralayarak memelerine baktı. Özellikle sol memesinin 'üstünde kocaman bir çürük oluşmuştu.

"Hayvan herif!" diye homurdandı kendini tutamayarak. Göğsündeki berenin dün geceki kel kafalı müşterisi tarafından oluşturulduğunu hatırlamıştı. Herif boğuşur gibi sevişiyordu; adamın garip alışkanlıkları ve zevkleri vardı, gerçi Handan profesyonel bir fahişe olarak bu tür davranışlara alıştı ama anlaşılan dün gece müşterisi biraz fazla ileri gitmişti.

Dün geceyi anımsaması uykusunu kaçırdı, yatağın içinde gerindi, uyumaya devam edip etmemek hususunda kararsız kaldı, sonunda mahmur gözlerle yorganı üstünden itip yatağın kenarına oturdu. Tembel tembel esnedi. Ayağına topuksuz eski 32 terliklerini geçirip bir kere daha emin olmak için siyah deri çantası kavrayıp zarfın içindeki paraları yeniden saydı, keyfi yerine gelir gibi oldu. Tatsız ve korkulu bir gece geçirmiş, üstelik o sarışın herif tarafından da hırpalanıp tokatlanmıştı ama Handan bunu meslek kazası diye nitelendirip geçitirdi; bazen böyle vakalar olurdu.

Yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Değil bu gün belki bir ay çalışmak zorunda değildi, tabii bu hiç çalışmayacağı anlamına gelmiyordu ama şimdi müşterilerini daha titizlikle seçme şansı doğmuştu, ancak gözüne kestirdiği, gönlünün çektiği erkeklerle iş tutabilirdi. Aynaya bakınca yeniden ağızdan bir küfür yükseldi.

"Vay eşoğlueşsek!" diye söylendi. Uzun boynunda da kocaman bir morluk oluşmuştu. Herifin vantuz gibi dudaklarıyla boynunu emişini tiksinererek hatırladı. Bu haliyle işe çıkması biraz zordu. Banyodan çıkınca üşüdüğünü hissederek havı dökülmeye yüz tutmuş eski hırkayı sırtına geçirdi. Gün öğleye yaklaştığı halde saatlerdir bir şey yemediğini hatırladı. Dağınık mutfağına girip ocağa çay koydu. Buzdolabından biraz kaşar peyniri ile zeytin çıkardı. Ne zamandan beri dışarıda kaldığını hatırlamadığı yarım ekmeğe taş gibi bayatlamıştı, yenecek halde değildi. Ekmeğe boş verdi, tezgâhın üstündeki dolaplarda hiç açılmamış bir paket bisküvi olacaktı, aradı ama onu da bulamadı. Çay suyu kaynayınca kadar vakit geçirmek için salona yürüdü; yine de evdeki eksikler neşesini kaçırmamıştı. Küçük ekran televizyonunu açtı. İlk açtığı kanal da haber bülteni vardı; Handan haberlere ilgi duymadığı için elindeki arama cihazıyla kanalları zaplamağa başladı. Saat başı olması hasebiyle çoğu kanal o sırada haberleri veriyordu. Zevkine uygun bir program bulamadığı için tam televizyonu kapatacakken ekrana gözleri takıldı. Birden irkildi, yüreği güm güm atmaya başladı. Acaba yanlış mı görüyorum diye dikkat kesildi.

Ekranda kel kafalı şişman bir adamın görüntüsü vardı. Tanıdığı bir sima

33

Damarlarındaki kanın çekildiğini hisseder gibi oldu.

Yanılmıyorsa bu dün gece Taksim'deki otelde seviştiği müşterisiydi.

Ne olduğunu anlamak için hızla televizyonun sesini açtı. Erkek spikerin sesi şimdi kulaklarında çınliyordu. Gözleri büyüdü Handan'ın..

"Tanınmış Ankaralı büyük sanayici Hasan Biberici dün gece sabaha karşı Taksim'deki bir otelde boğularak öldürülmüştür. Duruma el koyan İstanbul polisi büyük bir titizlikle çalışmasına rağmen henüz basına tatminkâr bir açıklama yapılmamıştır. İlk edinilen bilgilere göre cinayetin sebebi bilinmemektedir. Fakat maktulün yatakta çırılçıplak bulunması akla çeşitli olasılıkları getirmektedir. Görgü tanıklarının ifadesine göre Hasan Biberici en son akşam dokuz sularında otelin barında görülmüştür."

Daha fazlasını dinleyemedi Handan.

Midesine bir kramp girer gibi olmuştu. Özellikle görgü tanıkları cümlesi kulaklarında uğulduyordu. Bunun anlamı otel personelinin birilerinin polise verdiği ifade demektir. Hasan Biberici denen herif

barda kendisiyle içki içmişti ve en azından bu beraberliğe şahit olan barmen ve yardımcısı vardı. Barmen Niyazi kendisini tanırdı. Sonra bardan çıkıp lobide asansöre gidişlerini, odaya beraber çıkışlarını gören başkalarının olup olmadığını hatırlamıyordu Handan. O sırada etrafıyla pek ilgilenmemişti zira.

Kapıldığı dehşetten kurtulamıyordu henüz. O otelde müşterilerin fahişelerle ilişki kurmalarına pek ses çıkarılmazdı, ne de olsa pahalı bir oteldi ve genellikle tatsız vakaların çıkmasına da pek izin verilmezdi. Ama bu hiç hesapta olmayan, beklenmedik bir vakaydı. Bir cinayet işlenebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Genç kadının zihni dumura uğramış gibiydi. Fakat içgüdüsel olarak tehlikede olduğunu hissediyordu. O herifle sabahın üçüne kadar birlikte olmuştu ve bardaki görgü tanıkları ismini verirlerse polis yakasına yapıştı. Titremeye başladı. Olayı düzgün bir mantık silsilesi içinde düşünemiyordu. O katil değildi ama bunu polise nasıl anlatabilirdi ki?

Birden yakışıklı sarışını anımsadı. Dosyayı ele geçirmek isteyen genci.

Acaba o kimdi?

Kel kafalı adamla alıp veremediği neydi? Aklına ilk gelen şey müşterisini o sarışın adamın öldürdüğü oldu. Öyle düşünmesi içinde yeterli neden vardı. Cinayet sebebini de biliyordu. O dosya. Hannover dosyası. Adam mutlaka onun için öldürülmüştü.

Kaçmalıyım, diye düşündü Handan.

Polis mutlaka izini bulurdu. Çalışırken takma bir ad kullanmıyordu. Handan onun kendi adıydı ve poliste sabıkalıydı. Adını ve adresini bulmaları an meselesiydi. Her an buraya gelebilirlerdi. Genç kadının dizleri titremeye başlamıştı.

Çılgın gibi giyinmeye koştu.

Kendini sokağa attı Handan. Ama ne yapacağı, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu, tek isteği evden uzaklaşmaktı. Çünkü önünde sonunda polisin kapıya dayanacağına inanıyordu, hatta geç bile kalmışlardı. Televizyonda o haberi işittiği için kendini şanslı hissetmeye başlamıştı, yoksa bütün bir günü evden çıkmadan dinlenerek geçirmeyi düşünmüştü. Ama mayıs ayının ılık rüzgârı yüzüne çarparken ne denli zor bir durumda olduğunu daha iyi idrak etmeye başladı. Evinde kalamayacağına göre nereye gidebilirdi? Gerçi bu meslekte güvendiği, ağzı sır tutan birkaç arkadaşı vardı ama bu çok ciddi bir meseleydi onlara açılmaz, durumunu izah edemezdi. Onların yanına gidemeyeceğini biliyordu; ayrıca dedikodunun çabuk yayılacağını, aynı oteli kullanan ve aralarında mesleki rekabet olan bir iki kadının tüm ayrıntıları daha şimdiden etrafa yaymaya başladıklarından da emindi. Hayatta yakını olan sadece iki kardeşi vardı; ağabeyi bu yola düştüğünden beri onu reddetmiş ve selam sabahı kesmişti, İzmir'de otururdu, onun yanına sığınması söz konusu bile değildi. Ablası ise Samsun'lu bir manavla evlenerek beş sene evvel Samsun'a yerleşmişti. Geçen sene bir defa İzmir'de karşılaşmışlar ama göz göze geldiklerinde kocasının yanında başını çevirip yürüyüp gitmişti. Çaresizlik içine işledi genç fahişenin. Yoğun bir ümitsizliğe kapıldı. Hayatının hiçbir döneminde kendinin bu kadar yalnız ve imkânsız hissetmemişti. Koca kentin sokaklarında boğulduğunu duyumsuyordu.

Başının çaresine bakmalıydı ama bunu nasıl becereceği hususunda henüz aklına en ufak bir fikir gelmiyordu.

Ta ki, şansının birden döndüğüne inandığı o mutlu tesadüf yaşayacağı ana kadar.

Zeynep yirmi dokuz yaşındaydı, iri yeşil gözlerini cinayetin işlendiği otelin lobisindeki gazeteci kalabalığının arasında açıklama yapan Asayiş Şubesinin Baş komiserine dikmişti. Adamın sıkıntılı hali pek belli oluyordu. Hızla ilerleyip kalabalığın arasına karıştı, şimdi baş komiserin beyanatını daha iyi duyuyordu. Not alma gereğini duymadı, hafızasına müthiş güvenirdi. Otelin bu bölümü gazeteci ve televizyon 36 muhabirlerinden geçilmiyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, kısa ve yetersiz açıklamadan sonra medya mensuplarından yoğun sualler yükseliyordu.

Baş komiser Emre Boran kırkına merdiven dayamış tecrübeli bir polisti, yöneltilen sorulardan sıkılmış görünmesine rağmen, elinden geldiğince uygun fakat kısa cevaplar veriyordu. Ne var ki Zeynep açıklamaların çok yetersiz kaldığını hemen sezmişti. Polisin resmi beyanatından dış dokunur bilgi alamayacağını mesleki deneyimiyle çabucak anladı. Her zaman böyle olurdu zaten, polis neticeye gidecek bilgileri asla basına aktarmazdı.

Yine de Emre Boran'ın açıklamasında maktulün en son otelin barında görüldüğünü duymuştu. Bilgi toplamak için yeterliydi bu kadarı. Barlar her zaman konuşma gereğini duyan insanlarla dolup

taşardı. Orada fazla oyalanmadı, lobinin gazeteci ordusundan geçilmeyen bölümünden uzaklaşarak aynı katta ki bara yürüdü.

Saat on birdi henüz, normalde bu saatte bomboş olması gereken bar oldukça kalabalıktı, içerdeki kalabalığın barın daimi müdavimleri ve otelin müşterilerinden ziyade Baş Komiserin kısa açıklaması sırasında verdiği bilgi üzerine buraya dolmuş gazetecilerden oluştuğunu gördü. Hiç de şaşmadı, haklı olarak gazeteciler dişe dokunur bilgi peşindeydiler. Kim bilir ne senaryolar yazılacak, ne komplo teorileri üretilecekti. Basın böyle çalışırdı.

Bar-Amerikandaki taburelerden birine ilişti.

İçkiyle başı pek hoş değildi, hele günün bu saatinde. Bira söyledi. Barmenin önüne bıraktığı köpüklü bardaktan bir fırt çekerken yanında oturanların konuşmalarına kulak vermeye başladı. Onlar da gazeteciydi ama biraz ekâbir takımından; olayın gelişimini takipten çok, yorumunu yapacak, kalantor mülkî âmirlerle özel sohbetler ayarlamaya çalışacak cinstendiler, ikisinin de yaşı elli civarındaydı. Zeynep kır saçlı, bıyıkları ağırmış olanını hemen tanıdı, İstanbul'un tirajı en yüksek gazetelerinden birinin ünlü köşe yazarıydı. Adam kısık sesle yorumlar yapıyordu.

"Tam bir rezalet azizim" diyordu. "Gerçek bir skandal."

"Çok doğru Süha ağabey" dedi, öteki başını tasdik babında sallayarak. "Bizim çocuklardan işittiğime göre geceyi adı bir sokak fahişesiyle geçirmiş."

"Hayret yani! Onun gibi bir adamın müptezel bir sokak kadınıyla sabahlaması olacak şey değil. Hiç olmazsa biraz daha kaliteliğini bulmalıydı. Olacağı budur."

Bunlar ölenin arkasından yapılan ilk yakıştırmalardı.

Köşe yazarı homurdandı.

"Cinayet nedeni için polis bir açıklamada bulundu mu?"

"Henüz yorum yok. Para olabilir tabii. Hiç belli olmaz, yanında çok para varsa kadın paraya da tamah etmiş olabilir. Sebep mi ararsın?"

Köşe yazarı pişkin pişkin sırttı.

"Yahu Zeki" dedi. "Yoksa herifin başka sıkıntısı mı vardı, anlarsın ya bizim yaşımızdaki adamlar da sık sık rastlanan bir durum. Kariyi beceremediyse, hakarete, dövmeyle filan da kalkışmış olabilir. Orospunun da kafası attıysa belki şirazeyi şaşırmıştır."

Durum sanki çok olağanmış gibi ikisi de gülüştiler.

Köşe yazarı tekrar sordu.

"O fahişeyi bulmuşlar mı?"

"Polis şimdilik ondan hiç bahsetmiyor abi, ama bizim kulağı delik arkadaşlar şimdiden kadının kimliğini tespit etmişler bile. Otel kendine mesken ittihaz etmiş bir fahişeymiş. Her gece bu bara gelip gözüne kestirdiği zengin müşterilere kancayı takarmış. Anlayacağın otel müstahdemleri kariyi tanıyor. Bizim oğlanlar kadının adını almışlar bile Handan'mış adı." "Başka ne öğrendiniz?"

"Karagümrük'te oturduğunu. Daha fazla somut bilgi yok elimizde ama çocuklar her halde bir iki saat içinde çok şey öğrenirler."

Zeynep oturduğu tabureden kalktı. Tek bir fırt aldığı birasını öylece bırakmıştı tezgahın üzerinde. Barlar gerçekten de bilgi toplamak için ideal mekânlardı ve bu öğrendikleri şimdilik harekete geçmesi için yeterliydi. Bardan çıktı lobinin nispeten تنها bir köşesini çekilerek etrafını kolağan etti ve kimse tarafından duyulmayacağına emin olunca çantasından telefonunu çıkararak bir numarayı tuşladı.

Telefon hemen açılmıştı.

"Tahir ağabey günaydın, ben Zeynep" dedi.

"Günaydın cici kız. Hayrola, hangi dağda kurt öldü de Tahir ağabeyini hatırladın. Söyle bakalım, mutlaka bir angaryan vardır."

"Haklısın be ağabey. Gerçekten de senden bir ricam olacak."

"Söyle bakalım, nedir derdin."

"Senden bir adres tespiti istiyorum."

"Kolaymış. Hepsi o kadar mı?"

"Ama çok önemli ve hiç zamanım yok."

"Siz hep öylesinizdir zaten, ne zaman aceleniz yoktur ki? Kimi arıyorsun?"

"Bir fahişeyi."

"Ne?"

"Yanlıı işitmedin. Muhtemel cinayet zanlısı bir fahişenin

peşindeyim.

Hattın öbür ucundaki adamın homurdandığını işitti önce.

"Söyle bakalım, adı neymiş?"

"Handan."

"Handan ne? Soyadı yok mu bu kadının?"

"Bilmiyorum. Henüz öğrenemedim. Tek bildiğim Kara-gümrük'te oturduğu."

"Yahu siz beni ne sanıyorsunuz? Böyle tespit mi yapılır, müneccim miyim ben? İğneyle kuyu kazmak gibi bir şey bu."

Zeynep konuştuğu adamın daima her işi yokuşa sürdüğünü fakat az sonra istediği cevabı alacağını bilirdi. Hiç bozuntuya vermedi.

"Hadi, Tahir ağabey" dedi. "Ocağına düştüm."

"Tamam, tamam" diye homurdandı adam. "Yarım saat sonra beni ara."

Zeynep kıkrdayarak telefonu kapattı, yarım saat sonra istediği bilgiye kavuşacağına emindi.

Rahatlayarak otelden çıktı. Artık orada yapacağı bir şey kalmamıştı. Yarım saatlik zamanını öldürmek için ılık mayıs güneşi altında Taksim Meydanı'nda dolaşmaya başladı.

Sürenin sonunda tekrar telefonuna sarıldı, istediği bilgileri elde etmişti. Unutmamak için ufak bloknotunu çantasından çıkararak edindiği bilgileri yazdı.

Kadının adı Handan Solmaz'dı.

Karagümrük, Kuşçu Ahmet Efendi Sokak Pınar apartmanında oturuyordu. Rahat bir nefes aldı

Zeynep. Bu bilginin yetersiz olduğunu tahmin ediyordu ama en azından başlangıç için şimdilik yeterliydi. Bir taksiye atlayıp Karagümrük'ün yolunu tuttu.

Sokak daracaktı.

Derme çatma binaların yer aldığı, yap satçı müteahhitlerin baştan savma inşaatlarla doldurduğu,

semtin eski tarihi dokusunun zedelendiği tarihi bir sokaktı. Fakat o tarihten günümüze kalmış en

ufak bir emare yoktu artık. Sokak sakinlerinden hiç birinin sokağa adını veren Kuşçu Ahmet Efendi

hakkında da en ufak bir bilgileri olmadığına emindi Zeynep. Sokak başında taksiden inip şoförü

savınca önce dikkatli nazarlarla asfaltı sık sık yapılan alt yapı kazılarıyla bozulmuş, dış yüzlerinin

sıvaları dökülmüş evleri durup inceledi. Sokağın dış görünümü bile ikamet edenlerin sosyal nitelikleri

hakkında bir fikir veriyordu insana. Birkaç ufak çocuk yolun ortasında itişerek oynuyorlardı. Sıkma

başlı iki taze, evlerinin pencerelerinden yükse sesle bağırarak muhabbet ediyorlardı. Sağ tarafta

büyük bir kamyonun yeni kiralanan bir eve eşya indiriliyordu.

Zeynep ağır ağır apartman kapılarının üzerinde Pınar adını araştırarak ilerledi. Aradığı binayı

nihayet yolun sonunda buldu. Dört katlı, dar bir apartmandı. Giriş katı hariç diğer katların tüm

perdeleri kapalıydı. Alt katta, başı takkeli, çember sakallı yaşlı bir adam yarı beline kadar pencereden

sarkmış seyyar satıcıdan alacağı enginarın pazarlığını yapıyordu. Apartmanın dış kapısı ardına kadar

açıkta.

Zeynep hemen binaya girmedi. Mümkün olduğu kadar dikkat çekmek istemiyordu. Hiç olmazsa

penceredeki şu yaşlı adam içeri çekildikten sonra şansını deneyecekti. Tutucu bir muhit olduğu çok

aşıkardı, giyim kuşamında hiçbir göze batan yan olmamasına rağmen sokaktan geçenlerin dikkatle

kendisi süzdüklerini fark etmişti. Sokağın sonuna geldi sonra dönüp arkaya baktı. Çember sakallı

adam içeri çekilmiş, pencereyi de örtmüştü.

Zeynep geri döndü.

Apartmanın bulunduğu kaldırımda ilerledi. Gözleriyle de etrafı tarıyordu. O sırada sokak bir hayli

sakindi, etrafta yürüyen ya da kendisiyle ilgilenen kimse yoktu. Genç kız bu fırsatı değerlendirmeyi

denedi ve tam kapının hizasından geçerken hızla açık kapıdan içeri daldı. Anladığı kadarıyla dış kapı

daima açık tutuluyordu, ona rağmen girişte ve merdiven boşluğunda ağır bir koku mevcuttu.

Kavrulmuş soğan yanığına karışmış rutubet ve nem kokusu. Katlardan birinde yemek pişiriliyordu

her halde.

Zeynep giriş katındaki çember sakallı adamın oturduğu daireyle hiç ilgilenmedi, orada bir sokak

kadınının yaşaması söz konusu olamazdı. Ağır ağır merdivenleri çıktı. Dış kapıdan içeriye süzülen

güneş ışığı çıktığı ikinci katı yeterince aydınlatıyordu. Kapının önünde durup bir süre dışardan

daireyi dinledi. Hiçbir ses aksetmiyordu dışarıya. Şansını deneyecekti, usulca zili çaldı. Zil sesi içerde

yankılandı.

Nafile yere bekledi. Kapı açılmıyordu. O dairenin sokaktan baktığında bütün perdelerinin kapalı

olduğunu anımsadı, her halde bu saatte evde kimse yoktu. Belki ailenin fertleri çalışıyordu. Ashında

daha üst kattaki perdelerin de kapalı olduğunu görmüştü genç kız ama her halde bütün daireler boş olamazdı. Bu defa üçüncü kula çıktı. Mümkün olduğunca gürültü yapmamaya çalışıyordu. Burası daha karanlık olduğundan mecbur kalmış ve merdiven otomatığını yakmıştı. Kapıya yaklaştı, zili çalmadan yine içeriye dinledi önce. İçerde birilerinin mevcut olduğuna dair en ufak bir emare yoktu. Ne insan konuşmaları ne de müzik sesi aksediyordu.

Zeynep'in gözüne kapı aralığına sıkıştırılmış bazı faturalar, iki mektup ve el ilanları ilişti. Keyfi daha da kaçtı belli ki bu dairenin sahibi de uzun zamandır uğramıyordu buraya. Faturayı yerinden çekip baktı. Elektrik faturasıydı ve tahmini bir hesaba göre en azından on gün evvel bırakılmıştı buraya; üzerindeki abone isminin de Handan Solmaz'la hiç alâkası yoktu. Tabii adın tutmaması bir anlam ifade etmezdi ama Zeynep aradığı dairenin bu olmadığına kanaat getirdi. Bir de en üst katı deneyecekti.

Son merdiveni de çıktı.

Tahir ağabey aldanmamış ve doğru bilgi vermişse fahişe bu dairede oturuyor olmalıydı. Merdiven boşluğunun tavanı burada daha basıktı. En önemlisi daha zili çalmadan daire sakininin kadın olduğuna dair dışarıda bazı emareler buldu. Kapının yan tarafında üç çiçek saksısı görmüştü. Bir ufak devetabanı, sararmış bir benjamin ve tüm canlılığını kaybetmiş bir lotus. Hepsini solmuş ama atılmaya kıyılmamış saksılardı. Tam bir kadın davranışı, diye düşündü Zeynep. O da evinde beslediği çiçekleri bir türlü gözden çıkaramazdı.

Bu dairenin ziline de bastı.

Ama tık yoktu içerde ve kapı açılmamıştı.

Daireyi bulmuştu Zeynep lâkin evde kimsenin olmaması doğrusu şaşırtıcı bir şey değildi. Kadın gerçekten cinayet zanlıysa, her halde evde oturup polislerin gelmesini bekleyecek hali yoktu. Genç kızın keyfi kaçtı. Bir süre düşünceli bir halde bundan sonra ki etapta ne yapabileceğini aklından geçirmeye başladı. Araştırma imkânları sonsuz denecek kadar güçlüydü ama o fahişeye mutlaka polisten önce erişmeliydi. Şimdilik tek sorunu buydu. Hemen kapının önünden ayrılmadı. Bir an acaba kadın dün geceki olaydan sonra dairesine uğramış mıdır, diye düşündü. Belki de hiç gelmemişti..

O esnada insiyaki bir davranışla saksılara eğilerek topraklarının kuru olup olmadığına baktı. Kupkuruydu topraklar. Elini çekerken parmaklarından biri benjamin saksısına takılarak devrilmesine sebep oldu. Birden irkildi genç kız, zira saksının altında ufak bir anahtar gözüne ilişmişti. Çok eskiden beri uygulanan bir tedbirdi bu. Yalnız yaşayan insanların anahtarlarını evde unuttukları hallerde başvurdukları bir çözüm yolu. Bir çilingire başvurmadan evlerine giriş imkânı. Zeynep kısa bir tereddüt geçirdi.

O anahtarın kilitli kapıyı açacağından emindi ama bu yaptığının yasalara aykırı bir davranış olduğunu da gayet iyi biliyordu.

Fazla düşünmedi saksının altından çıkan anahtarı aldı ve kilide soktu. Anahtar hiç zorluk çıkarmadan yuvada döndü ve kapı açıldı. Genç kız adımını içeriye atmadan bir müddet öylece yerinde kaldı. Aralıktan içeriye baktı.

Derin bir sessizlik vardı içerde. Binaya ilk girdiğindeki kokuya benzeyen ama daha ziyade uzun süre camın pencerenin kapalı kalmasından kaynaklanan, havasızlığın yarattığı, eşyalara sinmiş ağır bir koku.

Tedbirli davranmak istedi. Kısık bir sesle seslendi. "Handan hanım!" Cevap alamadı. Anahtarı kilitden çıkarıp avucunun içinde sıkı sıkıya tuttu. Sonra usulca kapıyı kapattı. Az da olsa kapının kapanması sırasında hafif bir gürültü çıkmıştı. Şayet kadın uykuda olsa bile bunu duyması gerekirdi. Artık evde yalnız olduğuna kanaat getirdi.

Burada işine yarar bir şey bulacağını sanmıyordu. Ama görevini yerine getirmeli ve gereken araştırmayı yapmalıydı.

Önce perdeleri kapalı ufak salona doğru yürüdü, içerde eskimiş, demode eşyalar vardı.

Havı dökülmüş kumaştan basit bir kanep, iki koltuk ve yan tarafta kaplaması kabarmış bir yemek masası. Etrafında da dört iskemle.

Perdeler sıkı sıkıya çekilmişti. Ama küçük salonda bir sürü canlı yeşil tropik bitkiler saksılar içinde camın kenarına sıra sıra dizilmişti. Zeynep bu kez yatak odasına doğru yürüdü, zaten bütün ev ufak bir salon ve küçük iki odadan ibaretti. Odanın aralık duran kapısından boş ve dağınık yatak görünüyordu. Biraz daha iterek boş odaya göz gezdirdi genç kız. Fahişe çok dağınık bir kadın olmalıydı, buraya erkek müşterilerini kabul etmediği de belliydi. Köpek bağlasan durmaz, diye

düşündü. Yerlere savrulup atılmış bir yığın kirli çamaşırlar ve giysiler gördü. Ümitsizdi ama yine de belki bir şeyler bulurum ümidiyle etrafı karıştırmaya başladı.

Önce pencerenin karşı istikametinde duran duvara dayalı ufak gardırobun kapısını açtı, biraz da şaşırdı. Askılarda oldukça çok elbise asılıydı; üstelik hepsi de şık ve fantezi şeylerdi. Anlaşılan Handan mesleğinin icrasından elde ettiği paraları daha iyi görünmek için giyim kuşama yatırılıyordu. Yan tarafta da ince, dar aynalı bir tuvalet masası vardı. Üzerinde envai çeşit parfüm ve makyaj malzemesi duruyordu.

Tam tuvaletin çekmecelerini açacağı sırada Zeynep yerinden sıçradı.

Kapının zili çalınmıştı.

Bir an yüreği hop etti. Kim gelmiş olabilirdi acaba? Adresi kontrol için uğrayan bir gazeteci mi? Öyle ya basın adresi öğrenmişti.. Tabii polis de olabilirdi.

Polis ise başı derde sayılırdı. İçeriye yasa dışı yollardan girmişti.

Aceleyle saklanacak bir yer aradı. Bir yandan da hızla düşünmeye çalışıyordu. Gelenler gazeteciler ise, nasıl olsa içeriye giremezlerdi; onların başka bir anahtar bulma şansları yoktu. Ama polis ise muhtemelen mahkemeden arama izni çıkartmış olmalıydılar ve gerekirse kapıyı kırarak da girebilirlerdi.

Zeynep ilk tedirginliğini çabuk atlattı. Saklanmaktan vazgeçti, yatak odasından çıkıp, ayaklarının ucuna basa basa sokak kapısına doğru yaklaştı. Kapının üzerindeki dikiz deliğinden dışarıya bakmayı çok isterdi ama buna cesaret edemedi. Dışarıdaki adam veya adamlar şayet onlarda delikten içeriye bakıyorlarsa, evde birinin mevcudiyetini fark edebilirlerdi.

İyice kapıya yaklaşp, dışarıdaki sesleri dinlemeye çalıştı.

Bu arada zil devamlı çalınıyordu. Adamın biri uzun süre parmağını zilin üzerinde tutuyor, kısa bir an çekiyor, sonra yine basıyordu. Sanki ev sahibinin uyuduğunu bilen ve onu derin uykusundan uyandırmaya çalışmak ister gibiydi. Kısacası kadının gece çalıştığını gündüzleri de uyuduğunu bilen birisi olmalıydı.

Zeynep ilk defa dışardan bir homurtu duyar gibi oldu. Kulaklarını dikip dinledi.

Şunu fark etti; adam yalnızdı ve kendi kendine söyleniyordu. Polis olmadığı kesindi, polisler ekip halinde gelirlerdi. Ama bir gazeteci olabilirdi kuşkusuz. Hatta kadının evine damlamak için geç bile kalmışlardı.

Aynı anda kızın içini yeni bir korku dalgası kapladı. Zira bu defa dışarıdaki meçhul ziyaretçi kapıyı çalmaktan vaz geçmiş, kilide bir şeyler sokarak açma gayretine girmişti.

Zeynep irkildi.

Bu bir gazeteci de olamazdı. Adamın gözü karaydı ve mutlaka eve girmek niyetindeydi, zaten kapıyı bu kadar ısrarla çalmasından belliydi bu. Her halde kadının evde olduğunu ve kasten açmadığını düşünüyor olmalıydı. Gerçi kendisi de usulsüz bir şekilde içeri girmişti ama tesadüfen anahtarı bulmasa, her halde kapıyı zorlayarak şansını denemezdi.

Bir an dışarıdaki adamın kadının belâhı veya fedaisi filan olabileceğini düşündü; malum böyle kadınların hayatında daima öyle tipler olurdu. Adam içeri girerse çok daha tatsız şeyler olabilirdi. Zeynep endişe ile geri geri gitti ve yeniden yatak odasına daldı. Ufacık odada saklanacak hiçbir yer yoktu.

Tüyleri diken diken olmuştu.

İçinden lanetler savurdu.

Adam hâlâ ısrarla kapıyı kurcalıyordu.

Genç kız yatak odasından bile çıkan sesi duydu. Önce çıt diye metal bir ses işitmiş arkasından da tahta kapının hafif gıcırdayan sesini duymuştu.

Meçhul ziyaretçi dairedeydi artık...

3

Milli İstihbarat Teşkilâtı, Operasyonlar Başkanlığı Müdür Muavini Hayri Okur hüzünlü bir sesle karşısındaki genç memuruna bakarak, "Maalesef doğru" diye mırıldandı. "Çok üzgünüm ama elamanımız Nurten Akkaya'yı İstanbul'da şehit ettiler. Kalbine yakın mesafeden iki kurşun sıkılmış. Acımız sonsuz. Genç ve çok yetenekliydi. Yeri kolay kolay doldurulamayacak bir ajanımızdı. İnan, çok müteessirim."

Müdür Muavini'nin gözleri dolmuştu.

Tam karşısında oturan ajan Gökhan Umur âmirinin üzüntüsünün gerçek ve samimi olduğunu hemen anlamıştı. Öldürülen meslektaşını tanımazdı ama camia içinde birinin görev sırasında şehit edilmesi daima bu tür içten üzüntülere yol açardı. İşleri ne kadar tehlikeli olursa olsun ve her zaman bu tür riskleri taşıdıklarını gayet iyi bilmelerine rağmen, ölümün soğuk pençesinin genç yaşta mensuplarından birinin yakasına yapışması aynı zamanda olayın faillerine karşı önlenemez bir nefreti de beraberinde getirirdi.

Gökhan kısık sesle ve âdeta ürkerek sordu.

"Kaç yaşındaydı, efendim?"

"Henüz yirmi dokuz."

"Evli miydi?"

"Hayır" dedi Muavin. "Hayatta sadece bir annesi vardı. Benim maiyetimdeydi ve yaklaşık bir yıldan beri İstanbul'da özel bir görevle çalışıyordu. Şimdi bu acı haberi o anneye söylemek görevi de bana düşüyor."

"Anlıyorum, efendim" diye fısıldadı Gökhan.

Muavin bir süre sessiz ve düşünceli kaldı. Sonra bir sigara yakıp derin bir nefes çekti ve bakışlarını ağır ağır karşısındaki memuruna çevirdi.

"Nurten Akkaya'nın bitiremediği görevi sana vermek istiyorum Gökhan."

Genç memur hiç duraksamadan, "Tabii, efendim. Siz nasıl uygun görüyorsanız" dedi. "Yalnız halen üzerinde çalıştığım Boru Hattı dosyası ne olacak? Meselenin sonuna gelmiş gibiydik."

Muavin umursamazca homurdandı.

"Unut onu. O meselede zaten çok başarılı oldun, dediğin gibi de neticelendirmemize ramak kaldı.

Ekibin o işi neticeye ulaştırır."

Gökhan içinde hafif bir burukluk yaşar gibi oldu. Altı aydır başarıyla yürüttüğü operasyonu tamamlamak üzereydiler. Ama bunu Muavin'e hissettirmemeye çalıştı. Hayri Okur heyecanla devam etti.

"Ayrıca bu çok hayati bir konu ve son derece gizli. Uzun zamandır üzerinde olmamıza rağmen Teşkilât içinde bile konuyu bilen eleman sayısı tahmin edemeyeceğin kadar az. Sadece bir Daire Başkanı, onun muavinleri ve özel seçilmiş üç ajanımız. Nurten Akkaya'da bunlardan biriydi ama ne yazık ki onu yitirdik."

Gökhan birden dikkat kesildi.

Teşkilat içinde gizlilik tabii ki her zaman esastı ama meselenin bu denli saklı tutulması genç ajanın merakına mucip olmuştu. Çok önemli bir sırla karşılaşacağını anlamakta gecikmedi.

Sessizce Muavini süzdü. Onun açıklama yapmasını bekleyecekti.

Hayri Okur çekmecesinin gözünden incecik bir dosya çıkarıp Gökhan'a uzattı.

"Al, bunu oku. İçindeki tüm bilgileri, adları, adresleri, kodları, mahalleri ezberle ve seri şekilde dosyayı imha et. Olayın hiçbir şekilde dışarıya sızmasına olanak vermemeliyiz, içindeki bilgileri sana özel olarak bizzat ben yazdım. Şimdilik elde ettiğimiz bilgileri yazıya dökmekten özellikle kaçınıyoruz. Müsteşar bile hadiseyi bilmiyor."

Gökhan irkilerek uzatılan incecik dosyayı aldı. Bu oldukça şaşırtıcı bir durumdu; az önce Müdür Muavini öldürülen ajan arkadaşlarının, yanılmıyorsa, bir seneden beri bu işle görevlendirildiğini söylemişti. Bir yıllık çalışmanın neticelerinin bu kadar ince bir dosyada toplanması oldukça garipti. Çalışmalar ya başarısız olmuştu ya da henüz hiçbir ilerleme kaydedilmemişti, bunun başka açıklaması olamazdı.

Genç ajan kısa bir tereddütten sonra, "Dosyaya hemen bir göz atabilir miyim?" diye sordu. Muavin sessizce omuzlarını silkti. Gökhan elindeki dosya metnini hızla okudu. Bitirdiği zaman suratı sararmıştı.

"Fakat efendim" diye kekeledi. "Bu adeta imkânsız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Genç ajan ne diyeceğini bilemedi. Dosya münderecatı, sağlamlığı kesin bilinmeyen istihbarat haberleri, adı geçen isimler, muhtemel şüpheliler, amaçlanan gaye, Gökhan'a bir ütopya gibi gelmişti.

"Şey... Efendim" diye fısıldadı. Bir an cümlesinin sonunu nasıl getireceğini tayin etmekte zorlandı.

"İnanmak çok zor. Bu denli büyük bir teşebbüs olanaksız. Yani, tesis, kadro, faaliyet sahası, yetişmiş eleman ve en önemlisi para tabii. Bütün bu" imkânlar nasıl yaratılabilir? Hele yasal bir esasa dayanmıyorsa.."

Hayri Okur yeni bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı üflerken alçak sesle konuştu. "Önce biz de kuşkuyla karşıladık. Hatta ihtimal vermedik. Yakın geçmişe bakarsak bu projenin gizlice tahakkuk ettirilmesine niyet eden bazı siyasal otoriteler mevcut olmuştu ama seninde ileri sürdüğün nedenlerle fiiliyata dökülmesi âdeta olanaksızdı. Bize gelen ilk haberleri de ihtiyatla karşıladık. Çünkü bildiğin gibi Teşkilat'ımız çok az siyasal otorite tarafından sevimli bulunmuştur, bizden daima çekinmişler, devlet içindeki gücümüzden huylanmışlar, amacımız ve kuruluş prensiplerimize bağlılığımızdan rahatsız olmuşlardır. Fakat yaptığımız çok gizli araştırmada aldığımız istihbaratın doğru olabileceği Kuşkusu bizi rahatsız etti."

"Fakat." diye kekeleydi Gökhan. "Burada yazılı adlar..."

"Biliyorum" diye sözünü kesti Muavin. "Çoğu yıldızı sönmüş, siyasi hayatı kararmış ve hatta devirleri kapanmış kimseler.

Fakat çoğunun ideolojik amacı aynı doğrultu da. Emekli olmaları pek önemli değil, ayrıca yelpaze çok geniş ve aktif hayatın içinde olanlar da fazla."

Gökhan olumsuzca başını salladı.

"Öyle de olsa, faaliyetlerinin er veya geç dikkat çekeceğini düşünmeleri lâzım değil mi? Buna nasıl cüret edebilirler? En önemli sorun ise maddiyat. Bunca para nasıl sağlanır?"

Hayri Okur hafifçe gülümsedi.

"Bu projeye bazı dış mihrakların yatırım yapabileceğini hiç düşünmüyor musun? Finans sorunu rahatlıkla karşılanabilir."

Gökhan itiraza devam etti.

"Ama bana verdiğiniz raporda o konuda hiçbir açıklama yok."

Muavin'in kaşları çatıldı birden.

"Nurten'in neden öldürüldüğünü sanıyorsun? Onu yabancı bir memlekete bizzat ben göndermişim. Kız fevkalâde önemli bazı bilgilerle döndü. Bir dış ülkeden aldığımız duyumu değerlendirdik. Ama ne yazık ki, karşı taraf durumu öğrendi ve kızı döner dönmez vurdular."

"Peki, o bilgiler ne oldu?"

"Bulunamadı. Nurten'in getirdiği dosyayı çaldılar."

"Polis teşkilatı, o ne biliyor?"

"Hiçbir şey tabii, İstanbul Emniyet Müdürü ile bizzat Hadi Bey temas kurdu. Nurten'in Teşkilat'ımıza mensup olduğunu, gizli bir görevle çalıştığını ve olayın şimdilik basına intikal ettirilmemesini rica ettik. Bilirsin, zaman zaman polisle bu tip yardımlaşmalar yaparız. Polis Nurten'in çalışmaları hakkında bilgi sahibi değil."

Konu Gökhan'ı çok sarmıştı ama beyninde cevaplandırmadığı o kadar çok soru vardı ki. Neden sonra aklına gelmiş gibi sordu.

"V e yapmamı emrediyorsunuz?"

Hayri Okur yerinden kalkıp düşünceli tavırlarla memurunun yanına gidip omzunu okşadı. "Bu akşam ilk uçakla İstanbul'a gitmeni istiyorum. Emirleri doğrudan benden alacaksın. Hareketine kadar o dosyadaki tüm bilgileri ezberle, sonra da söylediğim gibi dosyayı imha et."

"Evet, ama efendim, neden İstanbul? Bu çılgın proje, bağışlayın beni şayet gerçekse, asıl merkezin ve tesislerin Ankara'da olması gerekmez mi? Bu memleketin kalbi Ankara'da atar."

"Ama onların ki İstanbul'da atıyor" dedi Hayri Okur.

Zeynep birden paniğe kapıldı, içeriye giren her kimse henüz onunla karşılaşmaya hazır değildi. Saklanacak bir yer aramaya çalıştı, gözleriyle etrafı taradı. Daracık yatak odasında saklanmaya elverişli bir yer yoktu. Ufak gardırobun içine giremezdi, gelen meçhul kişinin amacını bilmiyordu, onun da kadının peşinde olduğu muhakkaktı, tabii akla gelen ilk gizlenme mahalli olarak gardırobun içine göz atması çok doğaldı. Fazla şansı olmadığına göre adeta bir refleksle yere eğildi ve karyolanın altına girdi. Neyse ki eski tip, yüksek bir yataktı ve her iki yanından aşağıya kirli çarşafın eteği sarkıyordu. Yatağın altına büzüldü, nefesini tuttu. Heyecandan gözleri irileşmişti.

Bulunduğu tahta zemin toz içindeydi.

Yatağın altına kayarken açtığı çarşafın eteği hafif hafif sallanıyordu ama artık eteği sabitleştirmek gibi bir şansı yoktu, alttan eliyle çekerse meçhul ziyaretçi tarafından fark edilebilirdi. Henüz adamın evin neresinde olduğunu dahi bilmiyordu.

Beklemeye başladı.

İlk ayak sesini az sonra duydu.«Adam her halde önce salona bakmış olmalıydı. Pek fartası furtası da yoktu, nitekim adamın kendi kendine homurdandığını duydu. Şimdi yatak odasına dalmıştı. "Pis yosma!" diyordu. "Elimden kaçacağını sanıyorsun, değil mi? Cehennemin öbür ucuna da gitsen seni bulacağım."

Kulaklarını dikti Zeynep..

Galiba adam hâlâ fahişenin evde olduğunu düşünüyordu, belki de saklandığını. Kalp atışlarının temposu daha da hızlanmıştı genç kızın. Nefes almaktan bile çekiniyordu. Her halde o da yatağın altına bakmayı akıl ederdi.

Adam, "Allah kahretsin!" diye gürlledi. "Orospu işte, evinde oturacak değil ya.. Kim bilir hangi cehenneme gitmiştir."

Tahta bir şeyin üstüne vurulmadan çıkan sesi işitti Zeynep. Adam kızgınlığından ya bir şeyi yumruklamış, ya da bir yeri tekmelemişti.

Sonra gürültüyle yatak odasından çıktığını anladı. Ayak sesleri biraz uzaklaşmıştı. Evin durumunu beyninde canlandırmaya çalıştı.

Galiba mutfığa girmişti. Yanılmadığını anladı. Mutfaktaki tezgâhın gözlerini hırsla açıp kapatıyordu. Ne arıyor acaba, diye düşündü. Her halde kadının o gözlere saklanacağını düşünmüyordu, o halde? Aradığı başka bir şey olmalıydı. Ama ne? Belki para. Evet, ziyaretçi muhtemelen para arıyordu. Belki de fahişenin belâlısıydı ve kadından haraç alıyordu. Bu ihtimal oldukça aklına yakın geldi. Öyleyse bu herif mutlaka kadının kaçsa da sığınabileceği yerleri bilirdi. En azından kadının izini bulmak için yeni bir fırsat elde etmiş sayılırdı. Bu adamı izlerse muhtemelen Handan'a ulaşabilirdi. Tabii her şeyden önce bu badireden kurtulabilirsem, diye geçirdi içinden.

Meçhul ziyaretçi hâlâ evin içinde dolaşıp küfrediyordu. Bir ara yeniden yatak odasına daldı. Hatta yatağın ucuna geldi. Tepesindeki somya gıcırdayarak sallanmaya başlamıştı. Galiba yastıkların ve şiltenin altında bir şeyler arıyordu.

Genç kızın yüreği duracak gibi oldu. Şilteyi bir ucundan kaldırırsa yüz yüze gelmeleri işten bile değildi. Ses çıkacak diye yerinden kımlıdayamıyordu.

Gözleri yere kadar inen çarşafın örtemediği kısa aralıktan adamın ayakkabılarına takıldı. Sakson tipi, sayası delikli kalın siyah pabuçlardı. Hem de pahalı cinsten. Zeynep nedense o pahalı pabuçları, sıradan bir fahişe belâlısının kullanabileceğini yadırgadı. Adamın eşkâlini tabii tam olarak göremiyordu. Birden akli karışır gibi oldu. Bu herif umduğu türden değilse kim olabilirdi? Gazeteci mi? Asla. Bir gazeteci her halde evini aradığı kadından ne vesile ile olursa olsun, orospu diye bağırarak dolaşmazdı. Ya polis? Polis de olamazdı. Resmi araştırmada olan polis de böyle bir densizlik yapmazdı, velev ki kadını arayıp bulamasa da.

O halde kimin nesiydi bu adam?

Cinayet sonrası muhtemel bir katil zanlısının evinde ne işi vardı?

Herif homurdanarak yatak odasından tekrar çıktı. Ne kadını ne de aradığı şey her ne ise bulamamıştı. Zeynep Sokak kapısının güm diye çekilip kapandığını duydu. Biran duraksadı, acaba adam gider gibi yapıp içerde mi kalmış, Handan'ın evde saklandığını düşünmüş, güvende olduğunu sanıp ortaya çıkması için tuzak mı hazırlamıştı?

Hemen yerinden fırlayamadı.

Bir oyuna gelmek istemiyordu. Ama sonra fahişeye ulaşmak istiyorsa mutlaka bu adamı takip etmesi gerektiğini kavradı. Adamın izini kaybederse bütün şansı yok olacaktı. Fazla düşünmedi, riski göze aldı ve usulca yatağın altından çıktı. Üstü başı toz içinde kalmıştı. Etrafı dinledi. Boş evin sessizliği içinde merdivenlerdeki ayak seslerini duydu. Adam apartmanı terk ediyordu. Hızla o da kapıya koştu. Beklemeden kapıyı araladı. Uzaktan da olsa yüzünü göremediği meçhul ziyaretçinin apartman girişindeki mermer zemin üzerinde binayı terk ederken çıkardığı ayak seslerini tekrar işitti. Tehlike geçmişti artık. Yıldırım gibi basamaklardan aşağıya indi.

İki şeyi aynı anda gördü Zeynep.

Biri, beyaz üzerinde lacivertle "polis" yazan arabanın yavaş yavaş, içindekilerin kapı numaralarını kontrol ederek yaklaşmakta olduklarını, ikincisi de az önce fahişenin evinden çıkan adamın seri fakat umursamaz adımlarla sokak başına doğru yürüdüğünü. Adamı az önce yatağın altından gördüğü siyah sakson ayakkabılarından tanıdı.

Rahat bir nefes aldı genç kız. Eğer dairede biraz daha oyalansa polisler mutlaka gizlendiğini tespit edip onu ele geçirirlerdi. Kuşkusuz ondan sonra polisin elinden yakayı sıyırmak için akla karayı seçmek zorunda kalırdı.

Meçhul ziyaretçinin peşine takılma kararı vermesi onu büyük bir badireden kurtarmıştı. Gözlerini on metre kadar ilerde yürüyen adama dikti.

Uzun boylu, havalı, kısa sarı saçlı, şık giyimli bir gençti. Yanından geçen polis arabasına başını çevirip bakmamıştı bile. O polislerle bir ilişkisi olmadığı çok açıktı. Arabanın içindeki memurlar her ikisinin de aradıkları binadan çıktıklarını görmüş olsalar bile, henüz evi bilmediklerinden onlarla ilgilenmemişler, hatta dikkat bile etmemişlerdi. Polis otosu ağır ağır Zeynep'in yanından geçti. Genç kız birkaç adım daha attıktan sonra başını çevirip arkaya baktı. Polisler fahişenin evinin önünde durmuş arabadan çıkıyorlardı.

Zeynep'in yeni hedefi şimdi önünde yürüyen yakışıklı gençti. Arkasından onu incelemeye başladı. Kararsız ve telaşlı bir hali vardı. Sanki ne yapacağını bilemez bir haldeydi, nitekim bir ara durdu ve bilinçsizce sağına soluna bakındı, hatta sokağın başında başını çevirip polis arabasına da bir nazar attı. Bu arada muhtemelen تنها olan sokakta Zeynep de gözüne ilişmiş olmalıydı, ama yaklaşan kızla hiç oralı olmadı. Sonra kaldırımın sağına park edilmiş boş bir Opel Omega'nın kapısını açıp içine girdi.

Zeynep her halde dikkat çekmemek için evin önüne kadar arabasıyla gelmediğini düşündü. Ne de olsa böyle fakir bir semtte karoseri güneş altında parıldayan yepyeni bir Omega mutlaka dikkat çekerdi. Biraz telâşa da kapıldı, adamı takip edebilmesi için hemen boş bir taksi bulmalıydı. Aksi gibi çevrede hiç boş taksi görünmüyordu. Adımlarını hızlandırıp caddeye doğru yürüdü. Omega az sonra burnunu çıkarıp durduğu yerden kalktı ve caddeye çıktı. Araba Fatih istikametine doğru ilerliyordu.

Zeynep koşmaya başladı; hemen bir taksi bulamazsa adamı sonsuza kadar kaybedeceğini biliyordu. Neyse ki caddeye çıkar çıkmaz rastladığı ilk boş taksiye el salladı. Arkaya atlayıp şoföre, "Şu öndeki yeşil Opel'i takip et" dedi. Sesinin biraz sert ve telaşlı çıktığının farkındaydı, hatta orta yaşlı, babacan şoförün kendisine garip garip baktığının da. Ama hiç oralı olmadı. Zaten şoför de sesini çıkarmamıştı. Gökhan Umur daha uçağın merdivenlerinden inip yolcuları terminale taşıyacak otobüse[^]ürürken, şehrin havasının Ankara'dan daha sıcak olduğunu anlamış, gömleğinin yaka düğmesini açarak kravatını gevşetmişti. Bu şehrin nemli havasını hiç sevmez, anı anına uymayan değişikliğini işveli bir kadının nazına benzetirdi.

Otobüse binip ayakta durdu. Havaalanında onu bu işte çalışan MİT görevlilerinden biri karşılayacaktı. Muavin Hayri Bey görevlinin sadece adını vermişti. Onur Düzceli.

Ajanla tanışıklığı yoktu Gökhan'ın, fakat emrinde çalışacak ajanın kendisini tanıdığını söylemişti Muavin. Otobüs dolunca hareket etti. Az sonra terminalin kapısından içeriye girmeye başladılar. Bagajı olan yolcular bavulları taşıyan hareketli bandın kenarına üşüştiler. Gökhan'ın sadece ufak bir valizi vardı elinde. Bir yedek elbise, birkaç gömlek, kravat, çorap ve iki takım iç çamaşırı almıştı yanına. Görevin ne kadar süreceği hususunda henüz hiçbir bilgisi de yoktu.

Saat ondokuza yaklaşıyordu ve terminal binası fazla kalabalık değildi. Gelen yolcuları karşılayan kimselere şöyle hızla bir göz attı Gökhan. Birkaç kişi arasından Onur Düzceli olduğuna ihtimal verdiği insanları süzdü. Ama onlar hiç de kendisini tanımış gibi davranmıyorlardı. Hatta bir ara kendisini karşılayacak ajanın havaalanına gelmediğini bile aklından geçirdi. Lâkin onun mesleğinde böyle planlama hatası yapılmazdı.

Durup etrafına bakındı.

Hatta biraz sinirlendi de. Ajan şayet bu gecikmenin nedenini çok makul bir nedenle izah edemezse memuru şimdiden haşlayacaktı. Bir iki dakika daha durduğu yerde bekledi. Terminalde ki kalabalık yavaş yavaş azalıyor. Sonunda Gökhan adamın her hangi bir sebeple gelemediğine hükmetti.

Fazla da umursamadı, Ankara'yla günün her saati temas kuracağı özel bir hattın numarasını vermişlerdi kendisine. O hat vasıtasıyla dilediği anda Hayri Bey'e erişebilirdi. Tam terminali terk etmeye hazırlanıyordu ki, az ilerde elindeki gofreti yiyip bitiren, orta yaşlı bir adam, ağzını cebinden çıkardığı mendiliyle sildikten sonra kendisine doğru yaklaşmaya başladı. Şakaklarına hafiften kır düşmüştü ve üzerine kendisine bol gelen bir ceket giymişti. Adam son bir kere daha etrafını kolaçan ettikten ve kimsenin kendileriyle ilgilenmediğine emin olduktan sonra gülümseyip elini uzattı.

"İyi akşamlar efendim. Ben Onur Düzceliyim."

Karşılığının bu kadar geç ortaya çıkmasına biraz bozulan Gökhan, soğuk bir şekilde adamı süzdü. Adam, hemen durumu anlamış gibi devam etti.

"Yanınıza hemen yaklaşmakta geciktim, kusura bakmayın. Ama Hayri Bey'den aldığımız emirler kesin, her ikimizin de takip edilmediğinden emin olmak istedim."

Bu kadar gizlilik ve tedbir Gökhan'ın hâlâ komiğine gidiyordu. Yüklendiği görevin mahiyetini İstanbul'da bilen sadece üç kişi vardı ve biri öldürülmüştü. Şayet aralarında bir köstebek yoksa bu denli tedbirin ne anlamı olabilirdi. Hiç 57 kuşkusuz deneyimli bir memur olarak o da gizliliğin işindeki mutlak önemini takdir ederdi ama Ankara'da dahi henüz yürütülen dosya muhtevassından bir elin parmaklarından az sayıda kişi haberdardı.

Üzerinde fazla durmadı.

"Memnun oldum" diyerek adamın elini sertçe sıktı.

Onur Düzceli fazla konuşkan birine benzemiyordu. Kısık sesle anlatmaya başladı.

"Levend'de yeni açılan lüks bir otelde size oda ayırttım. Memnun kalacağınızı sanırım, birde araba kiralamam, ihtiyacınız olacak. Bunlar anahtarları."

"Durun bir dakika" dedi Gökhan. "Niye bizim misafirhanelerden birinde kalmıyorum, ayrıca Teşkilat'ın hizmet arabalarından birini de ayarlayabilirdiniz."

"İmkânsız, efendim. Ankara'dan öyle emir aldım. Mümkün olduğunca Bölge Teşkilat'ıyla temas kurmayacağız."

"Görevin gizliliğini anlıyorum ama neden Bölge'den lojistik yardım ve destek almayacağız ki? Burada onlara nasıl bir işin peşinde olduğumuzu açıklamak zorunda değiliz."

"Biliyorum, efendim. Ama emirler kesin."

"Yoksa içimizde bir köstebek mi var? Bu kadar gizliliğe bir anlam veremiyorum."

Onur her hangi bir yorum yapmamıştı.

Gökhan suratını astı.

"Ben otel yaşamını sevmem. Burada bir pansiyon veya kiralık bir daire ayarlayamaz mıyız?" diye sordu.

"Bu mümkün. Yarın sizin için uygun bir daire bulabilirim."

"Çok sevinirim."

Terminalden çıkıp otoparkta bekleyen mavi Sedan Hyundai'nin başına gelmişlerdi.

Onur direksiyonu Gökhan'a bıraktı, yan koltuğa geçti. Hareket ettiler. Onur'un suskunluğu karşısında Gökhan sormak zorunda kaldı.

"Diğer arkadaşınız nerede?"

"Şu anda görev başında efendim. İkimiz de her akşam günlük raporlarımızı rahmetli Nurten hanıma verirdik. Her halde aynı çalışmayı sürdüreceğiz. Bu konu da her hangi bir emriniz var mı?"

"Raporlarınızı şifazen mi verirdiniz?"

"Çok nadir, efendim. Genellikle elektronik postayı şifreli olarak kullanırdık."

"Siz de e-mail adresim var mı?"

"Ankara bildirdi."

"İyi. Öyleyse devam edin. Yalnız yarın sabah ikinizle de görüşmek isterim."

"Emredersiniz. Nerede buluşalım?"

"Sabahleyin otelin lobisinde. Kahvaltıyı birlikte yaparız. Sekiz buçuk iyi mi?"

Onur Düzceli başını salladı..

Ayaklarına karasu inmişti Zeynep'in. Yorgunluktan bitiyordu. Bütün gün takip ettiği sarışın gencin peşinde dolaşmıştı. Daha da kötüsü akli iyice karışmış adamın neyin peşinde olduğunu hiç anlamamıştı. Adamın sosyal seviyesi, girip çıktığı yerler, konuştuğu kişilere bakılırsa ömrünü aylak aylak dolaşarak geçiren birine hiç benzemiyordu. Fahişelerin sırtından geçinen birisine ise asla. Onu arkadan taksiyle takip ederken sık sık cep telefonu ile konuşurken görmüştü. Devamlı birilerini arayan, emirler veren veya emirler alan, iş gücü sahibi biri pozlarındaydı. Sıradan bir sokak fahişesiyle ilişkisini anlayamamıştı bir türlü.

Ne iş yaptığı konusunda da bir tahminde bulunamamıştı. Adam sabahtan beri belirli bir yerde durmamıştı. Önce Maçka'da ithal mobilya satan bir dükkâna girmiş, yarım saat kadar oyalanmıştı, ama bir müşteri olmadığı kesindi. Dükkânın arka bölümünde yazıhane gibi kullanılan bir bölümde vakit geçirmişti. Bir ara dükkânın vitrininin önünde teşhir edilen eşyalara bakıyor gibi yapıp adamı gözetlemişti Zeynep. Sarışın delikanlı dükkândan çıktıktan sonra arabasına binmeden Teşvikiye'ye çıkan ara sokaklardan birine dalıp bir apartmana girmişti. Burada daha az kalmış ve dışarıya orta yaşlarda şık giyimli birisiyle çıkmıştı. Her ikisinin de davranışlarında hiçbir gayri tabiiyet ya da telaş yoktu. Hatta rahat ve gülüşerek dolaşıyorlardı. Öğle yemeğini de çevredeki bir restoranda yemişlerdi. Genç kız, sarışın adamın takip edildiğinin farkında olmadığına emindi; bu nedenle hiç çekinmeden peşlerinden restorana girmiş, belki konuşmalarına kulak misafiri olabilirim diye, yakın masalardan

birine oturmuştu. Sarışın delikanlı karşısındaki adama gayet saygılı ve ölçülü davranıyordu. Ama ne yazık ki tüm gayretlerine rağmen konuşmalarını işitememişti. İki de şnitzel yiyip, birer kadeh kırmızı şarap içmişlerdi. Masadan önce orta yaşlı olan adam kalkmış, takip ettiği sarışın delikanlı sanki vakit öldürmek istercesine bir süre daha oyalanmıştı. Saat ikiye doğru yerinden kalkınca, hesabı çoktan ödeyen Zeynep tekrar peşine takılmıştı.

Delikanlı hâlâ takip edildiğinin farkında değildi.

Arabasının yanına döndü. Zeynep de sabahki gibi bir taksiye atladı. Bu defa Gayrettepe'ye gittiler. Adam yeni yapılmış bir iş hanına girdi. Genç kız bir süre onun burada çalıştığını düşündü yeniden. Hatta çıkışı gecikince yavaş yavaş bu ihtimali zihninde kesinleştirdi. Bekleyişinin uzun süreceğine aklı kesti ama delikanlının fahişenin evinde gösterdiği tepkiyi hatırlayınca önünde sonunda onu yine arayacağını düşündü.

Başka çaresi yoktu. Adamın çıkışını bekleyecekti. İş hanının tam karşısında ufak bir pastane vardı, mevsim müsait olduğundan dışarıya serpiştirilen masalardan birine ilişti. Bir avantajı da iş hanının bahçe içindeki otoparkının oturduğu yerden görünmesiydi. Opel Omega'yı gayet net seçebiliyordu. Saat beşe kadar pastanede bekledi, ilkbahar güneşi yüzünü yakmış, yazın habercisi gibi görünen erken sıcak gevşetmişti genç kıızı. Yeni sayılacak ayakkabısı, derisinin tüm yumuşaklığına rağmen sağ ayağının ufak parmağını vuruyordu. Beklemekten çok sıkılmıştı, ayakkabısının sağ tekini hafifçe çıkarıp parmağına olan tazyikten kurtuldu. Bulunduğu yer hareketli bir köşe başıydı Allah'tan; gelip geçenleri seyrediyor, pastaneye giren çıkan müşterilerle oyalanıyordu. Saat beşi yirmi geçe, birden adamı gördü, iş hanından çıkmıştı..

Zeynep de yerinden fırladı. İçtiği limonatanın parasını çok evvelden ödemişti, hemen caddeye çıkıp yeniden taksi aramaya başladı. Yine uzun bir takip başlayacaktı mutlaka.

Omega iş hanının bahçesinden çıktı, sağa sapıp Dedeman Oteline giden Yıldız Posta caddesine doğru ilerledi.

Zeynep'in bindiği taksi ile Omega'nın arasında üç araç vardı. Bu defa ki taksi şoförü bıçkın bir delikanlıya benziyordu. Genç kız öndeki Opel'i takip etmesini söyleyince pişkin bir edayla sırtmıştı şoför. Ama ağzını açıp bir şey de söylememişti, buna rağmen arada sırada meraklı nazarlarla dikiz aynasından kıza bakıyordu.

Balmumcudan Barbaros Bulvarı'na saptılar, sonra Beşiktaş'a kadar indiler. Zeynep hâlâ adamın nereye gittiği hakkında bir fikri yoktu, zaten sabahtan beri amaçsız bir şekilde izlemişti onu. Omega yine sağa sapmış yoğunlaşan trafikte ağır ağır Dolmabahçe'ye kaymıştı.

Fakat İnönü stadının arkasından Gümüşsuyu'na tırmanırken genç kız şimdi nereye gittiklerini tahmin edebiliyordu artık.

Hafifçe ürperdi.

Gökhan kaldığı Mövenpick Otelinin penceresinden önünde uzanan manzarayı seyretti boş nazarlarla. Çok hızlı bir gün yaşamıştı, daha doğrusu olayların temposu genç adamı düşüncelere boğmuştu. İstihbarat faaliyetin en can alıcı ve bilgi toplayıcı elemanı Nurten Akkaya ne yazık ki öldürülmüştü; bu hadise iddianın ne derece doğru olduğunun açık kanıtıydı. İtiraf etmeliydi ki Gökhan, Muavin Hayri Bey'in sabah merkezde anlattıklarını biraz kuşkuyla dinlemişti. Bu tür şüpheler zaman zaman ortaya atılır hatta ciddi görünen ihbarlar yapılır ama sonra sonuç asılsız çıkardı hep. Lâkin bu defa araştırmanın özü ve başlangıcı bir yıl evveline dayanıyordu ve Teşkilat bir şehit vermişti. Nurten Akkaya ile görüşmeyi çok isterdi ama ne yazık ki bu şansı hiç olmayacaktı. Ajanın öldürülmesi ise, karşı tarafı bir cinayete götürecek kadar önemli bazı bilgileri elde ettiğini gösteriyordu. Hayri Bey kayıp bir dosyadan bahsetmişti ama o dosyanın içeriği hakkında Teşkilat Nurten Akkaya'dan rapor alamamıştı.

Güneş batmak üzereydi. Şehrin ışıkları yanmaya başlamış, güneşin karşı sırtlara akseden son pembeliğine karışarak tam bir renk cümbüşü hâsıl etmişti. Geçen yoğun hazırlık içinde öğle yemeğini bile atlamıştı Gökhan; uçakta yapılan sandviç ikramıyla durduğunu anımsadı ve karnını doyurmak için otelin restoranına inmeye karar verdi. Sırtına ceketini geçirip yedinci kattaki odasından çıktı. Yemek salonu tenhaydı, zaten uzun bahar günlerinde 62 akşam yemeği için de vakit erken sayılırdı. Boş masalardan birine oturdu. Garsonun getirdiği müniden kuzu fileto, şefin salatası ve bir ufak şişe şarap seçti. Niyeti yemeğini yer yemez de uyumaktı. Yarın uzun ve yorucu bir iş gününün başlayacağını çok iyi biliyordu.

Dikkatini çeken olay daha şarabından ilk yudumu alırken oldu. Karı koca Japon turistlerin oturduğu masanın hemen yanındaki adamın dikkatle kendisini incelediğini fark etti. Önce önemsemedi,

İstanbul'da faaliyet gösteren bir eleman olmadığı için tanınmazdı, ayrıca buraya gönderiliş sebebinin kendi Teşkilat'ı içinde bile çok az insan biliyordu. Ama mesleki sağduyusu keyfinin kaçmasına yetmişti.

Adamla ikinci kere göz göze gelişinde yabancı hızla bakışlarını kaçırmıştı. Bu ise daha fazla tedirgin etti Gökhan'ı. Şayet adam kendisini gözetliyor ise yeterince profesyonel ve işinin ehli biri sayılmazdı, çabuk belli etmişti kendini. Gökhan bir kere daha yersiz bir kuşkuya kapıldığına inanmak istedi. Ama artık bu adama dikkat edecekti. Ağzına attığı et parçasını çiğnerken bir daha baktı adama. O an kendisiyle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Sirtında füme rengi takım elbise vardı, tertemiz beyaz bir gömlek giymiş, açık mavi düz renk kravat takmıştı. Hemen hemen Gökhan'la aynı yaşlardılar. Adamın önünde bir bardak köpüklü bira duruyordu ama biradan hiç içilmemişti henüz. Ajan durumu geç fark ettiğinden adamın kendinden evvel mi yoksa sonra mı salona girdiğini bilmiyordu. Ağır ağır yemeğine devam etti.

Şarabını bitirdi, üstüne de çikolatalı sufle yedi. Garsondan istediği hesabı imzalarken çaktırmadan masadaki adama bir daha baktı. Yan masadaki Japon aileyle ilgilenir gibiydi ama asıl ilgi odağının kendisi olduğunu sezinlemişti yeniden.

Gökhan masadan kalktı. Bir süre avare avare otelin lobisinde dolaşmaya başladı. Hediyelik eşya satan dükkânın vitrini önünde oyalandı, gerçek bir alıcymış gibi içeriye de girdi. Türk motifli eşyaları eline alıp incelemiş gibi yaparken göz ucuyla dışarıyı süzdü. Adam da restorandan çıkmış lobide oturuyordu. Ama oturduğu yer bütün zemini rahatlıkla izlemeye elverişliydi. Artık gözetlendiğinden kesin emindi genç ajan.

Doğruca asansöre binip odasına çıktı.

Ama bunca gizliliğe rağmen daha ilk günden birinin peşine takılması hiç hoşuna gitmemişti. Sarışın adamın Omega'sı AKM'nin yanındaki otoparka girince, Zeynep'te taksiden indi. Şoföre parasını verip başından savdı. Parkın çıkışına yakın bir yerde oyalanarak adamı bekledi. Taksim iş çıkışı saatleri olduğundan çok kalabalıktı. Otoparkın hemen yanında Bostancı istikametine sefer yapan minibüslerin yolcuları uzun kuyruk oluşturmuş bekliyorlardı. Etraf fazla kalabalık olduğundan Zeynep dikkat kesilmişti. Park'a da giriş yapan araba sayısı fazlaydı. Hatta turnikenin önünde tıkanmalar oluyordu.

Bir ara merakla kapılır gibi oldu. Adamın çıkışı gecikmişti. Acaba gözden mi kaçırdım, diye telaşlandı. Ayak parmaklarının ucunda yükselip daha bir dikkatle çıkışı kontrole başladı. Nihayet gördü onu. Ellerini pantolonun ceplerine sokmuş ağır ağır yaklaşıyordu. Adam gayet sakin ve rahattı, hatta hafif hafif ışık çalıyordu.

Zeynep sabah fahişenin evinde nefretle küfürler savuran, etrafa tekmeler savuran o kızgın halini bizzat görmemiş olsa, bu sükûnetine inanamazdı. Az sonra meydanın kalabalığına karıştı adam. Genç kız da araya belirli bir mesafe koyarak onu takibe girişti. Adamın dün gece cinayetin işlendiği otele gittiğini

tahmin ediyordu. Yanıldığını az sonra anladı ama. Yakışıklı, meydanı geçmiş tamamen ters yöne, Tarlabası'na, yeni açılan caddeye yönelmişti. Zeynep'in beyninde yine aynı soru belirdi; ne yapıyordu bu adam? Hemen hemen bütün günü boş boş dolaşarak geçirmişti. Artık iş saatleri bitmişti, şimdi nereye gidiyordu? Yoksa fahişeyi aramaktan vaz mı geçmişti? Eğer öyleyse, bütün gününü boşa harcamanın üzüntüsünü hissetti bir an genç kız. Fakat yine de adamın peşini bırakmadı.

Adam bu defa bulvar üzerindeki başka bir otele girdi. Zeynep bu otelin önünden birçok kere geçmiş ama içine hiç girmemişti. Çaresiz o da peşinden içeriye daldı. Pala bıyıklı, apoletli, üniformalı doorman kızı saygıyla selâmladı ama nedense adamın bakışlarında hafif alaycı bir hava sezinler gibi olmuştu.

Sarışın adamı lobide buldu.

Aylak aylak etrafına bakınıyordu. Sonra lobinin solunda yer alan, karanlık görünüşlü bar'a kaydı. İçerisi umduğundan daha kalabalıktı Zeynep'in. Adama fazla yaklaşmak istemiyordu. Boş bulduğu masalardan birine hemen oturdu. Meraklı gözlerle etrafına bakınmaya başladı.

Sarışın delikanlı doğru bar amerikan'a gitmişti. Barmenle gülüşüp konuşmasından buralarda tanınan bir kimse olduğunu hemen anlamıştı. Barmen'in sormadan uzattığı buzlu viskiyi aldıktan sonra taburelere oturmadan, az ilerde tek başına oturan bir kadının masasına doğru ilerledi. Zeynep bu defa nazarlarını loş ışıklar altında rahat göremediği kadına çevirdi. Aşırı makyajlı, frapan giyimli bir kadındı. Ve bakışları uzaktan seçebildiği kadarıyla çok davetkârdı. Genç kızın kuşkusu yoktu artık, bu da Handan gibi bir fahişe olmalıydı.

Fakat adam masasına gelince kadının birden suratı asılmış, yüzü gerilmişti. Zeynep birbirlerini tanıdıklarına hükmetti, lâkin kadın adama hiç yüz vermiyordu. Nitekim sarışın delikanlı homurdanarak az sonra kadının masasından kalktı ve nazarlarıyla tekrar barın içindeki kadınları taradı. Zeynep sanki kendisini tanıyacaktı gibi çekinerek hemen gözlerini devirip önüne baktı. Birkaç saniye sonra kafasını kaldırdığında, adam bar-amerikanın öbür ucunda oturan başka bir kadının yanına yaklaşıyordu.

Genç kız o kadını henüz fark etmemişti, belki biraz da salonun loşluğundandı. O da diğeri gibi hafif meşrep bir tipti. Bar-amerikan'da öyle bir oturuşu vardı ki, mini eteği neredeyse kasıklarına kadar yukarı çekilmişti. Oldukça da gençti. Adamın onu da tanıdığını anladı, yanına sırtarak yaklaşmıştı fakat o da tıpkı diğeri masada oturan kadın gibi adamı yanında görünce bozulmuş, suratı asılmıştı. Acaba kadınlarla iş tutmak için pazarlık mı yapıyordu? İlk aklına gelen bu olmuştu ama daha sonra konuşmanın pazarlık olmadığını anladı. Adam kadınlara bir şey soruyor, kadınlar da terslenerek adamı reddediyorlardı. Nihayet beyninde ampuller yandı; adam Handan'ı arıyor, kadınlara muhtemelen nerede gizlendiğini soruyordu.

Berbat bir yer burası, diye düşündü. Hatta rahatsız da oldu. Adeta fuhuş yuvası gibi geldi genç kıza. Özellikle yalnız oturan kadınların çoğunun müşteri bekleyen fahişeler olduğunu sezinlemişti. Dikkat edince masalardaki bazı erkeklerin kendisine de yer gibi baktıklarını gözlemledi. İçinden lanetler okudu; bu da mesleğinin cilvesiydi işte ve çaresiz katlanmak zorundaydı.

Bakışlarını yine sarışın adama çevirdi. Yakışıklı o kadının yanından da uzaklaşmıştı şimdi. Etrafa şöyle bir bakındı ve sonra isteksizce bardan çıktı. Belki yapacağı en makul şey adamın peşinden gidip onu takibe devam etmektir. Ama Zeynep birden çılgınca bir şey yapmaya karar verdi. Hem sabahtan beri süren bu takipten sıkılmış, hem de bunca zamana rağmen bir arpa boyu ilerleyememişti. Sarışın adamın uzaklaşmasını bekledi. Onun bir daha buraya döneceğini sanmıyordu. Sonra yerinden kalkıp adamın konuştuğu ilk fahişenin masasına yaklaştı.

"Merhaba!" dedi kadına.

Kadın biraz da hayretle bakışlarını ona çevirmişti. Her halde masasına bir genç kızın değil, iş çıkaracağı bir erkeğin yaklaşmasını umuyordu. Zoraki bir sesle, "Merhaba" dedi kadın da.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Kadının garipsemesi daha da artmıştı.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, tanışmıyoruz."

"O halde ne konuşacağız?"

"Az evvel masanıza uğrayan adam hakkında birkaç soru sormak istiyorum size."

Kadın iyice huylanmış gibi ters ters baktı Zeynep'e.

"Polis misin sen? "

"Değilim."

"O halde?"

"Gazeteciyim."

"Gazeteci mi? Benim gazetecilerle konuşacak bir şeyim yok."

"Fakat ikimizin de tanıdığı müşterek biri var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Handan'ı kastediyorum."

Fahişe birden sarardı.

"Yoksa seni o serseri mi yolladı? Tabii ya, sen mutlaka onun adamısın."

Zeynep gülümsedi.

"Hayır, onun adamı filan değilim. İstersen sana gazeteci kimliğimi göstereyim."

67

Kadın tedirgin bir şekilde genç kıızı süzmeye devam ediyordu, iri kara gözlerinde inanmaz bir ifade vardı. Homurdandı nihayet.

"Ne soracaksın?"

"Handan'ın nerede olduğunu?"

"Niye onunla ilgileniyorsun? Özel bir sebebi mi var?"

"Evet, hem de çok mühim bir sebep."

"Öyleyse söyle de, ben de bileyim."

"Bana numara yapma. Onu neden aradığımı tahmin ettiğine eminim. Aksi halde az önce yanına gelen adama ters davranmazdın."

Fahişe kısa bir an sararır gibi oldu. Ama çabuk toparlandı.

"Okan'a mı? Boş versene sen, O zırtapozun tekidir. Kendini yakışıklı bir bok sanır. Anlarsın ya, avantadan geçinmeye çalışır. Bana öyle ayaklar sökmez."

Zeynep nihayet sarışın adamın adının Okan olduğunu öğrenmişti. Ama bunun gerçek adı olup olmadığını bilemezdi henüz. Belki de fahişelere karşı uydurma bir ad kullanıyordu.

"Bak, hanım" dedi genç kız. "Boşuna vakit kaybetmeyelim, ikimiz de Handan'ın durumunu biliyoruz. Sen onu tanıyorsun, muhtemel o senin arkadaşın ve çok zor durumda. Polis onun peşinde, her yerde onu arıyorlar. Ben ise ona yardımcı olmak istiyorum. Bunun içinde polisten önce ona ulaşmak zorundayım."

Kadın yine şüpheyle kızı süzmeye başlamıştı.

"Başı polisle derttense, sen ona nasıl yardımcı olabilirsin ki?" diye sordu.

"Gazeteci olduğumu unuttun galiba. Onun masum olduğuna dair yarın gazete de manşetten bir haber attı mı, polis kolay kolay onu tutuklayamaz. Kamu desteğini arkamıza alırsak, en azından Handan'ı harcayamazlar."

Kadının yüzünde kararsız bir ifade belirmişti şimdi.

Durakladı. Belli ki Zeynep'in söylediklerini beyninde değerlendirmeye çalışıyordu. Kız durumdan istifade ederek hemen sordu.

"Senin adın nedir?"

"Necla."

"Dinle Necla; arkadaşımın başı büyük dertte. Bunu sen de biliyorsun. Dün gece öldürülen ünlü iş adamı Hasan Biberici'nin katili olarak polis onu arıyor. Bu sabah evini bastılar ama bulamadılar. Çünkü arkadaşın apar topar kaçmıştı. Ben onun suçsuz olduğuna inanıyorum. Ama dediğim gibi basının desteğini alamazsa okka altına gidecek."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Necla.

"Ben gazeteciyim. Her şeyi öğrenirim."

Kadın boğazı kurumuş gibi önünde hemen hemen hiç dokunulmamış ucuz viski bardağından hoyrat bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. Yine bir süre düşündü.

"Bilmiyorum" dedi sonunda. "Handan'dan hiç haberim yok. İki gündür de onu görmüyorum. Belki bir yere kapanmıştır, anlarsın ya. En iyisi, sen bekle. Her an ortaya çıkabilir. O zaman derdini kendisine anlattırın."

Zeynep kadının kendisini atlatmaya çalıştığını anlamıştı.

"Yazık!" diye fısıldadı. "Polis büyük bir tarama yapıyor. O oteli mesken tutan bütün fahişeleri sorguya çekecekler. Eminim ki hepinizi sorgulayacaklardır. Polise ifade vermenin tatsızlığını her halde bilirsin. Biraz kaba ve hoyrat davranırlar, hele sizin gibilere. Üstelik onların işi bu, konuşturmayı da bilirler."

Necla'nın alnında ter damlacıkları belirmişti.

Zeynep umutlandı.

"Çok yazık!" diye mırıldandı. "Keşke ona polisten önce erişebilseydim."

Fahişeden bu defa ses çıkmamıştı.

Kaşlarını çatmış, beyninde olasılıkları değerlendiriyor gibiydi. Birden söylendi.

"Hem sana neden inanırım?" dedi.

Genç kız küçümser bir ifadeyle sırıttı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Handan'ın başı yalnız polisle dertte değil, asıl problem az önce buradan ayrılan Okan'da. Onu ele geçirirse, hiç kuşukum yok derhal öldürecek."

Fahişe kendini tutamayarak bağırmamak için eliyle ağzını örttü.

Gözleri irileşmişti. Güçlkle sordu.

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Bütün gün onu takip ettim. Öğleye doğru Handan'ın evine girdi, gözlerimle gördüm, bulamayınca da deli gibi dışarı fırladı. Fellik fellik onu arıyor şimdi. Bulursa, Handan'ın hâli haraptır, bunu bilmiş ol."

Kadın gittikçe korkmaya başlamıştı. Yardım umar gibi çaresizce etrafına bakındı, hâlâ Zeynep'e açılmak için kararsızdı. Nihayet yutkunarak kısık sesle fısıldadı.

"Adamı o öldürmedi" dedi. "Onu tanırım. Tavuk bile boğazlayamaz, kaldı ki o domuz gibi herifin telle boğazını sıkması imkânsız. Anlıyor musun?"

Zeynep onaylarcasına başını salladı.

"Biliyorum."

Necla yine homurdandı. "Öyleyse niye Okan denen namussuzun peşinde değilsin de Handan'ı arıyorsun?"

Genç kız gülümsedi.

"Gerçeği en iyi bilen Handan. Polisin Okan'dan haberi bile yok. O yüzdendir ki herif elini kolunu sallaya sallaya dolaşiyor.

Ama Handan bize yeterli bilgiyi verirse hem onu koruruz hem de basında gerçek suçlunun kim olduğunun haberini veririz."

"Bunu neden yapacaksın ki? Senin menfaatin ne olacak?"

Zeynep'in gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı.

"Ben gazeteciyim Necla. Ekmeğimi haber üreterek, gerçekleri yazarak kazanıyorum, benim kazancım da bu olacak."

Fahişe birkaç saniye daha düşündü sonra, "Tamam, pekâlâ" dedi. "Bekle biraz. Seni onun yanına götüreceğim."

Hava iyice kararıp saatler 21.30'u gösterirken Bilgi Veri Vakfı'nın bariyerle kapalı otoparkına önce siyah bir Renault Lagüne girdi, içinden oldukça yaşlı, uzun boylu ve yaşına göre sıırım gibi görünen bir adam indi. Arabasının kapısını kilitlerken bulunduğu yeri bahçeye giren yeni bir arabanın farı aydınlatmıştı. Uzun boylu adam farların akseden ışığında gözlerini kısarak yeni gelen arabaya baktı. Lacivert bir Mercedes'ti ve az ilerisinde durmuştu. Onun içinden de elli yaşlarında, ilk gelenin aksine, kısa boylu, şişman bir adam inmişti. Sırtında gri kaliteli kumaştan dikilmiş bir takım elbise vardı. Göbeği kruvaze ceketinin düğmelerini patlatacak gibi germişti. Çoktan dökülmeye yüz tutmuş saçlarının geride kalan birkaç telini büyük bir itina ile tarayarak yana âdeta yapıştırmıştı. Arabadan iner inmez gülererek, uzun boylu sıırım gibi adama seslendi.

"İyi akşamlar Paşam, nasılsınız?"

"Sağ olun, Murtaza Bey. Siz nasılsınız?"

"Hamd olsun, uğraşıyoruz işte."

Şişman adam samimi bir şekilde Paşam diye hitap ettiği kişinin koluna girerek binaya doğru yürüdüler. Onlar arka taraftaki girişe doğru ağır ağır ilerlerken, otoparka bu defa yeşil son model bir Cadillac giriyordu. Bu gece bariyerin başında alışılmışın aksine üniformalı altı koruma görevlisi vazife yapıyordu. İçlerinden biri arabanın arkasında oturan adamı saygıyla selâmlayarak özel şoförüne," devam edin, lütfen" dedi.

Cadillac kendine bir yer bulduğunda şoför yıldırım hızıyla fırlayıp arka kapıyı açarak adamın inmesine yardımcı oldu. Bu akşam vakfa gelen en yaşlı kişi oydu. Yetmişine yakındı, sırtı hafifçe kamburlaşmış ve öne eğik yürüyordu. Sağ elinde de bir baston taşıyordu. Fakat o haline rağmen kimseden yardım almadan binanın bahçesinde hızlı adımlarla yürüdü. Gittiği yeri çok iyi bildiği belliydi.

Son ziyaretçinin arabası ise Vakfın bahçesine Cadillac'tan yaklaşık altı dakika sonra girdi. Bu da beyaz bir Saab'dı. Biraz gecikmiş olduğunu bilmenin hızıyla arabasını ilk boş bulunduğu yere park etmiş ve koşar adım daha önce gelen ziyaretçilere yetişmeye çalışmıştı.

Bu akşam vakfa gelenlerin en genciydi. En fazla otuz dokuz, kırk yaşlarında gösteriyordu. Kuzgunî siyah saçları jölenenmiş gibi parıl parıldı; hafif köşeli çenesinin tam orta yerinde de belirgin bir çukur vardı. Adı Selahattin Dölek'ti ve bir evvelki dönem hükümette devlet bakanı olarak görev yapmıştı.

Son seçimleri ise partisi kaybettiğinden şimdi siyasi hayatın dışında kalmıştı.

Geciktiğini bildiği için adımlarını hızlandırdı. Kapalı garaja girdiğinde saatine bir daha baktı. Doğru asansörlere doğru yürüdü. Vakfın diğer yönetim kurulu üyeleri şimdi yukarıda onu bekliyorlardı. En üst kata çıktığında iki erkek görevli onu karşıladı. Adamı saygıyla selâmladılar; biri salonun ortasındaki kapalı bir kapının önüne kadar sessizce ona refakat etti. Kapının önünde bir nöbetçi daha vardı. Büyük maun kapının üstüne "Girilmez" diye bir yafta asılmıştı. Nöbetçi onu görünce yana çekilip kapıyı açtı.

Aynı anda Bilgi Veri Vakfı'nın tam karşısındaki üç katlı ufak bir binanın en üst katındaki odalarından birinin penceresi ardına kadar açıldı. MİT memuru Onur Düzceli elinde gece görüşü

olan bir dürbünle Vakfın bahçesinden içeriye giren arabaların plaka numaralarını okuyup önündeki ufak bloknota not etmeye çalışıyordu.

Bu defa beyaz Saab'ın plaka numarasını rahat görememişti ama sorun değildi, o arabayı ve sahibini gayet iyi tanıyor, plaka numarasını da ezbere biliyordu..

Kadro tamamlanmıştı. Başka gelen olmayacaktı.

Dürbünü gözünden indirdi, camın önüne attığı iskemleye çöktü. Günlerden Çarşamba idi ve vakfın idare meclisi her on beş günde bir yaptıkları rutin toplantılarından birini tekrarlıyordu. Toplantının en az iki saat süreceğini biliyordu Onur Düzceli. Kuruyan boğazını ıslatmak için beraberinde getirdiği ufak kola kutusunu açarak birkaç yudum içti.

Raporunu şimdiden hazırlayabilirdi aslında. Ne yazık ki bu toplantıları uzun bir zamandan beri izlemelerine rağmen, tespitten öteye gidememişler ve hiçbir şekilde içeriye nüfuz edememişlerdi. Vakıf tüm faaliyetlerini büyük bir gizlilik içinde sürdürmeyi başarıyordu. Tam üç kere telefonla aramışlar, basın mensubu kisvesi altında röportaj yapmak istemişler fakat her seferinde istekleri gayet nazik bir şekilde ertelenmişti. Elleriindeki bilgi çok sınırlıydı. Tesisin yer aldığı mülk İbrahim Sarı adlı bir şahsa aitken vakıf hükmî şahsiyetine hibe edilmişti, İbrahim Sarı'yı araştırmışlar fakat hakkında kayda değer önemli bilgilere ulaşamamışlardı. Vakıf kurucularının ve vatandaşların hibeleriyle varlığını sürdürüyordu. İçerde çalışanların sayısı inanılmayacak kadar fazlaydı ama çarkın nasıl döndüğü ve gerekli finansmanın nasıl temin edildiği konusunda gizli yürütülen bunca araştırma bir sonuç vermemişti.

Onur dürbününü önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Ayaklarını başka bir iskemlenin üzerine dayadı. Mayıs gecesinin serin rüzgârı açık pencereden içeriye doluyordu. Önünde en az iki saatlik boş bir bekleme devresi olacaktı. Sonra vakfın idare meclisi üyeleri binayı terk edince o da camı kapatıp raporunu hazırlayacaktı.

Yudumladığı kolanın etkisiyle geçirdi. Aklına bu gün havaalanında karşıladığı yeni ekip şefi Gökhan Umur geldi. Genç ve dinamik biriydi ama nedense gözüne biraz kaprisli gibi gelmişti. Oteli istemeyip, kiralık bir daire talep etmesini de çok yadırgamıştı.

Selahattin Dölek gülümseyen bir çehreyle toplantı salonuna girdi. Vakfın diğer üyeleri geniş maroken koltuklara oturmuşlardı. Onun içeri girdiğini görünce hepsi ayağa kalktılar.

İbrahim Sarı ilerleyip, "Hoş geldiniz, Bakan'ım" diye elini sıktı.

Dölek sanki hâlâ bu sıfatı taşıyormuş gibi kasıntı bir şekilde Vakıf Başkanının uzattığı eli sıktı. Sonra diğer üyelerin yanına giderek tokalaştı, genel olarak hepsine, "Biraz geciktığım için Özür dilerim" dedi. "Umarım sizi fazla bekletmemişimdir. Artık toplantıya başlayabiliriz."

75

Oval bir masanın etrafına sıralandılar.

Masanın ucuna İbrahim Sarı başkan sıfatıyla oturmuştu. Sağ tarafına Selâhattin Dölek ve emekli general İhsan Zorlu geçmişti. Sol tarafta ise kısa ve şişman vücuduyla Murtaza Somar ile bastonlu Necati Bilge yer aldılar.

Vakıf Yönetim Kurulu toplantıya başlayabilirdi artık, İbrahim Sarı üzeri kahverengi yaşlılık lekeleriyle kaplı elini kar beyazı saçlarının üzerinde dolaştırdıktan sonra metal gözlüğünü hafifçe burnunun üzerine oturtarak önündeki klasörlerden birini açtı. Soğuk ve madeni sesiyle, "Beyler, önce size vakfın son on beş günlük faaliyetinin raporunu okuyayım" dedi. "Bilahare asıl konulara geçerek tartışmalara başlar, fikirlerinizi alırım."

Masadakilerden ses çıkmadı. Ama rutin faaliyet raporu onları pek ilgilendirmiyor gibiydi, dinleyenlerde hafif bir gevşeme belirdi. Koltuklarında rahatladılar. Murtaza Somar masanın üzerinde duran geniş tahta kutudan el sarması Havana Corona marka bir puro alarak keyifle yaktı. Necati Bilge'de kutuya uzandı. Selâhattin Dölek dinliyor gibi görünüyordu ama faaliyet raporundaki bu bölüm onun açısından pek önemli değildi. Vakfın rutin masraf ve giderleriyle, kazanılan gelirler ve hibelerin genellikle tartışılmadan kabul edileceğini çok iyi bilirdi. Tabii yeni bir yatırım için çok büyük bir kalem mevcut değilse, içlerinde sadece emekli general İhsan Zorlu pür dikkat önlerine birer kopyası konmuş dosyayı açarak Başkan'ın okuduklarını elindeki dosyadan takibe çalışıyordu. Bu onun eski mesleğinin vermiş olduğu iş disiplinin sonucuydu. Alışkanlıklarından vaz geçemezdi. İlk dosya okunup bitti. Hiçbir üyenin itirazı yoktu ve maddelerden birinin müzakeresi veya daha detaylı izahat için teklif ileri sürülmemişti. Bu flashın böyle kapanacağını Başkan' 76 da biliyordu, ama yine de usulen, "Her hangi suali olan var mı?" diye sordu. Her zaman ki gibi açıklama isteyen yoktu. Önündeki dosyayı kapatıp yana aldı, sonra alttaki daha kalın görünen klasörün kapağını açtı.

Masadakiler toparlandılar, bundan sonrasını dikkatle takibe hazırlandılar. Başkan metal çerçeveli gözlüğünün altından son bir kere onları dikkatle inceledi. Hafifçe öksürüp konuşmaya başladı. "Beyler" dedi sakın ve yumuşak bir ses tonuyla. "Çok önemli günler geçirdiğimizi her halde sizler de takdir ediyorsunuzdur. Adım adım başarıya yaklaşırken sorumluluklarımız ve yüklendiğimiz misyonun ağırlığı her geçen gün biraz daha yoğunlaşıyor. En kötüsü ise henüz bir süre daha yeraltı faaliyetlerimize devam etmek ve daha radikal tedbirler almak zorunda kalışımızdır. Muhtelif cephelerde savaş veriyoruz ve istenilen neticelere planlanan safha ve zamanlarda ulaşmak mecburiyetindeyiz. Bu hafta iki önemli hadiseyle uğraşmak zorunda kaldık, içimizde ki hainlerden birini cezalandırdık. Her halde basından ve televizyonlardan olayı öğrenmişsinizdir. İdeallerimize ve kutsal amacımıza ters düşen, bizi arkadan vurmaya çalışan Hasan Biberci artık yaşamıyor." Oda da hafif bir sessizlik oldu.

Olayın gerçeklerini tüm teferruatıyla bilmeyen üyeler nefeslerini tutarak Başkan'ın yapacağı açıklamaları beklediler. Onların bildiği sadece sonuçtu. Vakıf üyesi bir sanayici belli bir dönemden sonra aralarından çekilmeye karar verince hakkında ölüm kararı alınmıştı. Bu kararı hepsi onaylamış ve kararın uygulanması Başkan'a bırakılmıştı.

Necati Bilge oturduğu yerde bastonunu kendine çekerek ellerini bastonunun sapında birleştirip endişeli bir şekilde mırıldandı.

"Evet" diye söylendi. "Haberi öğrendik. Ya dosya? Dosyayı ele geçirebildik mi?"

77

Başkan muzaffer bir şekilde gülümseyerek yaşlı adama baktı.

"Endişelenmeyin Necati Bey. O dosya artık bizde."

Derin bir soluk aldı yaşlı adam. Her hangi bir şekilde istenmeyen kişilerin eline geçerse en azından bu kendisinin sonu olurdu.

"O dosyanın derhal imha edilmesini talep ediyorum" dedi. "O dosyanın varlığı hatta bizde hıfzı bile tehlikelidir. Kimseye güvenemeyiz, çok tedbirli olmalıyız, içimizden başka bir hainin çıkmayacağını kim garanti edebilir."

"Haklısınız" dedi Başkan. "Gereken yapılacaktır."

"Ne zaman?"

İbrahim Sarı anlamlı bir şekilde yaşlı adama baktı. Adamın buruşukluklarla kaplı cildinde tike benzeyen hafif bir seğirme görüyordu.

"Zamanı gelince" dedi.

"Ne demek oluyor bu? Niye dosyayı derhal imha etmiyorsunuz?"

"Üzgünüm ama bunun için Genel Başkan'ın onayını almak zorundayım."

Yaşlı adam birden ürperdi.

"Genel Başkan'ın mı?"

"Evet, öyle."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Bu Genel Başkan'ı ilgilendiren bir konu değil ki."

İbrahim Sarı gülümseyerek adamı süzmeye devam etti.

"Ciddi olamazsınız Sayın Bilge. O dosyada sizinle de ilgili bir yığın açıklamalar var. Özellikle de Almanya ile olan bağlantılarımız. Vakfın bu konu da yeni bir değerlendirme yapması kaçınılmaz gibi geliyor bana. Yönetim Kurulumuz bu konuda bir karar almadan önce Genel Başkan'ımızda fikrine müracaat etmek zorundadır."

Necati Bilge paniğe kapılmış gibi masada oturanların yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

"Arkadaşlar da sizin gibi mi düşünüyor?"

Ashında bu Başkan'dan ziyade çevresinde konuşmaları sessizce dinleyen üyelere yöneltilmiş bir soruydu. Ama kimseden cevap gelmedi. Adamlar sessizce önlerine bakıyorlardı.

Yaşlı adam titreyerek devam etti.

"Anlayamıyorum, yoksa benim de bir hain olduğumdan mı şüphe ediyorsunuz?"

İbrahim Sarı başını iki yana salladı.

"Hayır, Sayın Bilge. Ama durum sandığınızdan daha vahim.

"Ne demek istediğinizi açıklar mısınız, lütfen."

"İki gün önce bir MİT ajanını öldürmek zorunda kaldık. Bunun ne denli tehlikeli ve başımıza problem teşkil edeceğini her halde takdir edersiniz."

"MİT ajanı mı? Neden?"

"Cevabı çok basit. Ajan, Hasan Biberci hakkında çok şey öğrenmişti ve bunu Teşkilatı'na rapor edecekti. Büyük bir tehlikeden kıl payı kurtulduğumuzu söyleyebilirim."

Yaşlı adam korku dolu nazarlarla İbrahim Sarı'ya baktı. Öldürülen MİT ajanı konusu bir hayli endişeye sevk etmişti onu.

"Hâlâ bir bağıntı kuramıyorum" diye söylendi. "Ajan ne öğrenmiş olabilir?"

"Sizin ve Hasan Biberci'nin Hannover'de ki bağlantılarınızı ve Alman Gizli Teşkilatı ile olan tüm ilişkilerinizi."

"Ama bu imkânsız" diye kekeledi Necati Bilge. "Nasıl olur?"

Başkan gülümsemeye devam etti.

"İhanetlerin kökünde menfaat yatar Sayın Bilge. Hasan Biberci MİT'e yapacağı ihbarla çok fazla şey kazanacağını sandı. Ne yazık ki Alman istihbaratı da iki yönlü çalışmayı tercih etti, tavşana kaç taziye tut dediler, bir yandan sizlere yardım vaat ederken, diğer yandan da MİT'İ durumdan haberdar ettiler, iki gün evvel MİT'e mensup bir kadın ajan geniş bir dosya ile Hannover'den döndü. Neyse ki BND'nin içinde hâlâ bizi destekleyen bir grup mevcut ve onlar durumu bize bildirdiler. Biz de kadını döner dönmez öldürdük."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Şayet Hasan Biberci ihanete tevessül ettiyse bu beni zan altında bırakmaz ki? Bana açık ve net cevap verin, bilmek hakkım; benden de şüpheleniyor musunuz?"

Başkan başını salladı.

"Kesinlikle hayır. Biberci'nin ihaneti tek başına gerçekleştirdiğinden eminiz."

Yaşlı adam, kurul üyelerinin gerçek kanaatlerini almak üzere tekrar onlara dönüp baktı. Emekli general ihsan Zorlu elindeki dosyayı okuyor gibi görünmeye devam ediyordu. Murtaza Somar ise hiçbir mana ifade etmeyen nazarlarla yaşlı adamı seyrediyordu. Tek konuşan eski vekil oldu.

"Endişelenmenize ve paniğe kapılmanıza gerek yok dostum. İbrahim Bey durumu gayet net açıkladı. Sizden şüphelenmiyoruz. Asla da şüphelenmedik."

"Ama İbrahim Bey dosyanın imhası için Genel Başkanımızın onayını bekliyor. Buna neden gerek duyduğunu anlamış değilim."

Selahattin Dölek siyasilere has, ikna edici sesiyle fısıldadı.

"Usul meselesi Necati Bey. Sadece usul meselesi. Vakfın Yönetim Kurulu bu konuda sorumluluk almak istemiyor."

Necati Bilge pek tatmin olmamıştı. Bir suç dosyasının 80 hemen imha edilmemesinin hangi usul hükmüyle ilgili olduğunu kavrayamamıştı. Ama başka bir gerçeği çok iyi anlamıştı; bu dosya yaşadığı sürece boynunda bir idam ilmiği gibi asılı kalacaktı. Vakfın ona her istediğini yaptırmaya hazır bir tehdit aracı. Ama buna niye gerek duyuyorlardı ki? Zaten kendisi bu gizli kuruluşa üye olurken, gerekli yemini etmemiş miydi? Yaşlı ömrünün geri kalan sayılı senelerini zaten inandığı siyasi doğrular uğruna bir komitacı gibi harcamaya karar vermeseydi, hiç bu çılgın projeye ön ayak olur muydu? O bu Vakfın kurucularındandı ve Genel Başkan'ları bu görevi bizzat teklif etmişti.

Susmayı tercih etti.

Ama toplantı bitene kadar sağ yanındaki tikini durduramadı...

Onur Düzceli saat on bir buçukta ışıkları sönlük kapalı odanın açık penceresi önünde yeniden gece görüşlü dürbününü boynuna astı. İzlediği kişiler Bilgi Veri Vakfı'nı terke başlamışlardı, ilk çıkan yine Renault oldu. Arkasından beyaz Saab otopark'tan ayrıldı. Cadillac en sona kalmıştı. Kambur ve baston kullanan adamın, ağır yürüyüşüyle yorumladı bu gecikmeyi MİT ajanı.

Onun da işi bitmişti. Not defterini cebine attı, tam pencereyi kapatacağı sırada yeşil bir Honda'nın Vakfın bahçesine girmek üzere sinyal verdiğini gördü.

Vakfın otoparkına giriş çıkışı yirmi dört saat devam ederdi ama Onur Düzceli ani bir meraka kapıldı. Ne olursa olsun gece yarısına yarım saat kala yapılan bir ziyaret dikkat çekiciydi.

Dürbünü yeniden gözlerine dayadı. Bu adamı daha evvel de birkaç kere görmüştü vakfa girip çıkarken. Yüzü hiç de yabancı gelmemişti. Adam arabasını bahçede park etmemiş, doğru kapalı oto parka sürmüştü.

81

Kurul üyeleri çoktan gitmelerine rağmen İbrahim Sarı hâlâ toplantı odasında oturmaya devam ediyordu. Onun için mesai asıl bu saatten sonra başlayacaktı. Purosunu tablaya bastırırken kapısı tıklatıldı ve gece nöbetçilerinden biri başını içeriye uzatarak, "Başkanım, Mehmet Aksu Bey geldiler" dedi.

"İçeriye al."

Mehmet Aksu düğmesinin önünü ilikleyerek saygılı bir şekilde oval masaya yaklaştı.

"Evet, Mehmet, ne haberler getirdin?"

"Haberler pekiyi değil, beyefendi."

"Anlat, ne öğrendin?"

"MİT öldürdüğümüz ajanımı yerine hemen bir yenisini gönderdi. Ankara'dan çok güvenilir bir yerden haber aldım, yani Teşkilat'ın içinden."

"Adamımızdan mı yoksa başka bir kaynaktan mı?"

"Adamımızdan efendim."

"Devam et."

"Hakkındaki rapor ondan evvel bana geldi. Tecrübeli bir eleman, yani çekinilecek biri. Başımıza sıkıntı olabilir. Adı Gökhan Umur. Operasyon Başkanlığında görevli. Sicili çok temiz. Bir zamanlar Kontr-Terör Merkezi'nde de çalışmış."

İbrahim Sarı kısa bir an düşündü.

"Bizim safımıza geçebilir mi dersin?"

"Hiç sanmıyorum, beyefendi."

"Onu şahsen tanıyor musun?"

"Hayır efendim. Oldukça genç, ben Teşkilat'tan ayrılırken 82 ancak takip memurluğu filan yapıyor olabilir. Sicilini ve emek süresini de inceledim, benim ayrılışımdan üç sene önce Teşkilat'a dâhil olmuş. O süre zarfında da aynı şehirler de bile bulunmamışız. Meslekte hızla yükselmiş. İki defa silahlı çatışmada yaralanmış, Bekaa Vadisinde ki çalışmalarından dolayı da takdirname kazanmış."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Başkan ve sustu.

Mehmet Aksu sessizliği bozdu.

"Yine de başımıza dert açacak olursa, sustururuz."

İbrahim Sarı homurdandı.

"Olmaz. Başka bir MİT ajanının daha öldürülmesini göze alamayız. Büsbütün dikkatleri üzerimize çekmekten başka hiçbir yararı olmaz bunun."

"Siz nasıl tensip buyurursanız öyle olsun efendim."

Başkan'ın soğuk mavi gözleri birkaç saniye dalgın dalgın duvarda asılı tabloya kaydı. Boş bakışlarında yeni bir melanetin arayışları vardı.

"Gelen raporda zaafı, alışkanlıkları konusunda her hangi tamamlayıcı bilgi var mı? Mesela içkiye, kumara, kadına düşkünlük filan gibi."

"Üzgünüm ama bu konuda bir sarahat yok."

"[Evlî mi? Çoluğu çocuğu var mı?]"

"Bekâr, efendim."

"Onu gördün, değil mi?"

"Havaalanında uçağının inişinden beri takibe aldım. Muhtemelen burada ona yardımcı olacak başka bir ajan tarafından karşılandı. Fakslanan raporda gönderilen resminden onu tanımam çok kolay oldu. Levend'deki Mövenpick oteline indi."

Başkan soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Yani şu an bize çok yakın, öyle mi?"

83

Mehmet Aksu'da cesaret alarak tebessüm etti.

"Öyle sayılır, beyefendi."

"Haa, bu arada aklıma gelmişken sorayım. Şu fahişe ne oldu? Adamın Okan kadını buldu mu? "

Mehmet Aksu'nun tebessümü yüzünde donuverdi birden.

"Arıyoruz, beyefendi.. Bulacağız mutlaka."

"Mutlaka da ne demek? Ayarladığımız bir fahişeyi bunca saattir bulamıyor musunuz yani?"

Mehmet Aksu'yu bir anda ter basmıştı. Hem de soğuk terler. Ne diyeceğini kestiremedi bir an.

Gevelemeye başladı. "Müsterih olunuz beyefendi; elimizden kaçması söz konusu olamaz. Korkudan bir yere saklandığını düşünüyoruz.

Bulmamız inanın gün meselesidir."

Başkan buz gibi bir sesle sordu. "Saat mi yoksa gün mü?"

Eski MİT ajanı fısıldadı.

"Size garanti veriyorum, en geç sabaha kadar onu bulacağız."

"Sizin için çok iyi olur. Bulur bulmaz da öldürün onu." Meslek yaşamı boyunca, içini nefret kaplamış teröristler, kanlı katiller, ipten kazıktan kurtulmuş bir yığın insanla karşılaştığı halde, hiç birinin

gözlerinde karşısındaki yaşlı adamın ürpertici nazarlarına rastlamamıştı. Sessiz fakat kahredici bir otorite saklıydı o gözlerde.

Taksiye bindiklerinde Zeynep sordu. "Nereye gidiyoruz?" "Benim evime, Dolapdere'ye."

"Desene, buraya yakın oturuyorsun. Niye taksiye bindik öyleyse?"

"Korkudan. Okan denen hergelenin peşimize takılmasından huylanıyorum. Etrafta birkaç tur atar, sonra evime gideriz. Beni senden önce sorguya çekti, ağzımı aradı. Handan'la arkadaş olduğumu biliyor. Onu atlattım, Handan'ın nerede olduğunu bilmediğimi söyledim ama ona güvenemem. Bizi izliyor olabilir. O tehlikeli biri."

"Yeterince tanıyor musun onu?"

Necla cevap vermek yerine başını arkaya çevirip takip edilip edilmediklerini anlamak için bakınıp duruyor, bir yandan da yanında oturan kıza lâf yetiştiriyordu.

"Biz insan sarrafıyızdır" diye mırıldandı. "Kavunun keleşinin dibini koklamaya gerek yok derler, kendini belli eder. O uğursuzun ne bokun soyu olduğunu daha ilk bakışta anlamıştım ama ne çare ki Handan'a dert anlatamadım. Herifin yakışıklılığına kandı, işte."

Zeynep saf saf sordu. "Nasıl yani?"

Kadın arkayı kolaçan etmekten vaz geçip bu defa kıza döndü.

"Sen de ne biçim gazetecisin, kardeşim. Gazetecilerin hep uyanık olduklarını sanırdım, hâlâ anlamadın mı? Önce kıızı yakışıklılığı ile tavladı, birkaç defa bedavadan yattı yahu! Sonra da o işi teklif işte. Niyeti kıızı kullanmaktı. Başardı da deyyus, kızın başını yaktı. Bakalım, ne yapacak şimdi zavallı Handan; bu boktan durumdan nasıl kurtulacak."

Zeynep, yanındaki fahişeyi huylandırmamak için sustu önce. Asıl gerçeği Handan'ın ağzından duymak istiyordu. Fakat hâlâ bazı kuşku vardı, Handan'ın konuşmaktan kaçınması da olasılıklar içindeydi. Kısa bir tereddütten sonra sordu.

"Handan sana o herifin ne istediğini söyledi mi?"

"Söyledi tabii. Aptal kız, daha o zaman uyanması lâzımdı ama Handan görüldüğü gibi değildir, anlıyor musun, biraz 85 saftır. Hatta aşırı saf. O heriften istediği şeyi alması için şöyle böyle bir aylık kazancımıza yakın bir para teklif etmiş. Handan da hiç düşünmeden teklife balıklama atlamış, olur demiş. Bana bahsedince hemen huylandım, uyardım onu, dikkat et, bu işin içinde bir bokluk olabilir, dedim ama beni dinlemedi, işte sonucu.. Şimdi cinayet zanlısı olarak aranıyor."

"Adam, Handan'dan ne istemiş?"

Necla tam cevap vermeye hazırlanırken birden durdu, tedirgin bir edayla gazeteciye süzmeye başladı. Kararsız kaldı birkaç saniye.

"En iyisi sen bunu ona sor. Yardım edebileceğine aklı keserse o sana anlatır."

Israr etmekten vaz geçti Zeynep.

Fahişeyi daha fazla tedirgin etmekten kaçındı. Gayesi Handan'ı bulmaktı ve ona çok yaklaştığını hissediyordu.

Necla taksiyi farklı sokaklara sokarak bir süre dolaştırdı. Bakışları sık sık arkaya kayarak peşlerinde başka bir arabanın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra Dolapdere'ye özgü eski bir evin önünden geçerken, şoföre, "Burada dur" dedi. Zeynep şoförün parasını öderken, kadın arabadan hızla fırlamıştı.

Yarı kâgir yarı ahşap bir eski zaman eviydi; dışardan bakıldığında oldukça eski görünüyordu ama içeriye girdiklerinde Zeynep, evin tertemiz ve derli toplu olduğunu gördü. Mis gibi lavantayla sabun arası bir koku burnuna çarptı. Kapıyı yaşlı bir kadın açmıştı; çatık kaşlı, somurtkan ve konuşmayan biri. Hoş geldiniz bile dememişti. Yalnızca yabancı gördüğü Zeynep'e baştan aşağı süzmekle yetindi. Genç kız, onun kimin 86 nesi olduğunu kestiremedi, kadın evde çalışan birinden ziyade Necla'nın yakını gibi görünüyordu. Hatta bir an onu fahişenin annesi olabilir diye geçirdi aklından. Başında tül bentten yapılmış bir yemeni, divitinden bir elbise ve şıpidik terlikler vardı ayağında.

"Handan nerede, Hacer abla?" diye sordu Necla. Kadın başıyla merdivenleri işaret etti. Buldukları hol yetersiz bir lamba ile aydınlanıyordu. Eski evin, muşambayla kaplanmış merdivenlerinden ikinci kata çıkacaklarını anlamıştı Zeynep.

"Hadi, çıkalım" diye mırıldandı Necla ve öne düşerek basamakları tırmanmaya başladı, ikinci katta karşılıklı iki oda vardı. Necla sağdaki kapıyı vurmadan açtı. Oda kapkaranlıktı. Zeynep önce karanlığa uyum sağlayamadı ama neden sonra eski bir berjerin üzerinde oturan karaltıyı fark etti.

"Ayol deli misin, karanlıkta niye oturuyorsun?" diyen Necla odaya girer girmez duvardaki komandötörü çevirdi. Etraf aydınlandı birden.

Zeynep de böylece Handan'ı ilk defa gördü. Genç olduğu muhakkaktı ama ilk bakışta yaşını tahmin edemedi. Yüzü solgun, gözleri ağlamaktan kan çanağı gibiydi. Uzun bacaklarını koltuğun üzerine çekmişti. Çoraplarından birinde

dizinden bileğine kadar uzanan bir kaçık görünüyordu. Işık

yanınca önce gözlerini kırıştırdı. Neden sonra arkadaşının yanında bir yabancıyı görünce irkildi.

Tuhaf tuhaf Zeynep'e bakmaya başladı. Onun yüzündeki endişeyi gören Necla,

"Korkma" dedi. "Bu hanım, bir dost. Sana yardım etmek istiyor."

Bu haber Handan'ı daha da ürkütmüştü.

Kuşkulu nazarlarla Zeynep'i süzüyordu.

Nihayet, "Onu tanımıyorum" diye fısıldadı.

"Biliyorum. Kendisi bir gazeteci. Senin masum olduğuna inanıyor ve sana yardım etmek istiyor.

Onunla konuşmalısın. Bildiğin her şeyi anlatırsan sana yararı olabilir."

Handan arkadaşına dönerek, "Bildiğim bir şey yok ki?" diyebildi.

O ana kadar kapının önünde hareketsiz duran Zeynep ağır ağır kadına yaklaştı.

"Basın çok güçlü bir organdır Handan Hanım. Toplumunu aydınlatır ve genelde gerçekleri yansıtmaya çalışır. Ben sizin işlenen cinayetin faili olmadığınızı inanıyorum. Bana yardımcı olursanız, bu sorunu çözebiliriz. Hem siz itham edilmekten kurtulursunuz, hem de gerçek katilin yakalanmasına yardımcı olursunuz. Buraya iyi niyetlerle geldim, amacım size yardımcı olmak, lütfen bana inanın."

Handan kan çanağına dönmüş gözlerinden akan yaşları kâğıt bir mendille silerken, Zeynep'i şaşkırtan bir cevap verdi.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım, beni suçlayan kimse yok ki?"

Akıllıca verilmiş bir karşılıktı.

Genç kız gülümsedi.

"Kelime oyunları yapmanızın anlamı yok. Olayda henüz adınız geçmiyor ama polis şu an her yerde sizi arıyor. Evinize yapılan polis baskınında ben de vardım. Otelin barında Hasan Biberici ile içki içtiğinizi ve odasına çıktığınızı gören hem bar çalışanları hem de kat komileri var. İnkâr hiç işinize yaramaz. Ayrıca Okan denen adam da sizi arıyor. Hem niyeti çok kötü; sizi korkutmak istemem ama bulursa çok korkunç şeyler olabilir. Bu sabah o da polisten önce evinize geldi. İçeriye girdi ve sizi aradı."

Handan belirgin şekilde titredi. "Siz nereden biliyorsunuz?"

Zeynep bozuntuya vermedi.

"Sadece bir tesadüf. Adresinizi polisten öğrenince onlardan evvel Karagümrük'e gittim." Zeynep ufak yalanının farkına varılıp varılmadığını anlamak için fahişenin yüzüne baktı; kadının kısmî bir panik içinde olduğundan polislin adresi bir gazeteciye vermeyeceğini düşünememişti. Genç kız devam etti. "Okan'ın dairenize anahtarla girdiğini sonradan anladım."

Handan şaşkırmıştı. "Anahtarla mı? Ama nasıl olur?" diye mırıldandı.

Genç kız bilgiççe başını salladı. Fahişe ufak yalanını nasıl olsa hiçbir şekilde öğrenemezdi, hatta söz konusu anahtarı hâlâ çantasında muhafaza ettiğini de.

"Unuttunuz mu yoksa? Kapının önündeki saksılardan birinin altına evin anahtarı bırakmışsınız" dedi.

"Evet, doğru... Ama o bunu nasıl bilebilir?"

"Artık o kadarını bilemem. Ama saksının altındaki tozlu zeminde bir anahtarın saklandığının izi çok belli oluyordu. Okan her halde bunu akıl edip saksıların altını karıştırdı ve anahtarı buldu. Ben de zaten devrik saksıyı görünce anladım."

Handan yeniden titremeye başlamıştı. Genç kız gayet sakin bir şekilde sordu.

"Şimdi anlatın bakalım. Her şeyi özüne sadık kalarak ve hiç yalana başvurmadan söyleyin. O cinayeti sizin işlemediğinizi biliyorum. Ben sadece gerçeğin peşindeyim. Hasan Biberici'yi Okan öldürdü, değil mi?"

Handan kekeleydi.

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Ama sanırım öyle. Öyle olmalı."

"Ne demek öyle olmalı? Emin değil misiniz?"

Fahişenin omuzları sarsıldı. Yeni bir ağlama krizine kapılmak üzereydi.

"Nereden bilebilirim. Ben saat üç buçukta odadan çıktığımda adam horul horul uyuyordu. Derin bir uykuya dalmıştı. Sonra neler olduğu hakkında bilgim yok."

Zeynep bir an düşündü.

"En iyisi her şeyi başından başlayıp anlatın, hem de en -başından."

Handan bu beklenmedik ziyaret karşısında hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı, hiç tanımadığı yabancı bir gazeteciye inanıp inanmamakta tereddütler yaşıyordu. Kısa bir an sessizce onları dinleyen Necla'ya bakışlarını çevirdi. Adeta yardım umar gibiydi. Onun halini gören Necla homurdandı.

"Anlatsana kız. Başın iyice belâda, işler daha da boka sarmadan konuşsan hayırlı olacak. Hiç olmazsa bir gazetenin desteğini arkana alırsın. Sana başka kim destek olabilir?"

Zeynep, "Necla haklı" dedi. "Polis izini bulursa durum daha da kötüye gider."

Kadın hâlâ kararsızdı. Bir arkadaşına bir de Zeynep'e bakıyordu. Sonunda mırıldandı bitkin ve ümitsiz bir ses tonuyla.

"Okan'la karşılaştığım o güne lanet olsun" dedi. "Bütün bunların başıma geleceğini nereden bilebilirdim. Yakışıklı ve nazik birine benziyordu. Bana da çok kibar davranmıştı, anlıyorsunuz, değil mi? Yani asla bana bir fahişe gibi davranmıyordu. Ondan hoşlanmıştım, bir hafta içinde üç defa buluştuk. Bir gece beni Boğaz'a yemeğe de götürdü. Sanki yeni çıktığı kız arkadaşı gibi. Çok ilgili davranıyordu."

"Sonra?" dedi Zeynep.

"O yemekte bana bir teklifte bulundu."

"Nasıl bir teklifte?"

Fahişenin yüzü yeniden sarardı. Dudakları morarmıştı.

"İşlerinin kötü gittiğini, ticari rakiplerinin onu batırmak üzere olduklarını söyledi."

"Ne iş yaptığını sordun mu?" Handan evet anlamında başını salladı.

"İthalat ihracat yaptığını söylemişti" dedi. "İş yerinin nerede olduğunu biliyor musun?" "Bunu sormadım ama lâf arasında galiba Gayrettepe'de bir şirketi olduğundan bahsetmişti."

"Pekâlâ, senden ne istemişti?"

Handan bu sefer biraz kızardı. Utanır gibi fısıldadı.

"O ticari rakibiyle yatmamı ve adamı uyutup çantasından onu ilgilendiren bir dosyayı almamı istedi.

Bu dosya çok önemliymiş ve içinde rakibinin yeni yaptığı anlaşmalarının birer suretleri varmış.

Anlıyorsunuz, değil mi? O dosyayı elde ederse onlara karşı ticari mücadele şansı artabilirmiş."

"inandın mı?"

"Aptal kafam! İnanırım tabii. Siz olsaydınız inanmaz mıydınız?"

"Peki, bunun bir suç olduğunu, yapacağının bir tür hırsızlık olduğunu idrak edemedin mi? Bu kadar saf mısın?"

Handan cevap veremedi ama onları dinleyen Necla hemen müdahale etti.

"Kız anlatsana.. Neye öyle aptal aptal susuyorsun." Sonra Handan'ın yerine geçip Zeynep'e o karşılık verdi. "Bizler fahişeyiz gazeteci hanım. Bu gerçeği hiçbir şey değiştirmez, para için acı da olsa bedenimizi satıyoruz. O namussuz herif dosyayı alması için Handan'a çok büyük bir para önermiş, yani senin anlayacağın yaklaşık bir ayda kazanacağımız paranın tamamını. Düşünsene, yüzlerce erkeğin kahrını çekerek, koinuna girerek elde edeceğimiz parayı bir seferde kazanma şansı. Üstelik bunun hiçbir sakıncasının olmadığını da söylemiş. Hangi fahişe bu öneriyi reddeder ki?"

Zeynep fazla üstelemedi.

"Aldın mı o dosyayı?" diye sordu Handan'a.

Kadın ürkererek genç kıza baktı yeniden.

"Hayır. Çünkü çantasında öyle bir dosya bulamadım?"

"Yok muydu yani?"

"Hayır" dedi kadın.

"Nasıl bir dosya arıyordun?"

"Okan bana sıkı sıkı tembih etmişti. Üzerinde Almanca bir şehir ismi olacaktı, hatta iyice bellemem için yüzlerce kere tekrarlatmıştı. Hannover dosyası. Sanırım bu adı ömrüm boyunca unutamayacağım."

Zeynep'in yüreği birden hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Yine de heyecanını belli etmemeye çalıştı.

"Devam et" dedi. "O gece neler oldu?"

Handan yeniden bir kâbusun içine çekilir gibi titredi ama bu defa tane tane kelimelerle o geceyi tekrar yaşıyormuş gibi anlatmaya başladı. ,4.

"Okan'dan talimatı almıştım. Adamı otelin barında beklemeye başladım. Altı buçuk yedi sularında bara girdi. Hemen dikkatini çekmiştim. Benim hiçbir gayrette bulunmama gerek kalmadan doğruca

yanıma yaklaştı, bir içki içip içemeyeceğimizi sordu. Tabii kabul ettim. Daha ilk kadehte sırnaşmaya başladı. Oldukça kaba bir adamdı. Meğer her İstanbul'a gelişinde o otelde kalırmış."

İçini çekti Handan.

"Kaçta çıktınız odasına?"

"Emin değilim ama takriben sekiz buçuk dokuz olmalıydı. Fiyatta anlaşmıştık daha önceden. Hemen beni yatağa attı. Sonrası malum şeyler işte.."

"Dur biraz. Aradığım dosyayı bulamayınca Okan'a nerede ve nasıl haber verdin durumu?"

"Aynı gece" diye fısıldadı Handan. "O gece Okan da otelde kalıyordu ve dosyayı adamın çantasından alır almaz hemen odasına götürecektim. Müşterimin çantasını ancak üçe doğru açabildim ve bulamayınca da gidip ona haber verdim. Kaldığı odanın numarasını daha önce bana söylemişti."

"Peki, nasıl bir tepki gösterdi? Sana kızıp söylendi mi?"

"Önce biraz homurdandı, beni beceriksizlikle suçladı hatta suratıma bir tokat attı. Zaten o zaman kullanıldığım kafama dank etti, bütün o sahte nezaketi yok olmuştu fakat yine de sözünde durup paramı ödedi. Sonra bu gece olanları unutmamı tembih etti, ağzımı açıp konuşursam da öldürmekle tehdit etti. Sonra evimin adresini alıp beni odasından çıkardı. Tabii daha sonra olacakları bilemezdim o anda."

Zeynep yeniden düşünmeye başladı. Anlaşılan Okan bir yolunu bulup Hasan Biberici'nin odasına gitmiş ve adamı boğmuştu veya dosyanın şu veya bu şekilde ele geçirilmesi halinde daha önceden planlanmış başka bir eylem planı hazırlamıştı. Bunu henüz bilmiyordu.

"Bana yardım edecek misin?" diye soran Handan'ın sualiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Bir süre kararsız nazarlarla kızı süzdü. Sonra bir iskemle çekip kızın karşısına oturdu.

"Şimdi beni iyi dinle Handan" dedi. "Evet, sana yardım edeceğim ama önce şunu iyi bilmeni istiyorum. Bu durumdan yakayı sıyrırman ancak ifade vermen ve gerçekleri açıklamanla mümkün olacak."

Fahişe dehşete kapılmış gibi sordu. "Polise mi?"

"Gerekirse polise tabii. Lâkin seni bir süre saklamak zorundayım. Ayrıca bilmeni istediğim bir husus daha var. Ben gazeteci filan değilim" dedi...

2

Ertesi sabah, Mövenpick Otelinin açık büfe kahvaltı verilen salonuna sekizi yirmi geçe inmişti Gökhan Umur. Dün gece deliksiz bir uyku çekmiş, sabah erkenden kalkıp tıraş olup duşunu almıştı. Ne kadar konforlu olursa olsun, otellerin küçük odalarına tıklıp kalmaktan her zaman sıkılırdı. İtina ile giyindi; İstanbul'a yeterince giysi getirememişti, sırtına geçirdiği kadife ceketinin mayıs ayı için biraz kalın geldiğini gördü ama ne yazık ki başka olasılığı yoktu. Aynada görüntüsüne bir daha baktı. Açık mavi gömleği ve gömleğine uyum sağlayan düz renk kravatıyla havalı sayılırdı.

Aşağı inip kahvaltı salonuna girdiğinde ekibinin İstanbul görevlisi iki memuru henüz gelmemişti. Uygun bir masa seçip oturdu. Yanına yaklaşan garsonun, "Çay mı yoksa kahve mi arzu edersiniz?" sorusuna, "Çay, lütfen" diye karşılık verdi. Garson elindeki büyük çay potundan fincanını doldururken kapıdan içeri Onur Düzcü ile genç bir kızın girdiğini gördü.

Onur'la dün akşam tanışmıştı ama yanındaki kızın doğrusu bu kadar havalı ve cazibeli olacağını hiç düşünmemişti. Onlar masasına doğru yaklaşırken gayri ihtiyari nazarları genç kıza takıldı, uzaktan kızı incelemeye başladı. Uzun boylu, ince ve zarifti; asıl ilginç yanı ise gayet sade giyimine, hiç makyajsız haline rağmen müthiş dikkat çekici olmasıydı. Bu çekiciliği galiba kızın ahenkli yürüyüşü sağlıyordu. Özellikle dikkat etti onlar yaklaşırken, kız da ne tahrik edici kalça hareketi, ne kasılma, ne de mankenler gibi birbirinin önüne gelen adımlar vardı. Anlayamamıştı Gökhan, ama keşfedemediği bir rahatlık, tabii, belki de yaşının yarattığı bir hava mevcuttu.

Ayağa kalktı. Onur'la zaten tanışmıştı. Elini tokalaşmak için kıza uzattı.

"Zeynep Hanım, değil mi? Zeynep Gürkan."

"Evet, efendim" dedi Zeynep kısık bir sesle. Fakat âmirinin uzattığı eli sertçe sıkıyordu. Masaya oturdular.

Gökhan garip bir huzursuzluk hissetti. Maiyetindeki memurun bu denli çekici biri olduğunu hiç düşünmemişti, ilgisizmiş gibi görünerek kızın iri yeşil gözlerine baktı.

"Bilgisayarına gönderdiğiniz e-mail'i dün gece aldım. Gazeteci kimliğiyle çalıştığınızı biliyorum. Ama raporunuzdan pek bir şey anladığımı söyleyemeyeceğim Zeynep Hanım. Hatta şifre çözümünde bir

hata yapıp yapmadığımı da kestiremedim. Raporunuz çok kısaydı. Yanılıyor muyum acaba, bir fahişeden bahsediyordunuz, değil mi?"

"Evet, efendim. Hasan Biberci'nin katliyle ilgili. Polis indindeki şüpheli kişi."

"Yani polis cinayet zanlısı olarak bir fahişeyi mi arıyor?"

"En azından üzerinde durdukları tek kişi şimdilik o. Zira maktulün odasında o kadınla sabahladığı sanılıyor. Polisin elinde bazı görgü tanıkları da var. Fahişe sık sık o otelde faaliyet gösterirmiş."

"Polis kadını hâlâ bulamamış mı?"

"Bulamadılar, efendim. Daha bir süre bulacaklarını da hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu evime götürdüm."

Gökhan kaşlarını çatarak karşısındaki ajanı süzdü garipseyerek.

"Evinize mi götürdünüz?"

"Evet, efendim. Kadın gerçek katili tanıyor. Ve katil de onun peşinde."

Hafifçe gülümsedi Gökhan.

"Amacınız nedir Zeynep Hanım, anlatır mısınız lütfen?"

"Kadın güvendiği bir arkadaşının evine sığınmıştı, lâkin orası da tehlikeliydi, polis de katil de harıl harıl kadını arıyorlar. 95 Önünde sonunda nerede saklandığını bulacaklardı. Kadının vereceği ifadenin çok işimize yarayacağına inanıyorum, muhtemelen onu sorguya çekmek isteyeceksiniz. Bu nedenle onu güvenilir bir yere götürmek zorundaydım. Yaptığının yasalara aykırı olduğunu biliyorum ama şayet âmirim Nurten Hanım hayatta olsaydı bana mutlaka destek çıkardı. Umarım siz de onaylarsınız."

Gökhan karşısında oturan iki memurunu dikkatle süzdü. Çok yakın bir tarihe kadar her ikisi de büyük bir gizlilik içinde Nurten Akkaya'nın emrinde çalışmışlardı. Ona bağlılıkları ve adı geçince suratlarında hâsıl olan üzüntüyü hemen anladı genç ajan.

"İyi yapmışsınız" diye mırıldandı. "Tabii ki sorgulamak isterim. Ama her halde benden önce kadının ağzından bazı bilgiler almışsınızdır."

"Evet, efendim" dedi Zeynep. Sonra dün yaşadıklarını kısa fakat özlü bir biçimde özetledi.

"Bu Okan dediğiniz adam hakkında bir araştırma yaptınız mı?"

"Zamanım olmadı efendim. Ama bu işin kolay yanı. Zorlanacağımızı sanmıyorum."

O ana kadar onları dinleyen Onur Düzceli ilk defa lâfa karıştı.

"Sanırım söz konusu kişi Okan Dikmen olmalı" dedi.

Gökhan bu defa ona döndü.

"Tanıyor musunuz?"

"Biliyorsunuz, benim asıl görevim Vakfı gözaltında tutmak, oraya girip çıkanları tespit ve teşhis etmek. Vakfın inanılmaz kalabalık bir kadrosu var. Şayet o kadrodan biriye tanımam olanaksız; fakat Zeynep hanımın ifadesinde dikkatimi çeken bir şey oldu. Sarışın ve yakışıklı olması. Bir de kullandığı Omega araba. Söylediği plaka numarası da tutuyor. 34 LM 345. Bu Okan Dikmen'in arabasının plakası." "Kimin nesi bu adam?"

"Liberal Gençler Partisi'nin İstanbul teşkilatının önde gelen isimlerinden biri. Nurten hanımla onu daha önceden mimlemiştik. Vakıfla ilişkisini ve bir takım karanlık işlere karıştığını daha önceden tespit etmiştik. Belirgin bir işi olmamasına rağmen çok para harcar, haraç toplar, vakfın karanlık işlerini yürütür."

Gökhan'ın suratı asıldı, bir süre sessiz kaldı. "Bildğim kadarıyla Hasan Biber'de o partinin milletvekiliydi, değil mi?"

"Doğru, efendim" dedi Onur. "iki dönem evvel meclisteydi." "O halde niye kendi partilerinden birini öldürmeye kalkıştılar? Bunun ne anlamı olabilir?" Zeynep hafifçe öksürdü.

"Şey efendim" diye lâfa karıştı. "Her halde meseleye yeni müdahale ettiğiniz için her konuyu tam bilmiyorsunuz" diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Nurten Hanım uzun süredir Hasan Biberci ile temas halindeydi, onu ikna etmeye, ağzından itiraflar almaya çalışıyordu. Hatta diyebilirim ki bombanın patlamasına ramak kalmıştı. Sanırım Hasan Biberci Almanya dönüşü pek çok şeyi açığa vuracaktı." "Nasıl yani?"

"Edindiğimiz bilgilere göre parti teşkilatı Biberci'yi dışlamıştı. Onu işe yaramaz, demode bir siyasetçi olarak görüyorlardı artık. Oysa o geçmiş siyasi yaşamının etkisiyle gözü çok daha yukarılardaydı.

Parti Başkanlığına soyunmak istiyordu."

"Yani Celâl Davran'ın yerine mi?"

Genç kız başını salladı. "Evet, efendim."

Gökhan hayretle homurdandı. "Bunu hiç işitmemiştim." "Zaten parti teşkilatı da bunu sır gibi saklıyordu. Biberici'ye hayır diyemiyorlardı zira partinin yapılanmasında çok büyük maddi katkıları olmuştu ve bu katkılar hâlâ devam ediyordu. Ayrıca az da olsa Ankara'da ve eski seçim bölgesinde onu destekleyen yandaşları da mevcuttu. Fakat sonunda Hasan Biberici parti içinde aleyhine dönen dolapları anladı ve Celal Davran'la arası iyice açıldı. Hatta açıktan açığa parti içinde iki rakip haline geldiler."

"Yine de bu onu öldürmeleri için bir neden olamaz." "Doğru ama Vakıf Yönetimi parti liderliğinin Celal Davran'da kalmasını istiyordu. Kısacası Celal Davran'ın liderliği onlarında işine geliyordu." "Garip" diye söylendi Gökhan. "Bu partiyi Celal Davran mı yönetiyor yoksa Vakıf mı? Ne biçim iş bu?"

Genç kız iri yeşil gözlerini kırpıştırarak yeni şefine baktı. "Sorun da bu ya, efendim. Bu Vakıf yalnız partiyi değil bütün Türkiye'yi yönetmeye çalışıyor" diye fısıldadı.

Aynı sabah saat dokuz sularında Bilgi Veri Vakfı idare meclisi üyesi Necati Bilge'nin Cadillak'ı Tarabya sırtlarındaki bir villanın önünde durmuştu. Şoförü her zaman ki gibi yerinden fırlayıp yaşlı efendisinin kapısını açtı. Necati Bilge bastonuna tutunarak arabadan indi. Dün gece yarısına doğru eski vekil Selahattin Dölek'i telefonla arayarak bu sabah görüşmeleri için özel bir randevu almıştı. İdare Meclisinde kendisine en yakın gördüğü kişi o idi. Yaşlı adam şoförünün koluna girerek ılık mayıs sabahının parlak güneşi altında villanın dört beş basamaklı merdivenlerini çıktı.

Daha basamakları çıkarken Selahattin Dölek yaşlı

sanayiciyi kapıda karşıladı. Güleç bir yüzle yaklaşıp elini uzattı.

"Hoş geldiniz Sayın Bilge, fakirhanemi şereflendirdiniz" dedi.

İçten ve anlayışlı görünüyordu.

Lâkin bütün bir geceyi uykusuz geçiren Necati Bilge bu dava arkadaşının bile ne kadar samimi olduğundan kuşkuluydu artık. Ev sahibini onu mükellef döşenmiş çalışma odasına götürdü. Büyük maun masanın karşısındaki koltuklara oturdular. Yaşlı adam son derece tedirgin ve telaşlı görünüyordu.

Selahattin Dölek lacivert bir hırka giymiş, papyon kravat bağlamıştı. Pantolonunun ütüsünü bozmak istemezmiş gibi itina ile bacak bacak üstüne atıp gülümsedi.

"Dün gece telefonda bu beklenmedik ziyaretinizin sebebi hakkında bir açıklama yapmadınız ama yanılmıyorsam ben bir tahminde bulundum yine de. Dostumuz Hasan Biberici'nin müessif ölümü ve dün gece onun hakkında duyduklarınız sizi fazla heyecanlandırdı sanırım."

"Evet" diye fısıldadı yaşlı adam. "Doğru tahmin etmişsiniz. Olayların gelişmesinden ve aldığı bu son şekilden, itiraf edeyim ki son derece kaygılanıyorum, iki nahoş vaka aynı anlarda vuku buluyor. Ve bunlar düpedüz cinayet, başka açıklaması yok. Ayrıca Hasan Biberici'ye olan yakınlığım nedeniyle dün gece âdete töhmet altında kaldım, en azından durumu öyle algıladım."

Selahattin Dölek, "Meseleyi biraz abartmıyor musunuz?" diye mırıldandı.

"Abartmak mı? Şaka mı yapıyorsunuz dostum? Partinin en güvenilir ve tutulup sevilen kişilerinden biri ihanet suçlamasıyla öldürüldü. Benim bildiğim kadarıyla iddia edilen ihanetin ortada en ufak bir delili de yok. Ya ben bir şey bilmiyorum ya da Vakfın içinde anlamadığım bazı dolaplar dönüyor." Eski vekilin tebessümü yüzünde donuklaştı. Kısa bir an karşısındaki adama inanmaz nazarlarla baktı, sonra "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Selahattin Bey, lütfen bana açık ve samimi olun. Vakıf Yönetimindeki en güvendiğim kişi olduğunuz için size geldim. Parti Başkanımız Sayın Celâl Davran ile rahmetli Hasan'ın arasının pekiyi olmadığını elbette bilirdim. Aralarında bir çekişme oldum olası vardı; Celâl Bey, Hasan'ı hep kendi mevkiine rakip olarak görürdü. Siyasetle uğraşan herkes önünde sonunda parti başkanı olmak ister. Zira insanı iktidara götürecek tek yol budur. Siz de vekillik yapmış bir şahsiyetsiniz, bu iddiamı inkâr etmezsiniz her halde. Fakat parti yönetim kademelerinde hiç anlamadığım şeyler oluyor. Hasan'ın bir hain olduğu, davamıza ihanet ettiği, hatta büyük planımızı resmi devlet istihbaratına ispiyonladığı iddiası nasıl ortaya atılıyor? Şayet ortada bu konuda somut deliller varsa, Vakfın bir üyesi olarak ben neden haberdar edilmiyorum? En mühimi alınan kararda niye benim oyum "yok? Bu durum beni çok tedirgin etti. Dün bütün gece gözümü kırpmadım. Ben de bu davaya baş koymuş bir insanım, başarıya ulaşamazsak doğacak neticeleri takdir edecek kadar da bilinçliyim. Daha şimdiden parti içi çekişmeler ve makam hırslarıyla bu hâle düşeceksek, gelecek beni cidden kuşkulandırıp üzmektedir."

Selahattin Dölek kısa bir sessizliği takiben konuştu.

"Çok üzgünüm Necati Bey" dedi. "Olayların takip ettiği seyirden ben de hoşnut değilim. Ama inanın başka çaremiz yoktu. Hasan Biberci'nin dostunuz olduğunuzu biliyorum, onun hain olarak vasıflandırması sizin kadar en az bizi de üzdü. Fakat bu gerçeği kabul etmek zorundayız. Partimizin iktidara gelmek için yaptığı tüm çalışmaları Hasan Biberci'nin Milli İstihbarat Teşkilâtı'na açıklayacağı hakkında elimizde kesin deliller vardı."

Yaşlı adamın yüzü birden kireç gibi beyazlaştı. "Ne tür deliller?" diye kekeledi.

Eski vekil şaşırması gibi arkadaşını süzdü yeniden.

"Dostum, Vakfı neden kurduk? MİT'e alternatif olsun diye değil mi? Bunca para niye bu işe bağlandı? Yüzlerce adam çalıştırıyoruz ve faaliyetlerimiz ti kır ti kır yürüyor. Elemanlarımız Biberci'nin ihaneti konusunda inkâr edilemez duyumlar aldılar. Hatta harekete geçmek konusunda geç bile kaldık. Büyük bir tehlikeden son anda döndük. Size neden haber veremediğimiz konusuna gelince, hatırlayacağımız gibi Vakfın son toplantısına Endonezya'da olduğunuz için iştirak edememiştiniz, karar o oturumda alındı."

Yaşlı adam gözlerini kırptırdı.

"Yani böylesine hayati bir kararı dönüşümde de arkadaşlardan biri bana açıklamak gereğini duymadı mı?"

Selahattin Dölek hafifçe yutkundu. "Böyle bir karar toplantı dışında müzakere edilemezdi. Ayrıca..." Necati Bilge merakla adamın cümlesini bitirmesini bekledi.

"Ayrıca Sayın Celâl Davran'ın sıkı emirleri vardı."

"Ne emri?"

Eski vekil sıkılır gibi koltuğunda kıtıldadı.

"Parti içinde Hasan Biberci ile yakınlığı olan hiçbir arkadaşın alınan kararı duymaması konusunda."

"Özellikle de benim, değil mi?"

"Üzgünüm ama öyle."

"Bu da bana artık parti içinde güvenin kalmadığını gösterir."

Dölek itiraz etti.

"Lütfen böyle düşünmeyin Sayın Bilge. Biberci'nin dostu olduğunuzu biliyoruz ama siz asla davamıza ihanet edecek biri değilsiniz. Sayın Başkanımız size olan itimadını bizzat Vakıf Yönetimine seçerek göstermiştir. Aksi halde sizi o makama tayin eder miydi?"

Yaşlı adamın suratı iyice buruşmuştu. Sağ yanındaki tik nedeniyle kaslarının her atışında gözü kısılıyordu. Güçlükle gülümser gibi solgun ve ince dudakları titreyerek gerildi.

"Şimdi de cinayete kadar giden bir uygulamanın benden gizlenmesi için emir veriyor ama. Çok üzgünüm Selâhattin Bey, fakat bu şartlar altında göreve devam etmem imkânsız. Yapabileceğim en iyi şey Vakıftaki üyeliğimden de, partimizden de istifa etmek. Şahsıma güvenin kalmadığı bir ortamda çalışmak, benim için de sizler için de uygun değil."

Selahattin Dölek genç yaşına rağmen duygularını belli etmeyecek kadar siyasi tecrübesi olan biriydi.

Şu sıralar Necati Bilgiç'in istifaya teşebbüsünün zaten kritik olan ortamda daha menfi sonuçlar yaratacağını hemen hesaplamıştı. Ayrıca yaşlı adamın parti içinde bir ağırlığı olduğunu da biliyordu.

"Hiç tavsiye etmem" diye mırıldandı. "Bu davadan kaçmak olur. Bu günlere ne zor şartlar altında geldiğimizi hepimiz biliyoruz. Partiye olan katkılarımızın asla inkâr edilemez. Hele sonuca bu denli yaklaştığımız bir sırada. Olmaz, kesinlikle olmaz."

"Hassasiyetinizi anlıyorum. Ama yapabileceğim bir şey yok. Tek çare çekilmem. Sizlerinde daha güvendiğiniz arkadaşlarla çalışmanız daha doğru olacaktır."

Eski vekil, "yaşlı bunak", diye geçirdi içinden. Hiçbir şey anlamıyordu. İstifaya teşebbüsü partiye yarardan ziyade zarar getirecekti. Parti içindeki dengeler büsbütün bozulacak, şüpheler artacaktı.

"Bence Ankara'ya gidip Sayın Başkan'ımızla bu konuyu görüşmenizde fayda var."

"Asla" dedi Necati Bilge. "Bana bunu teklif etmeyin. Kanımca çok onur kırıcı bir davranış olur bu. Belki de Başkan benim istifamı bekliyordur zaten."

"Yine yanıyorsunuz. Siz bu davanın adamısınız, her ne kadar Hasan Biberci ile yakın dostluğunuz mevcut idiye de parti içi muhalefete hiç kalkışmadınız. Bunu hepimiz biliyoruz. Hasan Biberci'yi hırsı ihanete sürükledi. Saf değiştirmeye kalkışması büyük bir talihsizlikti."

Yaşlı adam hemen karşılık vermedi. Gözleri daldı, bir süre düşündü.

"Hasan'ın ihanetinden nasıl emin oldunuz? Bu ihaneti doğrulayan hangi deliller var elimizde?" diye sordu. Eski vekil içini çekti.

"Celâl Davran'la arasındaki rekabeti hepimiz biliriz. Dört ay önceki olağanüstü kongre bardağı taşıran son damla oldu. Malumunuz üzere o da parti başkanlığına soyundu. Parti teşkilatı onu tutmuyordu, zeminden gereken desteği sağlayamadı. O tarihlerde pek çok arkadaş onu bu fikrinden caydırmaya çalıştılar ama bildiğiniz gibi başarılı olamadılar. Yenilgi ise Hasan Biberici'yi büsbütün ateşledi. Bence yapacağı en iyi şey mağlubiyeti kabul etmektir ama o buna yanaşmadı ve çok tehlikeli bir oyuna kalkıştı."

Yaşlı adam ferî kaçmış gözlerini ev sahibine çevirip, "Ne oyunu?" diye sordu.

"Tüm yeraltı faaliyetlerimizi MİT'e ihbara tevessül etti." "Buna inanmam, doğru olamaz. Hasan'ın haris tabiatını, mizacındaki ateşi, siyasi ihtiraslarını inkâr kalkışmayacağım ama bunca yıllık partisini ve arkadaşlarını bu denli alçakça bir oyuna getiremez. O bu tıynetinde bir adam değildi. Hepimiz çok tehlikeli bir maceraya kalkıştık; özünde vatan sevgisi, hizmet aşkı ve memleketi daha iyi, daha müreffeh günlere taşımak arzusu yatıyordu. Başarılı olup olmayacağımız hâlâ meçhul. Lâkin Hasan'ın böyle bir eyleme kalkışacağına asla ihtimal veremem."

"Üzgünüm ama elimizde çok kesin deliller var."

"Lütfen bana da açıklayın."

Sabık vekil kısa bir tereddüt geçirdi.

"Biberici MİT'teki en yetkin adamlarımızdan biriyle buluştu. Tabii onun bizim adımıza çalıştığını bilmiyordu. Ona her şeyi anlattı. Vakfa ihanetini böyle öğrendik."

Kıpkırmızı kesildi yaşlı adam.

"İnanamıyorum" diye kekeledi. "Nasıl olur? Bunu nasıl yapabilir? Son derece ahmakça bir davranış. Hasan'ın böyle aptalca davranacağına inanasım gelmiyor. Bunun Hasan'ın ayağını kaydırmak isteyenlerin tertiplemediği bir düzen olmadığından emin misiniz?"

Selâhattin Dölek yaşlı adama acır gibi baktı.

"Üzgünüm dostum" diye mırıldandı. "Bu bir düzen değildi. Hem mesele bu kadarla da kalmıyor.

Biberici finans kaynağımız olan bazı dış istihbarat birimlerini de zor durumlara sokmaya kalkıştı. Özellikle de Alman istihbaratını. Bilirsiniz onlar daima ikili oynarlar, menfaatleri için gerekli rüzgâr nereden eserse o istikamete yelken açarlar. Ashında Biberici'yi Hannover'e gidişinden evvel durdurmalıydık ama o sırada peşine bir MİT elemanının takıldığını ve Hannover'de kendisiyle temas kuracağını Ankara'dan öğrendik. Girişimimizi biraz erteledik. Almanya'da ki dostlarımızın verdiği bilgiler çok vahimdi. Hem Hasan'ın hem de o ajanın derhal ortadan kaldırılması gerekiyordu. Biz de gerekeni yaptık sadece. Başka çaremiz yoktu artık. Bunca yıl adım adım ilerlediğimiz, şartlarını kan ve parayla yarattığımız geleceği bir hain uğruna feda edemezdik. Bunu takdir edeceğinizi, anlayışla karşılayacağınızı umarım."

Yaşlı adam dudaklarını ısırды. Önce hiç sesini çıkarmadı. Neden sonra, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bir karar vermek zorundasınız" dedi eski vekil kararlı ve tok bir sesle. "Ya bunca yıl baş koyduğunuz davanızın mücadelesine aynı azim ve sabırla devam edeceksiniz, ya da parti sizi de dönem ilan edecektir."

Necati Bilge'nin gözleri irileşti.

Mesajı almıştı. Vakıf arkadaşı düpedüz kendisini tehdit ediyordu.

Gökhan çay fincanını kahvaltı masasının üzerine bırakarak inanmaz gözlerle karşısındaki arkadaşlarına baktı.

"Bu bir ütopya, ham bir hayal. Gerçekleşmesi olanaksız bir tasavvur. Birileri mutlaka yanlıyor. Bizi yanlış kanalize ediyorlar. Devletin bunca istihbarat kaynağı varken, bir siyasi partinin böyle bir istihbarat şebekesi kurması mümkün değil. Diyelim ki biz atladık, ama ya polisin istihbarat birimleri, askeri haber alma, onlarda mı atladı? Olacak şey değil bu? O şebekede çalışan bunca insanı susturamazlar, mutlaka biri konuşur, geveze birisi çıkar, ağzından lâf kaçırır. Hiç mi bunların içinde sağduyu sahibi biri yok? Bunca insan bu satılmışlığa nasıl karışır?"

"Gerçeği kabul edememenizi anlıyorum, efendim" diye mırıldandı Onur Düzceli. "Önce biz de bir türlü inanamamıştık. Bir yanlışlık var, biri hata ediyor dedik. Lâkin sonraları edindiğimiz bilgilerle asıl yanılmanın biz olduğunu anladık."

"Daha önemlisi" dedi Zeynep. "Bizim de içimizde hainler var."

"Kimler?"

"Öldürülen Hasan Biberici, Nurten Hanıma tam bir liste vereceğini söylemiş ama bu listeyi alıp alamadığını asla öğrenemeyeceğiz. Biberici'nin neler anlattığını da. Bildiğiniz gibi Nurten Hanım

Biberci'den hayati öneme haiz bir dosya aldı ama bunu Ankara'ya iletemeden maalesef susturuldu. Artık Nurten Hanımı öldüren katilin bu dosyayı da çantasından çaldığını biliyoruz."

Gökhan içindeki kuşkuvarları yenememiş gibi gözlerini kısarak arkadaşlarına baktı.

"Size tuhaf gelmiyor mu?" dedi.

Zeynep merakla sordu. "Tuhaf olan nedir?"

"Biberci'nin öldürülmesindeki amatörce girişim. Hiç bahsettiğiniz Vakıf şayet söylediğiniz gibi gerçek bir istihbarat örgütü gibi çalışıyorsa, kendileri için bu denli önemli bir kişinin ortadan kaldırılmasında bir fahişeyi kullanır mı? Bu mantığınıza ters gelmiyor mu? O yetkililerin yerinde olsanız, profesyonel birini kullanmaktansa bir sokak kadınına bu görevi verir misiniz?"

Zeynep başını salladı.

"Bir noktayı atlıyorsunuz sanırım" dedi. "Biberci'yi profesyonel birinin öldürdüğü su götürmez bir hakikat; onlar sadece adamın getirdiği dosyayı elde etmek için fahişeyi kullandıklarını düşünüyorum."

Gökhan bu defa genç kıza ters ters baktı.

"Bu faraziye çok anlamsız. Katil rahatlıkla adamı öldürdükten sonra da dosyayı alabilirdi. Zaten öldüreceği bir adamın çantasından dosyayı çalması için bir sokak kadınına işe dâhil etmenin ne mantığı olabilir?"

Zeynep önüne baktı. Bu sav oldukça akla yakındı. Ama genç kadın kolay kolay teslim olmayacağı benziyordu. Gökhan ise genç kızın ısrarcı tutumu karşısında iri yeşil gözlerinin ta içlerine bakarken Zeynep'in ne kadar güzel olduğunu içinden bir kere daha kabul zorunda kalıyordu. Doğrudan ve delici 106 bakışı, dudaklarının ciddi kıvrımları, yüzünün soylu hatları, ilk defa karşılaştığı ve yeterince tanıma fırsatı bulamadığı âmiri karşısındaki rahat ve huzurlu duruşu, asla kendinden kuşku duymayan, emin ve kararlı biri olduğunu gösteriyordu. Kendine güvenmekten de fazlası vardı kızın yüz hatlarındaki ifadenin altında. Sanki hafif bir küstahlık, kendini beğenmişlik gibi. Gökhan insanlardaki bu iki vasfı hiç sevmezdi, ne var ki genç kıza incelerken onun müthiş çekici bir kadın olduğunu kabul etti. Sabah güneşinin yansıdığı yüzünde hayvansı bir mıknaat, kendini beğenmişliğini zararsız gösteriyordu. Küstahlığı da ona uyuyor gibiydi. Gökhan birlikte çalıştığı kadın memurlara karşı hiçbir zaman meyil ve heyecan duymaması gerektiğini anımsayarak bakışlarını kaçırmaya çalıştı. O yeşil gözlerden etkilendiğini hissetmişti. Kızın son söylediği cümleyi neden sonra algıladı. "Ben fahişenin sırf o dosyayı çalmak için bu olaya dâhil edildiğine inanıyorum" demişti. Gökhan da mırıldandı.

"Göreceğiz bakalım. Madem kadını evinizde saklıyorsunuz, bu gün işe onu sorgulayarak başlayalım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Onur Düzceli onları kiraladığı arabaya kadar götürdü. Gökhan ve Zeynep arabaya binerek uzaklaşırken Onur da, Bilgi Veri Vakfı'nı gözetlediği iş yerindeki odaya doğru gitti. Fakat üçü de otelin kahvaltı salonundan çıkarırken sabahtan beri onları gözetleyen uzun boylu, zayıf ve dikkat çekmeyen bıyıklı adamın peşlerinden çıkarak bir arabaya atıldığını fark etmediler. Adam bir yandan araba kullanıyor bir yandan da cebinden çıkardığı telefonla rapor veriyordu.

"Evet, Mehmet Bey" dedi. "Şimdi otelden çıktılar. Ben tanımadığımız adamla kadının peşine takıldım. Nereye gittiklerini bilmiyorum, şu an Zincirlikuyu yönündeyiz. Tabii efendim, anlıyorum. Her yeni gelişmeyi bildireceğim. Sağ olun, efendim."

Adam telefonu kapattı ve arabayı sürmeye devam etti.

3

Zeynep odanın kapısını hafifçe tıkrattı ve kadının içerden cevap vermesini beklemeden tokmağı çevirdi. Genç kızın hemen arkasından odaya giren Gökhan meraklı gözlerle fahişeye baktı. Saat on'a yaklaşıyordu ama Handan hâlâ uzandığı çek-yattan kalkmamıştı henüz. Yarı giyimliydi; sırtında dün gece Zeynep'in verdiği pazen gecelik ve yelekle uzanmıştı yatağa. Kaçık çorapları ayağındaydı. Zeynep'in yanında yabancı bir erkeğin de odaya girdiğini görünce irkilerek toparlandı. Kaşları çatıldı, endişeli ve soran gözlerle bakışlarını genç kıza çevirdi hemen. Zeynep korktuğunu anlamıştı, "Telâşlanma" diye mırıldandı. "Bu bey benim şetimdir. Korkmana gerek yok, sadece sana birkaç soru soracak."

"Bütün bildiğimi size anlattım; başka söyleyecek bir şeyim yok. Daha ne soracaksınız ki bana?"

Zeynep umursamaz bir şekilde, "Her zaman söyleyecek bir şey bulunur" dedi. "Belki şef benim aklıma gelmeyen bir soruyu sana yöneltebilir."

Gökhan, genç kıza kaçamak bir nazar atfetti. Cümlesinde sanki hafif yollu bir istihza, bir dokunuş, ince bir sitem havası yakalar gibi olmuştu. Bu arada Zeynep ayağa kalkmış, çek yatın üzerindeki çarşafı ucundan kaldırarak kanepelyi kapatmadan kenarına oturmuştu. Zeynep'ten çok daha uzun boyluydu ve sırtındaki gecelik dizleri hizasında kalmıştı. Giydiği pantolon çorabı ile kısa kalan gecelik arasından dizleri görünüyor, sakil bir manzara arz ediyordu. Zeynep ona bir de topuklu terlik de vermişti ama her halde ayaklarına küçük geldiğinden terlikleri giymemeyi yeğlemişti. Fahişe tedirginliğine rağmen kılık kıyafetini pek düşünecek halde değildi, suratını asmış, hazırlıksız yakalandığı bu sorgu sual şimdi nereden çıktı dercesine, beklemeye başlamıştı. Gökhan'ın durgunluğunu görünce şöyle tepeden tırnağa bir süzdü ajanı. Yakışıklı bir adama benziyordu ama onun odadaki varlığı tuhaf bir huzursuzluk yaratmıştı içinden. Belki ruhunun derinliklerinde hissettiği bu huzursuzluk şef diye tanıtılan adamın da, tıpkı başına bu belâyı saran Okan gibi fazla yakışıklı olmasından kaynaklanıyordu.

Gökhan bir iskemle çekip Handan'ın karşısına oturdu, bacak bacak üstüne attı. Kadına bir merhaba bile dememişti henüz. Yalnızca ne kırat bir insan olduğunu sezinlemek istercesine yüzüne bakıyordu. Fahişe sıkılmışçasına bakışlarını onun gözünden kaçırdı, Zeynep'in verdiği hırkanın önünü sıkı sıkıya kavuşturdu. Geceliğin üst düğmeleri açık olduğundan görünen göğüs aralıklarını, adamın bakmamasına rağmen kapatmak istemişti.

Zeynep, Gökhan'ın sürdürdüğü bu sessizliğin taktik icabı olduğunu düşündü, zahir kendine özgü sorgulama tekniği vardı ve kadını moral olarak çökertmeye çalışıyordu. Aklına başka bir şey gelmedi. Sessizlik daha da uzayınca genç kız, "Sizlere bir çay yapayım mı?" diye sordu. Gökhan'ın az önce kahvaltıda yeterince çay içtiğini biliyordu ama evinde yalnız bıraktığın misafirininki kendisi için en ufak bir hazırlık yapmadığını görmüştü; kadın her halde bu saate kadar uyumuş olmalıydı. Handan zoraki şekilde gülümsedi. "Size zahmet olacak ama bir çay iyi gider vallahi" diye mırıldandı.

"Dünden beri de ağzıma bir lokma bir şey girmedi."

"Tamam. Şimdi yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Zeynep odadan çıkınca Gökhan kadının gözlerinin içine bakarak homurdandı.

"Adın ne senin?"

"Handan."

"Handan ne? Soyadın yok mu?"

"Solmaz."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

"Doğruyu söyle."

"Yirmi yedi dedim ya. Polisten saklayacak halim yok her halde."

"Ben polis değilim."

"Ne fark eder.. Biliyorum, onun gibi bir şeysin işte."

"Nerelisin? Yani doğum yerin neresi?"

Gökhan'ın sesi sert ve küçümseyici tondaydı. Kadın da ona kısa ve sert cevaplar veriyordu.

Tanımadığı bu yabancidan hiç hoşlanmamıştı. Handan bezgin bir şekilde homurdandı.

"Bunca ahret sualine ne gerek var? Asıl ne öğrenmek istiyorsan onu sor."

"Sen ne soruyorsan ona cevap ver."

"Tamam... Aslen Antalyalıyım. Yani nüfus kaydım orada. Ama çok küçük yaşta çıkmışız Antalya'dan. Yani babam vefat edince."

"Ne zamandan beri İstanbul'da yaşıyorsun?" "Dört sene oldu." "Burada akrabalar var mı?"

"Yok."

"Ne zamandan beri fahişelik yapıyorsun?"

Handan yeniden sıkılmış gibi bezginliğini ifade eder şekilde başını sağa sola çevirdi.

"Buraya geldiğimden beri" diye homurdandı.

"ikametgâhın neresi?"

"Yahu bunu biliyorsunuz ya. Ne soruyorsun bir daha."

Gökhan haşin bir şekilde söylendi.

"Canımı sıkmaya başladın ama. Sorularımı cevapla dedim sana."

"Karagümrük'te oturuyorum."

"Otelde son defa birlikte olduğun adamı sen mi öldürdün?" Handan ters ters ajana baktı.

"Arkadaşına onu öldürmediğimi söyledim ya. Ben katil filan değilim."

"Bunu henüz bilmiyorum. Beni inandırman lâzım."

"İnandırmam mı? Nasıl yapacağım bu işi?"

"O senin sorunun."

"Bana inanmıyorsanız niye getirdiniz beni buraya? Hani beni korumaktı niyetiniz."

"Sen sorularıma cevap ver. Okan Dikmen denen adamla nasıl tanıştın?"

Kadın asık bir suratla omuzlarını silktilti.

"Cinayetin işlendiği otelin barında" dedi. "Genellikle oraya tezgâh kurarız. Her zaman iş çıkar. Piyasası iyidir."

"Sana doğrudan doğruya bu işi mi teklif etti?" "Nasıl olduğunu arkadaşına kaç kere anlattım. Ona sor." "Bana da anlatacaksın. Hadi devam et." Gözleri hâlâ çakmak çakmakta Handan'ın.

Çaresizliğini kabullenerek konuştu.

"O uğursuzla yaklaşık bir hafta önce tanıştım. Bir gece yanıma yaklaştı bana teklifte bulundu barda içki içerken." "Ne teklifi?"

"Ne teklifi olacak yahu? Yatmak istedi, işte. Anlamıyor musun? Fiyatta anlaştık, sonrası malum, iki gece sonra bir daha geldi. Anormal bir isteği yoktu, paramı tıkr tıkr ödüyordu ve nazik davranıyordu. Ertesi gece beni yemeğe götürdü."

"Nereye?"

Handan yine hışımla ajanın yüzüne baktı.

"Nereye gittiğimiz önemli mi? Niye soruyorsun?"

"Araştıracamız. Bizim imkânlarımız çok geniştir. Yalan söylediğini anlarsam seni doğduğuna pişman ederim, o zaman anlarsın dünyanın kaç bucak olduğunu."

"Size yalan söylemiyorum dedim. Boğaz'da bir lokantaya götürdü beni. O teklifi de işte o zaman yaptı."

"Kelimesi kelimesine duymak istiyorum. Hiç atlamadan, iyi düşün.."

Handan bir an düşünür gibi yaptı. Aslında televizyonda cinayet haberini işittikten sonra aklından hiç çıkmıyordu ki. Belki bin defa düşünmüş, herifin bu işe kendisini neden bulaştırdığını anlamaya çok çalışmış, kafa patlatmıştı.

"O kel kafalının ticari rakibi olduğunu söylemişti. Anlarsın ya, ikisi de aynı işin peşindeymişler galiba. Ve o işi Okan alamazsa batacak, iflasa kadar gidecekmiş. Yani buna benzer şeyler işte.. Şimdi söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlayamıyorum tabii, zaten kafam da içkiden dumanlıydı. O uyuduktan sonra çantasından dosyayı alıp kendisine getirmemi istedi. Meselenin özü bu."

Gökhan birkaç saniye kadının gözlerinin içine dik dik baktı.

"Sen ne yaptın?"

"Okan'ın istediğini. Herif gece üçe doğru yorgun düştü, sızdı.

Top atılsa duymayacak derin bir uykuya daldı. Kalkıp çantasını açtım. Ama öyle bir dosya yoktu."

"Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim, size doğruyu anlattım. Çantada öyle bir dosya yoktu."

"Seni yalan söyleme diye uyarılmışım. Bize gerçekleri anlatmazsan bu batakta çıkamazsın. Hiç düşünmüyor musun gerzek, bizim de bir yığın haber kaynaklarımız var. O gece adamın çantasında aradığın dosyanın mevcut olduğunu öğrendik. O dosyanın varlığını Okan gibi biz de biliyorduk, inkârın çok anlamsız."

Handan durumunun gittikçe kötüleştiğini sezinlemeye başlamıştı. Zeynep'e ve karşısındaki sorgulayıcı adama güvenmekle bir kere daha hata ettiğini anladı. Daha fazla dayanamadı, hıçkırıqlarla ağlamaya başladı.

"Kes zırlamayı" diye çıkıştı Gökhan.

Elinde tepsi, iki peynirli tost ve bir bardak çay ile Zeynep'te işte tam bu sırada içeriye girmişti.

Gökhan'ın sorgulama yönteminin pek işe yaramadığını derhal anlamıştı. Amirinin yanında Handan'a yatıştırıcı bir eda ile yaklaşmasının hoş olmadığını bilmesine rağmen, usulca tepsiyi kadının yanına bıraktı ve saçlarını okşamaya başladı.

"Tamam, tamam ağlama" diye fısıldadı. "Biz de zor durumdayız. Meselenin bir an önce aydınlanmasını ve sana yardımcı olmayı istiyoruz. Ama beynimiz de hâlâ bazı tereddütler var."

Handan hıçkırarak, "Arkadaşın bana inanmıyor, ne söylesem nafi" diye sarsıla sarsıla homurdandı.

"Benim yalan söylediğimi sanıyor. Hem aradığınız o dosyanın neden o çanta da olduğundan bu kadar eminsiniz? Kel kafalı onu başka yere saklamış olamaz mı?"

Zeynep ile Gökhan bir an bakiştiler.

Genç kız sordu. "Meselâ nereye?"

"Nereden bileyim? Belki odada başka bir yere veya otele gelmeden önce başka bir güvendiği kişiye bırakamaz mı, şayet bu kadar önemliyse? Ben sadece çantasına baktım, başka bir yere bakmak aklıma gelmedi."

"Evet, bu mümkün olabilir" dedi Zeynep. "Akla da yakın."

"Hiç de değil" diye homurdandı Gökhan. "Bir dosyayı kilitli çantada mı muhafaza etmek daha mantıklı yoksa uluorta açıkta bırakmak mı?"

Genç kız sükûnetle şefine dönüp iğneler gibi fısıldadı.

"Lâkin Hasan Biberci'nin uçaktan inip otele gelinceye kadar ki zaman dilimi içinde ne yaptığı, kimlerle görüştüğü, şayet güvendiği bir yakını ile temas kurmuş ise bunun kim olduğu hakkında en ufak bir bilgimiz yok. Dosya bir üçüncü şahsa teslim edilmiş olamaz mı?"

Gökhan bu ihtimali hiç düşünmemişti.

Necati Bilge, eski Bakan'ın Tarabya'daki villasını terk ettiği dakikalarda ev sahibi daha siyah Cadillac bahçesinden çıkmadan hemen telefonuna sarıldı. Çok özel bir hattın numarasını çevirdi. Telefon ikinci çalışta açılmıştı.

"Uyandırdıysam başışlayın Başkan'ım" dedi. "Her halde dün gece çok geç yattınız."

Vakıf Başkanı İbrahim Sarı'nın sesi hattın öbür ucundan yükseldi.

"Estağfurullah Selâhattin Bey. Sizden haber bekliyordum." "Dün gece bildirdiğim gibi Necati Bilge evime geldi. Yarım saat kadar baş başa görüştük. Çok üzgünüm ama onu ikna şansım olmadı. Hem partimizden hem de Vakıf üyeliğinden istifaya kararlı. Biberci'nin ölümünü kabullenemiyor. Sayın Genel Başkan'mızla görüşme teklifimi de kabule yanaşmadı."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu.

Selahattin Dölek o an Vakıf Başkanın feri kaçmış, donuk mavi gözlerinde ki ifadenin ne denli ürkütücü ve soğuk bakışlara dönüştüğünü hayal eder gibi oldu. Oldu olası o kahredici bakışlara muhatap olmak istemezdi. Hatta bir an bu görüşmeyi telefonla yaptığına sevindi içinden.

"Anlıyorum" diye mırıldandı Vakıf Başkanı. "Yapacağımız pek bir şey yok. Karar için hemen diğer üç vakıf üyesinin acele toplanmasını istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk, hatta derhal. Aldığımız kararı Sayın Parti Başkanımızın onayına sunmalıyız."

Eski Vekil bunun yeni bir idam kararı olduğunu anlamıştı. Şu sıralar işler ciddiye gidiyor, parti içinde sonu kötüye varacak parçalanmalar başlıyordu.

Bu konuşmadan on dakika sonra Vakıf Başkanı çok özel birine telefon açmıştı.

"Sana yeni bir görev vereceğim Engin" dedi. "Emredin Sayın Başkanım. Her zaman hazırım."

İbrahim Sarı, Vakıf yönetiminin toplanmadan ve alacakları kararı henüz vermeden ve son onay mercii Parti Başkanının tasdikinden önce de çıkacak kararının mahiyetini takdir edecek kadar zeki bir adamdı. Üstelik uygulayacakları bu kararın Hasan Biberci'nin katlinden çok daha fazla sansasyon yaratacağını bilecek kadarda ileri görüşlüydü. Meselenin çok sessiz ve tereyağından kıl çeker gibi halli gerekecekti. Hazırlıklara şimdiden başlamalıydı.

"Bu sefer ki oldukça nazik ve zor bir görev."

"Benim için fark etmez, efendim."

Doğruydı bu. Engin Kurtsoy, Vakfın pis ve karanlık işlerinde kullandığı en mahir tetikçiydi. Şimdiye kadar yüklendiği bütün görevleri tam ve mutlak bir başarı ile yerine getirmişti.

"Bu gece yarısı Vakıf'taki büromda seni bekleyeceğim" dedi.

"Tam söylediğiniz saatte makamınızda olacağım." Kararının Vakıf yönetimince alınması ve onayın Genel Başkan tarafından kesinleştirilmesi için bu süre yeterliydi, İbrahim Sarı telefonu kapatıp döner koltuğunu hafifçe iterken düşüncelere daldı. Siyasetçinin hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu iyi bilirdi ama şimdi onu bile bozulan dengeler ürkütmeye başlamıştı. Sonu meçhul ve karanlık bir dehlize daldıkları kesindi, ister istemez acaba emellerimize ulaşabilecek miyiz diye, kısa bk an ürperdi.

Necati Bilge, Şişli'deki çok katlı mülkiyeti kendisine ait iş merkezinin yedinci katındaki odasına çıkarken asansörün içinde terliyordu. Yanında çantasını taşıyan özel şoförü heykel kadar sessiz ve itaatkâr gözüküyordu. Ama yetmiş yaşındaki hafif kambur adam artık çoktan korku seline kapılmış haldeydi. Bunca yıldır kendisine hizmet eden özel şoföründen bile çekinmeye başlamıştı o an. Bu sabah ideal arkadaşı, aynı gayeye bunca zamandır baş koyan eski vekil Selahattin Dölekle yaptığı konuşmadan sonra her şey gün ışığına çıkmış sayılırdı. Partide istenmeyen adamdı ve muhtemelen

sonu Hasan Biberci gibi tecelli edecekti. Şu farkla ki Vakıf bu defa niyetini yüzüne karşı açıklamak cesaretini bulmuştı.

Sekreteri yaşlı adamı görünce ayağa fırladı. Yaşlı adam da görmeye alıştığı, şakacı ve sevimli halinden eser yoktu bu sabah. Olağanüstü bir şeylerin cereyan ettiğini bunca yıllık tecrübesiyle hemen anlamıştı sekreteri. Beyefendi bir garipti.

Yaşlı adam' bastonuna dayanarak odasına ilerlerken, "Gülten Hanım, bu günkü bütün randevularımı iptal edin ve derhal Münir Bey'i odama çağırın."

Elli yaşındaki kadın gözlüğünü düzeltirken, "Emredersiniz, efendim" dedi. Sonra dâhili hattan şirketin idari âmiri Münir Bey'i arayarak telaşlı bir şekilde beyefendinin kendisini acele makamına çağırıldığını söyledi. Sonra masasının üzerindeki ajandada ki randevulara bir göz attı. Akşama kadar patronunun biri yemekli olmak üzere tam beş iş görüşmesi vardı. Birer birer ilgili kişileri aramaya başladı.

İdare âmiri kırk yaşlarında siyasi nedenlerle polislikten ayrılmış iri kıyım bir zattı. Az sonra Necati Bilge'nin odasına girmiş, ellerini saygı ile önünde bağlamıştı. Kısık sesle, "Beni emretmişsiniz, beyefendi" dedi.

Yaşlı adamın endişesi çok belliydi. Kurumuş dudaklarını güçlkle kıpırdatıp, "Bana en çabuk zaman da on koruma bulmanı istiyorum" dedi.

Eski polis bir an şaşırarak patronuna baktı.

"On tane mi dediniz?"

"Evet. Gerekirse daha fazla da olabilir. Beşi daimi evimde kalmalı.. Diğer beşi ise her zaman yanımda olacak."

"Fakat efendim... Bu kadar korumaya ne gerek var? Yoksa bir tehdit veya..."

"Sen ne diyorsam onu yap Münir."

Yaşlı adamın isteklerinin münakaşa edilmeyeceğini bilirdi idare âmiri.

"Aralarında resmi kanaldan temin edeceğim biri de olacak mı, Beyefendi? Valiliğe..."

"Hayır, hayır. Resmi müracaat istemiyorum. Yalnız tedarik edeceğin insanlar gözünü budaktan sakınmayacak kişiler olmalı. Hepsinin de iyi silah kullanan, attığını vuran insanlar olmasını istiyorum."

"Emredersiniz ama şayet sizi endişelendiren nedeni..."

Yaşlı adam, İdare Amiri'nin konuşmasına yine meydan vermedi.

"istediğim insanları ne kadar zamanda temin edebilirsiniz?"

Eski polis kısa bir an düşündü.

"iyi bir seçim yapmam için biraz zamana ihtiyacım olabilir. Anladığım kadarıyla..."

"Zamanın yok, Münir. Hemen istiyorum. Anladın mı?"

"Anladım, efendim" dedi idare âmiri. Ama henüz hiçbir şey anlamamıştı...

Zeynep'in evi Darphane civarında mütevazı bir apartmanın ikinci katıydı. Mövenpick Oteli'nden çıktıklarından beri onları takip eden adam arabasının içinde oturmuş evi gözetliyordu. Yanındaki pencereyi açmış birbiri ardına sigara içiyordu. Bu bekleyişin ne kadar süreceği hakkında bir fikri yoktu. Basit bir muhakeme ile adam otel de kaldığına göre burası o genç kadına ait olmalıydı.

Bekleyişi uzadı.

İçeriye girenler aradan bir, bir buçuk saat geçmesine rağmen çıkmamışlardı dışarıya.

Bir ara Mehmet Aksu'ya durumu bildirip bildirmemeyi düşündü. Şefine bir telefon edip rapor verebilirdi ama ne söyleyeceğini kestiremedi, henüz kayda değer bir gelişme olmamıştı. Sadece bekliyordu. Darphane'de bir evin önünde beklediğini söylemek yeterli değildi, şimdilik aramaktan vazgeçti. Hem belki bu eve gelişleri tamamen başka amaçlarla da olabilirdi. Adam sırtıttı. İkisi de gençtiler. Bu ılık bahar havasının o yaştaki insanların nasıl kanını kaynatacağını düşündü. Oldukça uzun boylu ve zayıftı. Peş peşine içtiği sigaralardan ağız zifire dönünce pos bıyıklarınla oynamaya başladı. Şefinin bıyıklarını kesmesi için yaptığı ihtarı anımsadı, içinden küfretti, bıyıkları onun simgesiydi.

İçerdekiler bir türlü çıkmamışlardı. Bu defa söylenmeye başladı. Arabanın içinde oturmaktan dizleri uyuşmuştu. İki buçuk saatten beri bekliyordu. Bir ara dışarı çıkıp bacaklarındaki uyuşukluğu gidermeyi düşündü ama ondan da vazgeçti sonra. Sokak meraklı insanlarla doluydu, içlerinden bir işgüzar ne beklediğini filan sorabilirdi. Çaresiz vakti öldürmek için bir sigara daha yaktı.

Onur Düzceli, Maslak'taki iş hanının kiralık odasında pencerenin başındaydı. Vakit öğleye yaklaştığı için güneş tam karşıdan geliyordu. Gündüz vakti dışardan görülmek için odanın biraz daha içine

çekilip dürbünle gözetleme işini geriden yapardı. Gündüz vakti Vakıf binasına haliyle girip çıkan fazla olurdu. Aylardır sürdürdüğü tarassudun bu saatlerde fazla verimli olmadığını öğrenmişti artık. Zaten asıl önemli kişiler hep gece gelirlerdi binaya. Fakat emekli general İhsan Zorlu'nun tanıdığı arabasını görünce birden ilgilendi.

Eski asker genellikle bu saatte hiç gelmezdi vakfa.

Yanılıyor muyum yoksa arabayı mı benzettim diye, dürbününü ayarladı. Yanılmamıştı, arabayı süren generaldi. Nitekim bariyerin başındaki üniformalı korucular hiç oyalanmadan engeli kaldırdılar.

Araba giriş yaptı.

Onur'da alışkanlıkla küçük not defterine arabanın giriş saatini ve plaka numarasını hemen kaydetti. Fakat yaklaşık on dakika sonra Murtaza Somar'ın siyah Mercedes'ini de görünce heyecanlandı. Bu olağandışı sayılırdı. Vakıf 119 Yöneticilerinin birbiri ardına gelmeleri yeni bir toplantı yapılacağını işaretliydi; oysa daha dün gece toplanmışlardı. Onur az sonra diğer iki kurul üyesinin yani Selâhattin Dölek ile Necati Bilge'nin de geleceğini tahmin etti. Her halde fevkalâde bir hal olmalıydı. Nitekim kısa bir süre sonra Selâhattin Dölek'in de Saab'ını Vakıf bahçesine girişini tespit etti.

Geriyeye bir tek Necati Bilge kalmıştı.

Beklemeye başladı. Ama kambur adamın Cadillac'ı bir türlü gelmiyordu. Aradan dakikalar geçmesine rağmen de Necati Bilge gelmedi.

Bunu not etmeliyim diye düşündü, belki önemli olabilirdi.

Handan ellerinin ayasıyla parlak fakat dağınık saçlarının kabarıklığını bastırmaya çalışırken homurdandı. "Eee, beni daha ne kadar burada tutacaksınız?" diye sordu.

Korkusuna rağmen uygulanan gözaltından sıkılmıştı. Zeynep denen kadın anlayışlı ve yumuşak birine benziyordu ama ismini bilmediği âmiri kaba ve nadandı. Sesinin tonunda bile aşağılayıcı, hor görücü bir eda vardı. O adamdan hiç hoşlanmamıştı. Ayrıca görünen köy kılavuz istemezdi, bunların kendisini himaye ediyor görünmesi de çıkarlarına yardımcı olduğu sürece geçerliydi. Sonra işleri bitip, öğreneceklerini elde edince kirli çamaşır gibi bir köşeye atacıklarını anlamıştı kendisini. İki ajanın sessizce birbirlerine baktıkları da gözünden kaçmamıştı. Sorusuna cevap Zeynep'ten gelmişti.

"Anlamaya çalış, biz seni tutmuyoruz. Dilediğin zaman çekip gidebilirsin. Daha bir süre burada kalmanı senin iyiliğin için istiyoruz, zorla da tutamayız. Sana gerçeği anlattım, polis de, katil de peşinde. Karar sana ait."

Zeynep'in hazırladığı tostları yiyip bitiren Handan bir süre cevap vermedi. Ağzını kâğıt peçeteyle silip tepsinin içine bıraktı. Beyninde içinde bulunduğu şartların muhakemesini yapıyordu. Biraz birikmiş parası vardı bankada, Okan'dan da en az bir ay idare edecek kadar para sızdırmıştı. Geçici bir süre ortadan kaybolabilirdi, en azından İstanbul'dan uzaklaşıp olayların gelişmesini bekleyebilirdi. Kötü ve şansız bir olaya karıştığını kabul ediyordu ama bir katil değildi o ve gerçeğin önünde sonunda gün ışığına çıkacağına inanıyordu. Burada kapana sıkışmış bir fare gibi yaşayamazdı. Ayrıca karşısındaki insanlara da fazla güvenmiyordu. Gerçi gidebileceği bir yer yoktu ama cebinde parası olunca nasıl olsa başını sokacağı bir yer bulurdu. Akdeniz sahillerinde ufak bir kasabaya gider iki ay namusuyla bir pansiyonda kalabilirdi. Biraz daha düşünmesi gerekecekti. Tabii bir sorunda evine nasıl uğrayacağıydı. Yanına biraz giysi ve banka cüzdanını almak zorundaydı.

Sessizlik uzadı.

Zaten kaçmaya karar verse bile, her halde bunu karşısındakiler söylemeyecekti.

Zeynep'e bakıp gülümsedi.

"Tostlar için teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Genç ajan da rahatlamış gibi, "Afiyet olsun" dedi...

4

O orospuyu bulup ortadan kaldırmazsa rahat edemeyecekti Okan. İçinden küfürler savuruyordu ama asıl hırsı emirler aldığı patronu Mehmet Aksu'yaydı. İşler şimdi kötüye gitmeye başlayınca, kendisini sıkıştırmaya, tehditler savurmaya başlamıştı. Yoktu işte karı, sırta kadem basmıştı sanki. Sormuş soruşturmuş, evine girmiş ama bulamamıştı.

Karanlık sokakta, arabanın içinde ümitsizce onu bekliyordu.

Kaçmıştı muhtemelen. Belki şehri bile terk etmişti ya da kendisi gibi çirkefe bulaşmış başka bir arkadaşının evinde gizleniyordu. Tüm basın öldürülen Hasan Biberici'nin o geceyi bir fahişe ile geçirdiğini haber almış ve yayınlarında üstü kapalı olsa da böyle bir ihtimali ortaya atmıştı. Pek

tabiidir ki Handan ortaya çıkamazdı şimdi, olayı duymaması olanaksızdı, bütün gazetelerde ve televizyonlarda cinayetten bahsediliyordu.

Gözlerini yumdu, düşüncelere daldı.

Cehennemin öbür ucuna da gitse o kararı bulup öldürmek zorundaydı. Hem de mümkün olduğunca çabuk. Geleceği, mevcut yaşam düzeyini sürdürmesi, biraz da onu bulmasına bağlıydı, iş fiyaskoyla sonuçlanırsa çok şey kaybedecekti.

Fakat akli karışmıştı.

Duygularına bir yön veremiyordu. Yadırgadığı biracıma hissi vardı içinde. Doğuştan katil ruhlu biri değildi. Handan'a acıyordu. Şimdiye kadar kadınlarla ilişkisi hep fahişeler düzeyinde olmuştu, yakışıklı bir adam olmasına rağmen sıradan bir genç kızla bir türlü normal ilişkilere girmeyi becerememişti, nedenini de bilmiyordu. Anılarını yokladı, anımsamaya çalıştı; pek çok kadınla yatmış ya da geçici ilişkileri olmuştu ama hepsi fahişeydi onların. Para için bedenlerini satan kadınlar.. Handan da öyleydi ama aklından çıkaramıyordu kadını. Düzgün tenini, kalçalarının, göğüslerinin yuvarlaklığını hatırladı. Gözlerini kapadığında onun çıplak vücudunu bir 722 yatağa uzanmış görüyordu. Sevişirken hiç de diğer orospular gibi naz yapmıyor, sahte inlemeler, doyum taklitlerine başvuruyordu. Okan kendi elini o göğüslerin, göbeğin üzerinde kayarken görüyor, arabanın içinde, son kere seviştiği anı yaşıyor gibi oluyordu. Kasıklarının gerildiğini, uyarıldığını hissetti.

Gözlerini açtı.

Serin mayıs gecesinde terlemişti.

Ağızdan okkalı bir küfür çıktı. O kadını öldürmek istemezdi, ama mecburdu buna..

Sinirlenerek bir sigara yaktı. Derin derin nefesler çekerek dumana burnundan çıkardı.

Düşüncelerinden sıyrılmaya boş vermeye çalıştı. Hiçbir fahişenin varlığı onu çizdiği hayat yolundan alıkoyamazdı; biri gider bir başkası karşısına çıkardı.

Sarışın delikanlı düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Saat gecenin on buçuğuydu ve Handan'ın sokağında hayat çoktan durmuş gibi sessizdi. Belki bu gece beklentisi boşunaydı, kadın evine artık uzun zaman uğramayacaktı. Ama Okan'ın beklemekten başka çaresi yoktu. Koca şehirde onu bulması olanaksızdı. Oturduğu dairenin ışıklarına ümitsizce baktı, pencereleri kapkaranlıktı.. Omega'yı çektiği yer gecenin karanlığı içinde kuytu ve gölgeliydi. Kadın evine dönse bile heyecan ve gerilim içinde olacağından kendisini göremezdi. Onun da şimdi korkular içinde yaşadığını çok iyi biliyordu.

Pencerenin camını açıp yarılacağı sigarayı dışarıya fırlattı, bir süre daha hayalleriyle boğuştu. Sonra bir ara gözleri sık sık yaptığı gibi Handan'ın dairesine takıldı. Birden yerinden sıçrayacak gibi irkildi. Evin penceresinde ışık görmüştü.

Uzun uzun düşünmüştü Handan. Her ne olursa olsun belirli riskleri göze alacak, yarı hapis tutulduğu bu evden ayrılacaktı. Durum hoşuna gitmiyordu, Necla'ya da Zeynep'e de inanmakla hata etmişti. Güvendiği arkadaşı önce iyilik edip o gece kendisini evine kabul etmişti ama olayın boyutunu anlayınca başından savmak için Zeynep'in peşinden gitmesi için ona telkinlerde bulunmuştu. Hiç kimse cinayet zanlısı birini uzun zaman evinde barındırmak istemezdi. Belki Necla da haklıydı, onu suçlayamazdı. Zeynep'e gelince onun ne olduğunu, kimin hesabına çalıştığını dahi doğru dürüst anlamamıştı. Kız, ben Milli istihbarat ajanıyım demişti, böyle şeylere akli pek ermezdi Handan'ın ama anladığı kadarıyla o da bir devlet memuruydu; o halde bir devlet memurunun katil zanlısı birini polisten gizlemeye çalışması ne anlama geliyordu? Kimi kimden koruyordu?

Zeynep'le şefi onu yalnız bırakıp çıkmalarından yarım saat sonra o da Darphane'deki evden ayrılmaya karar verdi. Hâlâ doğru yapıp yapmadığı hususunda kuşkuları vardı ama esir gibi tanımadığı birinin yanında kalamazdı.

Sırtındakileri çıkarıp kendi elbiselerini giydi. Karagümrük' teki evinden öyle apar topar çıkmıştı ki, yanında el çantasından başka bir şeyi yoktu. Banyoda ki aynanın karşısına geçip kendine bir baktı. Yüzü solgun ve sapsarıydı.

Boynundaki çürük hâlâ duruyordu. Elinde olmadan ürperti; büyük bir şehvet saldırısıyla vücudundaki o morlukları yaratan adam belki de şimdi toprak altındaydı. Gömülüp gömülmediğini de bilmiyordu.

Aynadaki aksine bir daha baktı. Her zaman makyajlı dolaştığı için şimdi solgun yüzünü yadırgıyordu. Ona rağmen ince ve uzun vücudu, bedenine yapışan dar pantolonuyla hâlâ dikkat çekiciydi. Uzun saçları darmadağınktı. Bu haliyle dahi sokağa çıksa peşine bir sürü erkek takılabilirdi.

Önce saçlarını bir halli yola sokmak, taramak istedi. Yanında hiç malzemesi yoktu; banyodaki kapalı dolapları açıp Zeynep'in tarak veya fırçasını aradı. Bulamayınca homurdanmaya başladı. Banyodan çıkıp kızın yatak odasına daldı; tuvaletin üzerinde çok sıradan bir iki krem ve nemlendiriciden başka bir şey bulamadı. Camın üzerinde yalnızca iki parfüm şişesi vardı, onlar da en ucuzundan ve taklitti. Tek bir ruj dahi göremedi. Ne biçim genç bu, diye söylenirken karıştırdığı şifoniyerin gözlerinden birinde bir eşarba rastladı. En azından o işine yarayabilirdi. Banyoya dönmedi, hemen oracıkta başına eşarbu geçirip çenesinin altından bağladı. Aynada ki yüzüne yadırgayarak baktı. Senelerdir başına bu şekilde bir eşarp bağladığını hatırlamıyordu. Yine de idare ederdi; gerçi kızın eşarbına izinsiz el koyuyordu ama anlayışla karşılayacağına da emindi.

Evden ayrılmadan önce birkaç dakika ne yapacağını düşündü. Gündüz vakti evine dönemezdi; bu çok tehlikeli olurdu. Okan denen lanet herif belki ümidini kesmemiş ve hâlâ evine döneceğini düşünerek gözetliyor olabilirdi. Saksı altına sakladığı yedek anahtarının da onda olduğunu sanyordu. Kendi evine girişini ancak bir hırsız gibi gece karanlığında ve kimseye görünmeden gerçekleştirmeliydi. Fakat o saate kadar bu koca şehirde kimsenin dikkatini çekmeden, her hangi bir tanıdığa rastlamadan nerede ve nasıl vakit geçirecekti.

Beyoğlu cihetine gidemezdi, orası faaliyet alanıydı, her an kendisini tanıyan birine veya müşterisine rastlayabilirdi. Fatih, Karagümrük ve çevresi de tehlikeliydi. Polis mutlaka uyarılmış olmalıydı. Bir an apışıp kaldı.

Gece karanlığına kadar nerede vakit geçireceğini kestiremedi. En iyisi şehrin Anadolu yakasına geçmekti. Orada kendisini tanıyan biriyle karşılaşması daha zayıf bir olasılıktı. Sonra aklına sinemaya gitmek geldi. Bu ruh haliyle film seyredemezdi kuşkusuz ama karanlık sinema salonları hem vakit geçirmek hem de gözlerden uzak kalmak için iyi bir fırsattı. Şimdi sinemaların aynı bina içinde farklı filmler oynatan bir yığın salonları vardı. Bu fikir cazip geldi Handan'a. Hatta bunun için karşı yakaya geçmeye de gerek kalmazdı belki. Zeynep'in evinden çıktı.

Pırıl pırıl parlak bir mayıs güneşi vardı dışarıda. Sokak hareketli ve cıvılcıvıldı. Bir an kendini sokakta başıboş ve hür bulunca yeniden telâşa kapıldı. Yerine mihlanıp etrafındaki insanlara bakındı. Başına buyruk olmak çok hoştu ama her an yanına birinin yaklaşıp onu tutuklamaya veya beynine bir kurşun sıkmasına da engel bir durum yoktu.

İçindeki ürpertiler yoğunlaştı.

Hem sonra Zeynep ve yanındaki adam kendisine güvenmemiş de olabilirdi, belki şu an bile onu gözetleyen biri mevcut olabilirdi.

Hayır, kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Yanından geçen iki delikanlı ona yiyecek gibi bakmışlardı ama bu olağandı ve Handan bu bakışları çok iyi bilirdi.

Az sonra sokağa sapan boş bir taksiye el etti.

Arabaya atlar atlamaz da^ "Beşiktaş iskelesine çek" dedi şoföre.

Okan inanmaz gözlerle baktı dairenin penceresine. Işık yanıyordu fakat uzun süredir sokağı dikkatle izlemesine rağmen fahişenin ne sokağa ne de eve girdiğini görmemişti. Atlamış olamam, diye düşündü. Hatta ışık yanılması olup olmadığını anlamak için başını arabanın penceresinden dışarıya çıkarıp bir daha baktı.

Yanılmıyordu, evin başka bir bölümünde yanan elektrik ışığı salonun camına aksediyordu.

Koridorun lambası olmalıydı.

Yoksa diye, aklından geçirdi, acaba kadın kendisi buraya gelmeden çok önce mi evine girmişti? Hiç de yabana atılacak bir fikir değildi. Ne var ki ortadan kaybolan kadının gündüz vakti sokaklarda dolaşacağına hiç ihtimal vermemişti.

Arabadan indi.

İtiraf etmeli ki bekleyişinden ümitsizdi, Handan'ın evine döneceğini hiç sanmamıştı, onu buraya çeken tek neden çaresizliğiydi. Başka bir şansı yoktu Okan'ın. Ve şimdi eline geçen bu fırsatı değerlendirmek zorundaydı.

Kaldırımın kenarındaki karanlık kuytuda bir süre durup düşünmeye başladı. Eve nasıl girecekti?

Kapıyı çalamazdı, kadının açmayacağı kesindi. Bu kez ilk girişinde yaptığı gibi sivri çakısını da kilitte deneyemezdi; kadın mutlaka yaptığı gürültüyü işitirdi. Oysa çok dikkatli ve sessiz hareket etmesi gerekecekti.

Kımıldamadı yerinden.

Kadının evden çıkışını da bekleyebilirdi. Ama kadın evden çıkacak mıydı acaba? Ne de olsa kendi eviydi, kendini güvende hissediyorsa evinde gecelemeden doğal ne olabilirdi ki? Sinirleri yay gibi

gerilmişti Okan'ın. Bakışlarını dairenin ışık akseden penceresinden alamıyordu. Tam o anda ışık birden sönmüverdi.

Fahişe evden çıkmaya mı hazırlanıyordu yoksa uyumaya mı?

Handan, Beşiktaş iskelesinde taksiden inince oradaki motorlardan biriyle Üsküdar'a geçmişti. Deniz havası gergin sinirlerine iyi geldi. Bu kadar korkmaya gerek yoktu.

Motorun üst katındaki açık güverteye oturdu.

Kimse ilgilenmiyordu kendisiyle. Başını çevirip bakan bile yoktu. Kalbinin atışları normale dönmüştü. Deniz çarşaf gibi pürüzsüzdü. Üsküdar'da teknedeki çıktığında bir an karar vermekte zorlandı hatta bu ılık ve pırıl pırıl mayıs gününde kapalı ve havasız bir sinema salonuna tıklacağına tamamen aksi bir yöne Boğaziçi'nin Anadolu yakasına, Beykoz'a kadar gitmeyi düşündü. O taraflarda kendisini tanıyan birine rastlayacağına hiç ihtimal vermiyordu, iskele meydanında derin derin nefesler alıp iki gündür kapalı kalmanın sıkıntısını atmak ister gibi soludu. Fakat yavaş yavaş içindeki korku baskın çıkmaya başladı. Bu şehirden uzaklaşmıca kadar rahat edemeyecekti.

Yanından geçen bir kopuğun lâf atması korkusuna tuz biber ekti. Geceye kadar gözden irak, kapalı yerlerde oyalanmasının daha doğru olacağına karar verdi. Yeniden bir taksiye binip Kadıköy'deki sinemalardan birine gitti.

Şoför Bahariye Caddesinde onu bırakmıştı.

Vasıta trafiğine kapalı caddenin kalabalıklığı Handan'ı bir süre oyaladı. İnsanların arasına karışıp dolaştı bir süre, sonra önüne çıkan ilk sinemaya daldı. Seans çoktan başlamıştı, onun da film seyretmek gibi bir niyeti yoktu zaten. Gözleri karanlığa alışınca salonun oldukça boş olduğunu gördü. Emniyeteydi burada, rahatladı.

Bakışları ekrandaydı ama zihni perdeden çok uzaktaydı. Çok uzun zamandan beri sinemaya gelmediğini de o zaman anımsadı. Elinde olmadan dikkati ara ara filme kayıyordu. Kanlı bıçaklı bir gerilim filmiydi. Böyle filmlerden nefret ederdi Handan. Bağrıışmalar, çığlıklar gırla gidiyordu. Bir ara uyku bastırır gibi oldu; dün geceyi de Zeynep'in evinde huzursuz ve uykusuz geçirmişti. Az sonra yorgunluğa ve gergin sinirlerine yenik düşüp uyuklamaya başladı.

Daha sonra aynı bina kompleksi içinde iki filme daha girdi Handan. Bütün gayesi vakit geçirmek geceye ulaşmaktı. En, son 19.15 seansından çıktığında başı davul gibi şişmişti.

Dışarıda hafif bir bahar serinliği vardı. Sokaklar biraz daha tenhalaşmıştı. Midesinin kazındığını duyumsadı. Sabahleyin Zeynep'in hazırladığı tostlardan başka kursağına bir lokma yiyeceğin girmedğini anımsadı. Cadde üzerinde birbirine yakın iki muhalebici dükkânı gördü. Dışarıdan şöyle bir göz attı, daha tenha olanını gözüne kestirerek içeriye girdi.

Tavuklu pilav, yoğurt ve muhallebi kazandibi istedi.

Tüm açlığına rağmen lokmalar boğazında büyüyordu sanki. Birkaç lokma tavuktan aldı, birkaç kaşıқта yoğurttan. Yutamıyordu..

Hesabı ödeyip çıktı.

Sokağın karanlığı ona ürkütücü gelmekle beraber kendisini koruduğunu ve gözlerden sakladığını düşünüyordu. Artık yavaş yavaş evine dönebilirdi. Zor da olsa bütün günü gizlenerek geçirmiş sayılırdı. Geldiği yönü takip ederek önce Üsküdar'a, oradan da motorla Beşiktaş'a geçti, iskelede taksiler kuyruk oluşturmuştu, en baştakine yaklaşip bindi.

"Karagümrük'e çek" dedi şoföre.

Heyecanı yeniden doruklara tırmanmıştı. En zor fasıl şimdi başlıyordu. Acaba polis evini gözetliyor muydu? Ya da Okan denen o iblis? Çok temkinli hareket etmeliydi.

Bir sokak evvel arabadan indi. Pek hızlı olmayan adımlarla alt sokaktan evinin olduğu sokağa doğru yürüdü ama hemen sapmadı. Köşe başında durup yolu kolaçan etti.

Her taraf sakin görünüyordu.

Karşısındaki küçük semt bakkalı çoktan kepenklerini indirmişti. Saatine bir baktı, on buçuktu. Şayet heyecanını yenip kaldırım kenarında park eden arabaları dikkatle gözden geçirse belki bir gece kendisinin de bindiği Omega'yı fark edebilirdi ama görmedi.

Kendi çevresinde pek tanınan biri değildi, gündüzleri genellikle uyuyup gece çalıştığı için muhitinde fazla görünen biri sayılmazdı fakat belki tek hatası muhafazakâr sayılan bir çevrede oturmasıydı.

Hakkında dedikodu çıkarmış olababilirlerdi. Sokağın boş olduğu bir anı kolladı.

Alt taraftan geldiği için evine yakın mesafedeydi. Sonra hızlı adımlarla yürüdü ve apartmanın açık kapısından içeriye kendisini attı. Ter içinde kalmıştı Handan. Yüreği pır pır atıyordu. Gecenin karanlığında otomatik basmadan merdivenleri tırmandı sessiz adımlarla.

O ana kadar her şey yolunda gitmiş sayılırdı. Dairesinin önüne gelince kulağını kapıya dayayıp dikkatle içeriyi dinledi. İçerden akseden ses seda yoktu. Kendi evine hırsız gibi girmeye çalışması kadını ürkütüyordu, içerisinin boş olduğuna kanaat getirince çantasını açtı, anahtarını çıkarıp el yordamıyla karanlıkta kilide sokmaya çalıştı. Fazla uğraşmadı anahtar yuvada döndü ve kapı açıldı. İçeriye sessizce girmenin bir yolunu bulmalıyım, diye homurdandı Okan. O tatlı fahişeyi bu gece öldürmeliydi. Başka yolu yoktu.

İçinden de lanetler ediyordu duruma, inanası gelmiyordu ama bu bir hafta içinde işleyeceği ikinci cinayet olacaktı. İnsanları öldürmenin bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemişti. O kel kafalı herifi tiksinerken fakat gocunmadan öldürmüştü, o bir hain, gayelerine ters düşen, gebertilmesi gereken bir düzenbazdı. Kendilerini satmaya kalkışmıştı ama bu orospunun ne günahı vardı? Tek şanssızlığı olamayacak bir zamanda, olmayacak şeylere şahit olmasıydı.

Okan içinde bir burukluk hissetti.

Handan pisipisine ölecekti ve bundan kendini sorumlu tutuyordu delikanlı. Onu bu pis işe kendisi sokmuştu. Üstelik çok genç ve diriymiş de. Ölümü aklından dahi geçirmeyecek bir yaşta. Kötü bir kader, diye mırıldandı içinden.

İnce beli, uzun bacakları, dolgun göğüsleri canlandı yine hayalinde, istediği zaman sevişmeyi çok iyi beceriyordu. İçine tüküreyim bu hayatın, diye söylendi. Şimdi buraya onu öldürmek için değil, sevişmek için gelmeyi yeğlerdi. Ne yazık ki Mehmet Aksu'nun emri kesin ve tartışılmazdı. Bir orospunun hayatı için kendi geleceğini tehlikeye atamazdı, Mehmet Aksu'nun emrine karşı gelmek kendisinin de kesin sonu olurdu.

Her zaman açık duran apartman kapısından içeriye girdi.

O da otomatığı yakmadı. Karanlıkta merdivenleri çıkmak pek zor olmadı. Basamakları ayaklarının ucuna basa basa tırmanmıştı. Derin bir sessizlik vardı. En üst kata çıkınca daire kapısının önünde heykel kadar sessiz durup bekledi.

Handan içerdeydi.

Hafif tıkırtılar ve evin içinden gelen ayak sesleri duyuyordu.

Onu seziyor, hatta kokusunu alıyordu.

Onun parfüm kokusunu.. Okan aslında etrafta bir parfüm kokusu olmadığını bilincindeydi, bu sadece beyninin ona oynadığı bir oyundu. Kadımla sevişirken burnuna sinen o kokuyu, beyni şimdi kendisine anımsatıyordu..

Görev şuuru hızlandı.

Onu öldürecekti.

Ürperdi elinde olmadan. Onu istiyordu. Ateşli bir özlem duyuyordu ona. Belki son bir defa kadına sahip olmak, diriliğini, canlılığını yudumlamak, içindeki ateşi söndürmek istiyordu.

Kapıdaki dikiz deliğinden içeriye bir göz attı.

Solgun bir ışık vardı sadece. Muhtemelen yatak odasından sızan bir ışık.

Yerini kestiremedi.

İçindeki arzu öyle şiddetlenmişti ki parmağı az kaldı zile gidecekti.

Son anda kendini tuttu.

Beklemek zorundaydı. Handan dışarı çıkmak isterse kapıda yüz yüze geleceklerdi; böylece hiç sesini çıkarmaya fırsat vermeden üstüne çullanırdı. Şayet kadın evinde yatmaya kararlıysa o zaman uyumasını bekleyecekti kapının önünde.

Handan kendi evine ürke ürke girmişti. Işıkları yakmaya dahi çekiniyordu. Kapıyı kapatınca sırtını dayamış, evin kahredici sessizliğinde nefesini tutarak sanki birileri üzerine atlayacakmış gibi saldırı beklemişti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Birkaç dakika kıvılcıktan o vaziyette bekledi. Neden sonra evin boş ve kimsenin saldırısına uğramayacağını aklı kesince antrenin elektriğini yakmadan yatak odasına doğru yürüdü.

Ama kendi evindeki yalnızlığını anlaması bile korkusunun yok olmasına yetmemişti. Tek amacı gereken eşyalarını yanına alıp buradan uzaklaşmaktı derhal. Korkunç sessizliğe tahammül edemeyecekti, boğulacak gibi hissediyordu kendini. Yatak odasına daldı, gardırobunda sakladığı ufak bir bavulu çıkardı, rast gele seçtiği giysilerini içine tıkmaya başladı. Seçtiği şeylere hiç dikkat etmiyordu. Kıyafetini de değiştirmede. Bavulunu iyice doldurdu. İtina ile sakladığı banka cüzdanını aldı, çantasının içine attı. Son bir kere etrafına bakındı. Evin kirasını zaten posta ile yolluyordu her ay. Yapacağı başka bir şey kalmamış sayılırdı. Yatak odasının ışığını kapattı ve sokak kapısına doğru elinde bavulu yürüdü. Çıkabilirdi artık. İçerdeki ışık sönmüştü.

Ama akseden topuk seslerini duyuyordu. Kahpe çıkmaya hazırlanıyordu.

Sırıttı sarışın adam.

Cebinden boğma telini çıkarıp sağ eline aldı. Hasan Biberici'yi de bu telle boğmuştu.

Tam kapının ağzında avının üzerine atılacak bir panter gibi bekliyordu. Tüm adaleleri gerilmişti; az sonra kapı açılıp kadının birden kendisini karşısında görünce uğrayacağı şaşkınlığı düşünerek ağız kulaklarına vardı. Hem akıllı davranırsa belki onu yeniden sevişmeye ikna da edebilirdi, olmazsa cebir ve şiddet kullanarak, iradesine yenik düştüğünün, işle oynaşı karıştırdığının farkındaydı ama içinden, ne yapayım diye mırıldandı cinsel dürtülerine bir türlü engel olamıyordu.

Kapı açıldı.

Handan önce karanlıkta tam karşısında dikilen adamı göremedi, az daha çarpıyordu, sonra korkuya kapılarak tiz bir çığlık atmak için ağzını açtı. Ama Okan bu sürprize hazırlıklıydı, daha hançeresinden ilk feryat çıkmak üzereyken elini hemen kadının ağzına yapıştırdı. Neye uğradığını şaşırılmıştı Handan. Dengesini kaybetti yerinde sallandı, az daha yere düşecekti. Adamın kuvvetli kolu bir anda kadını belinden kavramış ve içeriye doğru itmeye başlamıştı.

Kadın bağırarak istiyor fakat bağırıyordu. Saldırgan kendisinden çok daha güçlüydü. Bu arada Okan ayağıyla sokak kapısını iterek kapatmıştı. Handan uğradığı şoktan sıyrılmaya çalıştı. Her şeye rağmen ummadığı bir aksiliğin her an vuku bulacağını hep aklından geçirmişti genç kadın. Ama çaresizdi ve adamın iteklemeleri karşısında, onun ezici kuvvetini kabul zorunda kalarak ağır ağır yatak odasına doğru çekildiğini anladı. Neden sonra Okan'ın kulağına alçak sesle fısıldadığı kelimeleri duyabildi.

Anlamakta güçlük çekti.

"Benim olmanı istiyorum" diye hırlıyordu namussuz. "Bağırma. Sessiz ol. Yoksa canını yakarım.

Anlıyor musun?"

Çırpınmaya devam etti genç kadın. Kesinlikle ona inanmıyordu. Zeynep ve arkadaşı haklı çıkmıştı; Okan canına kast edecekti. Hayatı için boğuşmak zorundaydı. Can havliyle uzun tırnaklarını adamın yanaklarına geçirdi.

Okan ana avrat küfretti. Canı fena yanmıştı ve artık sesinin tonunu ayarlamak gereğini duymuyordu. Ama şimdi eliyle fahişenin ağzına yaptığı baskı daha da artmıştı. Genç kadın birden şakağına balyoz gibi inen bir yumruğun açısını hissetti. Darbe öyle şiddetliydi ki sesi bir anda kısıldı, başı döndü, gevşedi, âdeta kendinden geçti. Tam bir baygınlık hali değildi yaşadığı fakat kımlıdayacak gücü kalmamıştı. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Okan'ın kendisini kucakladığını ve yatağa yatırdığını hayal meyal hissetti.

Tepedeki ışığı yakmıştı adam. Çiğ ışık gözlerini rahatsız etmişti Handan'ın. Işığa bakamadı. Başını sağa sola çevirmek istedi, yapamadı. Tüm vücudu sanki felç olmuştu. Ama hâlâ sarışın adamın kendisini tahkir eden aşağılayıcı homurtularını duyabiliyordu.

Yatağın enine yatırmıştı kendisini. Şimdi tam karşısına geçmiş bacaklarından pantolonunu adeta yırtarcasına çekip çıkarıyordu. Çarşafın serinliğini çıplak kalçalarında hissetti. Daha sonra da adamın fermuarını indirdiğini gördü.

Mutlak savunmasızdı ve kımlıdayamıyordu. Yumruğu yediği şakağında ise inanılmaz bir sancı vardı. Okan'ın bacaklarını eliyle tutup iki yana açtığını fark etti fakat sanki iki yana açılan bacaklar kendisinin değildi. Adam dizlerinden kavramasa vücudundan akıp gidecek gibi hissediyordu bacaklarını.

Hoyratça içine girdiğini anladı adamın. Camı yanmıştı ama dudaklarından en ufak bir inilti çıkmamıştı. Gözleri irileşmiş, teslimiyeti kabullenmişti. Tek çare olarak gözlerini yumdu. Elinden başka bir şey gelmiyordu.

Sonrasını hiçbir zaman tam hatırlayamadı Handan. Ne adamın içinden çıkışını, hatta ne de karın nahiyesini adamın dizini dayadığı anı. Gözlerini sonsuza kadar açmak istemiyordu ama birden boğazına kesen madeni ipin ve nefes almakta zorlanan soluğunu ayarlayabilmek için telaşla göz kapaklarını kaldırdığında, Okan'ın teli boğazına sarıp var gücüyle çevirip sıkıldığını dehşetle gördü. Zaten bu ruhunu teslim etmeden önce gördüğü son şey olmuştu...

5

Bilgi Veri Vakfı yönetim kurulu üyesi Murtaza Somar rakı kadehinden ufak bir yudum daha aldıktan sonra karşısından dimdik oturan ihsan Zorlu'ya bilgiç bir edayla söylendi.

"Vallahi Paşam, işler anlaşılmaz bir hal almaya başladı. Önümüzü göremez hâle geldik, bu günden yarına bakıp ne olacağını kestiremiyoruz. Bu gidişin sonu ne olacak?"

Emekli general her zaman ki vakur ve durgun edasıyla mırıldandı.

"Haklısınız dostum. Tam bir karmaşa yaşıyoruz." "Sizinde aynı kanaati taşımanız beni sevindirdi.

Artık birilerinin çıkıp içimizdeki bu pervasız gidişata bir son vermesi lâzım. İpin ucu kaçmış görünüyor. Bir yetki boşluğu yaşıyoruz, gücü kimin taşıdığı, kararları kimin aldığı, kimin bunları uyguladığı anlaşılmaz oldu. Ben sorumluluktan kaçmıyorum ama baş koyduğum davanın soysuzlaştırmasına da izin veremem, içimden yükselen bir his yanlış yolda olduğumuzu söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Emekli general peçetesiyle hafifçe dudaklarını sildi.

Karşısında oturan kısa boylu, iri göbeği kruvaze ceketinin düğmesini patlatacak kadar geren kader arkadaşını biraz da 135 kuşkuyla süzdü. Fakat yüzünün hatlarında güçlü bir poker oyuncusunun elini belli etmeyen ifadesi vardı. Murtaza Somar'ın ileri sürdüğü endişelere canı gönülden katlıyordu ama bunun samimi olup olmadığından kuşkuluydu. Karşısındaki usturuplu bir şekilde ağzını arıyor da olabilirdi ve tahmini doğru ise buna hiç şaşmayacaktı da. Daha bu gün Vakıf yönetimi içlerinden birinin infazına karar almıştı. Hasan Biberci'nin bir hain olduğunu kabul ediyordu ama Necati Bilge'nin tek günahı Parti Başkanı'na muhalif oluşuydu. Partinin gücü elinde tutan kanadının muhalifleri bu şekilde susturmaya kalkışması, General'in siyasi anlayışı, beklentileri ve amaçlarına ters düşüyordu. Eski bir asker olmasına rağmen politik bir cevap verdi. "Sizin düşüncelerinize iştirak ediyorum" dedi.

Bu cümle Murtaza Somar'ı pek tatmin etmemişti. Emekli generalin fazla konuşkan biri olmadığını bilirdi; o da tereddüt etti. Dikkatli ve ölçülü konuşması, kaş yapayım derken göz çıkartmaması gerektiğini düşündü. Konuşmaya başladıklarından beri general her konuda kısa ve kesik karşılıklar veriyordu.

"Sizin kesimde, yani orduda durum nedir, Paşam? Siz ne de olsa askerinin en üst kademeleriyle de irtibat halindedesiniz; orada her hangi bir rahatsızlık hissediyor musunuz?"

İhsan Zorlu donuk gözlerle muhatabını süzdü.

"Korkarım sorunuza iyi anlayamadım. Yani ordunun mevcut iktidara olan yaklaşımını mı soruyorsunuz, yoksa partimize olan bakış açısını mı?"

"Her ikisini de" dedi Murtaza Somar.

Emekli General ilgisiz görünmeye çalışarak omuz silkti.

"Bildiğim kadarıyla ordunun mevcut iktidarla bir sürtüşmesi yok. Ama ordunun üst kademelerinde partimize karşı fazla sempati de duyulmamıştır."

Göbekli sanayici kısa bir an durakladı. Rakısından bir yudum daha alırken hâlâ müteredditti. Cevap yine kısa ve yetersizdi. Bu kadarını o da biliyordu. Yoksa o da benden mi huylanıyor, diye aklından geçirdi. Generali biraz daha zorlamalıydı.

"Bu gün zor bir gün geçirdik. Hayatımın en zor ve unutulmaz günlerinden biri olarak kalacaktır daima. Bir ölüm kararına imza attım. Bu başıma ilk defa geliyor."

"Haklısınız" demekle yetindi İhsan Zorlu.

Murtaza Somar zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı. "Bağışlayın Paşam ama galiba durumu tam anlatamadım " diye devam etti. "Ben partimin bana yüklediği görevlerden asla kaçmam, şimdiye kadar da kaçmadım. Sayın Celâl Davran, seni çok önemli bir kuruluşun yönetim kuruluna atayacağım dedi, emredersiniz başkan'ım dedim, hemen görevi soruşturmadan kabul ettim. Partime sadık bir nefer olarak hizmet vermek vazifemdi. Nitekim bu gün de gerek emeğim, gerekse maddi varlığımla buna hazırım. Ne var ki ben bir sanayiciyim, ticaret adamıyım. Bu işlerden yani istihbarattan hiç anlamam. Ne tecrübem ne de bir geçmişim var."

Eski asker karşındakinin sözünü kesmeden dinlemeye devam etti.

Murtaza Somar'ın ilk defa yüzünde endişe emareleri oluşmuştu. Sesini biraz daha kısarak devam etti.

"Burada çok garip şeyler oluyor Paşam. Yolsuz, usulsüz ve yasalara aykırı şeyler. Ben hâlâ Vakfın kuruluş amacını ve niye hizmet ettiğini anlamakta müşkülât çekiyorum. Biz nasıl bir vakıfız Sayın Paşam? Hangi gayeye hizmet ediyoruz?"

İhsan Zorlu buz gibi bir bakış fırlattı adama.

"Ciddi olamazsınız Sayın Somar" dedi soğuk bir şekilde.

ikinci kadeh rakısından bir yudum daha alan Murtaza içtenlikle karşılık verdi.

"Sizi temin ederim ki olanlardan bir şey anlamıyorum Sayın Paşam."

"Yaklaşık bir yıldan beri bu görevdesiniz, hâlâ anlamadınız mı?"

"Korkarım, hayır. Dünyanın her tarafından kaynaklarımız vasıtasıyla bilgi topluyoruz, anında dünyadaki gelişmeleri tespit ediyoruz. Uzak Doğu'dan, Avrupa'nın en batısına kadar her türlü televizyon, radyo, basın bülten ve programlarını dinliyoruz, yüzlerce eleman çalıştırıyoruz ama bu bilgileri değerlendirip satmıyoruz. Bildiğim kadarıyla büyük masraflarımıza karşılık gelirimiz çok az, ya da devede kulak. Biz bir haber ajansı mıyız? Öyleyse bu işi devam ettirmemizin gayesi ne? Tabii asıl sorun, beynimi kurcalayan mesele, daha da düşündürücü."

"Nedir o sorunuz?"

"Kendi içimizdeki çekişme. İnanılır gibi değil Paşam. Bunu fark etmiyor musunuz, cinayet kararı aldık. Böyle vahim bir kararın Vakfın amaçlarıyla ne ilgisi olabilir?"

«

İhsan Zorlu'nun artık kuşkusu kalmamıştı. Adamın ifadesine kesinlikle inanmadı. Bu geri kafalı aklınca kendisini test ediyor, ağzını arıyordu. Bir zamanlar Genel Kurmay'ın istihbarat Başkanlığında çalışmış değerli ve deneyimli bir askerdi. Bu kez karşısındakini küçümser gibi alenen güldü.

"Yapmayın Murtaza Bey, benimle alay mı ediyorsunuz? Yani Vakfın, MİT'e benzer bir kuruluş olarak yaratıldığını ve onunla eşdeğer bir hizmet verdiğini bilmiyor musunuz?"

"Hizmet mi? Kime?"

"Bize tabii."

"Biz derken Devleti mi kastediyorsunuz yoksa Partimizi mi?"

Bu kadar salakça sual olamazdı. Bu herif kendisini aptal mı sanıyordu? Gülümsemeyi kesti, kaşlarını çattı, sert bir tavırla, "Partimizi" dedi.

Murtaza Somar sanki çok şaşırılmış gibi homurdandı.

"Öyleyse niye birbirimizi boğazlıyoruz?"

İşte bu manidar bir sualdi. Eski General aynı haşin ifadeyle mırıldandı.

"Dava arkadaşlığında hainler daima cezalandırılırlar dostum, ihanetin bedeli mutlaka ödenmelidir.

Bizler memleketin mutlu geleceği için bu yola baş koymuş insanlarız. Aramızda hain, ispiyoncu ve gayeden dönenleri barındırmayız. Bunun başka yolu yoktur."

Şişman sanayici bir an durakladı.

Generali süzdü yeniden.

"Hasan Biberci'nin katlini anlayabilirim ama Necati Bilge için alınan kararın çok yersiz ve anlamsız olduğunda hâlâ ısrarlıyım. Necati Bey partiye çok hizmetleri dokunmuş kıymetli bir zattır, bunca mesai ve emeğin karşılığı böyle olmamalıydı. Görevden affedilebilirdi veya partiyle ilişkisi kesilebilirdi ama katli cihetine gitmek..."

General, arkadaşının cümlesini ağzına tıkadı.

"Sanırım meseleyi kavrayamıyorsunuz azizim. Bunun başka yolu yoktur. Parti artık gizli ve sivil bir ihtilal rayına girmiştir. İktidarı ele geçirinceye kadar hiçbir açık vermeden her türlü mücadele yapılacaktır. Gerekliyse tasfiye de olacaktır. Kanlı veya kansız. Bu hiç önemli değil. Amaç kutsal ve tekdir. Parti yönetimi de bunu gerçekleştirecek güçtedir."

"Biliyorum" diye fısıldadı Murtaza Somar. "İktidara gelmek hepimizin nihai arzusudur ama ihtilâl kendi evlatlarını yememeli. Daha şimdiden fire vermeye başladık."

"Bu kadarı olacaktır Murtaza Bey. Daima birkaç dönek, gayeden sapan çıkar ve onlarda tasfiye edilir. Siz merak buyurmayın."

Sanayici rakı kadehini tekrar eline aldı fakat dudaklarına götüremedi. Kendisine teklif edilen Vakıf yöneticiliğini kabul ederken, pek tabiidir ki bunun gizli bir vazife olduğu söylenmişti ama bir cinayet kararına imza atacağını asla tahmin etmemişti. O bir militan, ajan veya kiralık bir katil değildi.

Sadece ülkesinin daha iyi şartlar altında yönetilmesini isteyen ve bunun için elinden gelen her türlü maddi manevi desteği vermeye hazır bir siyasiydi. Susmak zorunda kaldı. Şimdi bazı acı gerçekler su yüzüne çıkmış ve kafasına dank etmişti. Ne denli korkunç bir pisliğe bulaştığını daha iyi anlıyordu, içini bir korku kapladı; şayet gerçek hissiyatını ifadeye kalkışırsa kendi hayatının da tehlikeye gireceğini sezmişti. Son bir güçle kadehini kaldırdı, "Partimizin hayırlı geleceğine içelim" dedi. Bardaklarını tokuşturdular.

Bardağı dudaklarına devirirken, "Ne gelecek ama!" diye geçiriyordu içinden...

Gökhan o akşam yorgun bir halde otel odasına girdi. Anakara'lydı ve bu büyük şehrin ne havasını ne de yaşamını severdi; İstanbul'da yaşamak tam bir eziyetti. Kravatını gevşetirken ilk telefon geldi. Arayan Onur Düzceliydi.

"Size bu akşam ki raporumu sunmak istemiştım, efendim" dedi.

"Önemli bir şey mi var?"

"Bilmiyorum, takdiri size kalmış ama bu gün eksik kadroyla Vakıf Yönetimi olağandışı bir toplantı daha yaptı."

Haber Gökhan'ı pek ilgilendirmemişti. Yönetimin bir eksik veya bir fazla toplanması ne anlam ifade ederdi? Tamam, anladım filan gibi lâflarla telefonu kapatacağı ki birden sordu. "Normal de ne kadar zamanda bir toplanırlar?"

"Genelde on beş günde bir. Dün akşam toplanmışlardı, efendim."

Gökhan irkildi.

"Yani önemli bir olay mı olduğunu ima ediyorsun?"

"Muhtemelen efendim. Ayrıca Necati Bilge bu toplantıya iştirak etmedi."

"Ne anlama geliyor bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki yurt dışına filan çıkmıştır."

"Dünkü toplantı da var mıydı?"

"Onu tespit etmişim."

"Öyleyse bir araştır."

"Fakat efendim, ekip açığımız var. Kadromuz yetersiz. Buradan ayrılamıyorum."

"Anladım, öyleyse bu araştırmayı Zeynep hanımdan isterim."

Gökhan telefonu kapattı. Meseleyi de fazla mühimsemedi. Yönetim kurulu üyeleri sık sık ve çeşitli mazeretlerle toplantılara katılmayabilirlerdi.

Bu defa sırtından çıkardığı ceketi gardıroptaki askıya asmaya hazırlanırken telefonu bir daha çaldı.

"Evet?" dedi.

"Ben Zeynep, efendim. Size üzücü bir haberim var."

"Söyle."

"Handan evden kaçmış. Hem de en ufak bir not bırakmadan."

Gökhan yüzünü ekşitti. Saate bir göz attı. Akşamın sekiz buçuğuydu.

"Belki döner" diye ümitsizce mırıldandı.

"Hiç sanmıyorum, efendim."

Doğruydu, Gökhan'da fahişenin döneceğine ihtimal vermiyordu...

6

Kadının yaşı ellinin epey üzerinde olmasına karşın son derece bakımlıydı. Yine de ustaca yapılmış makyajına rağmen yüzündeki kırışıkları tam olarak saklayamıyordu. Kocasının bitkin bir şekilde koltuğa yığılısını şaşkınlıkla karşılamıştı. Onu son senelerde seçim günlerinde bile bu derece yorgun görmemişti. Yorgunluktan da öte bitkinlik, âdeta bir tükenişin izlerini okuyordu yüzünde. Bu kadar erken eve dönmesi de manidardı.

"Hasta mısın Necati?" diye sordu. "Yoksa yine gut sancılarının mı başladı?"

Necati Bilge kısık sesle homurdandı. "Bir şeyim yok. Hasta filan da değilim." "Çok bitkin görünüyorsun; perhizi bozduğunu da biliyorum. Son zamanlarda üst üste katıldığın yemeklerde mutlaka..." "Sana bir şeyim yok dedim."

Kocasının sesi haşın ve sert çıkmıştı. Pervin Hanım bunca yıllık hayat arkadaşını iyi tanırđı. Evin dışında her zaman bir kaplandı o, ama kendisine karşı her zaman saygılı, sevgi dolu ve nazik davranırdı. Böyle bir ses tonuyla asla hitap etmezdi. Necati Bilge iş hayatındaki çeşitli açmazların ve tersliklerin huzursuzluğunu da evine yansıtırmazdı. Nadiren yaşadığı sıkıntılar evde şimdiye kadar problem olmamıştı.

Dikkatle kocasının yüzüne baktı. Sinirli olduğu zamanlarda ki gibi yanağındaki tik belirginleşmişti. Bir derdi olduğu kesindi.

"Bana anlatmayacak mısın?" diye sordu gayet yumuşak bir sesle. "Neyi?" "Bu halinin nedenini."

Yaşlı adam bir süre karısını süzdü. Birkaç saniye kararsızlık içinde bocaladı, gerçekleri bunca yıllık eşinden gizlemesinin bir anlamı yoktu, nasıl olsa çok yakında her şeyi öğrenecekti. Onu üzüp heyecana ve endişeye boğmak istemiyordu ama durumun vahametini bir an önce anlamasında yarar var, diye düşündü sonunda.

"Gel. Yanıma otur" diye fısıldadı o yorgun sesiyle.

Pervin hanım biraz da merakla kocasının yanına ilişti. Gerçekten de meraklanmıştı, bunca yıldır onu böyle çaresiz ve umutsuz gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Yaşlı adamın elini müşfik bir eda ile avuçlarının içine alınca daha da telâşlandı. Çok tatsız bir haberle karşılaşacağı içine doğmuştu âdeta. "Anlat, neler oluyor."

"Bilmiyorum" diye fısıldadı Necati Bilge. "Henüz neler olacağını bilmiyorum ama şu kadarını söyleyebilirim; siyasi hayatım noktalandı. Siyasetten çekiliyorum artık."

Kadın derin bir nefes aldı.

Bu haber hiç de üzüntü doğuracak bir karar değildi, Pervin hanım oldum olası siyasi hayata soğuk bakan, hatta o mesleği erkeklere has bir hobi telâkki eden yaratılıştaydı. Bir tür spor gibi. Hele işi başı başından aşkın bir sanayicinin siyasetle iştigalini ancak ekonomik çıkarlarının el verdiği ölçüde yapılmasından yanaydı. Neredeyse aldığı habere sevinecekti.

İlk reaksiyonu müspet oldu.

"Yetmedi mi zaten?" dedi. "Bunca yıldır bu işin içindesin. Çok vaktini alıyor, hem unutma, artık yaşlandın, eskisi kadar aktif değilsin."

"Sorun bu değil Pervin."

Kadın anlamak ister gibi kocasını süzmeye devam etti.

"Nedir öyleyse?"

"Artık beni istemiyorlar."

"Canları cehenneme! Nankör yaratıklar! Siyaset böyle değil midir zaten? Ne yaparsan yap, kadir kıymet bilinmez. Dert etme. Ben kendi adıma sevindim."

Yaşlı adam gözlerini kısıp endişeyle karısına baktı yeniden.

"Galiba meseleyi tam anlamadın."

"Neyi anlamadım?"

"Beni tasfiye edecekler."

Kadın kızgın bir şekilde homurdandı.

"Onlara bu şans verme, sen istifa et. Hem de onurunla.."

Necati Bilge karısının avuçları içindeki elini sıktı.

"Pervin, beni öldürmeyi tasarlıyorlar."

"Ne?"

Dona kalmıştı kadın. Gözleri irileşti.

"Yanlış anlamadın. Niyetleri beni öldürmek. Tıpkı Hasan Biberici gibi."

"Çıldırдың mı sen? Kim cüret edebilir buna? Senin gibi vatansever ve ünlü bir işadamını kim öldürmeye kalkışabilir? İnanamıyorum."

"Hasan'ı kim öldürdüyse onlar. Yani Vakfın kiralık katilleri." "Ama ama." diye kekeleydi Pervin hanım. "Sen bana o olayın çirkin ve iğrenç bir seks vakası olduğunu söylemiştin."

Biberici'yi bir fahişenin."

Kocasını lâfını ağzına tıkadı.

"Hadise bildiğin gibi değildi. Gizlendi, herkesten saklı tutuldu. İşin içyüzü asla açıklanamazdı."

"Aman Allahım, inanamıyorum. Nasıl olur?"

Kadın uğradığı şoku üzerinden atamıyordu. Dili tutulmuş gibiydi.

Yaşlı adam homurdandı.

"Şimdi bunu tartışacak zaman değil."

Pervin hanım ısrar etti.

"Dur bir dakika. Bilmek istiyorum. Hasan senin iyi dostundu. Vakfın aldığı bu karardan sen haberdar mıydın?"

"Hayır, yemin ederim bilmiyordum. Zaten mesele de bundan çirkin durumu öğrenince vakıf toplantısında itirazda bulundum, alınan kararı onaylamadığımı söyledim. Ama Hasan'ı partiye ve ideallerimize ihanetle suçluyorlardı."

"Doğru mu bu?"

"Bilmiyorum. Hasan'ın parti Genel Başkan'ı Celâl Davran'la aracının iyi olmadığını, başkanlık için çekiştikleri cümle âlemin malumudur ama onun işi ihanete kadar götürüleceğini hiç sanmıyorum."

"Ne ihaneti Necati? Söylediklerinden bir şey anlamıyorum. Parti içindeki rekabetin ihanetle ne ilgisi olabilir? Bu yüzden cinayet işlenir mi hiç?"

Yaşlı adam siyasi yaşamı hakkında karısına çok az bilgi verirdi. Bundan sonra da olayların gelişimi hakkında yapacağı açıklamaların her şeyden önce karısının yaşamını da tehlikeye atacağını

düşünerek susmayı yeğledi, karısına cevap vermedi. Pervin hanım ise o sırada öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Ellerini kocasının avuçlarından kurtararak bağırır gibi yüksek sesle sordu. "Kim senin hayatını tehdit ediyor? Celâl Davran mı yoksa Vakıf mı?"

"Sanırım her ikisi de."

"Nasıl öğrendin bunu?"

"Bu sabah Selâhattin Dölek'le özel bir konuşma yaptım. Hatırlıyor musun, eski bir bakandı, devlet bakanlarından."

Pervin hanıma isim pek yabancı gelmemişti ama adamı çıkaramadı.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Kısaca özetlersek sessiz kalmamı aksi halde yollarımızın ayrılacağını söyledi."

Kadın biraz rahatlar gibi olmuştu.

"Ama bu hayati bir tehdit değil ki" diye fısıldadı.

"Senin aklın siyasete ermez Pervin'ciğim. Bizler inanılmaz bir maceraya kalkışmış insanlarız. Şimdi bunun meşruluğunu seninle tartışacak değilim. Ama şu kadarını bil ki, eğer sessiz kalmaz isem, yani itirazlarım devam ederse, beni de hain ilan edeceklerdir. Bunun başka anlamı yoktur. Ya Celâl Davran'ın doğrultusunda hareket edeceğim ve Parti Başkanı ile Vakfın kararlarını aynen uygulayacağım ya da istifa edeceğim."

"Öyleyse durma istifa et."

Yaşlı adam buruk bir şekilde tebessüm etti.

"Meseleyi hâlâ kavrayamadın Pervin. İstifa çözüm değil. Çok şey biliyorum. Son iki senedir Parti içinde alınan çok gizli kararlar da benim de imzam var. Bu kadar şey bilen biri koparsa, asla yaşatmazlar, anladın mı şimdi. Benim de konuşmamdan korkacaklardır. Yani Hasan'ın akıbetini bana da uygulayacaklardır."

Kadın şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Öyleyse polise ya da savcılığa git, ihbarda bulun, hayatının tehlikede olduğunu söyle, devlet koruması iste."

"Hiçbir işe yaramaz. Durum sandığından çok daha ciddi. Bu çok organize bir girişim, devletin her kademesinde partinin adamları var, hem de en önemli noktalarda, iki yılı aşkın bir zamandır arı gibi çalışıldı, kritik noktalar tutuldu, çeşme başları ele geçirildi. Tek korku ordu. Askerden çekiniyorduk. Onu da elde etmek için gayret sarf ediliyor. Her hangi bir ihbarda bulunursam Vakıf anında haberdar olur, bütün deliller saklanır ve ben ihanet ettiğimle kalırım. Bu da sonumu çabuklaştırır." Pervin Hanım donmuş gibi kalakaldı. Nutku tutuldu.

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

Yaşlı adam içini çekti.

"Kendimi savunacağım. On kişi ayarladım. Silahlı ve gözünü budaktan esirgemeyen on koruma. Şimdilik güvendeziz. Adamlar aşağıda hazır vaziyettedir."

Kadın bir iki saniye düşündü.

En iyi korunan insanlar bile suikasttan korunamazlardı. Tarih bu tür saldırıya uğramış nice devlet başkanları, başbakanlar, ünlü zengin iş adamlarıyla doluydu. Sesini çıkaramadı ama şimdiden dudağı uçuklamıştı.

Engin Kurtsoy kartını nöbetçi korucuya gösterip önündeki bariyerin kaldırılmasını bekledi. Korucu kartını iade edince de ağır ağır arabasına gaz verdi. Her zaman yaptığı gibi arabasını kapalı otoparka bırakmayı yeğledi. Engin, birinci sınıf kiralık katıldı. Her türlü silahı kullanabilen, çok temiz iş gören ve arda'nı la asla iz bırakmayan biriydi. Zaten bu nitelikleri nedeniyle de haklı bir şöhrete sahip olduğuna inanırdı.

Vakıf binasının yeraltındaki asansörünü kullanırken hep aklına takılan soru yine beynini çelmeye başlamıştı. Vakıf Başkanı İbrahim Sarı'nın ne zaman uyuduğu sorusu. Gizli iş görüşmelerini her zaman gece yarısı yapardı bu adam. Gündüzleri de doluydu, yoğun mesaisi vardı. Her halde her insan gibi uyurdu da. Ama ne zaman?

Asansör aşağıya inerken gayri ihtiyari ürperdi. O bir

profesyoneldi, korku denen şeyi bilmezdi, lâkin en nefret ettiği şey İbrahim Sarı ile konuşmaktı. Bir yılının ki kadar soğuk mavi gözleri onu daima sindirmiş, kendine güvenini azaltmıştı. Adamın karşısında iken ezildiğini, içinin titrediğini hissedirdi. Bunu korku diye tanımlamak belki yanlıştı, bir ürperti, her hangi bir sürüngen karşısında duyulan irkilme gibi bir şeydi. Soğuk, itici, fazla bulaşmamak, yanına çok yaklaşmamak gibi bir duyguydu âdeta.

Alt kattaki muhafızlardan biri asansörden çıkınca onu Başkan'ın odasına kadar götürdü. Adam kapıyı vururken, Engin Kurtsoy hâlâ üzerindeki ürpertiye atmaya çalışıyordu.

O penceresiz, loş, az ışıklı odasında daima yalnız olurdu. Engin her seferinde adamın tüm gününü ve gecesini burada geçirdiği düşüncesine kapılırdı; sanki hücrede yaşayan bir mahkûm gibi. Gün ışığına çıktığı zaman gözlerini kırıştıracak, yürümekte zorluk çekeceğini hayal ederdi hep. Oysa o bu kapalı odada, Türkiye'yi titreten kararlar alıyor, gerektiğinde gözünü kırpmadan insanların hayatına son veriyordu.

"Otur, Engin" dedi her zaman ki soğuk, kısık fakat otoriter sesiyle.

İri cüsseli adam masanın Karşısındaki maroken koltuğa oturdu. Elinden geldiğince rahat görünmeye çalışıyordu. Elinde değildi ama içindeki o ürperti bütün hızıyla devam ediyordu.

İbrahim Sarı az konuşurdu.

Elindeki sarı zarfı kiralık katiline uzattı. "İşte, yeni hedefin."

Engin'in tetik çekerken asla titremeyen parmakları şimdi hafif kasılmalarla zarfa uzandı.

Düşürmemek için dikkatle kavradı. Zarfı dizlerinin üzerine koydu.

"Aç, bak. Ne bekliyorsun."

Engin Kurtsoy zarfı açtı. İçinden büyük boy bir resim ve iki sayfa tamamlayıcı bilgi çıkmıştı.

Fotoğrafa bir göz attı. Yeni hedefini hemen tanımıştı. Şaşırmasına rağmen bunu hiç belli etmemeye çalıştı.

Başkan hafifçe gülümsediğini belli eden o kuru ve soğuk dudak gerilmesini yapmıştı.

"Tanıyorsun, değil mi?"

"Tabii, efendim" diyebilirdi.

"Şaşırdın mı?"

Kendini zorladı kiralık katil.

"Bilirsiniz efendim, ben hiçbir şeye şaşırmam."

"İşi başarıyla sonuçlandırabilecek misin?"

"Bundan evvel de sizi hiç mahcup etmedim, efendim."

"İyi. Belki merak edersin diye söyleyeyim, Necati Bilge artık bizden biri değil. Çok şey biliyor ve varlığı Partimiz için tehlike teşkil ediyor."

"İşin bu yanı beni hiç ilgilendirmez, beyefendi."

"Biliyorum Engin. Senden çok memnunum. Bu nedenle de sana her zamanki ücretinin bir misli fazlasını ödeyeceğiz."

"Sağ olun, efendim."

"Zarfın içinde Necati Bilge ile ilgili bazı bilgiler bulacaksın. Ev ve iş adresleri, günlük alışkanlıkları, sık sık gittiği mekânlar, çocuklarının adresleri, yatının adı, demirli olduğu yer, arabalarının plaka numaraları vesaire. Bunları beynine naksettikten sonra derhal imha etmen gerekiyor."

"Profesyonel olduğumu unutuyorsunuz, efendim"

"Kesinlikle unutmuyorum ama sana yine de hatırlatmak zorundayım."

"Endişe buyurmayın efendim. Öğrenmek istediğim tek bir şey var."

"Söyle."

"Zamanla kısıtlı mıyım?"

"Öyle sayılır. Kesin başarılı sonucu alacağın en kısa zamanda meselenin bitirilmesini istiyoruz."

Engin Kurtsoy kısa bir an düşündü.

"Bir hafta?" diye mırıldandı.

"Çok uzun süre. O kadar bekleyemeyiz."

"Anladım, efendim" diye başını salladı adam...

Pervin hanımı bir türlü uyku tutmuyor, yatağın içinde dönüp duruyordu. İki de bir nefesini tutup yanı başında ufak ve çelimsiz vücuduyla kıvrılıp yatan kocasının uykuya dalıp dalmadığını anlama gayreti içindeydi. Nihayet dayanamayıp sordu.

"Uyuyamadın, değil mi Necati?"

Yaşlı adam ses vermedi. Uyuyormuş gibi davrandı.

"Uyumadığımı biliyorum, boşuna numara yapma. Konuşmak istiyorum."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun Pervin? Hadi, uyumaya çalış."

"İmkânsız. Bu şartlar altında nasıl uyuyabilirim. Dön bana da biraz konuşalım."

"Sabaha.. Hele bir sabah olsun, o zaman konuşuruz."

Kadın komodinin üzerindeki lambayı yaktı.

"Korkuyorum Necati" dedi.

"Fesübanallah! Korkacak ne var ki? Aşağıda on kişi bizi bizim güvenliğimiz için bekliyor be kadın. Konuyu açtığıma beni pişman ettin. Söndür şu ışığı da uyumaya bak."

"Niye çocuklarıma haber vermemi engelliyorsun? Onlar bizim evlâtlarımız, böyle zor bir günümüzde belki bize yardımcı olabilirler."

"Saçmalama Pervin! Benim başımın dertte oluşu yetmiyormuş gibi bir de çocuklarımızı mı bu belâyâ bulaştırayım, onlarda mı hedef olsun? Hem onlar ne yapabilir ki? Sedat sıradan bir mimar, siyasetin s'sine aklı ermez. Vedat desen aklı bir karış havada, onun fikriyle tuvalete bile gitmem."

"Haksızlık etme, onlar genç, bizden daha iyi düşünürler."

Necati Bilge karısının epey etkilendiğini anlamıştı. Onu sakinleştirmek için yatağın içine oturan kadının elini tutup okşadı.

"Sen bu yaşlı kocana güven, ihtiyar kurt daima bir çıkış yolu bulur" dedi.

"Ne bulduysan bana da söyle de rahatlayayım."

"Korkma sen. Bir süre seni alıp buradan uzaklaşacağım. Çok şükür, torunumun torunlarına yetecek kadar param var. Hadiseler yatışıp, durum netleşinceye kadar İstanbul'u terk etmeye karar verdim."

"Nereye gideceğiz? Amerika'daki evimize mi?"

"Onu da düşündüm. Orası sakıncalı olabilir. Yurtdışına çıkmak şimdilik işime gelmiyor, memleketten ayrılmak davaya ihanet ettiğim kanısını yaygınlaştırabilir, bu da haksız yere beni töhmet altında bırakır."

"Nereye gideceğiz öyleyse?"

"Doğduğum yere. Asıl ait olduğum topraklara."

"Yoksa Kayseri'deki çiftliğe mi gitmeyi düşünüyorsun?"

"Tabii, neden olmasın? Orada saklanacağımız kimsenin aklına gelmez."

"Ama yıllardır çiftliğe gitmedik."

"Çoğul konuşma" diye gülümsedi yaşlı adam. "Sen gitmedin, ben daha geçen yıl üç gün kaldım orada."

"Fakat orası çok ıssız bir yer."

"Çiftlikte daimi çalışan beş adamım var. Buradan da kiraladığım on korumayı götüreceğim. Çevremizde kuş bile uçurtmazlar. Şimdi müsterih ol, rahatla ve uyumaya bak. Yarın sabah enine boyuna konuşuruz bu konuyu."

Pervin Hanım isteksizce yatağa uzandı yeniden. Komodinin üstündeki lâmbayı da söndürdü ama gözüne uyku girmiyordu. Gözleri yaşardı. Seneler evvel o çiftlikte kocasının milletvekilliğine heves ettiği ve Kayseri'den aday olduğu dönemde yirmi gün kadar kalmıştı. Allanın dağında, ıssız bir yerdi. Daha o yıllarda çocukları öğrenciydi ve hepsi patlayacak kadar sıkılmışlardı. Artık yaşlanmıştı, gideceği yer onun açısından fark etmezdi ama çocukları ve de özellikle torunlarından ayrı kalacağını düşünmek Pervin Hanımın şimdiden ruhunu sıkmıştı. Ama galiba başka çareleri yoktu. Bunca yıllık evlilik tecrübesiyle kocasının daima sağlıklı kararlar aldığını bilirdi, iş hayatındaki başarısını isabetli kararlarına borçluydu. Hiç anlamadığı kocasının içindeki bitmek tükenmek bilmeyen siyaset hırsıydı. Yastıkta başını çevirip karanlık odada yaşlı kocasına baktı. Her zamanki gibi hafif horultusu duyulmuyordu. Onun da bir türlü uykuya dalamadığını anladı...

Ertesi sabah yatağından hafif bir baş ağrısıyla uyandı Zeynep. Üstünden yorganı atmadan uzun uzun gerindi, yüzünü ekşitti. Bu çim çim şakaklarını zonklatan baş ağrısı yaklaşan reglinin habercisiydi. Canı yataktan çıkmak istemedi.

Yatak odasının perdeleri kapalı camından içeriye bahar güneşinin ışıkları giriyor, dışarıda yeni ve açık bir günün müjdesini veriyordu. Ama genç kızın o gün canı ne çalışmak ne de yataktan çıkmak istiyordu. Ne çare ki böyle bir lüksü yoktu.

İsteksizce yorganı üzerinden atıp çıplak ayaklarıyla yerdeki 152 topuksuz terliklerini aradı. Ayağına geçirip tuvalete gitti. Aynada ki aksine baktı. Suratı solgun, rengi uçmuş yüzünde uykusunu alamamış bir hal vardı. Mesleğini severdi, fakat bazen üniversiteyi bitirdikten sonra neden bu işi seçtiğini kendine sorar dururdu. Aktif ajan olarak çalışmak zor bir işti; sıkı bir eğitimden geçmiş olmasına, âmirlerine liyakatini defaatle kanıtlamasına rağmen sırf kadın olması hâlâ Teşkilat içinde küçümsemelere yol açıyordu. Bu gün bile Teşkilat'taki bayan personel oranı ancak yüzde yirmi civarındaydı.

Yüzünü yıkarken aklına Handan geldi.

Neden kaçıp gitmişti acaba? Ona arandığını, hayatının tehlikede olduğunu kaç kere söylemiş, inandırmaya çalışmıştı ama anlaşılın bütün söylediklerini kulak arkası etmiş, kös dinlemişti kadın. Hangi cehennemdeydi acaba? Her halde evine gitmez, diye düşündü; oraya gitmesi cinnet olurdu. Galiba ona fazla bel bağlamıştı.

İsteksizce yatak odasına dönüp giyinmeye başladı. Cep telefonunun çaldığını da o zaman duydu. Telefona baktı, arayan Onur Düzceliydi.

"Evet?"

"Zeynep Hanım bizim gözetleme noktamıza hemen gelebilir misiniz acaba?"

"Hayrola, ne var?"

"Sanırım Okan denen adam şu an tanıdığımız başka biriyle Vâkıfa giriyor. Fahişeyi tutan adamın o olduğunu sanıyorum. Acele buraya gelerseniz teşhisi kolaylaşacaktır."

"Tamam" dedi Zeynep. "On beş dakika sonra oradayım."

Dürbünü gözüne ayarladı genç kız, açık otoparkta ki yürüyen iki adama baktı. Aradaki mesafeye rağmen suratları gayet net görünüyordu. Hiç tereddüt etmeden ajan Onur Düzceliye dönerek, "Evet, bu o" dedi. "Handan'ın peşindeki adam. Yani, Okan Dikmen."

Arkadan iki yardımcısını izleyen Gökhan, "Şuna birde ben bakayım" diye mırıldandı. Genç kız dürbünü şefine uzattı. Gökhan dürbünü gözüne yerleştirdi ama sarışın adamdan ziyade bakışları yanındaki esmer ve bıyıklı adama takılmıştı. Onu hatırlamıştı, otele ilk geldiği gece restoranda karşılaştığı ve çaktırmadan kendisini izleyen adamdı. Dürbünü gözünden indirmedi sordu.

"Yanıdakini tanıyor musunuz?"

Cevap Düzceliden geldi.

"Evet, efendim. Adı Mehmet Aksu'dur. Partili ve Vakıf adına karanlık işler çevirdiğini biliyoruz, daha doğrusu tahmin ediyoruz. Sicili temiz, vukuatı yok ama şüpheli."

Gökhan dürbünü gözünden indirip yandaki ufak sehpa bıraktı.

"Bu kötü haber" diye homurdandı.

Zeynep ve Onur, ajana dönüp ne demek istediğini anlamak istercesine baktılar.

"Sanırım deşifre olduk. Buradaki varlığımızdan haberleri var."

Düzceli kendinden emin bir şekilde söylendi, "ihtimal vermem, efendim. Şüphe çekmemek için çok dikkat ediyoruz."

"Yanlıyorsunuz. Daha geldiğim ilk gece Mehmet Aksu dediğin adam karşımdaki masada yemek yiyordu ve bütün bir gece beni süzdü durdu."

"Fakat nasıl olur?"

"Üzgünüm ama gerçek, izahı da çok kolay."

"Nasıl yani?"

Düzcelinin şaşkınlığına Zeynep kendinden emin bir şekilde açıklık getirdi.

"Gökhan Bey haklı. Şayet daha ilk gece geldiğinden haberdar olarak peşine birini taktılarsa bu içimizde onlar adına çalışan bir köstebek olduğuna delâlet eder. Ankara'dan biri onların kulağına bir şeyler fısıldamış olmalı."

Gökhan anlayışla kızın yeşil gözlerinin içine baktı. Durumun en makul açıklaması buydu. Onur telâşa kapılmış gibi şefine döndü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Gökhan sanki soruyu duymamış gibi iskemlelerden birini çekti, ata binermiş gibi ters oturdu yeniden sehpanın üzerindeki dürbünü alarak yeşil Omega'nın otoparktan çıkışını izlemeye devam etti.

Oda da gergin bir hava esiyordu, iki memur, şeflerinin duruma nasıl bir çözüm getireceklerini beklemeye başlamışlardı. Gökhan neden sonra, "Zeynep hanım" dedi. "Sizce Hasan Biberici'nin çantasından kaybolan şu mahut dosyaya ne oldu acaba? Vâkıfın adamları onu elde ettiler mi dersiniz?"

Genç kız bir iki saniye düşündü.

"Handan'ın ifadesini esas alırsak ki ben onun doğru söylediğine inanıyorum, dosyayı henüz ele geçirememiş olmaları gerekir. Ama..."

Kız bir an durakladı.

"Evet, devam edin."

"İçimden bir his dosyanın onların eline geçtiğini söylüyor."

"Nasıl?"

Dişlerini gıcırdattı.

Kesinlikle korkak biri değildi ama bu göreve atanırken millete ve parti çıkarlarına sadık kalacağına namusu ve şerefi üzerine yemin etmişti. Oysa vicdanı rahatsızdı şimdi, tam açıklayamamakla birlikte bir şeylerin ters gittiğini gözlemliyordu. Bir ara içindeki isyanı başaramayacağını hissetti. Eli telefonuna doğru uzandı.

Vakıf Yönetim Kurulu'nun aldığı kararı Necati Bilge'ye iletmek istedi.

Bu gün Necati Bilge'nin başına gelenlerin yarın kendi başına da gelmemesi için hiçbir neden göremiyordu.

Elini masanın üzerindeki telefona koydu ama ahizeyi kaldıramadı. Teknik anlamda bu da parti disiplinine, verdiği söze ihanet sayılırdı. Ter bastı Murtaza Somar'ı. Uzun süre eli ahizenin üzerinde öylece kaldı...

Aynı saatlerde Gökhan, Onur Düzcelinin kiraladığı Vakıf binasının karşısındaki gözetleme odasında sıkıntılı bir şekilde dolaşp duruyordu. Zeynep son bir kere daha şefine bakıp sordu. "Hazır şu Okan denen adama rastlamışken peşine takılalım mı? Biraz daha gecikirsek bu kalabalık trafikte yetişemeyiz."

Önce ses çıkmadı ajandan. Düşünmeyi yeğledi; durum hiç de hoş görünmüyordu. Sonra kısık sesle homurdandı.

"Acele etmeyelim, o herifin peşine takılmak şimdilik o kadar da önemli değil."

Genç kız hayretle şefine baktı. Nasıl önemli olmazdı, ayrıca onun artık cinayeti işleyen en güçlü aday olduğuna inanıyordu. Hele fahişe Handan'ın ortadan kayboluşundan sonra sanki Okan'la da irtibatlarının kopacağı gibi bir hisse kapılmıştı. Yine de kendini tutup, ses çıkarmadı, bakalım Gökhan ne diyecekti.

Genç ajan hâlâ iş hanının küçük odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

"Bence" dedi. "Bütün mesele bir yolunu bulup Vakıf binasına girmek. Bu melanet yuvasının içine sızmadıkça oranın sırrını çözemeyeceğiz. İçerde nelerin döndüğünü anlamak için tek yol oraya bir adamımızı sokmak."

Onur Düzceli olumsuzca başını salladı.

"Bu düşüncenizi gerçekleştirmek imkânsız, kuş uçurtmuyorlar. Yirmi dört saat kontrol altında tutuluyor orası, içeri sızamayız."

Gökhan arkadaşlarına bakmadan homurdandı.

"Mutlaka bir yolu vardır."

Zeynep fikre ilgi duymuştu.

"Yani uzman bir kişi olarak, çalışsan bir eleman kimliğiyle mi?" diye sordu.

"O da olabilir. Ama zaman alır. Her halde kendi partilerinden biri olup olmadığının araştırmasını yapıyorlardır önce. Sıkı bir araştırmadan geçirmedikçe personel istihdamına gitmezler. Bu da riskli."

Onur dayanamayp sordu.

"Siz nasıl bir yol düşünüyorsunuz?"

"Kanımca iki şık var. Mutlaka burada kullanılan temizlikçi kadroları vardır, alelaide işçiler. Bir yolunu bulup işçi sıfatıyla binaya girmek mümkün olabilir. En azından bunu bir düşünmeliyiz."

"Bağışlayın Gökhan Bey ama bu pek parlak bir fikir değil. Dediğiniz gibi on kişilik bir temizlikçi kadroları mevcut, onları biliyorum. Her gece saat tam onda binaya geliyorlar. İşçileri getirip götürün bir servis araçları var. Hepsi erkek. İçeriye birer birer kontrol edilerek alınıyorlar. Kapıda sıkı bir kimlik kontrolü yapılıyor. Mesailer tam üç saat sürüyor. Gece yarısı saat birde de yine üstleri sıkı bir şekilde aranarak servis arabasına bindiriliyorlar. Bu fikri unutun. İçlerine katılamayız."

"O zaman ikinci şıkkı deneyeceğiz" dedi Gökhan. "Yani gece karanlığında binaya gizlice girmeyi deneyeceğiz."

"Fakat bu çok tehlikeli. Akşam sekizden sonra bina çevresindeki korumaların sayısı daha da arttırılıyor. Dediğim gibi kuş uçurtmuyorlar."

"Ben şansımı denemek istiyorum."

iki ajan susarak şeflerini süzdüler. Onur'a göre bu çok tehlikeli bir teşebbüstü, tam bir macera.

Oraya girmek âdeta olanaksızdı. Ayrıca içerde nasıl korunma tedbirleri alındığı hakkında da bir fikri yoktu.

"Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Size şunu hatırlatmak isterim. Ele geçerseniz, oradan sağ çıkamazsınız. Hele söylediğiniz gibi kimliğinizi tespit etmişlerse sizi yaşatmazlar."

"Bu kadarımı ben de biliyorum" diye söylendi Gökhan.

Zeynep, Ankara'dan gelen yeni şeften pek hoşlanmamıştı; mağrur, biraz kasıntı ve kendi dikine giden biriydi. Rahmetli Nurten Akkaya kıyasen de nadandı. Eski şefiyle çok iyi anlaşmışlardı. Ama itiraf etmeliydi ki Gökhan Umur cesur birine benziyordu. Pervasız ve de kararlı. Onun için hüküm vermeden önce biraz daha sabretmeliydi.

Okan Omega'sını sürerken Mehmet Aksu'nun sorusuyla irkildi.

"Ulan yüzündeki bu sıyrıklar ne? Kariyi öldürmeden önce ırzına geçtin, değilmi?"

Okan sırttı.

"Fazla büyütme be patron! Ne olacak ki, olaya tabii bir hava vermek istedim. Ne de olsa o bir orospuydu; yani su testisi suyolunda kırılacaktı. Fena mı oldu, polis cesedini bulunca hiç olmazsa cinayetin işleniş sebebini daha normal bulacaktır. Karının belâlılarından birinin bu işi yaptığını sanacaktır."

Mehmet Aksu üzerine fazla gitmedi. Okan'ın çalışma yönteminden memnundu, kendisine verilen görevleri başarıyordu ama kadınlara düşkünlüğü onun zayıf yanıydı ve zaafının bir gün başına iş açacağından endişeliydi.

"Sana yeni bir iş çıktı" dedi.

Okan'ın gözleri ışıdamıştı.

"Tabii patron, emret. Nedir mesele?"

"Birini devamlı gözetmeni ve bana her gün rapor vermeni istiyorum."

"Kolaymış. Hepsi o kadar mı?"

"Tahmin ettiğin kadar kolay değil. Bu tehlikeli biri. Bir MİT ajanı."

"Öldürecek miyim herifi?"

Sarışın delikanlının bu denli rahat ve sıradan bir iş yapacakmış gibi sorması Mehmet Aksu'yu ürkütmüştü.

"Hayır, kesinlikle ona dokunmayacaksın. Sadece adım adım izini belli etmeden peşinde dolaşacaksın, kiminle ilişkiye girdiğini, nerede oturduğunu, gün boyu neler yaptığını bana rapor edeceksin."

"Bu istediğin çocuk oyuncağı patron. Göster o herifi bana, yeter."

"Erkek değil, yeni hedefin bir kadın."

Okan bakışlarını adama çevirip sırttı.

"Kadın mı? Güzel mi bari?"

"Ulan hergele, kendine gel! Bu defa en ufak bir hata istemiyorum. O Handan denen orospuyu geçen sefer işe karıştırmakla az daha başımızı belâya sokuyordun. Kariyi ortadan kaldırdın ama ben hâlâ olayların nasıl bir seyir takip edeceğinden şüpheliyim. Umarım cinayet mahallinde kimliğini ortaya çıkaran bir şey bırakmamışsındır."

"Yok be patron, gönlünü ferah tut. Hiçbir bok olmayacak, ayıp ettin. Sen söyle şimdi, ç kariyi ne zaman göstereceksin?"

"Sabırlı ol. Sanırım bu akşam tanışacaksın. Bizim Arifi tanıyorsun, değil mi?"

"Pos bıyık Arif mi? Tanımaz olur muyum hiç." "Kadının evini gözetliyor. Darphane'de oturuyor kadın. Bu akşamüstü Arifle buluşacaksın, o sana gösterecek." "Tamam, patron, anlaşıldı. Sorun yok."

Pervin Hanımın lokmalar gırtlığına diziliyordu. Kahvaltı masasında asık yüzüyle hiç konuşmadan oturan kocasından bakışlarını alamıyordu. Dayanamadı nihayet, "Necati Bey bu sorunu çocuklara açmak zorundayız, durumu bilmek onların da hakkı. Hiç kimseye haber vermeden nasıl ortadan yok oluruz, meraktan çatlarlar."

Yaşlı adam kızgın bir şekilde homurdandı.

"Hanım lütfen kapat bu konuyu. Ayrıca Kayseri'ye seni götürmemeyi düşünüyorum. Onların zoru benimle, ailele değil. Çiftliğe yalnız gitmeyi tasarlıyorum."

"O söylediğin imkânsız. Kırk yıl seninle aynı yastığa baş koydum. Seni yalnız bırakamam. Ecelimiz gelmişse birlikte ölürüz. Bu fikri aklından çıkar."

"Yanıyorsun Pervin. Orada bana destek değil, köstek olursun. Neyle karşılaşacağım hiç belli olmaz. En iyisi sen burada çocuklarımızın yanında kal. İnşallah her şey iyi olur, belki ben yanıyordum ama düşündüklerim doğru çıkar ve izimi bulurlarsa hiç olmazsa orada bir de seninle uğraşmak

zorunda kalmayayım. Artık yaşlı ve hastalıklı bir adamım, eski mücadelecı gücüm kalmadı, lütfen anlayışlı ol ve bana yardım et."

Pervin hanım tam itiraza hazırlanıyordu ki odaya giren emektar uşakları, "Beyefendi sizi telefonda arıyorlar" dedi. "Kim?" diye sordu yaşlı adam. "Murtaza Somar Bey."

Necati Bilge'nin rengi soldu, ferî kaçmış gözleri kısıldı. Vakıf üyesi acaba neden arıyordu kendisini, iletceğı bir haber mi vardı? Yoksa yeni bir davet mi? Belki de bir tuzak.

Yerinden kalktı, salondaki telefonun başına gitti ağır ağır.

"Buyurun, ben Necati" dedi.

Sesi kısık ve kuşkulı çıkmıştı.

"Günaydın Necati Bey. Sabahın bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Aslına bakılırsa söze nereden gireceğimi bilemiyorum ama uzun tereddütten sonra aramaya karar verdim. Daha doğrusu mecbur hissettim kendimi."

Yaşlı adamın nefesi duracak gibi oldu. Ne söylemeye çalışıyordu bu adam?

"Sizi dinliyorum" diyebilirdi.

Ahizeyi tutan eli titriyordu. Fakat hattın öbür ucundaki adamında garip ve tedirgin davranışlar içinde olduğunu sezmişti. Sanki konuşmakta zorlanıyordu.

"Size kötü bir haberim var Sayın Bilge."

"Devam edin."

"Sizi aramakla kendi hayatımı da tehlikeye attığımın farkındayım ama bu konuşmayı yapmaz isem, hayatım boyunca nedamet çekeceğimi biliyorum. Bu benim için artık insanlık borcu haline geldi. Vakıf gıyabınızda bir karar aldı."

Yaşlı adam kekeleydi ama metanetini bozmadı.

"Sanırım alınan kararın mahiyetini tahmin edebiliyorum. Ölüm fermanım imzalandı, değil mi?"

"Çok üzgünüm dostum. Ama durumu bir türlü içime sindiremiyorum. Haksız yere suçlanıyorsunuz ve bîgünahtasınız. Utanıyorum lâkin sizi savunma cesaretini toplantıda gösteremedim. Lütfen beni bağışlayın ve tedbirli olun."

Bu da kurdukları tuzağın bir parçası mıydı acaba? Ağzını mı arıyorlardı? Yaşlı adam da ne söyleyeceğini kestiremedi birkaç saniye.

"Beni uyardığınız için teşekkür ederim" dedi nihayet. "Benim için şaşırtıcı olmadı, böyle bir kararı bekliyordum."

"Anlayamıyorum" diye inilder gibi devam etti Murtaza Somar. "Bu işin sonu nereye varacak? Daha şimdiden bizi birbirimize düşürdüler, parti içi muhalefet susturuluyor. Kaldı ki siz muhalif de değildiniz."

Söyleyeceğı bir şey yoktu yaşlı adamın.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Murtaza.

"Amerika'ya gideceğim. Tek çarem bir süre memleketi terk etmek sanırım."

"Bunun çıkar yol olduğuna emin misiniz? Miami'deki evinizin varlığını hepimiz biliyoruz. Ortadan kaybolduğunuz anlaşılınca oraya kaçtığınızı düşüneceklerdir. Vakfın kolu Miami'ye de erişir. Bence saklanmak için daha uygun bir yer bulmalısınız."

Necati Bilge muhatabına da güvenmiyordu. Bu bir oyundu ve hakkında ölüm kararı alan üyeler nasıl olsa yaşlı adamın durumu fark ettiğini anlamış olmalıydılar. Akıllarınca sözüne güveneceğı ve ihbar suretiyle dostluğunu kazanacağını var sayarak Murtaza'yı tuzağa âlet edeceklerini sanmışlardı. Yaşlı adam ben sizden daha zekiyim, diye geçirdi içinden.

"Bir öneriniz var mı?"

"Hayır, yok. Olsa da söylemem zaten. Tavsiyeme kulak verip uyarsanız ve buna rağmen sizi ele geçirirlerse, asla kendimi affedemem. Çektiğim vicdan azabı bana yeter."

Yaşlı adam yeniden şüpheye düştü.

Murtaza Somar samimi olabilir miydi? Hiç sanmıyordu; son toplantıda Hasan Biberici'nin infazına onun da hiç duraksamadan iştirak ettiğine şahit olmuştu. Yine de o olayın su götürür bir yanı vardı; Biberici gerçekten ihanet etmiş ve MİT'le ilişki kurmuşsa mukadder akıbetini kendi hazırlamış sayılırdı.

"Size tek bir soru soracağım Sayın Somar. Beni aydınlatırsanız sevinirim."

"Elimden geleni yapmaya hazırım. Buyurun, sorun."

"Benim öldürülmem için kim görevlendirildi, katilin adını biliyor musunuz?"

"Üzgünüm ama hiçbir fikrim yok. Takdir edersiniz, siz ve ben Vakfın kurulunda kukla üyeleriz. Bundan önceki eylemlerde de hiçbir şeyden haberimiz olmadı. Her eylemi olup bittikten sonra öğreniyoruz. Hatta Selâhattin Dölek ve İhsan Zorlu'nun da bu konuda bilgileri olduğunu sanmıyorum. Onların bize karşı tek avantajları parti teşkilatına daha yakın oluşlarıdır. Vakfın tek sorumlusunun Başkan İbrahim Sarı olduğunu en az benim kadar siz de biliyorsunuz dostum."

"Evet" diye mırıldandı yaşlı adam. "Yine de uyarınız için teşekkür ederim."

"Allah yardımcınız olsun. Elimden başka bir şey gelmiyor." Necati Bilge telefonu kapadı. Pervin Hanım kapı aralığından kireç gibi beyazlaşmış yüzüyle konuşmayı dinliyordu. Gözlerinde yaşlar vardı.

Takip ettikleri yol Vakıf Bina'sının önünden geçen caddeye paraleldi. Gökhan bir yandan arabayı sürerken, diğer yandan da arka bahçeyi gözlerden uzak tutan yüksek duvarları inceliyordu. "Vay canına" diye homurdandı. "Herifler kale surları gibi inşa etmişler duvarları. Üstelik her iki başta ve bir de tam ortada camlı gözcü kulesi var."

"Size söylemiştim" dedi Onur Düzceli. "Görünmeden içeriye girmek olanaksız."

"Bir yolunu bulacağız. Başka çaresi yok."

Buldukları yolun kodu ön caddeye göre daha düşüktü, bu nedenle de duvarları normalden çok daha yüksek tutmak imkânına erişmişlerdi.

"Tırmanmak da zor, satıhta hiçbir pürüz yok."

Onur yorum yapmadı. Bu duvarları aşmanın imkânsız olduğuna inanıyordu.

"Ama" dedi Gökhan, "Gözcü kuleleri arasında epey mesafe var."

"O ara sizi aldatmasın; geceleri bir şeyden şüphelenirlerse kullanabilecekleri güçlü projektörleri var, ânında sizi görürler." "Bahçede köpek var mı?"

"Sanmıyorum, şimdiye kadar hiç görmedim ama koruma sayısı çok fazla."

"Takriben kaç kişi?"

"Kesin bir sayı söyleyemem tabii, ama geceleri bahçede nöbet tutan yirmi kadar görevli var sanırım. Bunun üçü her zaman ana girişteki bariyer önünde çalışır. Üçü de burada gördüğümüz kulelerde. Diğerlerinin bahçede ve ana binanın katlarında vazife yaptıklarını sanıyorum."

"Kaç saatte bir nöbet değişimi oluyor?"

"Emin değilim ama gece nöbete girenlerin vardiyası sabaha kadar sürüyor olmalı. Gerekirse bu gece dikkat eder, öğrenirim. Benim gözetleme yerimden bunu tespit kolay."

"Çok geç" diye mırıldandı Gökhan.

"Nasıl yani?"

"Şansımı bu gece deneyeceğim."

Arka koltukta oturan Zeynep, "Bu gece mi?" diye sordu.

"Hi, hıh."

"Fakat efendim bu arka duvar çok tehlikeli değil mi? Nasıl tırmanacaksınız, hadi tırmandığınızı kabul etsek bile bahçeye atladığınızda mutlaka sizi fark edeceklerdir."

"Biliyorum" dedi Gökhan. "Arkadan girilemez."

"O halde?"

"Ben de önden bahçeye gireceğim."

Onur şaşkınlıkla sordu. "Öndeki nöbetçi bariyerini nasıl aşacaksınız? Mutlaka kimlik soracaklardır." Gülümsedi Gökhan. "Oradan değil elbette. Ön bahçenin yan duvarlarla birleştiği noktaya dikkat etmediniz mi? O nokta da ne kule var ne de kapı."

7

İki ajan yeniden itiraz ettiler.

"Fakat o nokta başka bir kuruluşun sınırları içinde. Bir bankanın genel müdürlük binası. Onların da bahçelerinde daima bekçiler vardır."

"Bunun fazla bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

Gökhan'ın kararlı olduğunu anlamışlardı yardımcıları. Ve ajanın verdiği kararlardan çok zor cayan biri olduğunu da o zaman anladılar. Onur'a göre bu teşebbüs bir cinnetti ve başarı şansı hiç yoktu. Göz ucuyla arkada oturan Zeynep'e bir nazar attı. Genç kız dudaklarını bükmüştü, her halde o da bu çılgın planın başarısızlığa uğrayacağını düşünüyor olmalıydı.

Gökte mehtap yoktu ama yıldızlı ve rüzgârsız bir mayıs gecesi idi, yani yazın habercisi gibi olan o ılık ve esintisiz gecelerden biri. Saat gecenin birine yaklaşırken ana yol üzerindeki araç trafiği hâlâ yeterince fazlaydı. Saat tam bir buçukta Gökhan yolun karşı tarafına park ettiği arabadan çıktı.

Avare avare dolaşan biri gibi hızla geçen araçların arasından sekerek karşı kaldırıma koştu. Bir bankaya ait Genel Müdürlük binasının önündeki kulübenin içindeki bekçi dışarıya bir iskemle atmış, oturuyordu. "Hay aksilik!" diye homurdandı içinden. Bu hesapta yoktu. Gecenin bu saatinde bekçinin bir yaz gecesi gibi dışarıya iskemle atıp oturacağını tahmin etmemişti, üstelik tam giriş noktasında. Ona görünmeden Vakıf -binasının yan duvarına yaklaşma şansı yoktu. Ama bekçinin önünden ilgisiz gibi görünerek yürüyüp geçerken içini rahatlatan başka bir şeyi daha gözlemledi. Genel Müdürlük binasında bir inşaat hazırlığı vardı; görüntüyü bozmamak ve girişi kapatmamak için bir yığın muntazam kesilmiş tahta ve çimento torbalarını Vakfın duvarının hemen altına istif etmişlerdi.

Gökhan'ın yüreğine su serpildi. Üst üste sıralanmış tahtaların üstüne çıkarak duvara erişmesi çok kolay olacaktı. Yeter ki şu bekçi oturduğu yerden bir kalksaydı. Şimdilik adamın böyle bir niyeti yok gibiydi. Beklemekten başka çaresi yoktu ajanın. On metre kadar uzaklaşıp durdu. Bekçi başını çevirip kendisine bakmamıştı bile.

Gökhan'ın beklediği fırsat yaklaşık yirmi dakika sonra doğdu. Adam üşümüş gibi yerinden kalktı, camlı kulübesinin içine girdi. Gökhan pür dikkat hareketlerini kolluyordu bekçinin. Fiberden yapılmış kulübenin alt kısmında bir şeyler ararmış gibi eğilmişti yere adam. Bahçeye dalmak için en uygun ortamdı. Adamın meşguliyetinin ne kadar süreceğini bilemezdi ajan, ama böyle bir fırsatın bir daha doğmaması da mümkündü. Gözlerini bekçi kulübesinden ayırmadan hızla bahçeye daldı. Adamın sırtı hâlâ ana girişe dönüktü. Bir gölge gibi kayarak tahtaların istif edildiği yere ulaştı. Hemen eğilerek saklanmaya çalıştı.

Derin derin soluyordu.

Bulunduğu yer bekçi kulübesinin çaprazında ve tabii biraz gerisindeydi ama istif edilmiş tahta ve çimento torbalarının üstüne çıkarken hareketleri ve muhtemelen çıkacak sesler adamın dikkatini çekebileceği için de henüz tedirgindi Gökhan.

Birkaç saniye hiç kıvıldamadan bekledi.

Bekçiyi gayet rahat görebiliyordu. Adam üniformasının ceketini çıkarıyordu, galiba üşümüş ve içine hırka yahut yelek gibi bir şey giymeye hazırlanıyordu. Harekete geçmek için tam zamanıydı. Biraz daha oyalanırsa, adam giyinmesini tamamlar ve her an yeniden dışarıya çıkabilirdi. İlk adımını attı Gökhan. Çimento torbalarına basıp istiflenmiş tahtaların üstüne sıçradı.

Ne kadar gayret ederse etsin, yine de ufak tefek sesler çıkmıştı. Yine dönüp kulübeye baktı, adam sesi duymamıştı. Tahta yığınları fazla değildi ama yaklaşık bir metre kadar bir irtifa sağlamıştı ajana. Duvara tutunarak ikinci adımını attığında kalasların tepesine erişmişti. Bir an hafifçe dengesini yitirir gibi sallandı ama devrilmedi. Şimdi bulunduğu yerden duvarın üstüne kollarını uzatarak erişmesi mümkündü. Parmaklarını duvarın üstüne dayayıp bedenini yukarıya çekti.

Duvar göz hizasına gelince bir iki saniye o durumda kalarak Vakfın bahçesine bir göz attı. Ortalarda kimse görünmüyordu. En azından bulunduğu noktada şimdilik hiçbir koruma yoktu. Ama bahçe çok iyi aydınlatılmıştı, her taraf gündüz gibiydi.

Gökhan ilk tereddüdü o an yaşadı.

Yardımcıları onu uyarmış, buraya girmenin cinnet olacağını söylemişlerdi. Ama bu saatten sonra kararını değiştiremezdi. Ayrıca asılı kaldığı bu durumda da daha fazla bekleyemezdi, kolları daha şimdiden sızlamaya başlamıştı. Ayaklarını duvara dayayıp vücudunu yukarı çekti. Duvar kalın ve enliydi. Aşağıya atlamadan önce iyice kendini kamufle ederek duvarın üstüne yattı. Neyse ki duvarın üstünde tel örgü veya cam kırıkları gibi koruyucu ve içeriye sızmayı engelleyecek nesnelere bulunmuyordu. Demek Vakfın idarecileri bu noktadan içeriye sızmanın pek mümkün olmayacağını düşünmüşlerdi, nitekim etrafta da hâlâ dolaşan muhafızları görmüyordu.

Sırtı kendi kendine.

İçeriye sızma için iyi bir nokta ayarlamıştı. Fakat tıpkı bir hırsız gibi çıkışta da kendisini kurtaracak rahat bir firar yolu bulmalıydı. Tebessümü yüzünde dondu kaldı. Duvarın bu noktasından Banka'nın bahçesine tırmanmak âdeta imkânsızdı yükseklik iki buçuk üç metreye yaklaşıyordu. Dönüşte bu yolu kullanamazdı. Fazla umursamadı, zaten içerde neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu henüz. Durumu biraz da olurlarına bırakmak zorundaydı, pek akıllıca olmadığını biliyordu ama şartlar ancak bu kadarına el vermişti.

Uzulca kendini aşağıya bıraktı.

Bakımlı ve düzgün biçilmiş çimlerin üzerine düşmüştü. Hemen ayağa kalkmadı, dizlerinin üzerinde bir süre bekledi. Sık aralıklarla sıralanmış direkli aydınlatma lambalarının çevresinde haleler vardı.

Devriye gezen korumalardan birine rastlarsa görünme tehlikesi çok yüksekti. Doğruldu ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bahçenin çimenlerinden geçerken çiyden nemlenmiş otlarda pabuçları gıcırdadı. Bu ses çevrenin ne kadar sessiz olduğunu daha bir vurguluyordu. Açık otoparkın bulunduğu yerle arasında otuz metre kadar bir mesafe vardı.

İlk tehlikeyi otoparka yaklaşırken yaşadı.

Nereden çıktıklarını göremediği iki korucuya rastlamıştı. Birbirleriyle konuşuyorlardı. Hemen çimler arasında yer alan çiçek tarhlarının yanına çömeldi. Yüreği ağzına geldi. Daha bahçeye adımını atar atmaz yakalanması en büyük talihsizliği olacaktı. Etrafına bakındı, ne çalan bir alarm veya düdük sesi filan duymamıştı. Onu görüp koşuşturan kimse de yoktu.

Rahatlar gibi oldu.

Nitekim iki korucu aksi istikamete doğru yürüyüp uzaklaştılar. Gökhan gül kümesinin yanından hemen kalkmadı. Çömeldiği yerden hangi yöne gideceğini tayin etmeye çalıştı. Daha önce Onur Düzelcinin tarassut odasından dürbünle izlediği bahçenin ve binaların dağılım planını hatırlamaya çalıştı. Ana binanın girişi arkadandı yani açık otoparkı çepeçevre dolaşması gerekecekti. Oraya erişmek için en kestirme takip edeceği yolu hesapladı. Ayağa kalkmadan eğik vaziyette hızlı hızlı ilerlemeye başladı. Otoparktaki duran arabalar onu biraz görünmekten koruyacaktı.

Şimdilik şanslı yaver gidiyordu.

Ana binanın arkasına vukuatsız gelebildi. Orada durup yeniden etrafı kolaçan etti. Asıl macera şimdi başlıyordu, içerde ne bulacağı veya neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat onu asıl şaşırtan şey binanın girişindeki mimari özellik oldu. Binanın normal kapısı yoktu. Bu kadar modern ve bakımlı bir yapıda özelliklerine uygun bir cümle kapısının olması gerekmez miydi? Kapı yerine karanlık bir dehliz ağızı görüyordu.

Tam o sırada bir motor homurtusu duymasa ne olduğunu da anlayamayacaktı, irkildi ve bekledi. Az sonra fark ettiği dehliz ağızında bir arabanın farlarının ışığını gördü. O zaman buranın kapalı otopark olduğunu kavradı. Bir Honda çıkıyordu dışarıya. Araba yavaş yavaş açık otoparka yönelerek oradan da bariyerlerin bulunduğu ana çıkışa doğru yol aldı.

Gökhan başka arabanın gelip gelmediğine baktı.

Başka araba yoktu. Ne ses ne de far ışığı görüyordu.

Yerinden fırlayıp hızla dehliz ağızı gibi duran kapalı otoparka koştu. Serin bir hava boşluğu yüzünü yaladı. Uzaktan eski çağlarda yaşayan canavarların ağızı gibi karanlık ve korkutucu görünen yer hiç de öyle değildi. Kısa bir kavisle sola dönülünce flüoresans lambalarının aydınlattığı ortamın yeterince ışıklı olduğunu gördü. Hafif rampanın ağızı ve beton motor yağı izlerinden kararmıştı.

Bir iki adım attı.

Burası geniş bir otoparktı ve araç sayısı tahmin edemeyeceği kadar çoktu. O zaman birden irkildi; dışarıdaki otoparkın göz boyama olduğunu anladı. Çalışan insanların kalabalığını örtmek ve insan sayısını gizlemek için kullanılan bir formül olmalıydı bu. Saat gecenin ikisinde hâlâ bu kadar araç mevcutsa, binanın içi çok kalabalık olmalıydı. Hemen aklına bir soru takıldı, peki bunca insan neredeydi? Dört katlı binanın dışardan görünen kısımlarının zifiri karanlık olduğunu biliyordu, girerken görmüştü. Gecenin bu saatinde binanın içine girip araştırma isteği de bundan doğmuştu zaten. Kabaca bir hesap yaptı arabalara bakarak, en azından seksen, hatta belki de daha fazlası vardı.

İçi ürperir gibi oldu. Tam bu sırada da bulunduğu yerin tam zıttı istikamette madeni bir kapının açılıp kapandığını işitti. Muhtemelen bir asansör kapısıydı ve kapalı mahalde boğuk bir gürültü hâsıl olmuştu. Hızla başını sesin geldiği cihete çevirdi. Kimseyi göremedi ama beton zeminde ayak seslerini hâlâ duyuyordu.

Ve ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Gökhan hemen kendini iri kolonlardan birinin arkasına attı. Gelen her kim ise bulunduğu tarafa yaklaşması büyük bir talihsizlikti.

Nefesini tutup bekledi.

Şayet çok yakınına yaklaşmazsa görülmeme şansı vardı.

Ayak sesleri kesilmişti. Adam her halde arabasının önüne gelmiş anahtarını çıkarmakla meşguldür, diye düşündü. Başını uzatıp bakamıyordu.

Derken arkasından bir ses duydu.

"İyi geceler üstadım."

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Gökhan. Herifin arkasına dolaşacağını hesaplayamamıştı. Hiç bozuntuya vermeden o da mırıldandı. "İyi geceler."

Bu arada arabasının anahtarını arıyormuş gibi ceplerini karıştırmaya başlamıştı. Özellikle yüzünün görülmemesi için arkasını dönmüyordu. Belki fazla ilgilenmez arabasına atlar gider diye, düşündü. Ceplerini araştırmaya devam etti.

Bu arada adam arabasının kapısını açmıştı. Kapalı otoparktaki çıkan her ses yankılanıyordu. Her halde gecenin bu saatinde herifin sohbete dalacak hali yoktu. Ama yanılmıştı Gökhan. Adamın sesi kulaklarında yankılandı.

"Yoksa anahtarınızı aşağıda mı unuttunuz? Benim de başıma geliyor bazen."

"Galiba öyle oldu. En iyisi gidip masamın üstüne bir bakayım."

Oradan derhal uzaklaşması gerektiğini hissediyordu genç ajan. Adama hiç bakmadan arabaların arasından çıkıp uzaklaşmak istedi.

"Bir dakika" dedi adam.

Başka çaresi kalmamıştı Gökhan'ın. Yavaş yavaş adama döndü. Otuz yaşlarında, temiz pak giyimli, metal gözlüklü biriydi. Elinde bir çanta taşıyordu.

"Sizi burada daha evvel hiç görmedim galiba. Yeni misiniz?"

"Evet. Dün başladım."

"Dün mü? Hangi bölümdesiniz?"

Pis bir soruydu. Vakfın idari taksimatı hakkında hiçbir bilgisi yoktu Gökhan'ın.

Ne diyeceğini bilemedi. Pot kırmak istemiyordu. Ama mesleğinin tecrübesiyle sırtı.

"Bana bu tür suallere cevap vermememi tembihlediler."

Adam da gülümsedi.

"Doğru ama bu altın kural burada çalışanlar için geçerli değildir."

"Haklı olabilirsin dostum" diye mırıldandı Gökhan. "Ama işe yeni başlayan bir eleman olarak kurallara mutlak riayeti tercih ederim."

Adam yeni elemanın hassasiyetini takdir etmiş gülümsemesi iyice yüzüne yayılmıştı, hatta bir ayağını arabasının açık kapısından içeriye atmıştı ki, birden yüzündeki tebessüm yarım kaldı. O vaziyette Gökhan'a söylendi.

"Ama çok daha önemli bir kuralı pas geçip, umursamamışsın."

Ajan bu lanet konuşmanın bir an önce sona ermesini istiyordu ama herifi kuşkulandırmaya da gelmezdi.

"Hangi kuralı?" diye sordu.

"Boynunda kimliğin yok."

Gökhan göz ucuyla adama baktı. Gerçekten de onun boynunda ince beyaz bir kordona asılı kimliği duruyordu. Bulunduğu yerden bile resmini görebiliyor, adını okuyabiliyordu.

"Korkarım onu da aşağıda unuttum."

Adam birden ciddilemişti.

"Burada çalışanlar bu kurala çok dikkat ederler. Sana söylemediler mi?"

Kısaca, "Hayır" dedi Gökhan. "Ama şimdi masamdan anahtarımınla beraber onu da alırım."

"Dur bir dakika. Aşağıya böyle inemezsin."

Adamın huylanmaya başladığını hissetmişti Gökhan. Henüz mesele çıkarmak istemiyordu ama galiba başka çaresi de kalmamıştı.

"Neden?" diyerek adamın yanına doğru yaklaşmaya başladı.

"Bu soruyu sormanız çok garip. Bu kuralları bilmeniz gerekirdi. Buraya her gelene ilk öğretilen kurallar arasında bu da vardır. Hemen aşağıya telefon edip bir görevli çağırın."

Bu imkânsızdı tabii.

Gökhan neticesi ne olursa olsun harekete geçmek zamanı geldiğini anlamıştı. Mesafeyi kolladı, sonra yıldırım gibi bir hızla belindeki tabancayı çıkararak adamın şakağına doğru orta şiddette bir darbe indirdi. Öldürmez, kafatasını çatlatmaz ama sabaha kadar da baygın yatmasını sağlardı. Adam külçe gibi arabasının yanına yığılıp kaldı.

Gökhan önce etrafı dinledi.

Kapalı garaj yeniden mutlak sessizliğine bürünmüştü. Hemen eğilip adamın boynundaki kimliği çıkardı. Adama ne yazık ki uzaktan yakından bir benzerliği yoktu, ama burada çalışan herkesin birbirini tanımadığını adamın ifadesinden anlamıştı. Bir kimlikle dolaşmak, kimliksiz dolaşmaktan

bin kere daha evlâydı. Tabii tek sorun kordonu başından geçirmek ve kimliği ters çevirerek, ön kısmını gözlerden saklamaktı.

Boynuna taktı, plastik kısmı ters çevirerek ucunu dönmeyecek şekilde gömleğinin arasından içeriye soktu. Her hangi biri görse de kimliğin düğmeler arasına sıkıştığını sanabilirdi. Sonra adamın elinden arabasının kontak anahtarını aldı, bagaj kapağını açarak onu bagaja yerleştirdi. Daha saatlerce kendisine gelemeyeceğinden emindi. Anahtarı da usulca arabanın altına itti.

Derin bir nefes daha aldı*Bu badireyi de şimdilik atlatmış sayılırdı. Tabancasını yeniden beline soktu. Adamın söylediği cümlelerden biri beyninde uğulduyordu. Vakıfta çalışan kalabalığın gecenin bu saatinde şimdi nerede olduğunu gayet iyi anlamıştı. Yeraltında başka bir dünya vardı.

Gizli ve kimsenin bilmediği bir dünya.

Ağır ağır asansörün bulunduğu yere doğru ilerledi. Kabin hâlâ garaj katında duruyordu. Kapıyı açarak içinde kat göstergesine baktı. Işıklı gösterge yukarıda üç kat fakat aşağıda dört kat gösteriyordu. Üst katlarda kimse olmadığını anlamıştı artık, oraları en azından bu saatte boştu, ancak gündüzleri normal mesai saatlerinde çalışan ve Vakfın yasalara uygun işlerini yürüten personelin çalıştığını tahmin etmek zor değildi.

Kararsız kaldı Gökhan. Boynundaki ters çevrilmiş kimliğe rağmen aşağıda çalışan onca insanın arasına inmek delilikti.

Mutlaka birinin dikkatini çekecek ve Vakfın bünyesinden biri olmadığı hemen ortaya çıkacaktı.

Görev şuuru, tüm tehlikesine rağmen o katlara inmesini söylüyordu fakat kontrolsüz ve şursuz cesaret gösterisini daima aptallık telâkki ederdi genç ajan. Yapılacak en uygun iş burayı terk etmek ve durumu derhal Ankara'ya rapor etmektir. Bu kadarcık tespiti bile tahkikat açılmasına yeterli olabilirdi, burada yasalara aykırı bir takım dolapların çevrildiği muhakkaktı. Bundan sonrası savcıların ve mahkemelerin işiydi.

Ama o -1 göstergesine bastı.

Kabin sallanarak hareket etti, bir alt kata süzülerek inmeye başladı. Nefesi duracak gibiydi. Asansör durunca hafifçe kapıyı itti. Nasıl bir yere geldiğini merak ediyordu. Kapı aralığından ilk gördüğü şey iyi aydınlatılmış geniş bir koridor oldu. Yerler boydan boya bej rengi halıyla kaplıydı. Hemen çıkmadı dışarıya, önce başını uzatıp şöyle bir baktı. Asansör mahalli uzun bir koridorun en sonundaydı. Yanı başında bir duvar yükseliyordu ama koridor boyunca karşılıklı yer alan bir sürü oda vardı ve çoğunun kapısı açıktı; bu odalardan da konuşma sesleri, metalik aygıt tıkırtıları yükseliyordu. Dikkatini çeken ilk şey koridor üzerinde hiç kimseye rastlamamış olmasıydı. O an bomboştu koridor.

Gökhan cesaretlendi.

Kabini terk etti. Koridor boyunca usul usul birkaç adım attı. Zaten yerdeki kalın halı ayak seslerini boğuyordu. Yürümeye devam etti. İlk açık kapının önünden geçerken tabii davranmaya çalışarak içeriye bir baktı.

İki kişi bir televizyon alıcısının önünde oturmuş dikkatle ekrana bakıyorlardı, biri usta bir teknisyen gibi görüntüyü daha da netleştirmek için uğraşırken, diğeri yabancı dilden neşriyat yapan kanaldan not alıyormuş gibi önündeki kâğıda hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Kapı önünde fazla duramadı Gökhan, ister istemez öteki kapıya doğru yürüdü. Onun da kapısı açıktı. Buradaki durum da üç aşağı beş yukarı aynıydı. Yine içerde 179 iki teknisyen kendi aralarında videoya taktıkları bir kasetin görüntüleri üzerinde tartışıyorlardı. Her ikisinin de başlarına takılı kulaklıklar vardı. Tam bu sırada sol taraftaki başka bir açık kapıdan genç bir adam çıktı. Saklanması veya kaçması söz konusu olamazdı ajanın; o an yapabileceği en uygun davranışı büyük bir soğukkanlılıkla sergiledi. Sanki bir yabancı değilmiş gibi adama baktı. Hayret ama adam hiçbir reaksiyon göstermemiş, göz göze geldikleri halde bakışlarını Gökhan'ın üzerinde fazla tutmadan karşı ki odaya dalmıştı. Oysa ajanın kalbi duracak gibi olmuştu.

Anlaşılan çalışan personel aralarına karışan yabancı simalara burada pek önem vermiyorlardı tabii kurallara aykırı bir durum doğmadıkça. Bu ya kendilerini fazla emniyette hissetmelerindendi, ya da aralarına bir yabancıyı karışabileceği ihtimalini düşünmediklerindendi. Bu tespit Gökhan'ı daha cesaretlendirdi. Birkaç kapının önünden daha geçti ama içeriye bakma cesaretini bu defa bulamadı; çünkü her iki odada da en azından beş altı kişi çalışıyordu. Bazı kapılar ise kapalıydı. Koridorun sonuna yaklaştığında kapalı kapılardan birini açıp bakmak istedi. Nasıl olsa koridorda onunla ilgilenen kimse yoktu. Tam elini tokmağa attığı sırada arkasından kalın bir erkek sesi işiterek irkildi. "Enver bey'i arıyorsanız bulamazsınız, o bu gün beşte çıktı." Ajan hızla arkasına döndü.

O kalabalık odalardan birinden çıkmış bir adam kapının eşiğinde durarak kendisine hitap ediyordu. "Öyle mi?" diye kekelemek zorunda kaldı. "Bilmiyordum."

"Acil bir durumsa ben yardımcı olabilirim."

"Yo, hayır. Benim Enver Bey'le şahsen görüşmem lâzım."

Bu arada da adamın söylediği adı inşallah doğru duymuşumdur, diye dua ediyordu içinden. Yapacağı en ufak bir hata her şeyi berbat edebilirdi.

Adam yerinden kıpırdamamıştı.

"Yine şu Tahran toplantısıyla mı ilgili?"

Gökhan başını iki yana olumsuzca salladı.

"Hayır. Dedim ya, şahsi bir iş."

Adam daha fazla ilgilenmedi, "Tamam" diye mırıldanıp yeniden odaya daldı. Gökhan bu katta daha fazla duramazdı. Etrafı kolaçan etmeye kalkışması çok tehlikeli olacaktı, hızla kattaki asansöre doğru yürüdü. O kalabalık odanın önünden geçerken de içeriye bakmamaya gayret etti. Tam yakayı sıyrıldığını sandığı anda arkasından yine aynı adamın sesini duydu.

"Siz hangi şubedensiniz?"

Ajan Vakfın bölümleri hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı için uzaktan sırtıttı, bildiği tek şey daha altlarında üç kat daha olduğuydu. Romalı hükümdarların arenada galip gladyatörlere yaptıkları gibi sağ elini ileri uzatıp başparmağını aşağıya doğru kıvrırdı. Sanki bir alt katı gösterir gibi.

Soru soran adam hâlâ garip bir şekilde onu süzüyordu.

"Analiz ve Değerlendirmeden mi?" dedi.

Gökhan, evet dercesine başını salladı.

"Sizi daha önce hiç görmedim."

"Ben de sizi."

Nedense adam Gökhan'ın bu cevabına bozulmuş gibi kaşlarını çatmıştı hafifçe ama başka bir şey demedi ve yine çıktığı odaya girdi. Ajanda derin bir soluk alarak hâlâ katta duran kabinin kapısını açtı. Neyse ki o sırada başka katlardan biri asansörü kullanmak için çağırmamıştı ve asansör hâlâ bulunduğu kattaydı. Kabine girip derin derin nefesler aldı. Ateşle oynadığının farkındaydı. Yapılacak en iyi şey binayı bir an önce terk etmesiydi, ama içindeki o çılgınca merak araştırmaya devam etmesini söylüyordu. Parmakları kapalı garajın düğmesine gider gibi oldu ama sonra içindeki meraka yenik düştü ve -4 katına bastı.

Asansör yine hareket etti. Niyeti en alttan başlayarak bütün katları şöyle bir gözden geçirmektir. Her ne kadar burası yirmi dört saat faaliyet gösteren bir merkez olsa da, normal olarak gecenin bu saatinde kadro sayısı azalır ve gece nöbetine kalanlar çalışırdı. Demek ki diye düşündü, normal gündüz mesaisinde buradaki personel sayısı daha artıyordu.

Asansör- 4'de durdu.

Gökhan yine usulca kapıyı itti. Ama bu defa beklemediği bir sürprizle karşılaşmıştı. Yine تنها bir koridora çıkacağını sanırken kabinin tam önünde üniformalı iki muhafızla burun buruna gelmişti. Bir an nutku tutulur gibi oldu. Önce onların yukarıya çıkmak için asansör bekledikleri düşüncesine kapıldı. Ama adamların hiç böyle bir niyeti yoktu. Dikkatle kendisine bakıyorlardı. Birinin hemen kaşları çatılmış, gecenin bu saatinde bu kata inen kişinin ne aradığını öğrenmek için karşısına dikilmişti. Gökhan o zaman durumu hemen kavradı, burası Vakfın beyni ve karar mekanizmalarının çalıştığı, en gizli bölüm olmalıydı ve muhtemelen izinsiz girilemeyecekti. Nitekim kaşlarını çatan korucu, "Evet?" diye homurdandı. Daha asansör kabininden inmeden, neden geldiğini soruyordu. Kendini çabuk toparlayan Gökhan başını uzatarak sanki yanlış bir yere gelip gelmediğini anlamak istermiş gibi koridora şöyle bir baktı. Diğerlerinden pek bir farkı yoktu ama burada daha derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Yahu burası - 3 değil mi?" diye sordu.

Koruma ters ters yüzüne bakmaya devam ediyordu.

"Yanlış inmişsin" diye söylendi adam. "Bir kat üste çıkacaksın."

"Öyle mi? Tuh, dalgınlık işte. Her halde yanlış düğmeye bastım."

Korumanın gülümseyip, evet, filan diyeceğini sanmıştı ama adam kötü kötü yüzüne bakmaya devam ediyordu. Gökhan hemen geri çekilip buradan uzaklaşmak için üçüncü katın düğmesine parmağını uzattı. Fakat aynı anda adam kabinin kapısını tutmuş ajana parmağını uzatarak bir şey işaret ediyordu. Gökhan önce adamın neyi işaret ettiğini anlamadı. Saf saf yüzüne baktı. Adamın parmağı

boynuna yönelikti. Kimliğini işaret ediyordu. Biraz küstah ve sert bir şekilde, "Arkadaş, onu boynuna düzgün as" diye homurdandı. "Ters duruyor."

Ajan anladım dercesine başını sallayıp, soğuk bir şekilde gülümseme yerine dudaklarını gerdi. Korumaya da bu arada kapıyı bırakmıştı. Kapı kapanır kapanmaz, Gökhan O'a bastı. Artık buradan uzaklaşmak istiyordu, yeterince şey görmüştü. Yerin altında oldukça modern sayılabilecek istihbarat faaliyeti yürütülüyordu. Ellerindeki kadro, teknik teçhizat, gelişmiş aygıtlar bir istihbarat kuruluşu için yeterliydi. Böylece iptidai ham madde, yani bilgi işlenerek geliştirilip ürün haline getirme olanaklarına sahipti bu Vakıf. Artık günümüzde her şey istihbarat konusu olabiliyordu. En modern ve gelişmiş elektronik cihazlardan, yeni icat edilmiş gizli silahlara, ya da Tataristan devlet başkanının genel sağlık durumu hakkındaki tahlil raporlarına kadar pek çok şey istihbaratın ilgi alanına girebiliyordu. Eski İstihbarat Örgütleri sadece askeri ve siyasi bilgilerle yetinirken, modern istihbarat çağında içtimai, kültürel, ekonomik, çevresel, genetik, bilimsel alanlardaki olaylar ve gelişmeler istihbarat uzmanlarını ilgilendiriyordu şimdi.

Bu kısa gözlemi bile Gökhan'ı ürkütmüştü. Vakfın MİT'e alternatif bir kuruluş olarak organize edildiğini ve büyük potansiyel tehlike teşkil ettiğine aklı kesmişti. Buraya derhal müdahale edilmeli ve bu ihanet yuvası külliyen kapatılmalıydı. Elinde olmadan hırslanmıştı da. O hırsla asansörün kapısını açtı ve garaja adımını attı.

Aynı anda da durakladı.

Kapalı otoparkın içinde heyecanlı konuşmalar aksediyordu kulağına..

Bu adam çılgın, diye düşünüyordu Onur Düzcü. Şefinin cesaretine saygı duyuyordu ama bu kadar korumadan yoksun olarak kurdun inine girmeye teşebbüs etmek akıllı bir adamın yapacağı iş değildi. Hiçbir destek istememişti ve içerde neyle karşılaşacağı meçhuldü.

Gece yarısından beri Vakfın karşısına isabet eden hanın odasında pencereyi açmış, dürbünüyle vakfın bahçesini gözetlemekle meşguldü. Şimdiye kadar Vakıf binasında dikkatine çekecek olağanüstü bir durumla karşılaşmamıştı. Ne koşuşma, ne hareket ne de içeriye birinin sızdığını gösteren bir fevkalâdelik. Sanki her-şey yolundaydı ve sıradan bir gece yaşanıyor.

Gökhan'ın Vakıf bahçesine nereden sızmaya çalışacağını biliyordu Onur, ama ne yazık ki gözetleme yaptığı odanın penceresi o noktayı göremiyordu. Acaba Şef içeriye girmeyi başarmış mıydı? Yoksa hâlâ müsait bir ortamın doğmasını mı bekliyordu? Belki de bu çılgın teşebbüsten son anda vaz geçmiştir, diye düşündü. Öyle olmasını da içinden temenni etti. Daha bir hafta evvel ondan önceki şefi şehit edilmişti. Nurten hanımla uzun bir çalışma dönemi geçirmişti, çok iyi bir insandı ama ne yazık ki kahpece öldürülmüştü. Gökhan Umur'u yeterince tanıyamıyordu daha, ama onun da yetenekli biri olduğundan şüphesi yoktu, aksi halde Merkez bu zor göreve onu atamazdı.

Saat üçe yaklaşırken Onur yorulmuştu. Dürbününü gözünden indirip oyalanmak ve uyuşan kollarını dinlendirmek için cebinden çıkardığı çikleti ağzına attı.

Bir süre karanlık odanın içinde dolaşıp bacaklarındaki uyuşukluğu gidermeğe çalıştı, sonra yeniden dürbünü alıp gözlerine götürdü.

Dikkat kesildi birden.

Yanılmadığını anlamak için dürbünü gözlerine yapıştırdı.

Bahçede belirgin bir koşuşturma vardı. Korumalar düdükle çalıyor, ön kapı civarında toplanıyorlardı.

Onur bir aksilik olduğunu anlamıştı.

"Eyvah!" dedi içinden.

Galiba Gökhan yakayı ele vermişti.

Asansörün önünde duramazdı Gökhan, hemen yere çömelerek boy hedefi olmaktan kaçındı. Kapalı garajda kapanan metal kapının yankılanan ses çıkaracağını da bildiğinden gürültünün çıkmaması içinde çömeldiği yerden parmaklarını kapı aralığına geçirecek şekilde kapının kapanmamasına gayret ediyordu. Kapının çıkardığı ses üzerine en azından kendi aralarında yüksek sesle tartışan korumaların dikkati bulunduğu yöne çevrilecekti. Fakat şimdi de başına başka bir problem açılmıştı. Kapı tam kapanmadığı için kabinin iç ışığı yanık kalmıştı. Korumaların her an dikkatini çekebilirdi. İçinden, lanet olsun, diye homurdandı, gürültü çıkarmak istemiyordu. Boynunu uzattı, önünde korumaların bulunduğu yere doğru baktı. Tam sahibini bagaja tıktığı arabanın başında tartışıyorlardı. Acaba adam ayıldı mı, diye düşündü ama başına yediği o namlu darbesinden sonra kolay kolay ayılması mümkün değildi- Acele bir karar vermesi gerekiyordu; kabin ışığının yanık kalması daha dikkat çekiciydi, öncelikle iç ışığın sönmesi gerekiyordu. Usul usul ve milim milim

parmaklarını kapıdan çekti, tüm gayretine rağmen yine az bir ses çıkmıştı, fakat asansörün kapısı yerine oturunca içerdeki lamba otomatik olarak söndü.

Gökhan rahat bir nefes aldı, üstelik tartışan korumaların sesi, kapının çıkardığı sesi bastırmıştı. Ajan emekleyerek en yakınında duran arabaya kadar beton zemin üzerinde ilerledi. Şimdi konuşmaları daha net duyuyordu. Korumalardan biri dik sesiyle söyleniyordu.

"Yahu size çalan sesi duydum, diyorum. Bagajdan telefon zili geliyor."

"Dalga geçme Kemal! Olur mu hiç? Adam bagaja niye telefonunu bıraksın ki?"

"Belki çantasıyla beraber bagaja bırakmıştır."

"Allah Allah! Kimin bu araba, biliyor musunuz?"

Üçüncü bir ses konuşmaya katıldı.

"Ben biliyorum. Mühendis Behiç Bey'in. Üçüncü kattaki."

Dik sesli homurdandı.

"O zaman aşağıya bir telefon et, adama sor bakalım, telefonunu arabada mı bırakmış?"

Ajan konuşmaları gayet net takip edebiliyordu. Az sonrada korumanın mühendisin çalıştığı katla telefon bağlantısı kurduğunu duydu.

"Efendim, ben bahçe korumalarından Süleyman. Acaba mühendis Behiç beyle görüşebilir miyim? Gitti mi, ne zaman? Ama arabası hâlâ burada duruyor, efendim. Fakat arabanın bagajından bir telefon sesi geliyor. Evet, efendim. Telefon sesi. Anladım, hemen güvenlik âmirine durumu bildiririm."

Gökhan dik sesli korumanın tekrar sesini işitti.

"Gitmiş mi mühendis?"

"Yarım saat kadar önce büroyu terk ettiğini söylüyorlar."

"Tamam, o zaman ara güvenlik şefini. Bu durum hoşuma gitmedi. Adam gecenin bu saatinde arabasını burada bırakıp niye gitsin? Şef belki evini de arar."

Gökhan iyice sıkıştığını anlamıştı. Bir yolunu bulup derhal buradan uzaklaşmalıydı. Korumalar arabanın altına bıraktığı anahtarı da bulurlarsa her şey ortaya çıkacaktı. En azından bir yabancıнын tesislere gizlice girdiğini, sahte kimlikle aralarında dolaştığını öğrenecekler, sonra da her tarafı çok sıkı aramaya başlayacaklardı. O zaman da buradan kurtulması âdeta imkânsız olacaktı. Postu kolay kolay deldirmemeye kararlıydı, eli gayri ihtiyarî belindeki silahına gitti, çekip çıkardı. Çömeldiği yerde bir süre daha bekledi. Böyle bir aksiliği yani Behiç denen mühendisin cebindeki telefonun çalacağını ve onun garajı kontrole giren bir koruma tarafından duyulacağını hiç tahmin edememişti doğrusu. Üç dört dakika sonra garajda yeni ayak sesleri duydu. Güvenlik Şefi gelmiş olmalıydı. Başını çömeldiği arabanın burun tarafından hafifçe kaldırarak baktı. Sivil giyimli kırk yaşlarında, tıknaz, kısa boylu bir adamdı.

"Evinin aradım. Gitmemiş. Cebinden arayan da karısıymış zaten. Kırın bagajın kilidini" dedi Güvenlik Şefi.

Korumalardan biri, "Fakat efendim, mühendis bey taksiyle evine dönmüşse o zaman ne deriz kendisine?"

"Ne diyorsam onu yapın. Buranın güvenliğinden ben sorumluyum. Mühendis Beşiktaş'ta oturuyormuş, dosyasına baktım. Taksiyle bile dönse gecenin bu saatinde boş yollarda çoktan evine varması gerekirdi. Adam ortalarda yok. Bu durum hoşuma gitmedi."

Gökhan başını eğdi.

Az sonra her şey ortaya çıkacaktı. Biraz sonra buranın ana baba günü olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi artık.

Dürbününü gözlerine yapıştırdı Onur Düzelci.

Görebildiği yerlerde hareket yoğunlaşmıştı. Bahçenin içinde koşuşmalar oluyor, etrafı aydınlatan yedek projektörler devriye giriyordu. Yeşil alanlar, açık otopark şimdi gündüz gibi aydınlanmış, bariyerin bulunduğu ana çıkış kapısına da iki koruma takviye olarak gelmişti.

Belli ki bu alarm haliydi.

Ama içini ferahlatan bir husus vardı. Vakfın içindekiler bu kadar ayaklandıklarına göre bir şeyden şüphelenmişler ama henüz Gökhan Umur'u yakalayamamışlardı. Ele geçmiş olsaydı, daha sakin ve sessiz yöntemlerle işi hallederlerdi, inşallah doğru düşünüyordum, diye umutlandı genç ajan.

Ne yazık ki şimdilik elinden bir şey gelmiyordu. Durumu çoktan evine dönen arkadaşı Zeynep'e bildireyim mi, diye aklından geçirdi bir an. Sonra vaz geçti. En iyisi biraz daha beklemek, neticeden

kesin emin olmaktı. Tek istemediği şey, görevlendirilen ikinci şefin de şehit edildiği haberini Ankara'daki Merkez'e rapor etmektı.

Tam o sırada asansörün aşağıdan çağrıldığının göstergesi olan gürültüyü duydu Gökhan. Kabin aşağıya iniyordu. Bu tehlikeyi düşünenecek zamanı olmamıştı. Yukarıya çıkan kişi daha kapıyı açtığı ilk anda kendisini en yakın arabanın çamurluğu dibinde çömelmiş halde görecekti.

Daha fazla bekleyemezdi.

Sürünerek yer değıştirdi. Ter içinde kalmıştı ajan. Atleti sırtına yapışmış, alnından süzölen tuzlu ter damlacıkları 188 gözünü yakmaya başlamıştı. Onu tek rahatlatan şey artık kapalı garajda çok artan gürültülerdi. Muhtemelen levye ile kilidi kırmaya çalışanların çıkardığı madeni sesler, her kafadan çıkan homurtular, bir gürültü yapsa bile arada kaynayacağını göstermişti ajana. Tek dikkat etmesi gereken şey görünmemektı. Basit bir muhakeme yürüttü, girdiğı bahçe duvarı firar içinde hâlâ en uygun yerdı.

Ama bu şartlar altında oraya ulaşması şimdilik olanaksızdı. Kapalı garajın çıkışını kullanamazdı. Zira henüz toplu halde bulunan korumaların önünden geçmesi gerekecekti ki, bu da en azından birinin dikkatini çekmesi anlamına gelirdi.

Kendisini siper aldığı arabanın burnuna doğru kaydı.

Az sonra asansör garaj katında durmuş ve içinden iki kişi çıkmıştı. Hay Allah kahretsin, diye söylendi. Adamlar bulunduğu yere doğru yaklaşıyorlardı. Biraz daha geriledi. Ne de olsa aşağının bol ışıklı koridorlarının yanında garaj insana çok karanlık geliyordu ama biraz dikkat ederlerse gölgelere sığınmanın pek bir faydası olmaz ve kendisini görebilirlerdi. Adamlar önce dalgın ve yorgun bir şekilde iki araba ötedeki beyaz bir Opel Vectra'nın önünde durdular. Ne korumalar onlarla ne de onlar korumalarla pek ilgileniyor gibi görünmemişlerdi. Adamlardan biraz daha yaşlı olanı dönerek şoför mahallinin kapısını açtı, diğeri de yanına oturacağı kapıyı.

Korumaların çıkardığı gürültüler ve konuşmalar da o sırada dikkatlerini çekti. Biraz daha yaşlı olanı arabaya binmeden seslendi.

"Hayrola Ergün Bey? Bu gürültü de ne, neler oluyor?" Gökhan, Ergün Bey diye hitap ettikleri kişinin Güvenlik Şefi olduğunu tahmin etmişti. Adamın sesini işitti.

"Şüpheli bir durum var Selami Bey."

"Ne durumu?"

Anlaşılan bagajın kilidini henüz açamamışlardı.

"Bu araba" dedi. "Mühendis Behiç bey'e ait. Yaklaşık kırk dakika önce işinden çıktığını biliyoruz ama evine gitmemiş, hanımıyla temas kurduk, bagajdan cep telefonunun sesi geliyor, bir terslik olmasından huylanıyoruz."

"Ne tersliğı yahu?"

"Belli olmaz. Her an içeriye birinin sızması mümkündür."

Selami denen adam kalender ve bilgiç bir edayla söylendi.

"Yok yahu! Deli misiniz? Buraya uçan kuş bile giremez. Kim cesaret edebilir? Behiç'i tanırım, belki oğlan o saatten sonra felekten bir gece çalmaya kalkışmıştır."

Güvenlik Şefi görevi gereğı böyle yorumlara pek kulak aşmazdı, cevap vermedi ve hâlâ arabaya fazla zarar vermeden bagaj kilidini açmaya çalışan adamlarına döndü. Gökhan ise dikkatle konuşmaları dinliyordu sindiğı yerden. Asansörden çıkan iki kişinin arabalarına binip uzaklaşacaklarını sanırken, aksine ilgilenererek söz konusu arabaya doğru ilerlediklerini gördü. Beyaz Opel'in iki ön kapısını da ardına kadar açık bırakmışlardı.

Gökhan bu fırsattan yararlanması gerektiğini düşündü.

Tehlikeliydi ama başka şans da yoktu. O arabaya binecek ve arka koltukların önüne boylu boyunca yatacağı. Şayet adamlar arabaya döndüklerinde yeterince dikkatli olmazlarsa yakayı sıyırdı demekti. Tabii bu arada mühendisin bagaj kilidinin biraz daha dayanması şarttı. Şayet mühendisin baygın yatan bedeni bagajın içinde bulunursa kızılca kıyamet o zaman kopacaktı.

Daha fazla düşünmedi ajan.

Önüne çıkan bu fırsattan yararlanmalıydı. Yine sürünerek beyaz Opel'e yaklaştı. Arka kapının açılmasından çıkacak sesi pek umursamıyordu, zaten yeterince gürültü vardı şimdi garajın içinde. Yüzükoyun arka koltukların önüne uzandı, elindeki tabancanın namlusunu dikti ve olacağını beklemeye başladı. Opel'e yaklaşan Selami'nin sesini duyuyordu şimdi.

"Hadi Orhan gidelim, saat üçe geliyor yahu. Gözümünden uyku akıyor."

"Tamam, abi, geliyorum."

Araba sallandı ve Selami şoför mahalline oturdu.

Hiçbir şeyi fark etmemişti.

Az sonra da Orhan denen diğer elamanın da arabaya bindiğini arabanın yayılanmasından anladı. Kapılar kapandı. Ashında biraz dikkat etseler yerde yatan yabancıyı fark etmeleri işten bile değildi. Fakat ilerleyen saat ve mesai yorgunluğu onları dikkatsiz kılmıştı. Araba hareket etti ve kapalı garajdan çıktı. Sürücü koltuğunda ki adam biteviye homurdanıp duruyordu.

"Yahu bu kadar gizliliği, güvenliği, protokolü anlamıyorum bir türlü. İki senedir de hâlâ çözemedim; giriş çıkışlar bir dert, içerdeki kurallar başka bir dert. Bir yığın merasim ve yasaklar. Ne oluyor yahu? Sanki casus muamelesi görüyoruz. Alt tarafı bir ajans burası."

"Vallahi haklısın abi."

"Üç ay evvel bizim bölümden Ruhi isimli bir çocuğun işine son verdiler; sebep nedir biliyor musun? Bölüm Başkanından habersiz bir dosyayı başka bir servise havale etmiş, hem de müstaceliyetine binaen. Ne yapsın yani? Haberi atlasın mı? Olacak şey değil.. Sanki Gestapo rejimi uygulanıyor be! Bir arkadaşınla bile fiskos edemiyorsun, hemen yanına bir dâhili güvenlikçi bitiyor."

"Onu ben de anlamıyorum abi, niye bu kadar gözetleniyoruz? Herkes potansiyel suçlu gibi birbirinden ürküyor, birileri çamur atacakmış gibi korkuyor. Enikonu sindirilmiş durumdayız. Asıl anlamadığım bir nokta daha var."

"Neymiş o?"

"Şu ürettiğimiz haberler.."

Selami çıkış kapısına yaklaşırken yanındaki arkadaşına baktı.

"Ne olmuş haberlere?"

"Hiç dikkat etmiyor musun?"

"Neye yahu?"

"Kuzum biz bu haberleri kime satıyoruz? Yirmi dört saat hiç durmaksızın harıl harıl çalışıyoruz, tonla haber derleniyor. Dünyanın dört bir tarafından elde ettiğimiz haberler toplanıp yukarıya sevk ediliyor, ama ben bizim ajansın kaynak ve amblemini hiçbir yerde görmüyorum. Bunun kârlılığı nerede, bunca masraf nereden çıkarılıyor? Resmi ajans da değiliz ki devletten yardım görelim o halde?"

Arabayı süren adam o dakikada homurdandı.

"Neyse, keselim şimdi dedikoduyu. Kontrol noktasına geldik."

Gökhan girişteki bariyerli yere geldiklerini anlamıştı.

Nefesini tuttu.

En zor an şimdiydi. Bu noktadan da vukuatsız geçerlerse paçayı sıyırmış sayılırdı.

Araba yavaşladı, sonra durdu.

Yattığı yerde ne kadar gizlenirse gizlensin, kapıdaki görevlilerden biri arabanın içine bir göz atarsa kendisini görmesi işten bile değildi.

Tabancasının namlusunu hafifçe doğrulttu. Gerekirse tereddüt etmeden silahını ateşleyecekti.

Aynı anda önde oturan iki Vakıf elemanı kapıları açarak dışarıya çıktılar. Kulübeden de bir koruma çıkmıştı. Koruma şoför mahallindeki adamı tanıyor olmalıydı.

"Bu gece erkencisiniz, Selami Bey" dedi.

Adam bezgin bir şekilde karşılık verdi.

"Erkenci değiliz, sadece işimizi erken bitirdik."

"Bagajda çanta filan var mı?"

"Yok. Açayım mı, bakmak ister misin?"

"Hiç gereği yok, size inanıyorum ama kusura bakmayın görevimiz bu, bize böyle emir veriyorlar."

"Tabii, tabii" diye homurdandı Selami. "Boş ver sen görevini yap."

Gökhan titriyordu.

Şu an silahlı bir çatışmaya girmek en arzu etmediği şeydi. Tabancanın kabzasını kavrayan eli ter içinde kalmıştı.

Bagajın açıldığını hemen sonrasında da gürültüyle kapandığını duydu. Önde oturanlar tekrar içeriye girerlerse mesele bitmiş sayılırdı. Önce sağ koltukta oturan genç bindi arabaya, daha sonra da arabayı kullanan. Nöbetçi muhafız tanıdığı memura güvendiği için arabanın içine yakından bir göz atmak gereğini duymamıştı; duysaydı kızılca kıyamet o an kopacaktı.

Önce bariyerin kalkan mekanik sesi duyuldu, sonra araba hareket etti.

Az sonra Vakfın bahçesinden çıkmışlardı.

Yaklaşık yüz metre kadar ilerledikten sonra Gökhan yerinden doğruldu ve elindeki tabancanın namlusunu Selami'nin ense köküne dayadı.
"Arabayı sağa çek ve dur ahbab!" dedi.

Saat gecenin dördüne geliyordu. Vakıf binasının karşısındaki gözetleme işini sürdüren MİT ajanı Onur Düzceli, şefinden kurtuluş haberini aldığı için çoktan iş hanını terk etmişti; bu nedenle de günün ağarmasına yaklaşık bir saat kala Vakıfın ön kapısından içeriye giren koyu siyah Mercedes'i göremedi.

Mercedes'in arka koltuğunda gergin bir şekilde oturan ak saçlı adam, Başkan İbrahim Sarı'dan başkası değildi. Sinirden titriyordu. Gece yarısı vuku bulan olayın ehemmiyetine binaen Güvenlik Amiri tüm hadiseyi, korkarak da olsa, Başkan'a iletmek zorunda kalmıştı. Mercedes kapıdan içeriye girer girmez, Güvenlik Şefi Ergün arabayı orada karşılamıştı. Mercedes durdu, pencereyi hafifçe aralayan Başkan, Güvenlik Şefi'ne, "Atla arabaya" diye emretti. Adam hemen ön kapıyı açarak şoförün yanına oturdu. Acele bir açıklama yapmak gereğini duyduğundan ağzını açarak, "Beyefendi, olay..."

"Kes. Bunu içerde dinlerim."

Şef Ergün başına geleceklere anlamış gibi hemen sustu.

Mercedes kapalı garağa girmişti. Arabadan indiler. Yaralı mühendisin otomobilinin başında hâlâ birkaç koruma duruyordu, İbrahim Sarı'yı 'gören üniformalı muhafızlar hemen asker gibi esas duruşa geçtiler.

Başkan onlara bakmadı bile, fısıldayarak Güvenlik Şefine sordu.

"Telefondaki emirlerimi aynen yerine getirdin mi?"

"Evet efendim, harfiyen uyguladım."

"O yaralı mühendisi revire naklettiniz mi?"

"Evet."

"Ya bizim doktor? Geldi mi?"

"Geldi efendim, ama hastanın behemehal tam teşekküllü bir hastaneye kalkması gerektiğini söylüyor."

"Ukalâlık etmesin, nedenmiş o?"

"Bazı ileri tetkikler yapılması şartmış, yani âlet edevat bakımından teçhizatlı bir hastanede muhtemel bir beyin kanaması olup olmadığını anlamak için."

"O kararı ancak ben veririm. O ukalâ hâlâ hastanın yanında mı?"

"Yanında efendim, siz gelinceye kadar bekletiyorum."

"Olaydan sonra kimse binayı terk etmedi, değil mi?"

"Şey beyefendi.. Sadece iki arkadaş gitti."

Yaşlı adam inanılmaz sertlikteki bakışlarını Güvenlik Şefi'ne çevirdi.

"Ne dedin? İki kişi terk mi etti?"

Adam kıpkırmızı kesilmişti. Hemen kendinin savunma ihtiyacını duydu.

"Fakat efendim, o sırada olayı henüz öğrenmemiştik, arabanın bagajını açmaya çalışıyorduk ve onlarda yaralı mühendisi görmediler."

Asansör-4'e inerken Başkan homurdandı.

"O iki kişinin adlarını ver bana."

"Mühendis Selami Özgür ve teknisyen Ali Parlak."

"Dosyalarını inceledin mi?"

"Hemen efendim."

"Sonuç?"

"İkisi de zararsız. Vakfın gerçek amacı hakkında en ufak bilgileri yok. Sadece iki teknik uzman. Hepsi o kadar."

"Rutin kontrolleri yapıyor mu?"

"Evet, efendim."

"Mülâhazat hanelerine not düşülmüş mü hiç?"

"Hayır, tertemiz."

Başkan odasına doğru ilerlerken, arkasından yürüyen Güvenlik Şefine bağırdı, "İkinci bir emre kadar buradan kimse dışarıya çıkmayacak, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Başkan'ım."

İbrahim Sarı birden durdu. Odasına girmekten vazgeçmiş gibi Şefe döndü.

"Şu yaralı mühendis kendisine geldi mi?"

"Evet, efendim. Az önce."

"İfadesine başvurdu mu?"

Güvenlik Şefi kızarıp bozardı.

"Olayı anlatmasını istedim tabii ama doktor henüz erken olduğunu söyledi. Fakat bilinci yerinde, şuuru açık, yine de kabataslak olayı sordum. Size anlattığım gibi Vakıfa sızan kişi tabancayla kendisini bayıltmış. Doktor daha fazla konuşmasına izin vermedi."

Yaşlı adam birkaç saniye düşündü.

"Yürü revire gidiyoruz" dedi.

Tekrar asansöre dönerek kapalı garajın üstündeki ilk normal kata çıktılar. O katın bütün ışıkları yanıyordu. Revir denilen yer, basit ilk sıhhi müdahalelerin yapıldığı, iki katlı ufak bir odaydı. İçerde acil fakat basit müdahalelerin yapılacağı bir düzen kurulmuştu. Başkan'la Şef içeri girdiler. Kafa ve boynundaki yaralar temizlenip bandajlanmış mühendis Başkan'ı görünce kıyafetiyle uzandığı yatakta doğrulmak istedi. Doktor da kaşla göz arasında ceketinin önünü iliklemişti.

İbrahim Sarı yatağa yaklaştı.

"Geçmiş olsun" dedi soğuk bir sesle. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Tüm teferruatıyla."

Doktor, "Sayın Başkan hasta henüz." diye başladığı cümlesini tamamlayamadı. Adam ona dönerek,

"Sen dışarıda bekle" dedi o ürkütücü sesiyle. Doktor kısa bir duraklamadan sonra itiraz edemeyerek sessizce dışarı çıktı. "Anlat şimdi?"

Mühendis Behiç zorlanarak konuştu.

"İşim bitmiş evime dönüyordum. Arabam garajdaydı. O sırada saldırganı gördüm."

"Vakıftan biri miydi?"

"Hayır, efendim, onu daha önce hiç görmemiştim. Önce bizden biri sandım, yani tıpkı benim gibi işten çıkıp evine dönmeye hazırlanan bir arkadaşı. Tam benim arabamın yanındaki otomobilin önünde duruyor, araba anahtarlarını arar gibi ceplerini karıştırıyordu."

"Sonra?"

"İyi geceler dedim. Bana döndü, göz göze geldik. Onu tanıyamamıştım. Yeni misiniz, diye sordum, evet dün başladım, dedi. Pek konuşmak istemeyen bir hali vardı. Dikkatimi çekti ayrıca boynunda kimliği asılı değildi. Kimliğini boynundan binayı terk edinceye kadar çıkarmaması gerektiğini hatırlattım. O zaman birden yanıma yaklaştı ve aniden belinden bir silah çıkararak kafama vurdu. Her şey o kadar çabuk gelişti ki ne olduğunu anlayamadım bile, bayılmışım. Sonra öğrendim ki beni yerden kaldırıp arabamın bagajına kilitlemiş. Bütün bildiğim bu efendim."

Önce hiç sesini çıkarmadı Başkan.

Birkaç saniye düşündü.

"Onu yeniden görsen tanır mısın?"

"Kesinlikle efendim."

"Tarif et."

"Uzun boylu, iri kıyım, buğday tenli biriydi. Sırtında spor bir takım elbise vardı."

"Bıyıklı mıydı?"

Mühendis bir iki saniye hatırlamaya çalıştı, sonra, "Hayır" dedi. "Bıyıksızdı."

"Ya resmini göstersem, çıkarabilir misin?"

"Her halde. Siması gözümün önünde capcanlı."

İbrahim Sarı elini pantolonun cebine sokup yatağa biraz daha yaklaştı.

"Siz eski bir elemanınızsınız Behiç Bey. Burada niçin ve hangi emellere hizmet verdiğinizi biliyorsunuz. İşe alınırken amaçlarımıza sadık kalacağınız üzerine şeref sözü verdiniz."

"Evet, Başkan'ım."

"Şimdi sizden bir isteğim olacak."

"Emredin, efendim."

"Siz teknik personeldensiniz; hayatın normal akışı içinde bu tür tehlikelerle pek karşılaşmazsınız. Size yapılan bu saldırı olağandışı, ne var ki Vakıf artık bazı tehditler karşısında ve biz düşmanlarımıza karşı çok daha dikkatli olmak zorundayız. Başınıza gelen bu vakayı kimsenin duymasını ve bilmesini istemiyorum. Şu an resmi veya özel bir hastaneye kaldırılmanız bizim açımızdan çok sakıncalı. Bu geceyi burada geçirmenizi istiyorum."

"Fakat Başkanım doktor bir iç kanamanın."

"Biliyorum, biliyorum.. Sabah olur olmaz bazı kişilere telefon ederek sizi özel bir hastaneye naklinizi sağlayacağım. Merak etmeyin. Olaya da bir mizansen ayarlayacağız. Sabırlı olun yeter. Aileniz de duymamalı, nasıl olsa gece çalışmalarına alışıklar. Onlara da telefon edip anî bir görevle birkaç gün İstanbul dışına çıkacağınızı söylersiniz. Anlaşıldı mı?"

Mühendis sesini çıkaramadı, "Evet efendim" demekle yetindi...

İbrahim Sarı az sonra odasına dönmüştü. Güvenlik Şefi Ergün masasına bıraktığı iki dosyayı önüne çekti.

"Emin misin, iyice araştırdın mı? Olaydan sonra veya esnasında Vakıftan başka kimse ayrıldı, değil mi?"

"Kapıdaki giriş çıkış çizelgelerini inceledim Sayın Başkan. Yalnız bu ikisi, yani mühendis Selami Özgür ve teknisyen Ali Parlak."

İbrahim Sarı döner koltuğunda sallandı bir süre.

"Zararsız iki tip gibi görünüyorlar, ama dikkatli olmalıyız. Onlarla özel olarak ilgilenmeni istiyorum. Her hareketlerini, davranışlarını hatta nefes alışlarını bile kontrol edeceksin. Özellikle Vakıf içinde kimlerle ilişki kurduklarını; bu nokta çok önemli. Çünkü bir yabancıнын içerden yardım ve destek görmedikçe tesise girmesi âdeta olanaksız. Bu konuyu araştırmalıyız."

"Anladım, efendim."

"Aramaya devam ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet Başkan'ım. Adamlarım binalardaki bütün odaları ve bahçenin en kuytu köşelerini dahi tarıyorlar. Hâlâ içerde ise elimizden kurtulması olanaksız."

"Şimdi git, sen de aramaya katıl. Bir an önce neticeyi istiyorum."

"Emredersiniz, Başkan'ım."

Güvenlik Şefi odadan çıktı.

Şimdilik badireyi atlatmış gibi görünüyordu, ama hiç belli olmazdı, İbrahim Sarı'nın bu olayı bağışlaması düşünülemezdi, birkaç kişinin canı yanabilirdi ve bu adayların en başında da kendisinin olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Kımıldadığınız anda kurşunu kafanıza sıkarım" dedi Gökhan.

İki adamında ödü kopmuştu.

Mühendis Selami titrek bir sesle, "Sen de kimsin?" diye kekeledi. "Ne işin var arabamın içinde? Ne zaman bindin bu arabaya?"

"Kes sesini. Burada soruları ben sorarım."

Mühendis sustu.

Ajan adamların biraz toparlanmalarını ve kendilerine gelmelerini bekledi. Sessiz ve kahredici birkaç saniye geçti. Gökhan Vakıftan çıkarken aralarındaki konuşmaları yattığı yerden sessizce dinlemiş ve onların nasıl bir yerde çalıştıkları hakkında fazla bilgi sahibi olmadıklarını anlamıştı. Beyninde şekillenen ilk fikir bu adamlardan yararlanmaktı.

Garip sessizlik uzayınca Selami yeniden cesaretlendi.

"Ne istiyorsun bizden? Paramızı mı?"

Gökhan cevap vermedi.

"Arabayı mı gasbedeceksin?"

Yine ses yoktu arkadaki saldırgandan.

Mühendis biraz daha cesaretlendi.

"Ne istiyorsun be adam, konuşsana!"

Ajan sırttı. "Sizi tutukluyorum" dedi.

Dikiz aynasından elinde tabancayla kendilerine gülen adamı görünce mühendisin şaşkınlığı daha da arttı.

"Tutukluyor musun? Polis misin sen? Çıldırın mı yahu? Biz ne suç işledik ki bizi tutuklamaya kalkıyorsun?"

"Devlete ihanet, kurulu düzeni yıkmaya teşebbüs suçundan."

"Sen oynatmışsın, ahbab! Bizler kendi halinde çalışan iki teknik adamız. Bir haber ajansında çalışıyoruz. Bir hata yapmadığına emin misin?"

"Bir haber ajansında değil, gerçek bir fesat yuvasında çalışıyorsunuz ikinizde."

Selami'yle Ali ilk defa garipseyerek birbirlerine baktılar. Ali kekeledi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben bir MİT ajanıyım ve Bilgi Veri Vakfı'nda neler döndüğünü çok iyi biliyorum."

Aralarındaki şaşkın bakışma devam ediyordu.

Selami sordu. "Neler dönüyormuş Vakıfta?"

"Şimdi bunları siz bana açıklayacaksınız."

"Yanıyorsunuz beyim. Bizim böyle şeylerden haberimiz yok."

"Bakalım, anlayacağız bunu. Şayet doğru söylüyorsanız mesele yok demektir. Ama beni ikna edemezseniz, hayatınız söner."

Zeynep'i saat altıyı on gece yatağının yanındaki komodinin üstüne bıraktığı cep telefonunun çalan melodili zili uyandırdı. Bütün bir gece doğru dürüst uyuyamamıştı zaten, şuuraltında hep Gökhan'dan kötü bir haber alacağı düşüncesi yer etmişti. Hemen telefona sarıldı, arayan Onur Düzceliydi.

"Uyandırdım mı?"

"Önemli değil. Sormaya dilim varmıyor, kötü haber mi?"

"Bilakis, haberler iyi. Gelişmeleri ben de tam bilmiyorum. Şef bizimle görüşmek istiyor. Saat tam dokuz buçukta."

"Nerede? Otelde mi?"

"Hayır, artık orada buluşulmayacak. Gökhan Bey izlendiğimizi düşünüyor. Emirgân'da ki Sarı Köşk'te buluşacağız. Gelip seni alayım mı?"

"Sağ ol, hiç gereği yok. Ben gelirim."

"Nasıl istersen."

Zeynep telefonu kapadı. Onur'un sesinde yorgun ve bitkin bir ifade vardı, bütün bir geceyi uykusuz geçirmiş gibi. Onun işine bağlı, çalışkan bir memur olduğunu biliyordu, dün geceki Şefin çılgınca teşebbüsü de - her ne kadar onları bu işe sokmamışsa da - muhakkak Onur'un sabaha kadar, en azından Gökhan'dan bir haber alana değin, penceresinin önünde ayrılmadığı düşüncesine sürükledi. Biraz utanır gibi oldu. Gerçi kendisi de sabaha kadar rahat uyuyamamıştı ama Gökhan'ı düşünmekten çok regl sancılarındandı bu.

Yataktan kalktı, neyse bu sabah daha rahattı. Önce banyoya gitti, sonra ocağa çay suyu koydu, buluşma saatine yeterince vakti vardı. Yatak odasına dönüp perdeleri açtı. Dışarıda yine pırlıl pırlıl bir mayıs sabahı hüküm sürüyordu. Güneş henüz bu saatte fazla yakıcı değildi, hatta evin içi serindi bile ama baharın bu son günleri için sıcak bir gün geçeceğe benziyordu.

Çay suyu kaynarken ufak gardırobunu açtı. Ufak çiçek desenli bir bluz, ona uygun tonda bir hırka ve kahverengi evaze etekliğini giydi. Etekliği demode sayılırdı ama böyle günlerinde onunla daha rahat ediyordu. Ayağına topuksuz ayakkabılarını geçirdi, sonra silahını, telefonunu çantasına yerleştirdi. Çay suyu kaynamış olmalıydı, mutfağa geçerken sokak kapısını aralayıp kapıcının bıraktığı gazetesini paspasın üzerinden aldı. İçinden söylendi yine; adamı kaç kere uyardığı halde gazeteyi yine kapı tokmağının üzerine bükerek bırakmamış, paspasın, o toz yuvası nesnenin üzerine çarşaf gibi sermişti. İlk gördüğümde sıkı bir zılgıt geçeyim şu herife diye, homurdandı.

İri kupasının içine şeftali aromalı paketi sallandırdı, kaynar suyu boca etti. Canı yiyecek bir şey istemiyordu, genellikle sabahları yediği bir dilim ekmeği kızartmaya biraz da üşendi. Paket çay renk verirken tabureyi çekip oturdu, elindeki gazetenin ilk sayfasına bir göz attı. Önce manşetten verilen Maliye Bakanı'nın demecini okudu, üç ay sonra enflasyonu tek haneli seviyelere çekeceklerini söylüyordu Bakan. Gülümsedi ve inandırıcı bulmadığı için diğer haberlere baktı. Amerika'da kanser araştırmalarında yeni adımlar atıldığına dair verilen haber daha cazipti. Güney Kore'de yer sarsıntısı olmuştu. Batı Şeria'da patlama, üç ölü, yirmi yedi yaralı. Sayfayı çevirdi, ikinci sayfada Tarkan'ın yarın İstanbul'da olacağı yazılıydı, bir de Zeki Triko'nun bu yaz mayolarının modelliğini yapmış İsveçli bir dilberin bikinili bir fotoğrafı. Elinde olmadan resme hasetle baktı; kadın nefisti.

Çayından bir yudum aldı. Çok sıcaktı henüz. Gazetenin üçüncü sayfasına çevirdi gözlerini. Dün gece dümeni kilitlenen bir kuru yük gemisi Yeniköy'de yahlara otuz metre kala ancak demirleyebilmişti. Boğazın olası bir felâketten son anda kurtulduğunu yazıyordu. Artık bu haberleri de kanıksamıştı. Sonra bakışları sayfanın dibindeki iki sütun halinde neşredilmiş bir cinayet haberine ilişti. Bir sokak kadının Karagümrük'teki evinde ırzına geçildikten sonra katledildiğinin haberiydi. Önce üzerinde hiç durmadan sayfayı çevirmek istedi ama sokak kadını ve Karagümrük kelimeleri birden irkilmesine yol açtı. Sonra bir solukta haberi okudu.

Ne yazık ki doğruydu.

Öldürülen fahişe Handan Solmaz'dı.

MİT ajanı ürperdi.

Posbıyık Arif, Okan'ı dürttü, "işte, kadın bu. Apartmandan çıkan. Gördün mü?"

"Kör müyüm Posbıyık? Gördüm tabii. Sıkı karıymış ulan. Hoşuma gitti valla; şu boyuna poşuna bak be! Nasıl da kırıtıyor, değil mi?"

"Orasını bilmem artık."

"Ulan Posbıyık, yanılmış olmayasın? Bu karıda ajan olacak hâl yok be! Baksana, artist gibi kız maşallah. Bu güzelliğiyle hiç memur maaşına talim yapar mı ha, ne dersin?"

Arif ters ters arkadaşına baktı.

"Mehmet Bey söylemişti de pek inanmamıştım, ama dediği kadar varmış. Ulan sen sulu bir zamparaymışsın yahu. Her kadına böyle mi bakarsın. Tam dayaklıksın, hergele."

"Höst! Ağzını topla Posbıyık. Hem sen ne anlarsın cinsi lâtiften. O korkunç bıyıklarını gören kadınlar senden fersah fersah kaçarlar be."

"Fesübanallah! Şimdi bunları bırak da düş karımın peşine. Ayrıca aklından da çıkarma ha, her kuşun eti yenmez, bu tehlikeli bir karı, adımını dikkatli at, husyelerine kurşun sıkarsa görürsün gününü."

Okan sırttı.

"Hadi, hadi atla arabadan. Senin için bitti. Bundan sonrasını ben hallederim."

Arif, Zeynep arkasına bakmadan uzaklaşırken arabanın kapısını açıp dışarıya çıktı. Onun işi şimdilik bitmişti. Bundan sonra Mehmet Aksu'nun kendisine verdiği yeni görevi ifaya gidecekti.

Genç kız sokağın başına doğru yürürken Okan, Omega'yı çalıştırdı. Keyifle Arife el salladı ve yavaş yavaş arabayı kızın peşinden sürdü. Dikkat çekmemek içinde araya belirli bir mesafe koymayı ihmal etmemişti.

Zeynep'in yeterince vakti vardı. Caddenin karşı kaldırımına 204 geçti. Tasarruf olsun diye, Sarıyer güzergâhında çalışan minibüslerden birine binmeyi düşündü. Emirgan'a gelince, korunun dik yokuşunu tırmanmaktan kurtulmak için de Sarı Köşk'e bir taksiyle çıkmayı planlamıştı. Birkaç minibüs dolu geçtiği için onu almadı. Umursamadı genç kız, nasıl olsa vakti vardı daha, bu yol üzerinde vesait sıkıntısı çekilmezdi. Nitekim az sonra işaret ettiği minibüslerden biri önünde durdu. Okan kızın gideceği yönü anlayınca ilk virajdan aksi tarafa geçmiş ve biraz ağırdan almıştı. Onu rahatlıkla izleyebiliyordu. Ajanın minibüse bindiğini görünce de rahatladı.

Bu kolay bir takip olacaktı.

Pervin Hanım'ın gözleri hâlâ yaşlıydı.

"Seni hiç anlamıyorum Necati" diye inledi. "Elli yıllık bir ömrü seninle birlikte paylaştık, iyi gününde de kötü gününde de hep sana destek oldum, elimden geleni yaptım. Şimdi seni nasıl yalnız bırakabilirim, burada elimden bir şey gelmeden, dönüşünü nasıl bekleyebilirim? Benim yerim senin yanın değil mi? Lütfen, beni de götür."

Yaşlı adam bastonuna dayanarak karısına yaklaştı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Biliyorum hayatım" dedi. "Çok iyi biliyorum. Fakat tek çaremiz bu. Oraya yalnız gitmeliyim. Sen burada kalmalı ve çocuklarımızın da üzülmemesi için bana yardımcı olmalısın. Onların endişelenip, paniğe kapılmamaları ve çılgınca teşebbüslerde bulunmamaları için birilerinin onları idare etmesi gerekiyor ve bu senin görevin olacak. Sana anlattığım planı uygularsın. Çocuklar sana inanacaklardır."

"Ama..."

Yaşlı adam elini karısını ağzına götürüp onu susturdu. Müşfik bakışlarla onu süzdü.

"Bu en iyi çözüm olacaktır, inan bana. Yakında sağ salim döneceğim, biraz ayrı kalacağız ama bu kâbusu da atlatacağımıza inanıyorum. Önünde sonunda iyi günler gelecektir, buna canı gönülden inanıyorum."

Pervin Hanım kocasına sarıldı. "Bu akşam mı yola çıkacaksın?"

"Evet. Gece yarısından, el ayak uykuya çekildikten sonra." Karı koca sanki bir daha birbirlerini göremeyeceklermiş gibi sarılmışlardı...

Gökhan'ın sakalı uzamış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Pantolonun dizleri hizasında yer etmiş lekeler mevcuttu. Dikkatli bakılırsa ceketinin sağ kolunun üzerinde de birkaç damla kan izini görmek mümkündü. Zeynep onun bütün bir geceyi uykusuz geçirdiğini, hatta buluştukları saate kadar gözünü kırpmadığını anladı.

"Çok yorgun görülüyorsunuz" dedi. Onur da genç kızın söylediğine başını sallayarak iştirak etti.

"Evet, bitkin bir haliniz var. Dün gece bizi korkuttunuz, çok da merak ettik."

"Önemli değil. Bazı gelişmeler oldu. Sadece Vakıfa sızmakla kalmadık, içten bazı destek de kazandık."

Onur gözlerini kırpıştırarak şefine baktı.

"Nasıl bir destek?"

"Vakıfta çalışan iki elemanı safımıza çektik. Biri mühendis biri teknisyen, ikisi de masum ve nasıl bir kuruluşa hizmet ettiklerinin farkında değiller."

Zeynep kuşkuyla sordu.

"Onlara güvenebilecek miyiz?"

"Zaman gösterecek ama ben yardımcı olacaklarına inanıyorum."

Sarı Köşk sabahın o saatinde oldukça tenhaydı. Gökhan dün gece olanları bütün teferruatıyla arkadaşlarına anlattı. Cümlelerini noktaladığına Zeynep hâlâ bazı tereddütleri yaşıyordu. Şayet bir şeylerden habersizlerse nasıl bilgi aktarabilirlerdi? Gökhan onların aktif Vakıf üyesi olmadığını söylüyordu, buna inanmak ne derece caizdi? Silah tehdidi altında insan daha farklı ifade verir miydi?"

"Yani onları serbest bıraktınız, öyle mi?" Gökhan, genç kızın pek tatmin olmadığını anlamıştı. Hafifçe gülümsedi.

"Daha ilginç, sabah kahvaltısını birlikte yaptık." Okan yadırgayarak söylendi, "Birlikte mi?"

"Evet. Mühendis Selami'nin evinde. Teknisyen Ali'de bize eşlik etti."

"Ama..."

"Biliyorum. Şimdilik Vakıf kaynamaya başladı. Durum ortaya çıktı tabii, içeriye sızdığımızı anladılar. Durum eskisinden çok daha zor olacak. Artık dönüşü yok. Saat sabahın beşine doğru mühendisin evine Vakıftan telefon ettiler."

"Ne telefonu?"

"Anlamadınız mı? Olayı çözmeye çalışıyorlar. İçeri nasıl girdiğimi ve nasıl çıktığımı bulmak için uğraşıyorlar. Her halde akıllarına gelen ilk ihtimal içerden birinin yardım ettiği düşüncesi. Bu nedenle de gece tesisten çıkanları birer birer inceleyecekler, sorgudan geçireceklerdir."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Okan. "Sizin telefonunuzdan sonra bir süre daha Vakıf pencereden gözetledim. Alarm verildi, nöbetçiler etrafa dağıldı, sayıları arttı."

"Mühendise ne sordular?" dedi Zeynep.

"Sanırım ilk öğrenmek istedikleri adamın evine dönüp 207 dönmediği. Telefonu önce karısı açmak istedi ama ben telefonu adama açtırdım. Uyku sersemiş gibi taklit yaptı. Arayan Vakıfın Güvenlik Şefiymiş. Kısaca bir tembihte bulundu. Garajda yaşanan olaydan kimseye bir şey bahsetmemelerini söyledi. Eminim bu gün onları yeniden sıkıştıracaklardır."

"Ya o teknisyenin evini de aramışlarsa?"

"Onu da düşündük. Ali Parlak'ın evini aradık. Teknisyen karısını uyardı. Telefonla Vakıftan ararlarsa uyuduğumu söylersin, dedi."

"Aramışlar mı?"

"Evet, ama karısı nöbetten döndü uyuyor deyince, üstelememişler, biz yarın büroda görüşürüz deyip kapatmışlar."

Kısa bir sessizlik oldu. Genç kız bu gelişmeden hâlâ rahatsızdı. Çayını yudumlarırken konuyu değiştirmek istedi. "Her halde ikinizin de haberi yoktur" dedi. "Gazeteleri inceleyecek zamanınız olmamıştır."

"Ne haberi?"

"Fahişe Handan öldürülmüş. Cesedini evinde bulmuşlar."

Gökhan yüzünü buruşturdu.

"Buna hiç şaşmadım" diye fısıldadı...

Gökhan'a kiralanan arabaya binip Sarı Köşk'ten ayrılırken hiç biri peşlerinden gelen yeşil bir Omega'nın kendilerini uzaktan takip ettiğini fark etmedi...

Eve erken dönmüştü Zeynep. Yorgun ve biraz sancılıydı. Dün gece de rahat uyuyamadığı için erkenden yatmak istiyordu. Yalnız bedeni değil, ruhu da yorgundu. Tam ifade edememekle beraber evinde bir gece misafir ettiği sokak kadınının hunharca öldürülmesi içinde tarifsiz bir sıkıntı yaratmıştı. Bu ölümden biraz da kendini sorumlu tutuyor gibiydi. Uyarılmış, dilinin döndüğü kadar durumun vahametini Handan'a anlatmaya çalışmıştı, ama kadın ya ona inanmak istememiş, ya da

özgürlüğünün kısıtlanmasına dayanamamıştı. Belki de korkudan kaçmıştı Ama öyle veya böyle sonu hüsrana olmuş, feci bir şekilde can vermişti.

Soyundu, geceliğini ve sabahlığını giydi. Saat akşamın yedisine gelirken bir şeyler atıştırıp akşam yemeği işini de geçiştirdi. Yorgunluğuna rağmen daha bu saatte yatağa giremezdi, henüz çok erken diye, düşündü.

Bir süre televizyonun karşısında oyalandı.

Daha haberleri seyrederken göz kapakları ağırlaştı, solukları yavaşladı ve içi geçti.

Gözlerini açtığı anda televizyonda bir dizi oynuyordu. Gürültülü patırtılı bir komedi dizisi. Eli ekranı karartmak için kumanda âletine uzandı. Üşümüştü de biraz.

Kolundaki saate baktı, dokuza geliyordu.

Hâlâ çok erken sayılırdı. Vazgeçti yatağa gitmekten. Zaplamaya başladı kanalları.

Seyrecek cazip bir program bulamadı.

Kasıklarındaki sancılar devam ediyordu. Hava bile tam kararmamıştı, perdeler kapalı olmasına rağmen ışıkları yakmamıştı ve sona eren günün son ışıkları az da olsa salonunu aydınlatıyordu.

Yerinden kalktı, evde yapacağı bir yığın iş vardı ama canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Salondaki kitaplığından hafif konulu bir kitap seçti, yatak odasına yürüdü.

Başucundaki komodinin üstündeki lambayı yaktı. Sabahlığını çıkardı, tam yatağa gireceği sırada ağrıları için bir hap yutmayı düşündü. Genellikle bu tip ağrı kesiciler kanamasını şiddetlendirirdi, kısa bir an durakladı, sonra bir bardak su almak için mutfaka gitti. Zeynep apartmanın ikinci katında oturuyordu ve mutfak evin arka kısmına bakardı. Işığı yakınca bir an afalladı. Yarı karanlık mutfak balkonunda sanki bir hareket olmuştu; kıvıldağan, daha doğrusu hareket eden bir gölge gördüğü hissine kapıldı. Hızla balkon kapısına doğru yürüdü.

Mutfakın elektriği yanınca balkon daha kararmış gibiydi. Kapıyı açmadan balkona baktı. Hareket eden bir cisim göremedi. Her halde bir göz yanılması, ya da gölge oyunu olduğunu düşündü, üzerinde durmadı. Kim olabilirdi zaten? Saat dokuzda evine hırsız girmeye teşebbüs edecek değildi ya.

Buzdolabından bir bardak soğuk su alıp yatak odasına döndü.

Ben sapık değilim, diye homurdandı içinden Okan. Bu yaşta genç ve güzel bir kadına ilgi duyması çok doğaldı. Ajan, düzgün vücutlu, bakımlı ve alımlı biriydi. Gerçi onu hep uzaktan izlemişti ama güzelliği hakkında fikir edinebilmesi için bu kadarı da yeterliydi. Ters olan ne acaba, diye düşündü. Neden kadınlarla normal ilişkilere giremiyordu da hep fahişelerin peşinde dolaşıyordu? Yakışıklı ve artık paralıydı da; eski günleri çoktan geri de kalmıştı. Bu konuda cesaretsiz olduğu da söylenemezdi. Gerçi pek yol yordam bilmez, kibar ve görgülü bir kadınla rahat konuşamazdı, ama bütün bunlar normal bir ilişkiye girmek için engel miydi? Onun hoşlandığı kadınlar, nedense kısa bir zaman sonra kendisinden uzaklaşmayı tercih ediyorlardı.

Kadının yalnız yaşadığının öğrenmişti Posbıyık Ariften. O da kendisine yüz vermeyecek cinsten biriydi; eğitim görmüş, kendini ağırdan satan, etrafına küçümseyerek bakan takımından. Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Zaten Mehmet Aksu'nun kesin emri vardı, kıza dokunmayacaktı.

Arabasının içinden ajanın dairesine bir göz attı. Bütün gün kızı takip etmişti. Şimdi de evinde olduğunu biliyordu ama nedense pencerelerinde ışık yoktu. Ne yapıyor acaba, diye düşündü? Belki de yemek hazırlığıyla meşguldü, ya da günün yorgunluğunu atmak için duş alıyordu. Duş alırken onu seyretmek; ne hârika bir fikirdi. Onu çırılçıplak tahayyül etti, sonra kendi kendine bozuldu; işte yine aklım cinselliğe takılıyor, diye söylendi. Ne yapsa engelliyemiyordu bunu. Hem yalnız onu da değil, sokakta görüp etkilendiği her kadınla beyinde cinsel fanteziler kurardı.

Bir sigara yaktı.

Beklemek zorundaydı.

En azından kadının gece uykusuna yattığına aklı kesinceye kadar. Daha çok erkendi, hava bile tam kararmamıştı. Sigarası bitince izmariti bir parmak darbesiyle açık camdan dışarıya fırlattı Okan.

Aklı yine kadına takılmıştı; bu gece dışarıya çıkacak mıydı acaba? Eve niye erken bir saatte dönmüştü? Boş ver, diye düşündü sonunda, nerden bilebilirdi, onun görevi sadece kadını kollamak ve her yaptığını izlemektir. Eh, sabahtan beri de peşinde dolaşıp durmuştu.

Adına gelen bir fikirle sırtıttı. Mehmet Aksu her hareketini izlemek emrini verirken yalnızca sokakta kimlerle temas kurduğunu veya nerelere gittiğini öğreneceksin diye bir şart ileri sürmemişti. Emir açıktı, her yerde ve her zaman anlamına geliyordu bu direktif. Tabii aldığı emrin böyle değerlendirilmeyeceğini Okan da biliyordu, ama ajanın şu anda evinde ne yaptığını görmek az eğlenceli mi olurdu yani? Hele banyoda yıkanyorsa.

Hoş bir parçaydı. Hem de pek hoş.

En son ilişkide bulunduğu fahişe Handan'ı anımsadı. Midesi kalkar gibi oldu. Böyle bir mukayeseye gitmek bile anlamsızdı. O bir sokak kadınıydı, günah ve pislik dolu. İçinin kirliliğini, tenine sürdüğü parfümler bile bastıramazdı. Gerçi onu da arzulamış, hatta öldürmeden evvel cinsel ilişkiye girmek için can atmıştı.

Ama bu farklıydı.

Allah kahretsin, diye homurdandı içinden. Kadını arzulu-yordu. Gerçek buydu. Düşmanı ve ona yasaklı biri de olsa, kadını istiyordu. Okan Dikmen esasında aldığı emirlere sadık, onları titizlikle uygulamaya çalışan biriydi; bunda her halde hiç yoktan bu günkü maddi olanaklarına erişmesinin payı vardı. Tam bir emir kuluydu. Bu dünyada sadece emir verenler ve emir alanlar olduğu gerçeğini çoktan öğrenmişti. Emir alanlar daima bu komutlara uymak zorundaydılar. O kadına yaklaşmayacaktı.

Omega'dan indi.

Bacaklarının üzerinde yaylandı. Etrafına bakındı. Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı ve sokak tenhalaşıyordu. Kendisiyle ilgilenen yoktu.

Ajan evinden çıkmayacaktı galiba.

Ne yapıyordu acaba içerde?

Gerçekten banyo mu? Çıplak mıydı? Islak saçlarından omuzlarına, göğüslerine kayan su damlacıklarını canlandırdı hayalinde. Duru beyaz bir ten, ince bel, uzun bacaklar.

Handan kadar uzun değildi ama ondan çok daha kaliteliydi. Hep arzu ettiği nitelikte.

Onu görmek istiyorum, diye fısıldadı. Arabanın kapısını kilitleyip arka sokağa doğru yürüdü. Kızın oturduğu apartmanın arka pencereleri görünüyordu buradan. Arka pencerelerde de hiç ışık yoktu. Bu saatte yatağa girilmeyeceğine göre haklıym, rahat banyoda, diye geçirdi içinden. İkinci katın arka yüzüne baktı, aklından bir hesap yaptı. O daireye ait bir oda penceresi ve bir de ufak mutfak balkonu vardı. Dışarıya varla yok arası hafif bir ışık sızıyordu, muhtemelen bir koridor ışığı, pek anlayamadı. İçindeki dürtü gittikçe şiddetleniyordu.

Onu görmeliydi. Kasıklarının arasında bir hareket hissediyordu daha şimdiden.

İkinci katın balkonuna tırmanmak çok kolaydı, çocuk oynacağı kadar basit. Daha üst katların mutfaklarında ışık vardı ama alt kat sönüktü.

Sarışın adamın içindeki heyecan daha da arttı.

Biliyordu, çıplaktı o. Hem de çırılçıplak. Kendisini bekliyordu. Onu gizlice seyredip, röntgenlemek Mehmet Aksu'ya verdiği sözü ihlâl sayılmazdı. Birden rahatladı Okan. Çırılçıplak bile görse ona dokunmayacaktı. Bu kadarını becerebilirdi her halde.

O an bulunduğu yerde kendisini gören kimse yoktu. Düşündüğü gibi balkona tırmanması kolay oldu. Kendini yukarıya çekti. Ufak ve boş bir balkonu. Durup etrafı dinledi. Sessizdi içerisi. En ufak bir ses duyamadı.

Nedense kulağına aksedecek su şakırtıları duymayı ummuştu. Açık banyo kapısından yankılanan duş sesi. Su zerreciklerinin körpe omuzlara dökülürken çıkardığı tahrik edici nağmeleri. Tabii bunu duyamayacağını da biliyordu Okan, ama beyni duyuyordu.

Burada uzun zaman hareketsiz duramazdı. Akşam karanlığı bastırılmış olmakla beraber, sokaktan geçen her hangi biri dikkat ederse kendisini fark edebilirdi.

Balkon kapısının penceresinden hafifçe başını uzatıp içeriye baktı.

İçerisi de karanlıktı. Işık göremedi.

Fakat tam o sırada içerde bir gölgenin hareket ettiğini fark etti. Kadını galiba, banyo da değildi ve mutfağa girmek üzereydi. Zamanlamasının çok kötü olduğunu anladı sarışın adam ve yıldırım hızıyla geri çekildi. Yüreği ağzına geldi. Şayet ajan kendisini görmüşse hiç istemediği şeyler olabilirdi.

Mehmet Aksu'nun ikazlarını anımsadı. Küfretti içinden. Balkondan aşağıya atarsa kadın çıkacak sesi mutlaka duyardı.

Olan olmuştu artık.

Bekledi. Kadının perdeleri çekip dışarıya bir göz attığını hissetti. Balkona çıkarsa ona saldırmak zorunda kalacaktı. Kaçamazdı.

Balkona çıkmadı kadın. Bir süre orada durdu, sonra perdeleri örttü yeniden...

Mesaiye başlayıp çalışma masasına oturduktan bir iki dakika sonra bir koruma yanına yaklaşmış ve kibar bir sesle, "Selami Bey, Vakıf Başkanımız acele sizinle görüşmek istiyor" demişti. Mühendis elinde olmadan titredi. MİT ajanı onu uyarmış, mutlaka seni sorguya çekeceklerdir demişti ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti Selami. Toparlanmaya çalıştı. Şaşkın bir sesle korumaya, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Hemen efendim."

"Allah Allah!" diye yerinden kalktı. Karşı masada oturan meslektaşına baktı. "Başkan benle ne görüşebilir ki?" diye fısıldadı. Sorusuna ne meslektaşı ne de koruma cevap vermemişti. Hatta uzun zamandır aynı odayı paylaştıkları mühendis Celâl sanki aldığı çağrıyı hiç duymamış gibi başını kaldırmamış, işiyle meşgul olmaya devam etmişti.

Selami hükmünü yerdi; Celâl'in kulağı bükülmüştü. Kim bilir belki de onu kendisi gelmeden sorguya çekmiş, ağzından lâf almaya çalışmışlardı. Celâl biraz içine kapanık, sessiz, hatta ürkek biriydi. Ama umursamadı Selami; Celâl onlara ne anlatabilirdi ki? Şayet servise soktukları bir ispiyoncu değilse, söyleyeceği bir şey de olamazdı. Selami'nin zaman zaman çalışma düzenlerine, iş şartlarına muhalefet ettiği, yerli yersiz bazı sorular sorduğu oluyordu ama bunların hiç biri sorgulanması için yeterli değildi. Yine de kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Sirtından çıkardığı ceketini giydi, önünü ilikledi, "Gidelim" dedi.

En alt kata gideceklerini sanmıştı. Başkan'ın orada da bir çalışma odası olduğunu işitmişti. Ama asansörle gündüzleri normal mesainin yapıldığı en üst kata çıktılar. Anlaşılan Başkan kendisini ajansın resmi odasında kabul edecekti.

Sekretarya kapısında iki koruma mevcuttu. Mühendis, MİT ajanının anlattıklarının doğruluğuna bir kere daha inanmak istedi. Bir haber ajansı vakfı için bu denli çok muhafız kullanmanın ne gereği vardı? Zaten kendisi de en başından beri burada gizli kapaklı bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. Sekreterin odasında fazla oyalanmadı. Adam onu hemen Başkan'ın odasına aldı.

Sözde gülümsüyordu yaşlı adam. Dudaklarında hafif bir gerilme vardı, fakat metal çerçeveleri arkasındaki mavi gözleri buzdan bile soğuktu.

"Lütfen oturun, Selami Bey" dedi.

Nazik bir karşılama gibi görünüyordu ama ses tonu emredici ve mütehakkimdi.

Mühendis çekinerek gösterilen geniş koltuğun ucuna ilişti.

"Beni emretmişsiniz."

"Sadece rutin bir soruşturma için çağırdım. Usulü bir şey."

"Hayırdır efendim? Yoksa çalışmamızda..."

"Hayır, hayır" dedi İbrahim Sarı. "Sizi çağrışımın sebebi çalışmalarınızla ilgili değil."

Öyle olmadığını Selami de biliyordu. Ama bozuntuya vermeden şaşırmış gibi yaptı.

"Buyurun efendim?"

Başkan döner koltuğunda sakın sakın öne arkaya sallandı.

"Dün akşam Vakıfta garip bir olay cereyan etti, biliyor musunuz?"

Mühendis bir şeyden haberdar değilmiş gibi mırıldandı.

"Garip bir olay mı? Nasıl bir şey beyefendi?"

İbrahim Sarı'nın bakışları mühendisin içini titretti.

"Sizin de şahit olduğunuz bir olay. Dün gece garajda bir arabanın bagajından gelen telefon sesi. Umarım vakayı hatırlamışsınızdır, siz de tam o sırada arabanıza binmek üzereydiniz."

Mühendis olayı anımsamış gibi başını salladı.

"Evet, anımsıyorum. Bizim bölümden teknisyen Ali Bey'le birlikte çıkıyorduk. Birkaç koruma görevlisi arkadaş söylediğiniz gibi arabanın başında tartışıyorlardı. Galiba bagajda bir çanta unutulmuş."

Tüm gayretine rağmen Selami biraz kekeleymişti. Elinden geldiğince ifadesine önemsiz ve sıradan bir olayı anlatıyormuş gibi havalar vermeye çalışarak karşısındaki adamdan bakışlarını ayırmamaya özen gösteriyordu. Ama korkunun o soğuk eli sanki yüreğini kavramıştı. Başkan ruhunu okumak istercesine mavi gözlerini hiç üzerinden ayırmadan söylendi.

"Unutulan bir çanta değilmiş" dedi İbrahim Sarı.

Mühendisin bir tepki vermesi, ya öyle mi veya neymiş gibi en azından merakını ifade eden birkaç kelime mırıldanması gerekirdi. Selami yapamadı. Alnında soğuk terler oluştu birden. Hatta bu işe bulaştığı için nedamet duydu. Keşke hiç karışmasaydı. Sessizliği şimdi daha dikkat çekecekti.

Başkan ağır ağır ve ince dudaklarından dökülen kelimeleri vurgulayarak devam etti.

"Dün gece bir arkadaşımız saldırıya uğradı."

Daha fazla sessiz kalamayacağını biliyordu mühendis. Afallamış gibi sordu.

"Saldırıya mı dediniz?"

İbrahim Sarı başını salladı.

"Evet."

"Fakat kim yapabilir bunu? Hem neden? Ayrıca Vakfımız da çok nöbetçi var içeriye nasıl sızmış olabilir?"

"Sorunda bu zaten. İçerden bir yardım almadıkça kimsenin içeriye sızamayacağını düşünüyorum ben de. Sizin bu konu da bir fikriniz var mı?"

"Yok efendim, kesinlikle yok.. Çok şaşırđım."

Başkan hâlâ çok sakindi.

"Gülmüşsünüz" dedi.

Mühendis alınıdaki terleri elinin içiyle silerken şaşkın şaşkın mırıldandı.

"Anlayamadım efendim, ne yapmışım?"

"Olay yerindeki korucularımızın ifadelerine göre alaycı bir şekilde gülmüşsünüz."

"Şey. Yani o an."

Durakladı Selami.

"Devam edin."

"Bilmiyordum. Bilemezdim. Yani koruyucu arkadaşların meseleyi biraz büyüttüklerini sanmıştım da."

"Hayret! Bunun komik olduğunu düşünemiyorum. Görevliler yalnızca vazifelerini yapıyordu o an. Anormal bir durum olduğu çok açık. Sizce de öyle değil mi?"

"Ben yalnızca bagajda bir telefon unutulduğunu düşünmüştüm. Bir saldırı olayı hiç aklıma gelmemişti."

"Merak etmiyor musunuz?"

"Neyi?"

"Kimin saldırıya uğradığını?"

"Şey tabii efendim. Merak ediyorum, kuşkusuz."

"Ama bu konuda hiçbir şey sormadınız."

Allah kahretsın, diye düşündü Selami.

Başkan şüpheleniyordu galiba. Mutlaka kendisinden sonra Ali Parlak'ı da sorguya çekecekti, belki de pek çok kişiyi daha. İnşallah Ali ağzından bir şey kaçırmazdı.

"Saygısızlık etmek istemedim" diye kekeleydi. "Gerek görürseniz bu açıklamayı sizin yapacağınızı düşünmüştüm de. Çok tuhaf, insanın inanacağı gelmiyor."

Başkan'ın yine de isim vermediği dikkatinden kaçmamıştı mühendisin.

"Siz dün gece işten ayrılırken binada, garajda veya bahçede her hangi bir şüpheli kişiye rastladınız mı?"

Selami suali anlamamış gibi davranmayı tercih etti. "Şüpheli mi? Yani yabancı birini mi kastediyorsunuz?"

"Öyle de denebilir? En azından hiç karşılaşmadığımız ya da saklanmaya çalışan, yadırganacak davranışlarda bulunan birisine?"

Dudak büktü Selami.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Öyle birini görmedim. Görsem dikkatimi çekerdi. Ne var ki binada sizin de takdir edeceğiniz gibi çok insan çalışıyor, hepsini tanımam olanaksız. Ayrıca teknik servislerde çalışan bizler bazı bölümlere giremeyiz. Oradaki personeli tanımıyorum zaten. Yemek paydoslarında kafeteryada karşılaşsak bile, uzun boylu görüşmek fırsatımız olmuyor."

Başkan dik dik mühendise baktı.

Selami yine patavatsızlık ettim, diye düşündü. Şimdi bunu söylemenin ne anlamı vardı? Sanki bir tür şikâyet, gizliliği ve kuralları vurgulamak gibi yorumlanacaktı. Yaptığı hatayı tamire çalıştı.

"Yani çalışanların hepsini tanımam olanaksız."

İbrahim Sarı anlamamış gibi homurdandı.

"Bu doğru. Her hangi birini görüp görmediğinizi öğrenmek istemiştim. Ama anladığım kadarıyla kimseyi görmemişsiniz."

"Ne yazık ki görmedim, efendim."

"Selami Bey" dedi Başkan. "Olay kesin aydınlanıncaya kadar bu vakadan kimseye bahsetmemenizi, arkadaşlarınız arasında da konuşmamanızı rica edeceğim. Kesin olarak anlaşıldı mı?"

Rica değil, düpedüz emirdi bu.

Mühendis başını salladı.

"Tabii efendim. Siz nasıl uygun görüyorsunuz."

"Tamam, şimdi çıkabilirsiniz."

Selami ayağa kalktı. Korktuğu sınavı kazasız belasız atlatmış sayılırdı, rahatlar gibi oldu, bir an önce odayı terk etmek istermiş gibi hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Tam kapının önüne geldiği sırada Başkan'ın sesini duydu yeniden.

"Selami Bey, bilmek istediğim son bir şey daha var."

Mühendis durup geri döndü.

Başkan'ın kuşku dolu nazarları yine üzerine çevrilmişti. Boğazı düğümleir gibi oldu; acaba ne soracaktı, yoksa bir gaf mı yaptım, diye düşündü. Çünkü ak saçlı adamın soğuk mavi gözlerinde muzaffer parıltılar görür gibi olmuştu.

Bir iki sessiz saniye geçti. Başkan bilmek istediği her ne ise sormuyordu bir türlü, ya da zaman geçmek bilmiyordu. Hafifçe kızardı Selami.

İbrahim Sarı başparmağının ucuyla gözlüğünü hafifçe geri itti.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden mühendis. Ne biçim soruydu bu? Üstü kapalı, yeterince açık olmayan, anlaşılmaz bir soru yöneltmişti kendisine. Tek çare anlamamış gibi davranmak olacaktı.

"Ne hakkında efendim?"

"Şu saldırı tabii. Bu işi kim yapmış olabilir?"

Omuzlarını silkti mühendis.

"Hiçbir fikrim yok Başkan'ım."

"Ama olmalı. Aklınıza her hangi bir olasılık gelmiyor mu?"

Ağzını arıyordu adam aklınca.

"Bilmiyorum, daha doğrusu hiç düşünmedim."

"Düşünün öyleyse."

"Hırsızlık, soygun gibi bir şey olabilir mi?"

"Hayır. Arkadaşımızın hiçbir şeyi çalınmamış." Başkan soğuk bir şekilde gülümsedi, "Hem gece yarısı, iyi korunan bir binanın içinde hırsızlığa tevessül etmek size biraz mantıksız gelmiyor mu?" Selami sebebi umursamazmış gibi davranmayı yeğledi.

"Belki saldırganla arkadaşımız arasında bilmediğimiz bir husumet vardır" dedi.

"O da olamaz. Arkadaşın ifadesini aldım. Saldırganı hayatında ilk defa görüyormuş."

Sıkıştığını hissediyordu mühendis.

"Belki de adamın niyeti farklıydı ve yakalanacağını anlayınca arkadaşına saldırmış olabilir, mümkün değil mi?"

"Evet, bu mümkün. Saldırgan Vakıfa farklı bir niyetle girmiş olmalı. Ben de öyle düşünüyorum. Sizce bu niyet ne olabilir?"

Yeniden terlemeye başlamıştı Selami.

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye kekeleydi.

"Sizce Vakıf hakkında bilgi sızdırmak olabilir mi?"

Artık tehlikeli sulara girmek üzereydiler. Mühendis dudaklarını büktü. İlgisiz görünmeye çalışarak,

"Bir haber ajansından bilgi sızdırmak kimin işine yarar ki?" diye sordu.

"Belli olmaz. Belki de rakip ajansların, mümkün değil mi?"

"Bağışlayın efendim, ama benim böyle entrikalara pek aklım ermez. Ben sıradan bir teknik adamım."

İbrahim Sarı başını salladı.

"Haklı olabilirsiniz Selami Bey" dedi. "Bu sizin ihtisasınızı aşan bir konu. Teşekkür ederim, gidebilirsiniz."

Mühendis içinden derin bir oh çekti. Sonra kapıyı açıp sessizce odadan çıktı. Aynı anda Başkan'da özel dâhili telefonunu açıp Güvenlik Şefi'ni aradı.

"Selami Özgür'ü devamlı kontrol altında tutulmasını istiyorum. Gerek Vakıf binası içinde gerekse dışında temas kurduğu her insan hakkında geniş rapor bekliyorum masamda. Bu adamdan şüpheleniyorum" dedi.

Öğle yemeğinde Vakfın kafeteryasında bir ara mühendis Selami ile Ali Parlak karşılaştılar. Aynı masaya oturmamaya özellikle dikkat etmişlerdi. Aferin, diye geçirdi aklından mühendis. Kafeteryanın bir bölümü öğle ve akşam yemekleri için çalışanlara ayrılmıştı. Teknisyen Ali, mühendise çapraz 221 düşen iki üç sıra soldaki bir masaya oturmuştu ve Selami ile ilgilenmez bir havadaydı. MİT ajanı Gökhan olacakları önceden bilmiş gibi ikisini de uyarılmış ve sizi mutlaka sorguya çekeceklerdir, dikkatli olun ve içerde mümkün olduğunca birbirinizle temastan kaçının, demişti.

Yemek bitince önce Selami ayağa kalktı. Aslında Ali'ye bazı sualler sormak, onu da sorguya çekip çekmediklerini öğrenmek için can atıyordu. Ama bunu uluorta yapamazdı, belki kendisinin ki evhamdı, fakat bazı kişilerce gözetlendiğini sanıyordu.

Kahve içmek için kafeteryanın öteki bölümüne geçti. Ali'de bu arada masasındaki arkadaşıyla birlikte kalkmış ve ağır ağır o tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Sıraya girdiler, ufak bir kuyruk vardı. Selami etrafına bakındı.

Hâlâ birbirlerini görmemiş gibi davranıyorlardı.

Kahvesini alan mühendis, şeker ve kreman poşetlerinin bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Nasıl olsa Ali'de oraya gelecekti. O nokta da kuyruk yoktu, yaklaşanlar kutuların içinden hemen poşetlerini alıp uzaklaşıyorlardı. Selami şeker yerine suni tatlandırıcı arıyormuş gibi kasten oyalandı biraz. O süre yeterli olmuştu. Fırsatı kaçırmayan Ali doğal bir şekilde yanına yaklaştı, zor işitilen bir sesle fısıldadı.

"Çok korkuyorum. Galiba meseleyi çaktılar. Gözetlendiğimi hissediyorum. Ne yapacağız şimdi?"

"Burada konuşamayız" diye karşılık verdi Selami. "Gece evden telefonlarız. Ağzından bir şey kaçırdın mı?"

"Hayır. Ya sen?"

"Ben de. Şimdi gülmeye çalış sanki komik bir şey konuşuyormuşuz gibi. Dikkat çekmeyelim."

Ali'nin çok tedirgin olduğu her halinden belliydi. Sırıtmaya gayret etti. Zaten daha fazla görüşmeleri mümkün olmadı. Buldukları yere başkaları da gelmişti. Ayrı ayrı oradan uzaklaştılar. O gün öğleye doğru otel odasındaki yatağından yorgun bir şekilde kalktı Gökhan. Ankara'ya ilk raporunu hazırlamak için masaya oturdu. Kısa sürede önemli adımlar atmış sayılırdı. Karşı teşkilat tarafından kısa sürede deşifre edildiğini biliyordu ama o da ciddi bilgiler edinmiş, ihanet yuvasının içine sızmış ve en önemlisi içten bilgi sızdıracak kaynak bulmuştu. Daha şimdiden mücadelenin kızışacağını karinesiydi bu. Raporu şifreleyerek Merkez'e, Müdür Muavini Hayri Okur'a postalayacaktı. İleriki günlerin çok daha hareketleneceğini ve işlerin kızışacağını tahmin edebiliyordu. Bu gece Vakıfta çalışan iki memurla da temas kuracaktı yeniden. Bu defa kendi yardımcılarını da buluşmaya götürecekti.

Tıraş olup, giyindi. Ankara'dan geldiğinden beri kendisine ayırabildiği ilk müsait gün buydu. En azından akşama kadar dört beş saati var sayılırdı. Şöyle bir düşündü, Sultan Ahmet'te büyük teyzesinin kızı Nihal otururdu; görmeyeli uzun zaman olmuştu, bu fırsatı değerlendirip kısa da olsa kendisini ziyaret etmeyi düşündü. Kocasının zamansız vefatından beri görmemişti onu. Hali vakti de pek yerinde değildi, hem bir çayını içer, hem de eline biraz para sıkıştırırdı. İleriki günlerde belki eline bu fırsat da geçmeyebilirdi.

Otelden çıktı, kiraladıkları arabaya atladı ve Sultan Ahmet'e sürdü. Bu büyük metropolün trafiğinden nefret ediyordu. Yol bitmeyecek gibi geldi ajana. Devamlı durup kalkarak ilerliyorlardı. Nihayet istediği yere geldi ama hesapta olmayan bir tesadüf bekliyordu Gökhan'ı. Teyzadesi evde yoktu

Kapıyı ısrarla çaldı, açılmadı. Otelden çıkmadan önce bir telefon etmediği için kendine kızdı. Karşı dairenin kapısını çaldı, genç bir kadın çıkmıştı karşısına. Kendisini tanıtarak Nihal hanımın nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Kadın büyük bir içtenlikle Nihal Abla diye hitap ettiği teyzesininin Fatih'e gittiğini, iki üç saate kadar döneceğini, hatta isterse içerde bekleyebileceğini söylemişti.

Gökhan teşekkür etti ama içeri girmedi. Tanımadığı bir insanın evinde vakit geçirmeyi pek uygun görmemişti, ayrıca dışarıda nefis bir bahar havası vardı. Bir iki saat sonra tekrar uğrayacağını söyleyerek dışarı çıktı. Arabayı kapının önünde bırakmayı tercih etti. Bulduğu yer Four Season Oteline çok yakındı, oraya doğru yürüdü.

Otelin lobisine girdi.

Sürprizi de o zaman yaşadı.

Gözü yeşil tropikal bitkilerin süslediği ferah mahaldeki koltuklarda karşılıklı oturan iki adama takılmıştı. İkisini de tanıyordu. Biri kaldığı otelde kendisini gözetleyen Vakfın adamıydı. Ne var ki

adının Mehmet Aksu olduğunu o an bilmiyordu Gökhan. Diğeri ise bir Amerikalıydı. Zaten Gökhan için gerçek sürpriz o Amerika'lı olmuştu, zira onu iyi tanıyordu. Adı Larry Camp'di. Beş yıl önce Amerika'nın Adana Konsoloslugu'nda görev yapmıştı, tabii diplomatik görevli olarak değil CIA ajanı olarak çalışmıştı. Türkiye üzerine bir uzman olduğunu çok iyi biliyordu.

Larry Camp'in burada ne işi olabilirdi? Ziyaretinin turistik bir gezi olmadığı muhakkaktı. Ama asıl ilginç yanı CIA görevlisinin o adamla ne ilişkisi vardı? Gökhan, CIA'nin bünyesi içinde yabancı ülkelerde sivil veya askeri darbeler hazırlamak, bunları organize etmek ve ihtilal ortamı yaratmak için her türlü şartı ve desteği sağlayan özel bir departmanın varlığından da haberi vardı kuşkusuz. Heyecanlandı ve hemen onların görmeyeceği bir bölüme doğru yürüdü. Larry Camp kendisini tanımazdı ama Vakıf elemanının kendisini takip ettiğini veya ettirdiğini biliyordu. Yüksek yeşil bitkilerin görüntüsünü kamufle ettiği bir saksının dibindeki koltuğa oturdu. Konuşmaları duyamazdı ama yaprakların arasından onları rahat gözlüyordu. Yabancı ajanın varlığı Gökhan'ı iyice rahatsız etmişti. Yoksa Vakfın arkasında CIA'mi vardı? Vakıf Amerikalıların desteğiyle ihdas edilmiş bir istihbarat kuruluşu olabilir miydi? Aklı iyice karışmıştı. Yıllardan beri CIA ile MİT'in sık sık yardımlaştığını, müttefik iki devletin istihbarat servislerinin zaman zaman müşterek faaliyetler gösterdiğini, teknik yardımlaşmaların yapıldığını, eğitim ve seminerlere eleman gönderildiğini biliyordu tabii. Ama son siyasal gelişmeler ve Amerika Birleşik Devletleri'nin Irak harekâtından sonra Orta Doğu'da değişen dengeler ve izlenen politikanın farklılaşmasıyla birlikte yavaş yavaş zuhur eden menfaat çatışmalarının da farklı bir yörengeye taşındığı ortadaydı. Acaba CIA Türkiye'de kendisine daha yakın bir iktidarı iş başına getirmek gibi bir serüvene mi kalkışmak üzereydi? Bu Amerika'nın kalkıştığı ne ilk ne de son girişimdi, iki adamın görüşmeleri yirmi dakika kadar sürdü.

Önce Mehmet Aksu kalktı. El sıkıştılar ve Vakfın adamı otelden çıktı. Gökhan kısa bir tereddüt geçirdi, adamın peşinden mi gitmesi, yoksa CIA ajanını mı izlemesi gerektiğini tayin edemedi. Sonra Amerikalıyı izlemeyi yeğledi.

Yerinden kımıldamadı.

Larry Camp bir süre daha oturdu yerinde. Etrafıyla ilgilenmeden oyalandı. Daha sonra garsonlardan birini çağırarak içtikleri kahvenin parasını ödemek istedi. Amerikalı ajan nakit ödeme yerine faturaya imza atmıştı. Bu da adamın Four Season Oteli'nde kaldığını gösterirdi.

Amerika'lı lobiden ayrılıp odasına çıkmak üzere asansörlere doğru yürürken Gökhan'ı kara kara düşünceler kapladı. Durum daha da çatallaşıyordu...

Bir saat sonra teyze kızının evine bir daha uğradı. Nihal dönmüştü. Bir süre hasret giderip sohbet ettiler. Gökhan arabasına binip otele dönerken saat beşe yaklaşıyordu.

Zeynep bütün bir günü evde dinlenerek geçirmişti. Saat tam altıda arkadaşlarıyla buluşmak üzere evinden çıktı. Mesleki bir alışkanlıkla her zaman çevresini kontrolden geçirirdi, fakat yeşil Omega'yı ancak Barbaros Bulvarına çıkarken fark etti. Araba dikkatini çekmişti. Gözlerini kısarak sürücüsüne bir göz attı.

Yakışıklı Okan'ı hemen tanıdı.

Adamın oradaki mevcudiyeti kesinlikle rastlantı olamazdı.

Takip ediliyordu.

Her zaman avcı olmaya alışmış olan genç kız durumu yadırgadı, çünkü bu defa av durumunda olan kendisiydi. Karşı kaldırıma geçip ilk boş taksiyi durdurdu. Yine de takip edildiğinden emin olmak istiyordu. Şöföre, "Levent'e çek" dedi.

Zincirlikuyu'ya geldiklerinde sadece bir defa başını çevirip arkaya baktı. Omega peşindeydi. Şüphesi kalmamıştı artık. Telefonunu çıkarıp Gökhan'ın aradı. Ajan telefonu açınca, taksi şoförünün yanında fazla açıklama yapmadan, "Handan'ın adamı peşimde" dedi. "Buluşma noktasına geleyim mi?"

"Emin misin, şu Okan dediğiniz adam mı?"

"Evet."

"Atlatabilir misin?"

"Sanırım."

"Dene öyleyse. Atlatırsan, beni bir daha ara."

"Anlaşıldı, efendim."

Son anda Gökhan birden hatırlamış gibi sordu. '

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Zeynep içinden gülmüseddi. "Hayır, efendim. Şimdilik yok."

Telefonu kapattı.

Okan kendinden emin bir şekilde arabayı sürüyordu. Önündeki taksiyle de aralarında hep belirli bir mesafeyi muhafaza ediyordu. Taksinin sağa sapıp Eti'ler istikametine kıvrıldığını gördü. Nereye gidiyor bu kadın, diye düşündü. Dün gece artık evden çıkmayacağına emin olduğu saatten sonra gözetlemeyi bırakmış, sabahın köründe de yeniden kadının oturduğu sokağa demir atmıştı. İçinden söylenip durmuştu, bu iş tahmin ettiği kadar zevkli değildi. En azından yardımsız devam etmek zor olacağına benziyordu. Bütün bir günü arabanın içinde bekleyerek geçirmişti. Patronu yanlıyor muydu acaba? Bütün gün evinden çıkmayıp, yan gelip yatan ajan mı olurdu hiç? Yoksa kadın izinde filan mıydı? Ya da Posbıyık Arif hata ile kendisine başka birini mi göstermişti?

Trafiğin yoğunluğu artıyordu.

Taksinin Ak Merkezin Cadde üzerindeki ana girişinde durduğunu ve kadının arabadan indiğini gördü. Küfretti içinden, kendi arabasını park edinceye kadar kalabalık içinde kadını kaybedecekti. Günün her saati Ak Merkez hınca hınç kalabalık oluyordu. Böyle bir ortamda peşindeki takibinden kurtulmak çok kolaydı. Tabii peşinde yalnızca o adam varsa.

Zeynep camlı kapılardan içeriye girerken bir daha baktı, arkasına Omega'nın sürücüsü şaşkın bir şekilde arabayı bir an önce kapalı garaja sokmaya çalışıyordu. Arabasını orta yerde bırakmaya gönlü razı olmamıştı. Zeynep gülümsedi içinden; peşindeki uğursuz takipçisi arabayı garaja sokup kalabalık merkezde kendisini aramaya kalkarsa sittin sene bulamazdı. Genç kızın niyeti araba gözden kaybolur kaybolmaz hemen girdiği kapıdan yeniden çıkmaktı.

O sırada Okan da içinden küfredip duruyordu.

Kızı kaybedeceğini anlamıştı. Kısa bir duraklamadan sonra kararını verdi. Omega'yı parka sokmaktan vaz geçti. Yolun iyice sağına aldı, motoru stop ettirdi, kontak anahtarını çıkarıp arabadan atladı. Yapacağı başka bir şey yoktu.

Bulduğu yerden arabanın arka tarafını hâlâ görüyordu Zeynep. Neden ilerlemiyor acaba, diye düşündü. Az sonra da sarışın takipçisinin koşarak ana kapıya doğru geldiğini gördü. Keyfi kaçtı. Hemen uzaklaşmalıydı buradan. Henüz vakti var sayılırdı. Bir sürü çıkış Sapsı mevcuttu, kalabalığın arasına karışırca peşindeki adamı hâlâ atlatma şansı bulunuyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Hatta koşar adım ilerlemeye çalıştı. İş hayatında genellikle kovalayan, takip eden o olurdu; bu nedenle de takip etmenin tüm inceliklerini bilirdi. Şimdi peşindeki de bir profesyonel olduğunu var saymalı ve ona göre davranmalıydı. Yürüyen merdivenlere ya da dükkânlardan birine dalamazdı; peşindeki adamın ilk yapacağı şey hareket halindeki merdivenlere veya o kattaki dükkânlara göz atmak olacaktı. Bir süre tuvalete saklanmak da çare sayılmazdı. Onu etrafta göremeyince tuvalete giden koridorun başında beklemesi çok mümkündü.

Zeynep'i asıl düşündüren nokta ise bu adamın nasıl peşine takıldığıydı. Kimliğini nasıl ve nereden tespit etmiş olabilirdi? Yoksa bu işte çalışan tüm MİT mensuplarını biliyorlar mıydı? Sinirli sinirli etrafına bakınmaya devam etti. Sonra da anı bir kararla kaçmaktan vaz geçti. Adamın kendisini bulmasını sağlayacaktı. Bakalım işin sonu nereye varacaktı. Zeynep korku denen şeyi bilmezdi, ayrıca iyi yetiştirilmiş bir ajandı; asıl endişelenmesi gereken biri varsa o da Okan Dikmen olmalıydı. Karar vermesi genç kızı rahatlatmıştı. Yavaş ve sakin adımlarla yürüyen merdivenlere ilerledi. Az sonra ikinci kattaydı. Sağ koridoru takip ederek alışverişe çıkmış biri gibi birer birer dükkânların önünde durarak vitrinlere bakıyordu, sanki takip edildiğinden hiç haberi olmayan sıradan bir vatandaş gibi. Bu arada çantasını aralamış, gerektiğinde her an silahına elini atacak konuma getirmişti.

Az sonra Okan'ı yürüyen merdivenlerde gördü. Her halde alt katı aramış, bulamayınca şimdi bir üst katta şansını deniyor olmalıydı. Tabii hemen bakışlarını kaçırmıştı. Kasten vitrinlerin önünde oyalanıyor ve adamın kendisini bulmasına fırsat tanıyordu. Bu arada gözleri vitrin camlarına akseden görüntülerdeydi.

Ara sıra bir şeyle ilgileniyormuş gibi geçtiği bir vitrine geri dönüyor böylece arkasındaki adamın araya koyduğu mesafeyi tayin ediyordu. Kız durunca, Okan da vitrinlere bakmaya başlıyordu, içinden, çok acemi, diye mırıldandı Zeynep. Basit takip kurallarına bile riayet etmiyordu Okan. Şayet onları dışardan izleyen bir üçüncü göz olsa, adamın kendisini izlediğini hemen anlardı.

Acaba peşindeki niyeti neydi?

Handan gibi kendisini de öldürmek mi? Bu en zayıf ihtimaldi. Hele böyle bir yerde; günün her saati kalabalık olan bir mahalde cinayete kalkışmazlardı. Her halde daimi gözaltında tutup, hareketlerini kontrol ederek, kimlerle temas kurduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı. Başka bir dükkânın vitrinine doğru ilerlerken, beynindeki düşünceler de devamlı değişiyordu kızın. Şef Gökhan daha İstanbul'a

gelir gelmez izlendiğini anlamıştı, su halde kendisini de nasıl deşifre ettiklerine fazla kafa yormaya gerek yoktu; Gökhan'ı izleyenler aralarındaki bağı da tespit etmiş olmalıydılar.

Bir ara dükkânlardan birine girdi, hem erkek hem de kadın eşyaları satan bir mağazaydı. Kadın eşyalarının teşhir edildiği reyonda oyalandı. İlgisizce etrafına bakındı. Okan peşinden girmemişti içeriye. Dışarıda bekliyor olmalı, diye düşündü, istese acemi takipçisini rahatlıkla ekebilir, izini kaybettirirdi. Ama şimdi adamın yaklaşmasını, en azından nasıl bir niyet taşıdığını öğrenmek istiyordu.

Kasten uzunca bir süre oyalandı, çeşitli giysileri giyip çıkardı, alacakmış gibi davrandı, sonra hiç birini beğenmemiş gibi dışarı çıktı. Sarışın adam hâlâ dışarıda kendisini bekliyordu. Ona hiç bakmadan yoluna devam etti.

Anlaşılan Okan sadece kendisini izliyordu.

Başka bir dükkâna girdi Zeynep.

Rast gele bir bluz seçip üstüne olup olmayacağını anlamak ister gibi yaparak deneme kabinine girdi. Hemen cebinden telefonunu çıkarıp Gökhan'ı aradı. Peşindeki adam nasıl olsa telefonla konuştuğunu buradan göremezdi.

"Şef, adam hâlâ peşimde. Ak Merkez'in içinde dolaşp duruyoruz. Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Şu an tam neredesin?" diye sordu Gökhan.

"İkinci kattaki bir mağazanın deneme kabininde."

"Hangi mağaza?"

Farkında bile değildi Zeynep; hemen elindeki bluzun etiketine bakıp adını söyledi. Gökhan sanki birden düşüncesini değiştirmiş gibi homurdandı.

"Beş on dakika daha oyalan. Ben hemen geliyorum."

"Tamam, anlaşıldı" dedi genç kız. "Ama kullandığımız arabayla değil bir taksiyle gelmenizi öneririm. Park etmek burada başlı başına bir sorun."

Zeynep son cümlesinin işitilip işitilmediğinden şüpheliydi, zira Gökhan telefonu kapatmıştı çoktan. Öğleden sonra saat üç sularıydı. Bütün gün evinden çıkmayan Necati Bilge yemek sonrası kapandığı çalışma odasında nihayet yaşlılık lekelerinin kapladığı elini masasının üzerindeki telefona uzattı. Beynindeki son tereddüt kalıntılarını da yok etmiş sayılırdı, artık kararlıydı. Masanın üzerine not ettiği Demokrasi Gazetesinin santralını aradı. Söz konusu gazete İstanbul'un en yüksek tirajlı üç basın devinden biriydi. Santral hemen cevap vermişti.

"Genel yayın müdürü Fahir Akman'la görüşmek istiyorum" dedi. Tek endişesi aradığı zatın o saatte gazetede olmamasıydı. Bu tür adamlar sık sık gazete dışında toplantılara, davetlere katılırlardı. Santral, "Bir dakika efendim" dedi.

Az sonra ince bir kadın sesi, "Buyurun efendim" demişti. Necati Bilge onun genel yayın müdür yardımcısının özel sekreteri olduğunu hemen anlamıştı. Dışardan arayan birinin genel yayın müdürüne ulaşmasının o kadar kolay olmadığını bilirdi. İsteğini tekrarladı.

Sekreter nazik bir sesle kim arıyor, efendim, demişti.

Yaşlı adam hemen ismini verdi. Bu isim pek çok kapıyı açacak güçteydi. Her ne kadar sahip olduğu siyasi görüşleri Demokrasi Gazetesi'nin genel yayın politikasına ters düşse de görüşme isteğinin Fahir Akman tarafından geri çevrilmeyeceğine emindi.

Kız kısa bir duraklamadan sonra, "Bir dakika müsaade edin, yerinde mi efendim, bir bakayım" dedi.

Yaşlı adam bu araştırmanın aslında Genel Yayın Müdürü'nün görüşmeyi kabul edip etmeyeceğini öğrenmek için başvurulmuş bir taktik olduğunu sezinlemişti. Ama hiç kuşkusu yoktu, Fahir Akman bir gazeteci olarak bu beklenmedik görüşme isteğini asla geri çeviremezdi-. Hele Hasan Biberici'nin dedikodulu ölümünden sonra. Basın dünyası ona olan yakınlığını gayet iyi bilirdi. Nitekim az sonra Genel Yayın Müdürü'nün sesini işitti.

"İyi günler Sayın Bilge" dedi Fahir Akman. "Beni aramak-lığınız ne incelik. Uzun zamandan beri sizle karşılaşmamıştık."

"Haklısınız" dedi yaşlı adam. "Yanılmıyorsam sizinle son görüşmemiz iki yıl evvel Başbakan'ın Amerika gezisi sırasında olmuştu. Siz Başbakan'ın basın heyetindeydiniz. Ben de İstanbul Ticaret Odasını temsilen aynı uçaktaydım." "Haklısınız, efendim. Nasılsınız?" "Teşekkür ederim Fahir Bey, ya siz nasılsınız?" "Hamdolsun Beyefendi. Acaba bu beklenmedik telefonunuzu neye borçluyum."*.

Yaşlı adam kısa bir nefes aldı.

"Size olan güven ve inancıma. Ne yazık ki şu sıralar artık basında da halkın mutlak itimadına, tarafsızlığına, inandığı gazete ve gazeteci bulmak çok zorlaştı. Hepsini belirli sermaye gruplarının ya da

belirli ideolojilerin maşası durumundalar. Objektif ve yalnız doğrudan yana olan meslek prensipleri yok oldu. Herkes belirli sermayelerin satılmış kalemlerine haline geldi."

Genel yayın müdürü konuşmanın birden ilginç bir mecraya döküleceğini bunca yıllık deneyimiyle hemen anlamıştı. İpek kravatını gevşetip, İtalyan gömleğinin yaka düğmesini açtı, neyse ki o an mükellef çalışma odasında yalnızdı.

"Şu halde şahsıma gösterdiğiniz teveccühten dolayı size teşekkür borçluyum, velev ki aynı siyasi akideleri paylaşmasak bile. Devam edin lütfen" diye mırıldandı.

Necati Bilge nihayet ağızındaki baklayı çıkardı.

"Size neşredeceğiniz ilginç bir mektup göndermek tasavvurundayım."

"Mektup mu?"

"Evet. Buna bir tür itirafname de diyebilirsiniz."

Konuşma gittikçe Genel Yayın Müdürü'nün dikkatini çekmeye başlamıştı. Muhalefet partilerinden birinin tanınmış ve hatırı sayılır, ayrıca iş dünyasının önde gelen isimlerinden olan Necati Bilge'nin itiraflarını ele geçirmek mesleki açıdan bir bomba, ayrıca basında sansasyon yaratacak bir olaydı. Gazetenin tirajında korkunç bir patlama yaratabilirdi. Ne var ki, her hangi bir yanlış anlamaya mahal vermemek için meseleyi iyice öğrenmeliydi.

"Yanlış anlamadım, değil mi?" diye fısıldadı. "Bir tür itiraftan bahsettiniz, acaba mektubunuz geçenlerde öldürülen Hasan Biberici ile mi ilgili? Bu cinayete ışık tutacak bazı bilgiler mi vermek istiyorsunuz?"

Yaşlı adam acı acı gülümsedi.

"O hadise okuyacaklarınızın sadece bir bölümü. Hatta basit bir detay diyebiliriz. Ama asıl sorun bundan çok daha önemli, çok daha vahim."

Fahir Akman birden heyecanlanmıştı.

"Tam olarak anladığımı söyleyemem Sayın Bilge" diye fısıldadı.

"Ben bir ihtilâlden bahsediyorum."

Birden buz kesti gazeteci. Büyük bir gazetenin en üst düzeydeki yöneticisi olarak çok çeşitli haberlere her zaman alıştı ama yanılmıyorsa şu sıralar kulağına bu minvalde hiç fısıltı gelmemişti.

"Yani askerî bir darbeden mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi yaşlı adam. "Bu kez sivil bir darbe olacak."

Fahir Akman duraklamıştı.

"Sayın Bilge, görüşlerimiz farklı da olsa sizin kişiliğinize güvenim tamdır. Umarım saygısızlığıma vermezsiniz, ama ne dediğinizin farkında mısınız?"

"Kesinlikle" dedi Necati Bilge.

"Sivil bir darbe ha? Yanlış mı anladım?"

"Doğru anlamışsınız."

Fahir Akman üsteledi.

"Yani siyasi iktidarın değişmesine yönelik bir eylemden söz ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Gazeteci oturduğu sallanan koltuğunda geriye yaslanıp bir an aldığı haberin geçerliliğini ve bunun nasıl olabileceğini düşündü.

"Yoksa mevcut iktidarın^değişeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Bu size biraz garip gelmiyor mu? Ortada iktidarın, velev ki sizin ifade ettiğiniz tarzda bile olsa, değişikliğini gösterecek siyasi ve ekonomik nedenleri henüz göremiyorum ben."

"Bu da doğru Fahir Bey. Ortada iktidar değişikliğini gerektirecek olaylar yok henüz."

"Şu halde?"

"Fakat önümüzdeki günler önemli olaylara gebe."

Genel Yayın Müdürü yine bir an durakladı.

"iddialarınız çok ilginç Sayın Bilge. Bu iddiaları telefonda değil de yüz yüze yapacağımız bir röportajda bana nakletseniz çok daha hayırlı olmaz mı? O zaman..."

Yaşlı adam hemen gazetecinin sözünü kesti.

"Bunun imkânı yok maalesef" dedi.

"Neden?"

Kısa bir sessizliği takiben Necati Bilge mırıldandı. "Buradan çok uzaklara gitmek zorundayım. Sizinle görüşecek zamanım yok. Ama yazdığım uzun itirafnamede aradığınız tüm suallerin cevabını bulacaksınız."

Genel Yayın Müdürü pür dikkat kesilmişti.

"Çok uzaklara mı dediniz? Yani ülkeyi terk etmeye mi hazırlanıyorsunuz?"

"Üzgünüm ama öyle."

Fahir Akman yine kısa bir an düşündü. Beyni bir motor intizamında çalışıyordu. İlk aklına gelen husus yaşlı adamın ideal arkadaşı olan Hasan Biberici'nin katli vakasıydı. Her halde onu kaçırmaya sevk eden amil kendisinin de tehdit altında olmasıydı. Ünlü sanayici öldürülmekten korkuyordu.

"Partinizin size uyguladığı bir baskı mı var?"

"Evet."

"Ben hâlâ bunun Biberici cinayetiyle ilgili olduğunu düşünüyorum, yanılıyor muyum?"

"Kısmen doğru ama hepsi o kadar değil."

"Beni şaşırtıyorsunuz Sayın Bilge. Siz partide sözü geçen birisiniz, hatta zaman zaman parti lideriniz Celâl Davran'a ters düşseniz bile. Kaldı ki ileri sürdüğünüz bu sessiz darbe iddiası çok düşündürücü ve ben hâlâ bunun nasıl gerçekleştirileceğini anlamış değilim."

"İtirafımlarım her şeyi gün ışığına çıkaracaktır. Şimdi bana fikrinizi söyleyin; itirafımlarımı basacak mısınız? Vereceğiniz cevap benim için çok önemli."

Fahir Akman yalnız olduğu odasında gülümsedi.

"Aksi halde başka bir gazeteyi mi aramayı düşünüyorsunuz?"

"Bundan hiç şüphemiz olmasın."

Genel Yayın Yönetmeni'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken en ikna edici ses tonuyla mırıldandı.

"Yapmayın Sayın Bilge; bunca yıllık bir gazeteci olarak nasıl olur da tüm memleketi sarsacak böyle bir fırsatı tepeceğimi düşünebilirsiniz, tabii ki basacağım. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"İddialarınızı tevsik edecek, ispatlayacak donelere ihtiyacım olacak. Salt mücerret beyanlarınız havada kaldığı sürece okuru buna inandırmak ve aleyhimize açılacak yüksek meblağlı tazminat taleplerinden kendimizi korumamız gerekir. Partinizin cevabı her halde çok sert olacaktır."

Yaşlı adam da hattın öbür ucundan gülümsedi.

"Artık bunları bulmak da sizin gazetecilik hünerinize kalıyor. Zaten her iddiamı ispatlayacak olabilsen size değil, devletin güçlerine başvururdum. Yine de korkuyorsanız, beni reddedebilirsiniz. Bu teklifimi kabul edecek gazete bulabilirim."

"Durun lütfen, hemen sinirlenmeyin. Biraz düşünmem lâzım."

"Konuşmaya başladığımızdan beri bu işi yaptığınızı sanıyordum."

Yaşlı adam haklıydı. Fahir Akman biraz zaman kazanmak istedi.

"Şu darbe iddianız" diye mırıldandı. "Bunu gün ışığına çıkaracak bazı ispat vasıtaları olacak mı?"

Necati Bilge sert bir şekilde homurdandı. "Bilgi Veri Vakfı hakkında ne biliyorsunuz?" Genel Yayın Müdürü irkılmışti. Yine kısa bir an düşündü. "Fazla bir şey değil" dedi. "Sanırım fazla iş yapmayan bir haber ajansı."

"Hepsi o kadar mı?"

"En azından benim bildiğim öyle."

"Çok yanıyorsunuz Sayın dostum. Ben oranın idare meclisindeyim."

"Anlayamadım, bunun ne önemi var?"

"Şayet o vakfın, MİT'e bir alternatif olarak kurulduğunu söylersem yine aynı şeyleri mi düşüneceksiniz?"

Fahir Akman'ın hayretten dudakları aralandı.

Şimdi oltasına takılan balığın cesametini artık daha iyi anlamıştı.

6

Zeynep, giyinme kabininin içinden Gökhan'la yaptığı kısa telefon konuşmasından sonra hemen çıkmış, gözetlendiğini bildiği için peşindeki Okan'ın şüphelenmesini istememişti. Ama güvenli bulunduğu mağazayı terk etmemişti. Hâlâ seçim yapamamış, kararsız havalarda, içerde dolaşıp duruyordu. Gökhan'ın yanına ulaşması nereden bakılırsa bakılsın, yedi sekiz dakikayı bulurdu. Genç kız aslında bu zamanın pek kısa olmadığını düşündü, ne var ki kendisine yardımcı olmak isteyen bir tezgâh-tar yanına yanaşmış, iade ettiği bluzun bir büyük bedenini getirmişti. Biraz daha zaman

öldürmek için fırsattı bu. Tezgâhtarın getirdiği bluzu eline aldı, inceliyormuş gibi yapıp ışığa tuttu. Niyeti belli ettirmeden dışarıda dolaşan Okan'ı görmekte.

İrkildi birden. Az önceye kadar ilgisiz tavırlarla vitrinin önünde oyalanan sarışın adam şimdi görüş alanından çıkmıştı. Adamın kuşkulanması için bir neden yoktu. Olsa olsa fazla dikkat çekmemek için hemen civardaki başka bir vitrinin önüne gitmiştir, diye düşündü. Muhakkak bulunduğu yerden çıkışını bekliyor olmalıydı. Kısa bir süre daha mağazada oyalandıktan sonra aheste adımlarla dışarı çıktı. Hemen yanda spor malzemeleri satan bir mağaza daha vardı, Nike, Adidas falan gibi, genç kız vitrindeki parlak spor ayakkabılara, rengârenk eşofmanlara, tişörtlere baktı. Aslında vitrindeki görüntüde kaybettiği adamı bulmaktı niyeti ama göremedi.

Yaklaşık otuz saniye kadar sonra yürüyen merdivenlerin başında Gökhan'ı gördü. Kızı görür görmez gülümsemiş, buluşmaya hazır, sanki evvelden randevulaşmalar gibi kıza yaklaşmaya başlamıştı.

Zeynep tecrübesiyle Şefinin aklından geçenleri anlamıştı. Ama Gökhan yanına gelince birden ona sarılıp her iki yanağına bir öpücük kondurup, yüksek sesle, "seni beklettim mi sevgilim", deyince de kısa bir an şaşkırmaktan kendini alamadı. Bu samimi kucaklaşmanın pek tabiidir ki, düzmece olduğunu anlamıştı ama yine de yakışıklı âmirinin bir an içinde olsa, kendisine sarılıp öpmesi genç kızın benliğinde hafif bir utançla birlikte yüreğinin hızlı hızlı atmasına engel olamamıştı.

Gökhan kızdan ayrılırken usulca kulağına fısıldadı.

"Nerede?"

İlk şaşkınlığı atlatan Zeynep'te kısık sesle mırıldandı.

"Şu an göremiyorum. Az önce buradaydı."

"Yani onu kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Buralarda olmalı. Eminim şu an o bizi gözetliyordur."

"Dükkânlardan birinin içinde mi?"

"Mümkündür."

"Öyleyse bozuntuya verme. Bizi iki sevgili sansın."

Genç kız elinde olmadan kızarmıştı. Bunun bir oyun olduğunu biliyordu ama meslek yaşamında bu güne kadar böyle bir duruma düşmemişti. Gökhan çok tabii bir şekilde genç kızın elini tutmuş birlikte yürümeye başlamışlardı.

Zeynep üzerindeki tedirginlikten sıyrılamıyordu. Genç adam ona gülümseyerek bakmış, "Lütfen, biraz daha tabii olmaya çalışın Zeynep hanım" demişti.

Hafif bir uyarı. Durumun bir göz boyamadan ibaret olduğunu hatırlatılması.

Ama Zeynep'in kalbi hâlâ güm güm atıyordu.

Elinde değildi.

Genç kız bu uyarıdan biraz daha sıkılmış gibi hissetti kendini. Çok çocuksu davranmıştı doğrusu.

Neyse ki Gökhan'ın ikinci suali ile kendine gelip toparlanmaya çalıştı.

"Şu ekose gömlekli adam mı?"

Etrafına bakındı Zeynep. Az ilerde kırmızı - lacivert renkli ekose gömlek giymiş genç bir adam kendilerini süzüyordu. Hem de hayran hayran.

"Hayır, o değil" diye fısıldadı. "Bizim adamımızın sırtında gri bir takım elbise var ve sarı saçlı. Bu gömlekli niye bize bakıyor acaba?"

Gökhan hınzırca gülümsedi.

"Niye olacak, her halde güzel bir çift oluşturduğumuz için" dedi.

Genç kızın yürek çarpıntısı yeniden hızlanmıştı. Şefinin alay edip etmediğini anlamak için göz ucuyla hâlâ elini tutmakta olan adama baktı. Hiç de şaka yapan bir hali yoktu. Zeynep'in en yadırgadığı husus ise Ak Merkezin koridorlarında Gökhan'la elele yürüyüşten garip bir zevk almaya başlamış olmasaydı. Bu duyguyu kendisine bile açıklamakta zorlanıyordu genç kız.

Yarım saat kadar koridorlarda o vaziyette dolaştılar. Her katta turladılar fakat Okan'ı göremediler. Nihayet Zeynep, "Galiba adamı gözden kaçırdım, gitti" diyerek elini Gökhan'ın avucundan çekmek istedi. Genç adam, kızın elini bırakmamıştı. "Su uyur, düşman uyumaz derler. Hiç belli olmaz, belki şu an

hâlâ bir yerden bizi gözlüyordur. Tedbirli olmayız" dedi, Zeynep mahcup bir edayla yeniden şefine baktı. Ciddi mi söylüyordu acaba?

Heyecanından tıkanacak gibi olan Genel Yayın Müdürü Fahir Akman yutkunarak sordu. "Bu itirafnameyi bana ne zaman ulaştıracaksınız Sayın Bilge?"

Yaşlı adam hemen cevap verdi.

"En yakın zamanda dostum, en yakın zamanda. Hiç merak etmeyin."

"Ne şekilde? Özel bir kurye ile mi?"

"Olabilir. Ben o hususu hallederim."

"Bana bir saat verebilir misiniz? Gazeteden ayrılmayıp belge elime geçinceye kadar bizzat bekleyebilirim."

Necati Bilge kısa bir an düşündü.

"Tamam" dedi. "Belge iki saat sonra gazetenize teslim edilecektir. Size bol şans dilerim."

Yaşlı adam fazla konuşmadan telefonu kapatmıştı.

Aynı saatlerde Necati Bilge'nin evinin sokağında uzun zamandan beri bekleyen siyah bir BMW'nin içindeki adam cep telefonunu açarak Bilgi Veri Vakfı'ndan Başkan İbrahim Sarı'yı arıyordu.

"Sayın Başkan'ım Necati Bilge bu saate kadar evinden çıkmadı ama önemli bir şeyi size bildirmek istedim."

Başkan'ım, "Devam edin" diyen kuru ve ürkütücü sesi Engin Kurtsoy'un kulaklarında çınladı. Vakfın kiralık katili bir an ürperdi.

"Necati Bilge'nin her türlü idari işlerini yürüten sadık adamı elinde bir çantayla aceleyle villadan ayrıldı. Adamın hali biraz tuhaf ve dikkat çekici."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece size bildirmek istedim. Adamı izleyeyim mi?"

"Elinde bir çanta mı dedin?"

"Evet, efendim."

Başkan Sarı kısa bir an düşündü.

"Seni huylandıran nedir Engin?"

"Kesin bir şey söyleyemem başkanım. Ama burada durum oldukça ciddi. Hedefin kulağına kar suyu kaçtığı açıkça belli. Korumaların sayısını arttırmışlar. Bahçede kuş uçurtmuyorlar. Sabahtan beri ilk defa evden biri çıkıyor."

"Peki, takip et" dedi Başkan. "Ve nereye gittiğini anlayanca hemen bana bildir."

"Anladım, efendim."

"Takviye adam ister misin?"

"Her zaman yalnız çalışmayı yeğlediğimi bilirsiniz, efendim."

"Evet, bilirim" dedi Başkan ve telefonu kapattı.

Necati Bilge'nin idari işlerine bakan eski polis şefi Münir Elmas patronuna son derece sadık ve bağlı bir adamdı. Bir gün içinde bileğine güçlü, güvenilir ve attığını vuran on yeni koruma tedarik etmişti. Saygı duyduğu patronunun henüz nedenini bilmediği fakat ciddiyetini anladığı bir tehdit altında olduğunu rahatlıkla kavramıştı. Şirketin günlük işlerinde kullandığı ufak Fiat marka arabanın arka koltuğuna yerleşti. Arabayı yeni seçtiği korumalardan biri sürüyordu. Patronunun verdiği deri çanta koltuğunun altındaydı. Aldığı talimat kesindi, her ne olursa olsun, çanta içindeki dosyayı sadece Demokrasi Gazetesinin Genel Yayın Müdürü Fahir Akman'a teslim edecekti ve emanet iki saat içinde yerine erişmeliydi. Münir Elmas saatine bir göz attı. Görevi yerine getirmek için yeterince zamanı var sayılırdı.

Eski polis şefi, sürücünün, "Münir Bey galiba arkamızda bizi izleyen bir araba var" lâfını işitince irkilerek dönüp geriye baktı.

"Hangisi?" diye sordu.

"Şu siyah BMW. Yola çıktığımızdan beri peşimizde."

Arabayı kullanan kişiyi rahatlıkla göremiyordu. Takip edilmek hoşuna gitmemişti. Emin olmak için sordu.

"Evden çıktığımızdan beri peşimizde mi dedin?"

"Evet, efendim."

Kısa bir an düşündü Münir Elmas. Ceketinin ön düğmesini açıp gerektiğinde silahını çekmeye hazırlandı. Ama böyle bir tehlike doğacağını pek sanmıyordu; öyle olsa patronu en azından uyarırdı kendisini.

"Yan yollardan birine sap" dedi şoföre. "Bakalım peşimizden gelecek mi?"

Sürücü sinyal bile vermeden ilk sağ sokağa acele ile arabayı kırdı. Ufak Fiat tali yola girmişti. Münir Elmas'ın gözü arkadaydı. Az sonra siyah BMW'nin de hızla sokağa saptığını gördü. Araba peşlerindeydi. Artık takip edildiklerinden kuşkusu kalmamıştı.

"Bas gaza" diye homurdandı.

Fiat hızlandı ama BMW'de hızını arttırmıştı.

Sürücü kuşkuyla söylendi.

"Peşimizdeki araba bizden hızlı efendim. Önünde sonunda bizi yakalayacaktır."

Bu gerçeği Münir Elmas da görüyordu. Çevreye bir bakındı. Hafif sanayi bölgesindeydiler. Bir iki fabrika vardı etraflarında, yolun nihayetinde de otomobil tamirhanelerinin bulunduğu bir kısma çıkacaklardı.

İdare Müdürü huylanmıştı.

Buldukları saha her türlü saldırı girişimine müsaitti. Trafik birden azalmış etrafta eşya yüklü birkaç kamyonun başka bir şey kalmamıştı. Münir Elmas tecrübeli bir adamdı, muhtemel bir tehlikeyi çoktan sezmişti. Belinden silahını çıkarıp eline aldı bu arada da sürücüsüne bağıyordu. "Bas şu gaza köküne kadar."

Fiat'ın hız göstergesi ibresi azami limite dayanmıştı. Araba çoktan sarsılmaya başlamış ve sürücü direksiyon hâkimiyetini kaybetmemek için elinden gelen çabayı harcıyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı. Bu hızla daha fazla devam edemezlerdi.

BMW'nin içindeki Engin Kurtsoy kendi kendine sırttı. Kaçmak için o tâli yola sapmaları büyük bir hataydı. Bu durum işini daha da kolaylaştıracaktı. Dikiz aynasına bir göz attı. Arkadan gelen tek bir araç dahi yoktu. Kartal gibi gözlerini önündeki küçük arabaya dikmiş Fiat'ın her an bir engelle karşılaşmasını beklemeye başlamıştı. Aralarındaki mesafe gittikçe azalıyordu.

Kiralık katilin beklediği fırsat az sonra doğdu. Öndeki araba birden sağa kayarak yoldan çıktı ve şarampole yuvarlandı. Sürücü direksiyona hakim olamamıştı. Aşırı hızla arabanın bir takla attıktan sonra devrildiğini, yan yattığını ve havada kalan iki lastiğin hâlâ döndüğünü gördü.

Kurtsoy BMW'nin frenlerine asıldı.

Araba olay yerinin epey uzağında durmuştu. Kiralık katil hızla arabadan çıktı. Arabada ki iki kişinin hâlâ yaşıyor olmaları ancak mucizelere kalmıştı. Yine de ihtiyatı elden bırakmadı, gözleri etrafı taradı. Yakınlarında kimse yoktu. Uzakta ki fabrika binalarından hızla seyreden ve kazayı gören olmuşsa bile, vaka mahalline yetişinceye kadar geçecek zaman işini halle yeter de artardı bile. Gözlerden uzak olduğuna emin olunca önce silahını eline aldı, sonra ceketinin cebinden çıkardığı susturucuyu devrik arabanın yanına doğru koşarken hızla tabancasına monte etti. Sakin bir şekilde arabaya yaklaştı. Önce şoför mahalline baktı. Fiat'ın sürücüsü direksiyonla oturduğu kanepe arasında sıkışıp kalmıştı. Burnundan oluk gibi kan akıyordu henüz. Alın kırılan ön camın saçılan parçacıklarıyla adeta örtülmüştü. Öldüğüne hiç şüphe yoktu. Arkada oturan Münir Elmas'ın durumunu bulunduğu yerden göremiyordu. Hiç vakit geçirmeden arka taraftan dolaşarak adamı kontrole gitti.

Ona ulaşmak daha zordu.

Beklenmedik bir durumla karşılaşmamak için şoförün ters tarafındaki kapıdan önfe silahını içeriye uzattı, hatta arka kanepede oturan adama bir kurşun sıkmayı düşündü bir an. Onun asıl sorunu villadan çıkarken adamın sıkı sıkı tuttuğu çantayla ilgiliydi. O çanta kendisine fazladan bir para kazandırabilirdi.

Engin Kurtsoy önsözlerinde hiç yanılmazdı. Fakat adama tek kurşun dahi sıkmaya gerek kalmadığını daha ilk bakışta anladı. Devrilme sırasında boynu kırılarak ölmüştü idare âmiri. Hiçbir sorun yoktu şimdilik. Bu adamlar kaderlerine kendileri koşmuştu. Tek mesele hâlâ adamın kolları arasında duran deri çantayı oradan alabilmektir.

Kiralık katil bunun pek kolay olmayacağını anlamıştı. O çantaya uzanmak zamanını alabilirdi.

Tabancasını tekrar yerine yerleştirdi. Çok soğukkanlıydı ama burada oyalanmanın da anlamsızlığını biliyordu. Her şeye rağmen az sonra buraya insanların üşüşmesi kaçınılmazdı.

Tekrar yola bir göz attı.

Gittikleri istikametten yaklaşan yeşil bir Mercedes görünmüştü bile. Katil hiç istifini bozmadı. Hatta yerinden fırlayarak adama durması için eliyle işaret vermeye başladı. Mercedes'in sürücüsünün kendisinden şüphelenmesi söz konusu bile olamazdı. Kendi BMVV'si hâlâ çalışır vaziyette yol üstünde duruyordu.

Olsa olsa hadiseyi görüp olay yerine ilk koşan kişi sanacaklardı kendisini. Mercedes önce yavaşladı, duracak gibi oldu. Kurtsoy ümitlendi; belki adam durup yardıma koşar ve ufak Fiat'ı yeniden düzeltebilirlerdi. Çantaya erişebilecek hale getirdikten sonra Mercedes'in sahibinin tek şanssızlığı olayın görgü tanığı haline gelmesi olacak ve bunun kefareti de alınacağı muhtemel bir

kurşunla ödeyecekti. Ama Mercedes durmadı; olaya bulaşmak istemeyen bir insanın korkaklığı içinde gaza basıp olay yerinden uzaklaştı.

Kiralık katil, Mercedes'in sürücüsüne arkasından küfretti.

O an aklına gelen tek şey, sırtındaki pahalı kumaştan dikilmiş elbisesinin hurdaya dönen arabaya girmeye çalışırken, çizilip yırtılabileceği endişesiydi.

Mühendis Selami Özgür'ün eşi Perihan otuz yaşlarında, balıketinde, kestane rengi saçlı, güler yüzlü bir kadındı. Gece saat on ikiye yaklaşırken misafirlerinin geleceğinden haberdar olmasına rağmen kapının zili çalınca, yüreğinin hoplmasına engel olamadı.

Beklediği kişiler tam zamanında gelmişlerdi. Bir yolunu bulup kocasının daha erken eve dönmesini çok arzu ederdi ama çalıştığı vakıfta şüphe çekmemek için bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu. Kocası Selami başının bulaştığı belâyı ona bildiği kadarıyla anlatmıştı. Hızla kapıya yöneldi, gelenlerin kocasının bahsettiği kişiler olması gerekirdi yoksa gecenin bu saatinde evlerine başka kim gelebilirdi ki?

Zinciri açmadan kapıyı araladı.

Kapının önünde üç kişi vardı. Biri kadın, iki erkek. Ürkek nazarlarla konuklarını süzdü. Kadının yanında duran yakışıklı adam nazik ve sevecen bir şekilde tebessüm etti.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için bağışlayın hanımefendi. Biz eşinizin size bahsettiği MİT elemanlarıyız."

"Biliyorum efendim, bekliyordum. Buyurun içeriye."

Perihan Hanım, zinciri çıkarıp kapıyı ardına kadar açtı, konuklarını salona buyur etti.

Misafirleri rahat ve teklifsiz adımlarla içeri girip oturdular. Ev sahibesi olayı az buçuk bilmesine rağmen son derece tedirgindi ve bu her halinden belli oluyordu. Başlarına böyle bir hal ilk defa geliyordu ve kadıncağız evlerinde gece yarısı gizlice ziyaret eden bu üç devlet memuruna nasıl davranacağını kestiremiyordu. Bir süre ellerini ovuşturarak ne yapacağını bilemeden öylece ortalıkta dolaştı.

Kadıncağızın tedirginliğini anlayan Gökhan üzerindeki gerginliği hafifletmek için kısık ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Endişelenmenize mahal yok hanımefendi. Merak etmeyin. Her şey yolunda. Biz eşinizle sadece bir görüşme yapacağız. Niyetimiz sadece ondan yasal yardım talebi."

Kadın kekeledi, "Evet, biliyorum. Selami bazı şeyler anlattı" diyebildi.

"O zaman sorun yok" dedi Gökhan. "Şimdi kocanızın dönüşünü bekleyeceğiz."

Bu kadarını Perihan da biliyordu ama yine de yüreğindeki çarpıntının durmasını, tam rahatlamasını sağlayamamıştı, iğreti bir şekilde koltuklardan birine ilişti. Elinde olmadan karşısında oturan ve hayatında ilk defa gördüğü insanlara bakmaya başladı. Zararsız kişilere benziyorlardı. Hele içlerinde bir de kadın olması nedense Perihan'ı biraz daha rahatlatır gibi olmuştu. Bakışlarını özellikle Zeynep'ten alamıyordu. Oldukça genç bir kadındı, hatta kendisinden bile küçük. Sonra dikkatini çekti, oldukça güzel bir kızdı, onun gibi birinin neden böyle bir örgütte çalıştığını anlayamadı. Sanki yapacağı başka hiçbir iş yokmuş gibi, böyle tehlikeli görevde çalışmasını mantığı kabul edememişti. Yine de konuklarının arasında bir kadın oluşu, onu garip bir şekilde rahatlatmıştı, şu an üç erkekle evinde de olsa kocasının dönüşünü beklemek çok daha zor olacaktı. Sıkıcı bir sessizlik çökmüştü salona. Perihan neden sonra akletti, "Çay ya da kahve içer misiniz?" diye sordu. Üçünün adına Gökhan cevap verdi.

"Hayır, çok teşekkür ederiz hanımefendi. Zaten gecenin bu saatinde sizi yeterince rahatsız ettik."

"Rica ederim" dedi kadıncağız fakat üçünün de bir şey içmeye niyetli olmadıkları açıkça belli olmuştu. Perihan susmak zorunda kaldı. Tüm merakına rağmen onlara bir şey de soramıyordu, hoş sorsa da tatminkâr bir cevap alamayacağından emindi.

Zaman geçmek bilmiyordu.

Sanki buldukları ortamın havası ağırlaşmıştı. Çok sıkıcı bir bekleyiş olacağına benziyordu. Müşterek hiçbir yanları olmayan dört kişi zamanın geçmesini beklemekten başka yapacakları bir şey kalmamıştı. Gerilen havayı yumuşatmak istercesine bir ara Gökhan kadına bir sual yöneltti.

"Eşiniz eve hep bu saatlerde mi döner?" diye sordu.

Perihan yutkunarak karşılık verdi soruya.

"Hayır. Aylık vardiya üzerine çalışır. Bir ay geceleri, bir ay da gündüzleri. Gece vardiyasına kaldığında genellikle saat ikiye doğru döner, tabii fazla bir işi olmazsa. Bazen dönüşü sabahın sekizini bile bulur."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Gökhan. Ama göz ucuyla yardımcılara bir göz attı. Zeynep o bakışta ki anlamı kavramakta gecikmemiştir; şayet mühendisin işi bu gece uzarsa sabaha kadar bekleyeceklerinin resmiydi.

Neyse ki saat iki buçuğa doğru kapının zili çalındı. Bir uzun iki kısa zil sesi, sanki parolalı gibi. Perihan ayağa fırladı. "Selami bu" dedi. "Çalışından bilirim."

MİT elamanları yerlerinde toparlandılar. Az sonra mühendis Selami ürkek adımlarla kendi evinin salonuna bir suçlu gibi giriyordu. Galiba yalnız tanıdığı Gökhan'ı bulacağını sanmıştı ama salonda daha önce hiç görmediği bir kadın ve bir erkek daha görünce hafifçe irkildi. Gökhan adımın şaşkınlığını hissedince arkadaşlarını, "Yardımcılarım" diye tanıttı ama özellikle isimlerini vermekten kaçınmıştı.

El sıkıştılar.

Mühendis karısına dönüp, "Hayatım, lütfen bize bir çay yap" dedi. Çok yorgun ve gergin görünüyordu. Konuklar bu defa itiraz etmemişlerdi. Kadın hızla mutfığa doğru seğırtirken Selami boş koltuklardan birine oturdu. Ürkek nazarlarını Gökhan'a çevirdi.

"Evet, sizi dinleyebilirim artık" diye fısıldadı.

Ajan ciddi bir edayla, "Önce bu gün Vakıfta neler oldu, anlatın bakalım. Sizi sorguya çektiler mi?" diye sordu. Mühendis endişeli bir şekilde başını salladı.

"Evet, iki kişiye ifade verdik. İlkin güvenlik şefine, sonra da Vakıf Başkanına."

"Teknisyen Ali Bey'le birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı?"

"Ayrı ayrı."

"Sizden başkalarının da ifadelerini aldılar mı?"

"Bilmiyorum ama her halde almışlardır."

"Ne sordular size?"

"Fazla kayda değer, önemli bir şey değil."

Gökhan hafifçe kaşlarını çatarak mühendise baktı.

"Bırakın da onu ben takdir edeyim. Siz sadece anlatın."

Selami içini çekti.

İçine düştüğü durumdan nefret ediyordu ama başka çaresi de yoktu. Mümkün olduğunca detaya inerek, Başkan'la aralarında geçen konuşmayı hatırladığı ölçüde ajana nakletti. Sonunda da İbrahim Sarı'nın şimdilik olay hakkında kimseye bir şey söylememesi hususunda ki uyarısını anlattı.

"Sizden şüphelendiler mi?" diye sordu Gökhan.

Mühendis bu soruya cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Emin değilim ama olabilir" dedi. "Başkan yüzüme çok kötü bakıyordu."

Ajan, "anlıyorum", dercesine başını sallamıştı.

"Bize çalışan personelin istediği her kata inemeyeceğini söylemişsiniz, yanılmıyorum değil mi?"

"Evet. Tüm personel üst bina da istenen her kısıma çıkabilir, girebilir, her hangi bir kısıtlama söz konusu değildir ama garajın altındaki bölümler şartta bağlıdır."

"Durun bir dakika. Üst bina dediğiniz yer dışarıdan görülen yer mi?"

"Evet, orası."

"Orada hangi bölümler var?"

"Genellikle idari kısımlar. Personel Şubesi, Başkan'ın odası, Hukuk Servisi, materyal değerlendirme ve satış şubeleri vesaire."

"Ya garajın altındaki gizli kısımlarda?"

Mühendis hafifçe kızardı.

"Oradaki yetki de iki bölümdür. Dipteki son iki kata yalnız özel izinliler girebilir."

"Bu nasıl kontrol edilir?"

"Son iki katta devamlı güvenlik görevlileri mevcuttur. Hepimizin boynunda farklı renklerde kimlik kartları takılıdır. Vakıftan içeri girdiğimiz andan itibaren bunları taşımak zorundayız. Görevliler bu kimlik kartlarını çok sıkı kontrol ederler."

"Sizin kartınız ne renk?"

"Kırmızı."

"Bu ne anlam ifade eder?"

"Yani ancak birinci ve ikinci kata girebileceğimi gösterir. Tabii üst binayı saymazsak."

"Peki, mesai saatlerinin dışında bu yasak bölgede çalışan personelle karşılaşmanız, konuşmalarınız da kısıtlanmıştır?"

Selami acı bir şekilde gülümsedi.

"Zaten beni ve teknisyen Ali'yi de tedirgin eden buydu. O kişiler sanki Vakıfta imtiyazlı gibiydiler. Bazı müşterek kullanım alanlarımız vardır. Bahçe, garajlar ve yemek yediğimiz kantin gibi. Fakat o servislerin elamanları sanki vebahymışız gibi bizden uzak durmaya gayret ederler. Bazıları selam bile vermez. Düşünebiliyor musunuz, en azından her gün yemekte karşılaştığımız, tanıştırılmasanız dahi yüzlerine aşına olduğunuz insanlar sizi görmezliğe gelirler ya da yüzünüze bakmazlar. Siz onlara bir şey söylerseniz, duymamış gibi davranırlar. Önce bunu yadırgarsınız, bir anlam veremezsiniz. Sonra biri size kuralları anlatır, çok saçma bulursunuz ama gerekçesini soramazsınız."

"Neden?" dedi Gökhan.

"Yasaktır ama size gerekçe anlatılmaz."

"Bunu öğrenmeyi hiç denemediniz mi?"

"Denedim tabii" dedi mühendis.

"Ne oldu?"

"Güvenlikten sorumlu idare amiri tarafından derhal uyarıldım. Bir kere daha tekrarlırsam iş akdimin derhal feshedileceği tehdidiyle karşılaştım."

"Anlıyorum" dedi Gökhan. Sonra elini ceketinin cebine atıp zincirli, mavi renkteki kimliği Selami'ye doğru tuttu.

"Son alt iki katın kimlik rengi bu mu?" Mühendis başını salladı.

"Evet. O kimliği mühendis Behiç'ten siz aldınız, değil mi? Ne yaptınız ona? Yoksa öldürdünüz mü?"

"Daha neler? Bizi katil mi sandınız yoksa?" Selami kısa bir şaşkınlık yaşadı.

"Hayır, ama kimse ağzını açıp tek kelime konuşmasa da dün gece herkes Vakıfta bir takım esrarengiz olayların cereyan ettiğini biliyor ya da düşünüyor artık. Kontrol ve koruma düzeyi maksimuma çıkarıldı. Giriş çıkışlarda şimdi anormal arama yapılıyor, binada aşırı gergin bir hava var. Herkes ürkek ve tedirgin, adeta korkuyor."

"Bu çok normal" dedi Gökhan yavaşça. "Çünkü çok güvendikleri ve üzerinde kuş uçmayacağı sandıkları kalelerine dün gece rahat bir sızma oldu. En gizli bölümlerine kadar indim ve çok şey gördüm. Orası bir fesat yuvası. Size şu kadarını söyleyebilirim, Bilgi Veri Vakfı devlet aleyhine faaliyetler yürüten illegal bir kuruluş."

Mühendis yeniden sapsarı kesildi.

"Ben de bundan korkuyordum" diyebildi zor duyulan bir

sesle. Sonra evinde yapılan bu toplantının mahiyetini yeni hatırlamış gibi ürkererek sordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"MİT adına çalışmanızı ve bize yardımcı olmanızı."

Selami'nin yüzü renkten renge giriyordu.

"Nasıl?" diye kekeledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ajan ev sahibinin şaşkınlığının geçmesini bekler gibi bir süre sessiz kaldı. Sonra bakışlarını adamın ürkek gözlerine dikerek mırıldandı.

"Bize Vakfın faaliyetlerini belgeleyecek delil niteliğinde bazı dosyaları getirmek suretiyle."

"Ama bu adeta imkânsız. Size anlattım, üçüncü ve dördüncü katlara girmem mümkün değil.

Kimliğim yok. Korumalar hemen fark eder."

"Biliyorum" dedi Gökhan. "Fakat artık sizin de o katlara girecek bir kimliğiniz var."

"Nasıl olur? O kartı nereden temin edebilirim ki?"

Ajan hâlâ elinde tuttuğu mühendis Behiç'e ait kimliği zincirinden tutarak salladı.

"Bununla."

"Ama o bana ait değil."

"Şimdilik öyle. Lâkin bize poloraid bir fotoğrafınızı vererseniz yirmi dört saat sonra teşkilatımız size o kimliği hazır edecektir."

Gökhan teklifini onaylaması için Onur'un yüzüne bir nazar attı. Şefin yardımcısı olur anlamında hafifçe başını sallamıştı.

Mühendis bu teklif karşısında afallamıştı. Kendisinden istenilen şeyin ne denli zor ve tehlikeli olduğunu gayet iyi biliyordu. Kekelemeye devam etti.

"Ya beceremezsem, ya beni yakalarlarsa?"

"Teşkilatımız sizi koruyacaktır."

"Nasıl?"

"Size her türlü hukuki desteği sağlayacağız."

Zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı Selami.

"Yalnızca hukuki mi?" diye sordu.

Gökhan onu rahatlatmak istercesine kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Gerekirse fiili destek de veririz. Bir amatör için bunun kolay olmadığını takdir ediyorum ama şu an sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

Mühendis bunalmıştı.

O iki kata inmek ve oradan yasak faaliyetleri gösteren belgeler çalmak adeta imkânsız gibi bir şeydi. Hele tedbirlerin böylesine arttırıldığı bir sırada. Ayrıca artık o Vakıfta mimli bir kişiydi; velev ki boynunda sahte bir kimlikle o katlara girse bile hemen dikkat çekerd. Daha da önemlisi başarıya ulaştığı var sayılsa bile o belgeleri nasıl dışarı çıkaracaktı? Bu gece vardiyası bitip işten ayrılırken, mutadın hilâfına didik didik aranmıştı.

"İmkânsız" dedi. "Benden şüpheleniyorlar. Bu işi yapamam."

Gökhan bir süre düşünür gibi yaptı.

"Sizi anlıyorum" diye mırıldandı. "Korkuyorsunuz, korkmakta da haklısınız. Ben sizin, dürüst, vatanına milletine bağlı bir insan olduğunuzu biliyorum. Teklifimi kabul etmeniz için sizi zorlayamam da. Bu ancak vatanına sadık bir insanın gönüllü olarak yapabileceği iştir. Sıradan bir vatandaşa bu külfeti yükleyemeyiz. Ama size naçizane bir öneride bulunayım."

"Ne önerisi?"

"Yerinizde olsam, hemen istifa ederdim."

Mühendis yeniden irkilerek ajanı süzdü. Gökhan hafif alaycı bir şekilde fısıldadı.

"Yakın bir gelecekte o Vakıf nasıl olsa kapatılacaktır. 254 Kendinize yeni bir iş bulmanız gerekecek, daha da kötüsü fesat yuvası bir yerde çalıştığımız için mimleneceksiniz. Ne kadar masum olsanız da muhtemelen aleyhinizde takibat, belki de dava açılacaktır. Yani bir takım tatsız ve üzücü olaylara mevzu olacaksınız. Kimse kolay kolay size yeni bir iş vermeyecektir. Biz sizden bir vatandaşlık görevi istedik ama bunu kabul edip etmemek sizin tercihinize kalmış bir husustur."

Mühendis zeki bir adamdı.

Ajanın kendisine manevi baskı uyguladığını anlamıştı. Kısa bir süre başı önüne eğik düşündü. Galiba başka tercihi de yoktu.

O gecenin çok daha erken saatlerinde İbrahim Sarı, kiralık katili Engin Kurtsoy'un masasının üzerine bıraktığı çantaya bir göz attı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet, efendim. Adam Necati Bilge'nin evinden sadece bu çanta ile çıktı."

Başkan buz gibi soğuk bakışlarını katile çevirmişti.

"Kolay oldu mu?" diye ağzından dökülen kelimelerin taşıdığı vurgulamayı anlamak hemen hemen imkânsız denecek kadar zordu. Katil buna hiç şaşmadı. Alışmıştı artık. Ona her zaman doğruyu söylemeyi yeğlerdi.

"Hem de çok kolay efendim. Kendi ecellerine kendileri gittiler. Size telefonda söylediğim gibi tek bir kurşun bile sıkmama gerek kalmadı."

"Aferin. Yine iyi iş basardın. Yani olay sadece aşırı hızdan kaynaklanan bir trafik kazası, değil mi?"

Başka bir müşteri olsa Engin buna çok farklı bir cevap verir, kendisi için gerekli parayı toplayacak başarı puanları katardı. Ama böyle bir denemeyi Vakfın Başkanı'na asla uygulanmayacağını idraki içindeydi.

"Aynen söylediğiniz gibi, efendim" demekle yetindi.

İbrahim Sarı hiç kımıldamadan oturuyordu. İnce beyaz cildinde yaşlılık lekeleri oluşmuş sağ elinin parmaklarını hafifçe çenesine dayamıştı. Fakat merak edip çantanın içine hâlâ bakmamıştı. Katil, odadan çıkmadıkça o çantanın içine Başkan'ın göz atmayacağını anlamıştı.

"Başka bir emriniz var mı?" diye sordu.

O soğuk nazarlar yine üzerine çevrilmişti.

"Asıl görevini ne zaman yerine getireceksin?"

"Müsait ilk fırsatta, efendim."

"Zamanının gittikçe kısaldığını biliyorsundur umarım."

"Biliyorum efendim. Ama hedefimiz evden dışarı çıkmıyor. Evde böyle bir girişime kalkmam son derece sakıncalı, başarı şansı çok düşük. Bir şekilde evi terk etmesini beklemem zorundayım."

İbrahim Sarı ilk defa sırıttı.

"İşinin risklerini biliyorum Engin. Ama sana çok iyi para ödüyorum. Görevini en geç yirmi dört saat içinde tamamlamalısın. Daha fazla vaktin yok."

Kiralık katil de çok soğukkanlı bir mizaca sahipti. Yine de soğuk bir terin ense kökünde oluşmasına engel olamadı.

"Biliyorum, efendim" demekle yetindi.

"Öyleyse çekilebilirsin artık."

Adam odadan çıkınca Başkan ağır ağır deri çantayı açtı. İçinden sarı plastik klasöre konmuş, el yazısıyla kaleme alınmış bir dosya çıkmıştı.

İbrahim Sarı'nın kaşları çatıldı.

Ne olduğunu anlamamıştı. Gözünden ince metal çerçeveli gözlüğünü çıkarıp yakın gözlüğünü taktı, dosyaya bir göz attı. Daha ilk satırlarda dosya muhtevasını anlar gibi olmuştu, ince dudaklarını büzüp, "Lanet olsun" diye homurdandı. Necati Bilge bir haindi ve ölmeyi çoktan hak etmişti.

Ve en az Hasan Biberci kadar tehlikeliydi.

Belki ondan da fazla.

Necati Bilge bastonuna dayanıp muhteşem villasının denize nazır geniş penceresinin önüne kadar yürüdü. İdari işlerine bakan Münir gecikmişti. Bu saatte kadar emaneti istediği yere ulaştırdığını çoktan bildirmesi gerekirdi. Bir kere daha bileğindeki saatine baktı. Dolu dolu tam üç saat geçmişti aradan.

Bir aksilik zuhur etmiş olabilir miydi acaba?

İhtimal vermek istemiyordu. Yazdığı itiraflarını karısı bile bilmiyordu henüz. Sadece kendisi ve bunları basmaya can atan Demokrasi Gazetesi Genel Yayın Müdürü Fahir Akman'dan başka haberdar olan yoktu. Münir bile götürdüğü evrakın mahiyeti hakkında bilgi sahibi değildi. Bir an bunca yıllık adamının ihanetini bile aklına getirdi ama bu düşüncesinden hemen vaz geçti sonra; ona güvenirdi ve Münir'in sadakatinden şüphe edemezdi.

Nihayet dayanamayıp adamını cep telefonundan aradı.

Telefon çalmasına rağmen cevap vermiyordu. O zaman kesin bir terslik olduğunu anladı. Bu kez gazeteden Fahir Akman'ı aradı. Genel Yayın Müdürü henüz belgenin eline geçmediğini ve hâlâ gazetede beklediğini söylemişti.

Yaşlı adamın huzursuzluğu daha da arttı.

Yarım saat sonra sahibi olduğu iş merkezinden gelen telefon olayı gün ışığına çıkaracaktı. Polis, iş merkezini arayarak Münir Elmas ve arabasının şoförünün bir trafik kazasında hayatlarını kaybettikleri bildirmişti. Haber Necati Bilge'ye ulaştırıldı.

Necati Bilge soğuk soğuk terledi.

Bu sıradan bir trafik kazası olamazdı. Yaşlı adam bunu anlayacak kadar hayat tecrübesine sahip biriydi. Şimdi ölümün kendisine biraz daha yaklaştığını hissediyordu.

İlerleyen saatlerde Necati Bilge'ye olayla ilgili daha tamamlayıcı bilgiler gelmeye başladı. Güvendiği bazı adamlarını kaza mahallinde araştırma yapmak ve polisten daha geniş bilgiler almak üzere yollamıştı. Uzun uğraşlardan sonra iki ceset araba enkazının içinden çıkarılmıştı ama kimse kayıp bir çantayı görmemişti.

Sabahın ilk ışıkları ağarırken mühendis Selami'nin evinden ayrılan MİT ekibi Atatürk Havaalanına doğru yol alıyordu. Herkes yorgun ve sessizdi. Arabayı Gökhan kullanıyordu, arka tarafta oturan Onur ve Zeynep hiç konuşmuyorlardı. Genç kız hafif araladığı pencereden içeriye dolan rüzgârla bastıran uykusunu açmaya çalışıyordu.

İç hatların önüne geldiklerinde arabaya durduran Gökhan, geriye dönüp son talimatlarını verdi.

"Ben Ankara'dan dönünceye kadar size söylediklerimi aynen uygulayın. Şayet programım da bir aksilik olmazsa, beş uçağıyla İstanbul'a geri döneceğim."

Diğer iki ajan da arabadan çıkmışlardı. Onur hemen, "İsterseniz bilet işini ayarlayıp uçağın kalkışına kadar burada kalalım efendim, biraz lâflarız, siz de sıkılmazsınız, daha ilk uçağın hareketine çok var."

Gökhan, Onur'dan ziyade Zeynep'e bir göz attı, onun da fikrini almak, bu teklife ne diyeceğini anlamak istercesine. Kız gerçekten uykuluydu ve hiç sesini çıkarmamıştı.

"Hiç gereği yok" dedi ajan. "Bu gece ikiniz de uykusuz kaldınız. Evlerinize dönün ve uyuyun. Yarın dinlenmiş olarak kalkmanız lâzım."

"Nasıl isterseniz" diye mırıldandı Onur.

Az sonra Gökhan'a kiraladıkları arabayla dönerlerken, genç kız arkaya geçip uyuyormuş gibi gözlerini yummuştu. Aslında bu gün şefinin Ak Merkez'de dolaşırken elini tuttuğu, her iki yanağı öptüğü andan beri bir takım garip duygular içinde bocalamaya başlamıştı. Gökhan'ın o davranışının tamamen oyun gereği olduğunu biliyordu ama nedense ruhunda esmeye başlayan heyecan rüzgârının sebebini kendisine bile açıklayamıyordu.

MİT'in Operasyonlar Başkanlığı Müdür Muavini Hayri Okur dikkatle Gökhan'ın verdiği bilgileri dinliyordu. Yüzünün asıklığından gelen haberlerden hoşnut olmadığı açıkça belliydi. Düşünceli bir şekilde önüne baktı uzun süre.

"Evet" diye mırıldandı nihayet bezgin bir edayla. "Durum tahminimizden de vahim. Fena halde dal budak sarmış durumdalar. Yalnız bizim içimizde değil, devletin her kademesinde sinsice teşkilatlanmışlar."

"Kanımca derhal bir müdahale gerek efendim. Geniş bir operasyona kalkışmak zorundayız. Bence durumu acilen Müsteşara rapor etmelisiniz. O da, Başbakanlığa, Genel Kurmay'a, İç İşleri Bakanlığı'na bildirmeli. Süratle baskınlar ve tutuklamalar yapılmalı."

Hayri Okur bir sigara yakıp, derin bir nefes çekti.

"Olayı bu kadar basite indirgeyemeyiz. Büyük bir siyasi çalkantı olacak, yer yerinden oynayacaktır. Ayrıca olayın mimli elebaşları tutuklansa bile kurulmuş ağı köküne kadar kurutmak zaman alacaktır. Yeraltında ne kadar organize olduklarını henüz tespit etmiş değiliz. Hadiseyi pek çok yönden ve detaylı olarak inceleyip hesaplamamız gerekecek."

"Fakat efendim."

"Dinle Gökhan. Kısa zamanda ilerleme kaydettiğini ve başarı kazandığını görüyorum ama bu anlattıklarımı üç aşağı beş yukarı zaten biliyoruz. İki başlı çalışıyorlar, biri Ankara ayağı, diğeri İstanbul ayağı. Şimdiye kadar gizliliklerini iyi korudular. Kamuoyu henüz durumu bilmiyor, ihtilâl hazırlığın-daki muhalefet partisinin basın organları bile henüz sessiz ama devlet içinde hızlı bir kabuk değiştirme başladı. En düşük kademedeki memurdan, en üst düzeylerdekini dahi şu veya bu şekilde böyle bir değişikliğe hazırlıyorlar. Bizim aramızda da mensupları var."

"Hem de size çok yakın çalışanlar arasında efendim, ifade ettiğim gibi beni bu işe atadığımız andan itibaren durumdan haberdar oldular. Daha İstanbul'a ayak bastığım anda peşime takıldılar."

Muavin Hayri Okur sigarasını tablaya bastırdı.

"Lanet olsun, buradaki köstebeğin kim olduğunu bilemiyorum ama mutlaka bulacağım.

Kuşkulandığım üst düzeyde birkaç kişi var. Bizim bölümde uyguladığımız çalışmayı bilen çok az insan var burada ama içlerinden en az biri hain."

"Dışardan da yardım görüyorlar. CIA bunların başında. Larry Camp'ı onlardan biriyle İstanbul'da ki otellerden birinde gizlice görüşürken rastladım."

"Tahmin ediyordum. Neyse ki lehimize bir durum da var. Her zaman olduğu gibi mevkii hırsı ve iç muhalefet onları da parçalıyor. Celal Davran'ın muhalifleri içten ayaklanmaya başladılar. Hasan Biberci biraz daha yaşasaydı çok şey öğrenecek ve elimize çok bilgi geçecekti, ne yazık ki adamı öldürdüler."

Gökhan nihayet dayanamadı.

"İstanbul da çok yalnız ve yetersiz bir kadroyla çalışıyoruz. Mutlak yeni elemanlara ihtiyacımız var. Acaba durumu İstanbul bölge teşkilatına açıklayıp yardım isteyebilir miyiz?"

Hayri Okur başını iki yana olumsuzca salladı.

"Hayır, henüz erken. Bölgenin durumunu bilemiyorum. Gerekirse sana buradan biraz destek gönderebilirim, çok güvendiğim birkaç eleman daha, ama İstanbul'un bu işe bulaşmasını henüz istemiyorum. Bana lüzumlu olan somut deliller. Şu Vakıfla ilgili güçlü bir takım deliller ele geçirirsen o zaman raporumuzu tüm gerekli yerlere göndereceğim."

Gökhan'ın içini umutsuzluk kapladı. Muavinin kararı kesin görünüyordu.

"Daha ne beklediğimizi anlayamadım, efendim" diye mırıldandı. "O vakfın bize alternatif olarak çalıştığı kesin. Durumu iç işleri Bakanlığı'na rapor edersek Emniyetle birlikte baskın düzenleyebiliriz. Yeraltındaki gizli katlarda araştırma şansına sahip olursak işimize yarayacak ve onları suçlamaya yeterli çok sayıda dosya ele geçireceğimize eminim."

Hayri Okur bir süre daha düşündükten sonra başını salladı.

"Şimdi olmaz. Önce biz, az da olsa bazı deliller ele geçirmek zorundayız. Şu senin içerde bulduğun mühendis ve teknisyen arkadaşının gayretini bekleyelim. Belki onlar bu safha da bize yardımcı olurlar."

"Şüpheliyim" diye söylendi ajan. "Onlardan kuşkuluyorlar. Sıkı kontrol altındalar, üstelik mühendis haklı olarak korkuyor, tam bir amatör."

"Yine de beklemek de yarar var."

Fazla ısrarın yararsız olduğunu anlamıştı Gökhan. "Siz nasıl uygun görürseniz efendim" demekle yetindi.

Gece uzun ve sıkıcı geçeceğe benziyordu.

Necati Bilge kocaman Cadillak'ının arka kanepesine büzülmüş, hiç konuşmadan oturuyordu. Şoför ve yanında ki koruma tepeden turnağa silahlıydılar. Kafile halinde seyahat ediyorlardı. Önde mavi renkli bir Ford eskort vazifesi görüyordu; arkada ki Nissan'ın içinde de dört silahlı muhafız daha vardı. Ne Ford, ne de Nissan titizlikle Cadillak'la aralarına başka bir arabanın girmesine izin vermiyorlardı. Yola gece yarısı çıkmışlardı. Saat on ikiyi biraz gece yaşlı adam oldukça metin bir şekilde karısıyla vedalaşmış ve kesinlikle kendisini aramamasını tembih etmişti. Kayseri'de ki çiftliğine hiçbir nedenle telefon edilmeyecekti, gerekli haberleşmeyi ve icap ederse ihtiyaçlarını Necati Bilge farklı yöntemlerle karısına iletenecekti.

Oldukça dalgındı yaşlı adam ve korkuyordu. Gözlerini gecenin karanlığında yola çevirmiş akıbetini düşünmeye başlamıştı. Bu düpedüz savaş haliydi ve o kendisini ihanete uğramış bir kahraman gibi görüyordu. Partisiyle her türlü ilişkisi kopmuştu artık. Hiç kuşkusu yoktu, mutlaka kendisini de öldürmek için teşebbüste bulunacaklardı. Hele güvendiği adamı Münir'in öldürülmesi ve Demokrasi Gazetesine gönderdiği itirafların ele geçmesinden sonra. Gerçi aynı itirafları yeniden kaleme alacak ve her ne surette olursa olsun bunun basının eline geçmesini sağlayacaktı ama hiç şüphesiz bu imkâna kavuşabilirse. Artık sonu belli olmayan, kimin kazanacağı tahmin edilemeyen bir ölüm kalım savaşı başlamıştı. Bu itirafın bundan sonraki tüm yaşamını değiştireceğini de biliyordu yaşlı adam; giriştiği teşebbüsün ne denli ağır bir suç olduğunu ve belki de bundan sonraki 262 hayatının demir parmaklıklar arkasında geçireceğinin de farkındaydı ama o hâlâ bir vatansever olduğuna inanıyor ve en doğruyu yaptığını düşünüyordu. Siyasete soyunanlar bu türlü tehlikeleri de her zaman göze almak zorundaydılar. Hızlı seyrediyorlardı.

Ankara'yı geçtiklerinde henüz gün ağarmamıştı. Yolda her hangi bir mola verilmemiş, yalnızca bir kere yakıt ikmali için durmuşlardı. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu.

Necati Bilge, Ankara'dan çıktıktan sonra biraz rahatlamıştı.

Takip edilmediğini düşünüyordu. Zaten çiftliğine eriştikten sonra kendisini daha güvende hissedecekti. En azından oraya sığındığını arayıp bulmaları çok zaman alırdı, geçecek süre de kendisine yeterli vakti kazandıracaktı.

Ama yaşlı adam yanılıyordu.

Engin Kurtsoy rahatlamıştı nihayet. Kayseri ilinin topraklarına girdikten sonra, üç aşağı beş yukarı hedefinin istikametini anlamıştı. Necati Bilge aslen Kayseri'li idi ve bu topraklarda bir yığın akrabası olmalıydı. Onlardan birinin yanına sığınması mümkündü. Ama Vakıf Başkanı kendisine bu son görevi verdiğinde, süresi az da olsa, hedefinin geçmişi ve hâli hakkında esaslı bir araştırma yapmıştı. Pek gitmemekle beraber yaşlı adamın şehir dışında çok büyük bir çiftliği olduğunu da öğrenmişti. Kuvvetle muhtemelen Necati Bilge şimdi çiftliğine gidiyordu.

Saklanmak için iyi bir yer, diye düşündü Katil.

Uzak ve güvenli. Yabancıdan arındırılmış, geniş topraklar. Giriş çıkışın kontrol edildiği, tanınmadık her çehrenin hemen dikkat çekeceği bir yer.

Gülümsedi Engin Kurtsoy.

Çiftliğe sızmanın biraz zor olacağını tahmin edebiliyordu, ama yaradılış olarak güçlüklerden hiç yılmayan bir insandı o, tam bir profesyonel. Yaşlı adamın niçin öldürülmek istendiğini de biliyordu artık. Gerçi sebepler onu ilgilendirmezdi ama İbrahim Sarı'ya teslim ettiği çantayı daha önce açmış ve içindeki itirafları okumuştı. Necati Bilge siyasetin üzerine düşecek bir bombaydı. İtirafları basının eline geçseydi yer yerinden oynardı.

Gün ağarmıştı ve takip ettiği kafilenin epey uzağındaydı. Bu tenha yollarda onlara daha fazla yaklaşmak oldukça sakıncalıydı, dikkat çekebilir, şüphe uyandırır. Hele toz içinde kalmış, İstanbul plakalı bir BMW mutlaka sürücülerin huylanmalarına sebebiyet verirdi. Fazla yaklaşımdan huylandı.

Yine de onları uzaktan görebiliyordu. Gece yarısından beri araba sürüyordu ve hafif yorgunluk emareleri hissetmeye başlamıştı. Katil yöremi hiç tanııyordu. Daha şimdiden en büyük sıkıntısının nerede kalacağı sorunu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yaşlı adama ulaşmak sandığı kadar kolay ve

çabuk olmayacaktı. İşi uzayabilirdi. Bu durumun Başkan'ı tedirgin edeceğinden emindi ama o hayatını, her şeyden önce kendi güvenliği üzerine kurmuş bir profesyoneldi. Başarısı, işini kusursuz şekilde hâl etmesi, ancak hayatta kalmasıyla kaimdi.

Ana yola yakın ufak bir köyden geçti. Hasat zamanıydı; çiftçiler tarlada çalışıyorlardı. Bir rampayı tırmandı, sonra beş yüz metre kadar eğimli bir yolda ilerledi. Önünde ilerleyen arabaları zor görebiliyordu. Güneş iyice yükselmişti. Sonra kafilenin ana yoldan ayrılarak tali bir yola saptıklarını gördü. Biraz daha yavaşlamak zorunda kaldı. Bundan sonra onları takip daha da müşkül olacaktı. Saptığı yol dar ve topraktı.

Şimdi arabaları değil çıkardıkları toz bulutlarını görebiliyordu ancak. Mutlaka kendi BMW'si de arkasında bir toz bulutu çıkarıyor olmalıydı ve kuşkuyla kaçan bir insanın bunu fark etmesi çok kolaydı.

İyice yavaşladı.

Bu kadar uzun bir yolu kat ettikten sonra onları kaybetmek riski vardır ama çiftliğe yaklaştığını da hissediyordu. Kafilenin anayolu terk etmeleri bunun işaretiydi. Yine hafif bir rampa tırmanmaya başlamıştı. Tepeye vardığında frene bastı.

Hedefe ulaşmıştı.

Bir kilometre kadar ilerde, dümdüz ve geniş bir alanda ki iki katlı çiftlik evini görmüştü şimdi. Bom boş bir araziydi. Sol tarafta yetişmiş uzun kavak ağaçları mevcuttu. Çiftliğin diğer ucunda ise bir yığın, ağıl olduğunu düşündüğü irili ufaklı kapalı mekânlar vardı. Engin Kurtsoy bir köy çocuğu değildi; bir çiftliğe ilk defa gireceğini hayretle fark etti. Onu pek az şey hayrete düşürürdü. Bir süre çiftlik evinin önünde durmuş olan arabaların güneş ışığı altında parıldaayan nikelaj yansımalarını seyretti. Bu iş tahmininden de zor olacağına benziyordu.

Ajan Gökhan'ı Esenboğa Havaalanından kalkarak İstanbul'a götüren uçağın havalandığı saatlerde, Ankara'da, Gazi Osman Paşa semtinde tam Hilton Oteli'nin arkasına isabet eden bir apartmanın üçüncü katında özel bir toplantı cereyan ediyordu. Ana muhalefet partisi Genel Başkanı Celâl Davran pahalı eşyalarla tefriş edilmiş salonun serin atmosferinde sırtından takım elbisesinin ceketini çıkararak rahatlamaya çalıştı. Dairede çok güvendiği iki dava arkadaşı vardı. Biri evin sahibi eski milletvekili Doğan Güz, diğeri ise İstanbul'dan gelen Bilgi Veri Vakfı'nın idare heyetinde görevli sabık bakan Selâhattin Dölek'ti.

Genel Başkan hayatından memnun görünüyordu.

"Hadi bakalım Doğan, şu viski bardaklarını tazele" diye gülümsedi. Sonra ev sahibi arkadaşı kendisinden istenilenleri yaparken İstanbul'dan gelen arkadaşına bir göz attı.

Selahattin Dölek biraz durgun ve isteksiz bir havadaydı.

"Söyle bakalım Selahattin" diye mırıldandı. "Şu içindeki kurdu dök de rahatla. Nedir seni sıkın? Yüzünden düşen bin parça."

Eski bakan, yeni doldurulan viski bardağındaki buzları sallayarak bir müddet sessizliğini korudu, bakışlarını elindeki bardaktan ayırmadan, sanki konuya nereden gireceğini bilememenin sıkıntısı içinde oturduğu yerde kıpırdandı.

"Sayın Başkan'ım İstanbul'da durumlar pek iç açıcı değil. Vakfın yönetiminde bir yığın tatsız olaylar yaşanıyor."

Celâl Davran başını salladı. "Biliyorum."

"Ve vaziyet gittikçe nezaket kesp etmeye başladı."

"Evet, ondan da haberdarım."

Selahattin Dölek işaret parmağını yakasından içeri sokarak boynunu bir cendere gibi sıkın kravatının yakasını aralayarak ferahlamak istedi. Söyleyeceklerini Başkan'ın bir şikâyet gibi algılamasını istemiyordu.

"Hasan Biberici'nin katlinden sonra işler iyice kızıştı."

Eski Bakan özellikle bu noktayı vurgulamak istemiyordu; çünkü ne zaman Hasan Biberici konusu açılrsa, Başkan, parti içi muhalefetin baş mimarı olan Biberici'ye kin kusardı. Ama Vakfın idare heyetindeki çözülmenin ana nedeni de buydu.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Selahattin?"

"Biliyorsunuz, sizin onayınızla çok önemli bir karar daha aldık" diyebilirdi eski bakan ürkek ve çekingen bir edayla.

"Biliyorum. Necati Bilge, değil mi?"

"Evet, Başkanım."

"Yoksa sen de alınan karara muhalif misin?"

Hafifçe sarardı Selahattin Dölek. Karşısında oturan dava arkadaşlarına kısa bir an bakışlarını kaydırdı. Kekelemesine engel olamadı.

"Tam anlamıyla değil ama onu etkisiz kılmanın belki başka yollarını bulabiliriz diye düşünmüştüm."

"Öyle mi? Nasıl mesela?"

"Örneğin onu daha pasif bir hizmete kaydırabilir ya da Vakıfta ki görevinden tamamen uzaklaştırabilirdik. Muhalif de olsalar hem Hasan Biberci'nin hem de onun parti tabanında çok destekçisi olduğunu yadsıyamayız. Uyguladığımız karar büyük ses getirecektir ve geniş ölçüde sempati kaybedeceğiz, tabii ikisinin de ölümünün bizlerin kararı ile gerçekleştiği ortaya çıkarsa." Parti Genel Başkan'ı viskisinden ufak bir yudum aldı. Griye çalan göz bebeklerinde hafif bir harelenme oluştu. Oldukça kısık bir sesle sordu.

"Korkuyor musun Selahattin?"

Eski Bakan çabuk çabuk başını olumsuzca iki yana salladı.

"Kendi adıma değil, asla. Ama partinin geleceği için bazı endişeler taşıdığım hususunu saklamayacağım. Ölçünün topunu kaçırıyoruz gibi geliyor bana. Gidişatı pek tasvip etmiyorum ama bunları parti ileri gelenlerine değil, bizzat sana söylüyorum. Sen benim yirmi yıllık dostum ve dava arkadaşımın, ayrıca Başkan'ımsın. Endişelerimi senden başka kime açıklayabilirim?" Celal Davran elindeki viski bardağını yanındaki sehpanın üzerine bırakıp manidar bir şekilde arkadaşını süzdü.

"Hasan Biberci'nin de Necati Bilge'nin de bana muhalif olduklarını çok iyi bilirsin, değil mi? Oysa bu gerçeği bilmeme rağmen ben ne yaptım; her ikisini de harcamak yerine partide en üst kademelere kadar ilerlemelerini sağlamadım mı? Siyasi nüfuzumu kullanarak özel iş alanlarında her türlü ilerlemeleri konusunda elimden geleni yapmadım mı? Sonuç ne oldu? Besle kargayı oysun gözünü misali beni arkadan vurmaya kalkıştılar."

Selahattin Dölek adamın lâfını kesti.

"Bunları biliyorum. Zaten Hasan Biberci için söyleyeceğim bir şey yok fakat Necati Bilge için acele karar verdiğimizizi düşünüyorum. O sandığımız kadar muhalif değil, tek kusuru Hasan'ın eski ortağı ve iyi arkadaşı olması. Tabii biraz da Hasan'ın başına gelenleri içine sindirememesi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi beni asıl endişelendiren bu iki kişinin ölümünün altında bizim parmağımızın olduğu düşüncesinin tabanımızda yaratacağı sıkıntı."

Genel Başkan'ın (faşları çatıldı.

"Sen onu dert etme, bir çözüm yolu bulurum" dedi.

"Yani Necati Bilge konusunda ısrarlı mısınız?"

"Evet."

Selahattin Dölek içini çekti ve sustu. Elinden daha fazlası gelemezdi. Ama beynindeki son kuşku kırıntılarını da ortaya dökmenin zamanıydı, başka şansı yoktu.

"Vakıf yönetiminde de bazı sorunlar var" diyebildi.

"Nasıl sorunlar? Ben orada her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum."

"Pek öyle sayılmaz."

"Anlat Selahattin, söylemek istediğin nedir?"

"Yönetimdeki arkadaşlarla pek uyum içinde olduğumuz söylenemez. İhsan Paşa çok ketum bir insan. Ona güvenemiyorum. Murtaza Somar ise kanımca dönek biri." "Neler diyorsun sen? "

"Murtaza'dan şüpheleniyorum. Hem de en başından beri. Ona hepimiz güvenmiştik ama Necati Bilge ile sık sık görüştüğünü biliyorum."

"Evet" dedi Celal Davran. "Bunu da biliyorum."

"Biliyor musun?" diye mırıldandı Dölek şaşkınlıkla.

Adeta duyduğunu yadırgamış bir hali vardı.

Genel Başkan homurdandı. "Tabii, ne sandın? Ben her şeyi bilmek zorundayım."

"Yani Murtaza Bey de gözden çıkarılanlar listesine mi girdi?"

"Bakalım, göreceğiz. İlerdeki günler ne gösterir henüz bilemem. Biraz daha sabırlı olmak gerekir."

Eski Bakan onca yıllık arkadaşına bakınarak acı bir kinayede bulundu.

"Ben de sırada mıyım?"

Celâl Davran ters ters arkadaşına baktı.

"Saçmalama Selahattin. Ne demek istiyorsun? Sen en güvendiğim arkadaşlarımdan birisin. Böyle bir suali nasıl sorabilirsin?"

"ihtilâl önce kendi evlâtlarını yermiş derler. Kim bilir belki sıra bana da gelmiştir, diye düşündüm."

Genel Başkan viski bardağına uzanırken mırıldandı.

"Açık konuş artık. Sıkıntıyı bilmek istiyorum. Buraya gelişindeki asıl sebep nedir? Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Sana yardımcı olmak görevimdir."

Selahattin Dölek huzursuzca kıpırdandı, içindekilerini boşaltmanın tam zamanıydı. Bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi. İlk defa cesaretle yirmi yıllık arkadaşına adıyla hitap etti, tıpkı eski günlerde ki gibi.

"Bak Celâl" dedi. "Gerçeği ağzımdan duymak istiyorsan asıl sorun İbrahim Sarı."

Genel Başkan viski kadehini dudaklarına götürürken birden durdu ve anlamamış gibi arkadaşını süzdü.

"Ne olmuş ona?"

"İbrahim tehlikeli bir adam. Son derece katı ve acımasız. Kimse tarafından sevilmiyor, herkes ona korkuyla yaklaşıyor. Çalışkanlığına bir diyeceğim yok ama kendi başına aldığı kararlar daha şimdiden başımıza dert olmaya başladı. Vakfın idare heyetinde dirlik düzen yok, hepimiz onun talimli maymunlarına döndük, ne isterse bize kabul ettiriyor."

"Dur biraz. Yine Biberici ve Bilge meselesine mi temas edeceksin? O kararlardan İbrahim'i mi sorumlu tutacaksın?"

Selahattin Dölek tedirgin bir şekilde, "Evet" diye mırıldandı.

Genel Başkan hafif küçümser bir edayla eski arkadaşına baktı bir süre. Sonra o küçümser edayı ses tonuna yansıtarak konuştu.

"Yanlıyorsun" dedi. "Her iki emri de ben verdim ona."

Eski Bakan hemen itiraz etti.

"Hayır, teklif ondan geldi."

Celal Davran gülümsemeye devam etti.

"Necati'yi sırf bana muhalif olduğu için mi böyle bir karar aldığımızı sanıyorsun?"

"Üzgünüm ama öyle düşünüyorum."

"Daha bilmediğin çok şey var Selâhattin."

"Ne gibi?"

Genel Başkan konuşmaları sessizce dinleyen ev sahibi Doğan'a dönerek, "Şu çantamı bana verir misin?" diye söylendi. Az sonra çantasından çıkardığı Necati Bilge'nin itiraflarının faks metnini Selahattin Dölek'e uzatıyordu.

Eski Bakan kendisine uzanan metne kuşkuyla baktı.

"Nedir bu?"

"Önce bir oku. Sonra fikrini söyle."

Dölek metne hızla bir göz gezdirdi. Okudukça beti benzi atıyordu. Neden sonra dehşete kapılarak sordu.

"Bunu nasıl ele geçirdin?"

"İbrahim'in sayesinde."

Ağzı açık kalmış, söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Kekelemeye başladı. "İnanamıyorum. Bu. Bu ihanet. Nasıl olur? Onun el yazısı olduğuna emin misiniz?"

"Kesinlikle. Şimdi İbrahim Sarı'nın ne kadar özveriyle ve başarıyla çalıştığına ikna oldun mu? Bu belgenin orijinali Demokrasi Gazetesinin eline geçseydi hepimiz ipe kadar gidebilirdik."

Hafif bir titreme aldı Selahattin Dölek'i. Sanki kalkışıkları işin ne denli tehlikeli olduğunu idrak etmiş gibi donup kaldı. Söyleyecek tek kelime bulamıyordu.

Gökhan'ı havaalanından almaya Zeynep gelmişti. Ajan onu hiç beklemiyordu. Daha terminalin merdivenlerinden inerken fark etmişti kızı. İçinde hafifçe bir şeylerin kıpırdamaya başladığını, onu görür görmez tatlı bir heyecanın benliğini sardığını hissetti. Bunca yıldır çalıştığı ortamda hiçbir kadın meslektaşına karşı ilgi duymamıştı, bunu tesadüflerden ziyade çalışma prensiplerine ters düştüğü gerekçesi olarak görürdü. Ama ilk kez inandığı prensip zorlanıyordu. Zeynep de hiç alışık olmadığı bir çekicilik vardı. Bunu yalnızca kızın sahip olduğu zarif hava, ölçülü davranışlar ve her zaman araya koyduğu mesafeyle de açıklamaya imkân yoktu. Dün Ak Merkez'de yanağından öpüşünü ve elini tutarak dolaştığı anları anımsadı birden. O dakikaları unutamadığını ve içine

işlediğini anımsadı yeniden. Bilinçaltı bu gerçeği adeta bangır bangır ilan ediyordu; kendisine itiraf edemese de müthiş hoşlanmıştı o dakikalardan. Kızın da şaşırıldığını, birden afalladığını, önce şaşırıldığını ve irkildiğini fakat daha sonra elele dolaşmaktan keyif aldığını sezinler gibi olmuştu. Yanılıyor muydu acaba? Henüz emin değildi. Nitekim ondan sonra ki zamanda kız da hafif bir gerilme olmuş ve sabaha karşı havaalanına gelinceye kadar uzak ve çekingen davranmıştı.

Gökhan birden endişelenmeye başladı. Bir taksiye atlar oteline dönebilirdi; acaba Zeynep'i buraya getiren sebep neydi? Yoksa fevkalâde bir durum mu vardı?

Bir yandan adımlarını hızlandırıp kıza doğru yürürken, bir yandan da ne olabileceğini düşünmeye devam ediyordu. Bir aksilik olduğu içine doğar gibiydi, her an kötü bir haber alacakmışçasına soran nazarlarla kızın gözlerinin içine baktı.

Zeynep hafifçe gülümseyerek ajana yaklaştı. Her zaman ki gibi rahat ve sade giyinmişti. Spor ayakkabılar, blucin ve bol bir bluz. Omzunda da askılı bir çanta vardı. Gökhan kızın yüzünde ki o tebessümü görür görmez kötü bir haberle karşılaşmayacağını anladı. Buraya onu getiren sebebi bilmemekle beraber sevindi. Hatta bir ara içinden Ak Merkez'de yaptığı gibi ona sarılıp öpmek arzusu geçti ama hemen kendisini frenledi. Böyle bir davranışın hiçbir açıklaması olamazdı ve kızın ters bir hareketiyle karşılaşabilirdi.

"Hoş geldiniz" dedi Zeynep içten ve samimi bir tarzda.

"Hoş bulduk Zeynep. Doğrusu seni burada göreceğimi tahmin etmiyordum. Hayrola her hangi bir durum mu var?"

"Pek sayılmaz" dedi genç kız. "Onur rahat dönmeniz için arabayı havaalanına getirmemi istedi. Bir de mühendis Selami'ye yaptırdığımız kimliği size ulaştırmam gerekiyordu. Bakalım beğenip, uygun göreceksiniz?"

"Onur gelmedi mi?"

"0 Vakfı gözetlemede. Size arabayı getirmeyi ve kimliği gösterme işini de bana verdi."

Bu duruma sevinmişti Gökhan. Hiçbir sorun yoktu ve havaalanından şehre dönüşü de genç kızla beraber yapacaktı. Terminalden birlikte çıktılar.

"Araba nerede?" diye sordu Gökhan:

"Otoparka bıraktım."

Arabanın yanına geldiklerinde kız çantasından çıkardığı arabanın anahtarlarını ajana uzattı.

Gökhan, "Sakıncası yoksa arabayı sen kullan. Ben çok yorgunum."

"Nasıl isterseniz."

Arabaya girdiler. Zeynep motoru çalıştırdı ve yavaş yavaş otoparktan çıktılar. Genç kız usta bir şoför gibi arabayı sürüyordu. Dikkatli ve temkinli. Gökhan yanındaki pencereyi açtı, yerine hafif yan dönerek oturdu ve genç kıza incelemeye başladı. Zeynep, şefinin kendisini seyrettiğinin farkındaydı ama bunu anlamamış gibi davranarak tüm dikkatini yola vermişti. Bir ara kız, "Onur'un hazırlattığı kimliği görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Acelesi yok, daha sonra incelerim" dedi Gökhan.

Zeynep sesini çıkarmamıştı.

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. O saatte şehir trafiği bir hayli yoğundu.

"Sahil yolundan gidelim" dedi Gökhan.

Zeynep önce itiraz edecek gibi oldu, sahil şeridinin daha kalabalık olacağını söylemek istedi ama sonra vaz geçerek Gökhan'ın istediği yola direksiyonu kırdı. İkisinde de hissedilir bir gerginlik vardı ama her ikisi de duygularını açığa vurmadan anı yaşıyorlardı. Sessizliği yine Gökhan bozdu.

"Aç mısın?"

"Hayır efendim. Öğle yemeğini geç yedim."

"Ama ben açım."

Zeynep, bunun muhtemel bir yemek daveti olacağını anlamıştı. Kızardı ama sesini de çıkarmadı.

"Henüz vaktimiz var sayılır. Bir yerde durup yemek yemeğe ne dersin?"

Gökhan'ın sahil şeridinden gidelim dediği anda böyle bir teklifle karşılaşacağını anlamıştı genç kız. İşin tuhaf tarafı böyle isteği kabule dünden razı olduğunu kendisine inandıramamasıydı.

Yine, "Nasıl isterseniz" demekle yetindi.

Zeynep'in itiraz etmemesi üzerine Gökhan oturuşunu değiştirmiş, bakışlarını kızın üzerinden alarak yola çevirmişti.

Ankara, Gazi Osman Paşa'da ki evin salonunda derin bir sessizlik oluşmuştu. Eski Bakan elinde olmadan, "Vay namussuz!" diye homurdandı. "Demek o da bizi satmaya kalkıştı ha?"

Celâl Davran rahatlamış bir şekilde arkadaşını süzdü.

"ikna oldun mu şimdi?"

Selahattin Dölek ne diyeceğini bilemiyordu. Bir süre kendisini toparlayamadı.

"Nerede şimdi o?" diye mırıldandı.

Genel Başkan muzaffer bir edayla homurdandı.

"Her hain gibi kaçmaya kalkıştı tabii. Artık yapabileceği bir şey yok. Zaten her ikisi de oldum olası ödle insanlardı."

Tehlikenin vahametini kavrayan Dölek sorusunu yineledi.

"Nereye kaçtı? Yurt dışına mı?"

"Hayır, ama yurtdışına da kaçsa fark etmezdi, adamımız peşinde. Aldığım son habere bakılırsa Kayseri'deki çiftliğine sığınmaya kalkışmış."

Eski Bakan'ın ürpertisi devam ediyordu. İhanetin şokunu henüz üzerinden atamamıştı. Okuduğu itiraflar basının eline geçseydi, her şeyin sonu olurdu.

"işini ne zaman bitireceğiz?"

"Tasalanma. Korkacak bir şey yok. Onun defteri dürüldü sayılır."

Dölek heyecanla mırıldandı. "Ya aynı mektubu ikinci bir kere kaleme alıp gazeteye göndermeye kalkışırsa, o zaman ne olur halimiz?"

"O şansı hiçbir zaman olmayacaktır. İnfaz haberinin bize ulaşması artık saat meselesidir. Gönlünü ferah tut. Her an bu haberin bana ulaşmasını bekliyorum."

Selâhattin Dölek titremelerine engel olmak için bardağındaki içkiyi bir solukta dibine kadar boğazına dikti. Hâlâ tam olarak rahatlayamamıştı. Kendinden emin ve hafif mütebbessim bir şekilde kendisine bakan eski dava arkadaşına çevirdi nazarlarını yeniden.

"C> :lâl" dedi ürkek bir edayla. "Ne zaman iktidara geleceğiz? Darbeyi ne zaman gerçekleştireceğiz? Artık tahammülüm kalmadı. Sinirlerim harap oldu, korkunç bir stres içinde yaşıyorum."

Gerginlikten ağlayacak gibiydi. Kendini zor tutuyordu. Biraz da utanmıştı, savunmaya kalktığı ya da şikâyetle bulunmaya kalkıştığı iki kişi hakkında da yanılmıştı. Birinin hainliği ve davaya ihanet ettiği delillerle sabit olmuş, diğerinin ise birden kurtarıcı duruma girdiği ortaya çıkmıştı. Parti Başkanına bir daha baktı; galiba liderliğin en tartışılmaz yanı buydu; Celâl Davran en zor anlarda bile metanetini ve soğukkanlılığını kaybetmeyen biriydi. Şu an da karşısında rahatlıkla içkisini yudumlaması bunun en iyi göstergesiydi.

"Merak etme" diye fısıldadı Başkan. "Yakında, hem de çok yakında. Her şey ayarlanmak üzere.

Başbakan ve üç Bakanı kısa bir süre sonra kamuoyu önünde berbat bir hale düşecekler. Tek çareleri istifa etmek olacak. Hükümet düşecek ve Başbakanlık görevi bana teklif edilecek. Biraz daha sabretmeniz gerekiyor. Basından, sivil toplum örgütlerinden gerekli desteği sağlamak üzereyiz. Önce bir azınlık hükümeti olarak iktidara geleceğiz, ondan sonrası bizim genel seçimlere kadar çalışmamıza bağlı artık."

Dölek sabırsızca sordu. "Ne zaman?"

Celâl Davran sırttı.

"Tahminime göre bir ay içinde mesele hal olur."

Eski Bakan rahatladı. Siyasi yaşamda bir ayın lâfı mı olurdu.

3

Akşam güneşi yavaş yavaş gerideki yüksek tepelerin ardına kayarak Engin Kurtsoy'un uzun süredir dürbünle izlediği çiftlik arazisini gölgeler içinde bırakmıştı. Katil dört saattir kuru otlar üzerine yattığı yerden yavaş yavaş doğruldu. Her yanı uyuşmuştu. Tüm öğleden sonrasını mevzilendiği yerden kıvıldamadan yatarak keskin dürbünüyle çiftlik evini uzaktan kontrol ederek geçirmişti. Biraz dinlenmeye, uyuşan kaslarını hareketlendirmeye gereksinimi vardı. Ayakta bir süre kültürfizik yaparak oyalandı. Zor bir gece geçireceği muhakkaktı. İşinin en zor yanı ne kimseye görünmeden çiftliğe girmek, ne de içerdeki korumaları bertaraf etmektir. Asıl sorunu görevini tamamladıktan sonra bıraktığı arabasına ne şekilde ulaşacağı idi. BMW'sini çiftliğe fazla yaklaştıramazdı. Ne gün ışığında 276 ne de gece. Geceleyin far ışıkları çok uzaktan görünür ve hemen dikkat çekerdi; gündüz de çok uzaklardan çiftliğe yaklaşan arabasını nöbetçiler görürdü. Şimdilik arabasını uygun ve çiftlikten görünmeyen bir yere bırakmıştı. Fakat geceleyin çiftlik, saldırı sırasında cehenneme döneceğinden koşarak arabanın bulunduğu yere dönmek oldukça riskliydi. Katil hâlâ buna bir çözüm bulamamıştı.

Çiftliğin dört bir yanı korumalar tarafından kontrol altına alınmıştı. Necati Bilge buraya on adamıyla birlikte gelmişti. Uzaktan dürbünle tespit edebildiği kadarıyla onlara çiftlikten de altı ya da yedi kadar adam eklenmişti. Bazılarının elinde av tüfekleri vardı ve onlar daha ziyade çiftlikte kalan köylülerdi. İstanbul'dan gelen üç araba hâlâ çiftlik girişindeki ana kapının önünde duruyordu. Bir de çiftliğe ait eski ve ufak bir kamyonet görmüştü bir ara ama sonra onu gözden kaybetmişti. Sağdaki ağulların arkasında kaybolmuştu araba.

Korumaların işi ciddi tuttukları çok belliydi, daha şimdiden gündüz vakti bile ellerinde silahla çiftlerin arkasında nöbete girmişlerdi. Nöbetçilerin sayısının fazlalığını mesele addetmiyordu katil. Dürbünle uzaktan yaptığı incelemede içeriye sızmak için en uygun ve tehlikesiz olacak yeri saptamıştı çoktan. Neticeye ulaşmanın pek kolay olmayacağı hesaplıyordu ama bu tür müşküller Engin Kurtsoy'u ürkütmezdi.

Önünde uzanan devasa çorak araziye baktı; o bir şehir çocuğuydu, ne çiftçilikten ne de kırsal yaşamdaki hayattan hoşlanırdı. Bir an evvel görevini yerine getirip dönmek için can atıyordu. BMW'yi dört yüz metre kadar geride çiftliğe giden tali toprak yoldan görülmeyen hafif bir kaya çıkıntısının arkasına çekmişti. Ağır ağır arabasına doğru yürüdü. Şimdilik arabasına gözlerden uzak iyi bir yer bulmuş sayılırdı. BMW'nin yanına gelince bagajı açıp büyükçe bir bavul çıkardı. Henüz yeterince zamanı vardı ama bir an önce hazırlanmalıydı. Önce soyunmaya başladı. Etrafta kimsecikler olmadığı için rahattı. Bir tek donla kaldı. Sırtından çıkardığı giysileri itina ile katlayıp bavulun içine yerleştiriyordu. Soyunma işi bitince, bu defa bavuldan çıkardığı siyah bir kazağı ve aynı renk pantolonu giydi. Ayağına da koyu renk lastik yürüyüş pabuçlarını geçirdi. Gecenin karanlığında yüzünün beyazlığını gizleyecek bir de kar maskesi çıkarmıştı ama onu henüz başına geçirmesi için zamanı vardı.

Sonra bavulun altındaki gizli bir bölmeden silahlarını çıkardı. Biri uğurlu saydığı toplu Smith&Wesson 625'di. Onu beline ilişti. Ama baskında asıl kullanacağı bir Calico M-950'ydı. İlaveleriyle tüfeğe dönüştürülen, 9 mm'lik ve 50 ile 100 mermi alabilen iki ayrı tip şarjörün kullanılabildiği müthiş bir silah. Yüzünde oluşan hafif bir tebessümle tabancayı alıp okşadı ellerinin arasında. Bu silahın Amerika da bile satışı yasaklanmıştı. Gerektiğinde dakikada 750 mermi atabilen ve özel harekât timleri için üretilmiş bir kan kusturucuydu. Amerikan mafyasının en popüler silahıydı. Türkiye'de de ithali ve satışı 1997'den beri yasaktı.

Silahı yerinden alıp BMW'nin şoför mahallinin yanındaki koltuğun üzerine yerleştirdi. Bu gece kendisini başarıya götüreceği tek kozu oydu. Kimse onun dehşetengiz ateş gücü karşısında dayanamazdı. Kar maskesini de Calico M-950'nin yanına bıraktı.

Derin derin nefesler aldı.

Artık harekete hazır sayılabiliyordu. Tek bekleyeceği şey karanlığın çökmesiydi. Şoför mahalline geçip oturdu. Görünüşüyle karalara bürünmüş bir ölüm meleşiydi artık.

Uzun araba yolculuğu yaşlı Necati Bilge'yi yormuştu. Çiftliğine gelirken bütün gece boyunca gözünü bile kırpmamıştı. İlerleyen yaşı nedeniyle ne böyle yorucu yolculukları ne de gerginliği kaldıramıyordu. Çiftliğe anî ve habersiz gelişi, çalışanları hem sevindirmiş hem de şaşırtmıştı.

Ağa'larını hoşnut etmek ve hiç anlamadıkları korkusunu yok etmek için harekete geçtiler.

Yapacakları çok iş vardı; çiftlik büyük olmasına rağmen habersiz gelen on şehirliyi ağırlamak pek kolay olmayacağına benziyordu.

Necati Bilge para ve mevkiinin sağladığı tüm değişime rağmen yine de kök olarak bir köy çocuğuydu. Burada geçirdiği çocukluk yıllarını özlememekle beraber uyumu çabuk ve rahat olmuştu.

Yokluğunda daima kapalı tutulan üst katta ki odasına çekilip öğleden sonra birkaç saat dinlenip uyumuştur. Yaşlı adam şehirdeki konforlu villasında bile geceleri rahat ve uzun süreli uyuyamazdı. Ayrıca bu gece itiraflarını bir kere daha kaleme almaya kararlıydı.

Odasının uzun ve dar penceresinin önüne gelip uzanan boş ve yarı çorak topraklarına dalgın nazarlarla bakmaya başladı. Bu yöre kışın bol ve uzun süreli kar alırdı. Heybetli Erciyes dağı ise her yerden görünürdü. Güneşin akşam ışıkları yavaş yavaş kaybolurken içinde hafif hafif ürpertiler hissetti. Burada ne işim var, diye düşünmeye başladı. Şimdi, baba ocağını bile yadırgıyordu. Elinde olmadan hayatının son demlerinde düştüğü durumun kısa bir muhasebesini yapmaya başladı. Daha şimdiden yaşlı karısını, çocuklarını, torunlarını özlemeye başlamıştı. Yapı olarak hırslı ve mücadeleci karakterini kabullenmek zorundaydı ama sonuç ne olmuştu? Bunca para, şan, şöret ve güce rağmen bu ıssız ve ücra köy evinde ne işi vardı? Bir fare gibi deliğe tıkıldığını duyumsuyordu. Bunca yıldır

sürdüğü yaşamın sonu bu mu olmalıydı? İster istemez nerede hata yaptığını yeniden düşünmeye başladı. Aktif siyasi hayat ona göre bir şey değildi; ne var ki bu gerçeği çok geç fark etmişti. Pencereden aşağıya baktı.

Pür nakil silahlı adamları çiftlik arazisinde nöbet tutuyorlardı. Biraz rahatlar gibi oldu. Yeterince koruması mevcuttu ve kimse kolay kolay buraya sızamazdı. Ayrıca şehirden getirdiği bu insanlar işlerinin ehli, tecrübeli kimselerdi. Yanlarında da bu toprağı iyi bilen köylüleri vardı. Tabii ki kaçtığı ve ortadan kaybolduğunu anlayan düşmanları onu her yerde aramaya başlayacaklardı, belki de daha şimdiden aramaya başlamış da olabilirlerdi, fakat burada saklandığını anlamaları epey zaman alırdı. Ayrıca kurduğı savunma ağı kolay kolay geçilmezdi. Endişelenmem için sebep yok, diye düşündü.

Çiftlikte âdeta bir terör havası esmeye başlamıştı. Çiftliğin daimi personeli tam bir şaşkınlık içindeydi. Alınan tedbirlerden her zaman gurur duydukları ağalarının bir türlü kavrayamadıkları garip bir açmazda kaldığını sezinlemişlerdi; onun gibi ünlü bir insan için bu durum mantıklarının pek kavrayamadığı bir durumdu.

Gecenin karanlığı yavaş yavaş çöktü bozkıra.

Her açık alanda olduğu gibi etraf daha sonra kapkaranlık oldu.

İnanılmaz bir sessizlik vardı etrafta.

Gün boyu uçuşan kelebeklerin görüntüsü, çiçektozu arayan arıların vızıltısı tamamen yok olmuştu. Karanlıkla beraber tabiat da derin bir uykuya çekilmişti sanki. Yarın sabah fecrin ilk ışıklarıyla birlikte doğa yeniden uyanıncaya kadar her şey sessizliğe bürünmüştü. Tek duyulan şey rüzgârın boş alanda yarattığı hafif uğultuydu. Isı birden düşmüş, etrafı serinlik kaplamıştı.

Henüz erken, diye düşündü Katil.

Hem de çok erken. Saldırıya herkesin uykusunun geldiği, 280 gecenin dayanılmaz yorgunluğunun bedenlere sirayet ettiği saatte harekete geçmeliydi. Korumalarında dün geceyi yorgun geçirdiklerini biliyordu. Araba yolculuğu sırasında görev başında sayılırlardı, sıra ile uyumaları veya kestirmeleri söz konusu olamazdı. Bu iş için para alyorlardı. İkinci geceyi de uykusuz geçirmenin bedeni ne denli yıpratmıştı iyi bilirdi Engin Kurtsoy.

Belki adamlar çiftliğe vardktan sonra kısa bir dinlenme süresi geçirmiş olabilirlerdi, o zaman kendisinden biraz daha şanslı sayılırlardı. Ama onunda vakti vardı henüz. Yanında duran Calico'yu kucağına alıp, gözlerini kapattı. En az iki üç saat uyuyabilirdi; tam bir kuş uykusu olacaktı ama hiç yoktan iyiydi.

Kurtsoy çelik gibi bir iradeye sahipti.

Şartlara uyumu her zaman mükemmel ve en üst düzeyde olmuştu. Birkaç dakika sonra uykuya daldı. Yorgunluğu ağır basmıştı. Bu gece itiraflarını yeniden yazamayacağını anlamıştı yaşlı adam. Dinlenmeye ve deliksiz bir uykuya ihtiyacı vardı. Burada geçireceği ve henüz süresi belli olmayan zamanının en müşkül yanı konuşacak kimsenin olmamasıydı. Yalnızlık daha şimdiden ruhunu karartmaya başlamıştı. Kâhya'nın karısının özenle yaptığı hamur işlerine elini bile sürmemişti. Kapandığı odasından hiç dışarı çıkmamıştı. Soyunup pijamalarını sırtına geçirdi. Uyumak en iyi çareydi, tabii uyuyabilirse. Pencerenin yanına gitti. Perdeleri kapatmadan önce uzun uzun karanlığa baktı. Arazisi anayola pek uzak sayılmazdı ama bu yöre hareketsiz yerleşim birimleri itibariyle oldukça تنها idi.

Dışarının zifirî karanlığından ürktü.

Korkuyorum galiba, diye düşündü. Oysa hiç de korkak biri sayılmazdı. Yaşlılık ve acizlik yıldırıyordu adamı. Gecenin karanlığının ürktütücü bir yanı vardı. Güvende olduğunu, en azından birkaç gün izini kimsenin bulamayacağını bildiği halde korkusunu engelleyemiyordu.

Bu ölüm korkusu olmalıydı.

Avuçlarının içi terlemişti.

Perdeleri kapatarak bastonuna dayanıp yatağının kenarına geldi. Bastonu karyolanın ayakucuna takıp kenarına ilişti. İçindeki huzursuzluğu atamıyordu bir türlü. Başucundaki komodinin üzerinde duran küçük cam sürahidenden bardağına biraz su koyarak her gün aldığı ilaçlarını birer birer yuttu. Ufak drajeler sanki gırtlığına takılıyordu. Bol bol su içti. Sonra bol su içtiği için pişman oldu. Çiftlikte olduğunu unutmuştu bir an; Necati Bilge prostattan muzdaripti ve içilen bol su, çok idrara kalkmasını gerektirecekti. Villasında olduğu gibi burada yatak odasının içinde tuvalet yoktu ve her seferinde alt kata inmek zorunda kalacaktı.

Homurdanarak yatağına uzandı.

Yün şilteyi yadırgamıştı. Böyle bir yatakta yatmayışının üzerinden yıllar geçmişti.

Elini yastığının altına sokup AMT Hardballer'ına dokundu. Silahın soğuk metal yüzeyine terli derisi dokununca rahatladı.

Bu kadar da korkmasına gerek yoktu.

Emniyetteydi şimdilik. Gözlerini yumdu ama uykuya dalması saatlerini aldı. Ta ki duyduğu seslerle yatağından fırlayınca kadar.

BMW'nin içinde gerinip esnedi Katil.

Biraz rahatsız da olsa üç saatlik uyku ona yeterli gelmişti. Arabasından çıktı, bir süre gecenin sakinliğine dalarak tabiatı dinledi. Her şey yolunda görünüyordu, makineli tüfeğini eline alıp, yün başlığını pantolonunun arka cebine tıktı. Arabanın kapısını kilitlemedi yalnızca anahtarı cebine attı ve gecenin karanlığında çiftliğe doğru yollanmaya başladı.

Mehtap yoktu, fakat gök bulutsuz ve yıldızlarla doluydu. Siyah giysileri içinde yolda

görünmeyeceğinden emindi. Beline taktığı özel kemerde Calico'nun yedek şarjörleri asılıydı. Kedi kadar sessiz adımlarla yürüyordu. Uzun ve gergin bir yürüyüş oldu. Çiftliğin ışıkları çok uzaktan bile görünüyordu. Yaklaşık iki yüz metre kala kar maskesini yüzüne geçirdi.

Son elli metreyi yerde otların içinde sürünerek aldı. Çiftliğe hangi noktadan gireceğini çok evvelden hesaplamıştı. Bu nedenle varacağı noktaya hiç zaman kaybetmeden yaklaştı. Kuru otlar üzerinde yılan gibi süzüldü. Sonra bir süre hiç kıılmadan yattığı yerde bekledi ve çiftlik içinde dolaşan korumaları gözetledi.

Daha ilk geceden adamların bir saldırı beklemediklerini düşünüyordu. Pek yanılmadığını da anladı.

Devriye nöbeti yapan korumalar sakin ve neşeli görünüyorlardı. Kendi aralarında konuşup şakalaşıyorlardı. Konuşmaları gecenin sessizliğinde kulaklarına kadar geliyordu. Ön tarafta iki muhafız tur atmadan devamlı kapıyı tutuyorlardı, sağ ve sol cenahlarda ikişer adam yaklaşık yetmiş metrelik çit boyunca ağır ağır yürüyorlardı. Alanda ışık olmamasına rağmen evin ince uzun pencerelerinden dışarıya yansıyan ışıklar kısmî bir aydınlatma sağlıyordu.

Katil çok önceden planını kurmuştu. Evin içine girip hedefi bulmadıkça kurşun sıkmamaya kararlıydı. Silah sesleri adamları uyandıracak ve başına üşüşmelerini sağlayacaktı.

Nasıl olsa yaşlı adamın işini bitirdikten sonra evin içinde de dışında da büyük bir hengâme kopacaktı. Calico'suyla bütün bu adamları halledebilirdi, ama durumu rastlantılara bırakamazdı, ne de olsa sayıca çok fazlaydılar ve her an beklenmedik bir aksilik zuhur edebilirdi.

Ayağa kalkmadan otlar üzerindeki sürünmesine devam etti. Toprak üzerindeki ufak taş parçacıkları daha şimdiden dizlerini acıtmaya başlamıştı. Riski göze alıp ayağa kalkamazdı henüz. Sağdaki ağıllara doğru ilerledi. Yine durup bekledi. Daha önceden çiftliği dürbünle incelerken binanın arka tarafını görme şansı olmamıştı. Biraz da merak nedeniyle bir de arka tarafı gözden geçirmeye karar verdi.

Yirmi metre kadar daha süründü.

Düşmanına bu kadar yaklaştığı halde kimse farkına varmamıştı henüz. Bu durum kendine olan güvenini daha da arttırdı. Hedefi olan yaşlı adam bu saatte çoktan uyumuş olmalıydı, başını kaldırıp yattığı odaya bir kere daha göz attı. Hafif çaprazında kalıyordu. Odada ki ışığa bakarak bunun ufak bir gece lambası olduğunu tahmin etti. Belki de yaşlı adam kendini daha güvende hissetmek için tamamen karanlık bir odada yatmamayı yeğlemişti.

Arka tarafta tek bir koruma duruyordu.

Ceketsiz olduğundan, beyaz frenk gömleği sokak lambası gibi seçiliyordu korumanın.

Katil anî bir kararla fikrini değiştirip o noktadan içeriye girmeyi tercih etti. Tek başına duran adamı bir darbeye saf dışı bırakmak çocuk oyunu kadar kolay olacaktı.

Ama hemen harekete geçmedi. Bekledi.

Adamın yanına kadar yaklaşan sağ kanattaki iki korumanın yeniden geri dönerek ön kapıya kadar ters dönüp yürümelerini bekleyecekti. Ses çıkarmadan beyaz gömleklili adamın işini görürse, öteki ekibin yeniden dönmeleri en azından yetmişten

yüz kırk metrelik bir mesafeyi adımlamalarını gerektirecekti ki, bu da kendisi için kazanılmış büyük zaman anlamına gelirdi.

Keyifle sırttı Katil.

Sonra harekete geçti. Kuru yapraklar ve kırık ağaç dallarıyla yapılmış çitin tam önüne kadar süründü. Beyaz gömleklili tüfeğini çitin arkasına çekilmiş bir varile dayamıştı. Kabak veya ayçiçeği

çekirdeği gibi bir şey yiyor olmalıydı, zira iki de bir dişleri arasından akseden çıtırdamalardan sonra muntazam fasılalarla ağızından boş kabukları dışarıya tükürdüğünü gösteren sesler geliyordu. Katil, nöbette ki korumanın çok dikkatsiz olduğu hükmüne vardı. Burnunun dibine kadar geldiği halde hâlâ farkına varmamıştı. Birden dizleri üzerinde upuzun boyuyla doğrulu-verdi. Adam hemen karşısında beliriveren simsiyah gölgeye gözleri irileşerek baktı. Boş bulunmuştu, hatta öyle ki az kalsın ağızından bir feryat yükselecekti. Ama katil o kadar hızlıydı ki elindeki Calico'nun kabzasını bir anda adamın alnına indirdi. Tok bir kemik çatırtısı geldi ama bu sesi çiftliğin sağ yanında arkaları dönük olarak yürüyen iki devriyenin duymaları olanaksızdı, arada epey mesafe oluşmuştu. Engin Kurtsoy hemen çitin öbür yanına atladı. Yumuşak spor ayakkabıları kuru toprakta hiç ses çıkarmamıştı. Dizleri üstünde kıvrılmış bir şekilde duran adamın yere yuvarlanmasını önlemek için kollarından tuttu. Artık onun yaşadığını hiç sanmıyordu, alın kemiğinin paramparça olması kaçınılmazdı. Adamın sırtını varile dayadı, kanlar içindeki başını geriye itti ve hâlâ varile dayalı tüfeği de yerinden alıp hareketsiz kollarının üzerine bıraktı. Uzaktan gören her hangi biri yorulup yere oturduğunu düşünürdü, tabii iyice yaklaşıncaya kadar. Katil kendisi için en önemli, en hayati dakikaların şu yirmi veya otuz saniye olduğunun bilincindeydi. Hızlı davranması ve bir an önce eve girmesi gerekiyordu. Ne var ki eve giriş planını arkadan yapmamıştı. Hesabı sağ alt tarafta gördüğü bir pencereden girmek üzerine kurulmuştu. Bir yandan çiftlik evinin arkasına doğru koşarken bir yandan da içeriye girecek her hangi bir yer arıyordu. Evin arka cihetine açılan kapıyı da o zaman gördü. Fazla düşünecek zamanı yoktu. Önemli olan sessizce evin içine süzülmesiydi. Hiç tereddüt etmeden kapıya koştu. Henüz kilitli olup olmadığını dahi bilmiyordu. Hızla bu işleri yaparken bir yandan da kendine kızılıyordu. Bu davranışı kesinlikle profesyonelce değildi ve bunca yıllık tecrübelerine ters düşüyordu. Profesyonel bir kiralık katil her şeyden önce tasarladığı eylemi planına uygun olarak geliştirmeliydi, hayata kalması ancak böyle mümkün olurdu. Tahta kapı kalındı ama kilitli değildi, çeker çekmez kapı ardına kadar açıldı. Calico'nun namlusunu önündeki boş koridora doğru tuttu. Birini görseydi hiç tereddüt etmeden tetiğe asılacaktı. Ama yarı aydınlık giriş bom boştu. Uzunca bir koridordu burası ve içerdeki avludan yanan elektrik lambasının ışığı aksediyordu. Burnuna sarımsak kokusu geldi. Muhtemelen mutfak hu civarda olmalıydı. Sessiz fakat hızlı adımlarla yürüdü. Hayret, avlu da boştu. Bulunduğu yeri seri bakışlarla tayine çalıştı. Tam karşıda kapısı açık, ışığı yanan bir oda vardı. Muhtemelen orada oturan birileri olmalıydı. Gürültü çıkarmamaya gayret etti. Yine sağ yanında üst kata çıkan tahta bir merdiven mevcuttu. Yaşlı adama ulaşmak için o merdiveni çıkması gerekecekti. Hiç düşünmeden basamaklara atladı. Yukardan bir ses, "Turhan, sen misin?" diye seslendi. Kısık, fazla bağırmayan, sanki uyuyan birini rahatsız etmek istemezcesine ağızdan çıkmış bir ses tonuydu bu. Katil hemen anladı. Yaşlı adamın kapısına her halde sabaha kadar görev yapacak bir koruma dikmişlerdi; sadece ondan sorumlu. Tabii hiç karşılık vermedi Katil. Otomatik silahının tetiğinde olan parmağı karıncalanmaya başlamıştı. Çok az sonra kanlı bir çatışmanın başlayacağını artık kestirebiliyordu. Aynı ses, "Turhan?" diye sorusunu yineledi. Bu defa üst katın parmaklıkları arkasında ki loş bir yerde hafif bir kımıldama görür gibi oldu. Yanıt alamayan meraklı koruma, merdivenleri tırmanan kişiyi görmek istemiş üst katın tırabzanlarından aşağıya eğilmişti. Katil için artık başka şans kalmamıştı. Hedefine yaklaştığını biliyordu ama sonunda görülmüştü. Ne de olsa karşısındakiler bu iş için tutulmuş kişilerdi ve onların görevi de tehlikeyi sezince ateş açmaktı. Ayrıca oyunun ana kuralı buydu; ilk gören ateş açacaktı. Hiç düşünmedi, Calico'nun namlusunu yukarıya doğrulttu ve parmağı tetiğe asıldı. Müthiş bir gümbürtü koptu. Avlu acı silah sesiyle yankılandı. Parmağını tetikten çektiğinde üst kattaki korumanın delik deşik olmuş cansız cesedinin önce sallandığını sonra kütük gibi tırabzanlardan aşağıya düştüğünü gördü. Kurşunların bir kısmı da korkulukları paramparça etmiş, loş avluyu kesif bir barut kokusu kaplamıştı. Katil'in artık boşa harcayacak hiç zamanı yoktu, az sonra bütün muhafızların evin içine dolacağını biliyordu. Olanca hızıyla üst kata koştu. Buradan sağ olarak çıkması çok zordu ama o gerçek bir profesyoneldi ve görev şuuru en üst düzeydeydi. Önce

hedefine ulaşması gerekiyordu. Üst katta yan yana üç oda vardı ama yalnızca birinin kapı altından hafif bir ışık dışarıya sızıyordu. Hedefin bulunduğu oda en dışta olanıydı. Kapıyı sert bir tekmeyle ardına kadar açtı.

Necati Bilge uykusundan sıçrayarak uyandı.

Muazzam bir tarraka kopmuştu dışarıda. Çocuk bile bunun silah sesi olduğunu anlardı. Uyku sersemliğine rağmen baskına uğradığını sezinlemişti. Eli hızla yastığının altındaki Hardballe'ı kavradı. Ama yatak odasının kapısı birden ardına kadar açılınca korkudan refleksleri yavaşladı. Önce kapıdaki korumasının içeriye girdiğini sandı. Fakat karşısında siyahlar içinde, yüzünü kar maskesiyle saklayan bir yabancıyla karşılaşınca ne yapacağını şaşırıldı. Elinde silahı öylece kalakaldı. Komodinin üzerinde yanan lamba hedefin ne kadar aciz durumda olduğunu göstermeye yetmişti Katil'e.

Saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede hedefle katili göz göze geldiler. Birinin gözlerinde ümitsizlik, diğersinininde ise neticeye varmanın mutluluğu okunuyordu. Kaçınılmaz bir andı. Yaşlı adam çaresizliğini anlamış, kendini savunmaya bile kalkışmamıştı.

Katil otomatik silahını yeniden ateşledi. Hedefe çok yakındı ve bu mesafeden ıskalaması söz konusu olamazdı. Yaşlı adamın pijamasının ön kısmı bir anda kıpkızıl kanla lekелendi. Aynı anda vücuduna en az on kurşun saplanmıştı. Katil adamları daha fazla ilgilenmedi; görev yerine getirilmişti, şimdi kaçmak ve hayatını kurtarmak zamanıydı.

Kısa bir süre durdu ve düşündü.

Alt kattan bağrışmalar, küfürler ve homurdanmalar yükseliyordu. Az sonra tüm muhafızların üst kata doluşacağını anlamıştı Engin Kurtsoy. Elindeki silah çok güçlüydü ve yeterince yedek mermisi vardı ama adamları da sayıca çok fazlaydılar. En kötüsü ise burada kendisini kapana sıkışmış bir av hayvanı gibi hissetmesiydi.

Dönüş için aynı yolu kullanırsa, pek çok korumayı öldürme şansı vardı, buna rağmen kendisi de bir serseri kurşuna hedef olabilir her an. Yukarıya koşanları yıldırım için açık kapıdan birkaç el kurşun sıktı, birkaç el de odanın penceresine. Bu 288 kurşunlar onların hemen içeriye dalmasını engelledi. Nitekim bağrışmalar birden kesilmiş, suikastçıyı odada sıkıştırdıklarını sanan muhafızların bir kısmı merdivenlerde, bir kısmı da koridorda tam siper mevzilenmişlerdi. Silah seslerini işiten dışarıdaki diğer korumalar da hızla eve giriyorlardı.

Bu şaşkınlık anının en iyi fırsat olduğunu biliyordu Katil. Hane halkı ve korumalar şu an tam bir panik içindeydiler. Hâlâ katilin nasıl içeriye girdiği hakkında bilgileri yoktu, fakat az sonra şaşkınlık atlatılınca mutlaka mukabil hücumla geçeceklerdi. Ne de olsa onlar da bu iş için para alıyorlardı. Katil hiç tereddüt etmedi bir kurşun da komodinin üzerinde yanan gece lambasına sıktı. Şimdi oda zifiri karanlığa bürünmüştü ve bu işine yarayacaktı. Hızla az evvel camını kurşunlarla parçaladığı pencerenin yanına geldi. Tek çaresi pencereden aşağıya atlamaktı. Odada ki varlığını hissettirmek için hâlâ açık kapıyı hedefleyerek birkaç kurşun daha sıktı boşluğa. Bu içerde mevzilenenleri bir süre daha oyalamaya yetecekti.

Dışarıya bir göz attı.

Bahçede kimse görünmüyordu. Silah sesleri üzerine herkesin içeriye üşüştüğüne emin oldu. Yükseklik oldukça fazlaydı, şartlar elverse, sarkmayı, pervaza tutunarak kendini aşağıya bırakmayı deneyebilirdi ama hem buna zamanı yoktu, hem de pencerenin dibinde kalan cam kırıkları tehlike teşkil edecekti. Tutunarak pervazın üzerine çıktı, dizlerinin üzerine eğildi. Daha o sırada bile keskin cam kırıkları ellerini, yün maske altındaki yüzünü çizmeye başlamıştı bile. Çatır çatır kırılan camların sesi geliyordu kulaklarına. Yükseklik üç metreden fazlaydı ama Katil hiç düşünmedi ve kendisini boşluğa bıraktı. Havada uçarken Calico'ya da sıkı sıkıya sarılmıştı.

Toprak sert ve kuruydu. Bir an sol dizinde ve sol bacağının arka adalesinde acı bir çekilme hissetti.

Yine de fazla hasarı yoktu. Dışını sıkıp koşmaya çalıştı. Çok geçmeden atlayıp kaçtığını anlayacaklardı nasıl olsa. Peşinden gelmelerini 289 önlemek için yapacağı bir iş daha vardı.

Bacağındaki sızı nedeniyle hızlı hareket edemiyordu. Çiftlik binasının önüne doğru koşmaya çalıştı. Cadillac ve korumaları getiren diğer iki araba hâlâ orada duruyorlardı.

Yeniden ateş edip içerdekileri uyandırmak istemezdi ama buna mecburdu. Az sonra kaçtığını anlayınca, arabalara dolup peşine takılacaklar ve gecenin karanlığında farların ışığında tilki avı gibi iz süreceklerdi. Sızlayan bacağıyla fazla uzağa gitmesi mümkün değildi, BMW'sine erişmesi için duran tüm arabaların lastiklerini patlatmalıydı.

Calico yeniden ateş kusmaya başladı.

Artık o arabalarla peşine takılmaları imkânsızdı korumaların. Bütün lastikler delik deşik olmuştu. Ama bu da kendisine oldukça zaman kaybettirmişti. Asıl firar şimdi başlayacaktı. Sol bacağını sürüye sürüye koşmaya başladı, arada sırada da yüzünü ekşiterek arkaya bakıyordu.

Yanılmamıştı, bahçeden akseden silah seslerini duyan korumalar yerlerini bırakıp açık alana çıkmışlardı. Arkasından rast gele kurşun sıkıyorlardı ama bunlar bilinçli ve hedef görerek sıkılan kurşunlar değildi. Siyah giysileri karanlığın içinde kendisini gayet iyi kamufle ediyordu.

Elinden geldiğince koştu, hiç durmadan ve nefes nefese. Hâlâ başından kar maskesini çıkaramıyordu. Sol bacağı kurşun yemiş gibi sızlamaya devam ediyordu. Karanlıkta peşinden koşan birileri olmalıydı ama o da peşlerindeki göremiyordu.

Yavaş yavaş kurtulduğuna inanmaya başladı. Başarısı tartışılmazdı.

Arka adalesi kramp girmiş gibi adım atmasını zorlaştırıyordu.

Nihayet bitkin bir şekilde BMW'sinin yanına geldi. Şoför 290 mahalline oturduğunda ciğerleri yanıyordu âdeta. Zedelenen ayağıyla karanlıkta yaptığı koşu her şeyden zor gelmişti ona. Konağı açıp motoru çalıştırdı. Farlar önünde uzanan bozkırı aydınlattı. Acele etmeliydi, ne de olsa siyasi kimliği de olan ünlü bir iş adamını öldürmüştü ve haber duyulur duyulmaz bütün-emniyet teşkilatı cinayetin failini aramaya başlayacaktı, ilk işi Kayseri il sınırlarını terk etmek olmalıydı.

Izdırabına rağmen hafifçe gülümsedi. İşlediği cinayetin faili meçhuller sınıfına gireceğini biliyordu. Ana yola kadar temkinli bir şekilde arabasını sürdü sonra şoseye çıkınca BMW'sini gazladı.

4

Kayseri'de Necati Bilge'nin katledildiği saatlerde İstanbul'da mühendis Selami Özgür Bilgi Veri Vakfı'ndan çıkmış evine dönmek üzere arabasına binmişti. Ama bu gece genç mühendis son derece heyecanlıydı. Daha şimdiden bütün vücudunu ter kaplamıştı. Şayet her hangi bir terslik olmazsa tanıştığı MİT elemanları kendisine hazırladıkları sahte kimliği teslim edecekler ve yarından itibaren onlar adına yepyeni bir göreve başlayacaktı.

İster istemez dün gece ziyaretçileri evden çıktıktan sonra karısı Perihan'la yaptığı münakaşa aklına geldi. Perihan üstlendiği bu göreve karşı çıkmıştı. Haklıydı da, o bir teknik elemandı, bu tür işlerden anlamazdı. Omuzlarına binen yük onun kaldıramayacağı kadar ağırdı. Perihan sabaha kadar söylenip durmuş ve hatta tartışmaları sonunda kavgaya dönüşmüştü. Karısı şiddetle kendisini tehdit etmiş, kararında ısrar ederse evi terk ederek babasının yanına gideceğini söylemişti.

Ama karısı durumu anlamıyordu.

Tam bir açmazdaydı, zira MİT elemanları da bir şekilde kendisini nazikâne uyarmışlar, teklifi kabul etmezse meslek hayatının sona ereceğini, hiçbir yerde iş bulamayacağını ifade etmişlerdi. Bu da bir tehdit sayılırdı. Perihan'ın hesaba katmadığı bir husus daha vardı. Olayın asıl ilginç yanı, korkmasına rağmen, Selami'nin bu tekliften hoşnut oluşuydu. Kendine bile açıklayamıyordu ama MİT'in önerisi durgun ve monoton hayatına bir renk katmış, belki de bu güne kadar satıha çıkmamış, içinde bastırılıp kalmış serüven heyecanını ateşlemişti.

Bu görevi istiyordu.

Arabasını sürmeye devam etti.

Bu gece MİT elemanlarıyla dün gecedan tayin ettikleri özel bir nokta da buluşacaklardı. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Vakıf binasından çıkarken yine her geceki rutin kontrol yapılmış ve nöbetçi kOT-umalar kendisine iyi geceler dileyerek çıkmasına izin vermişlerdi. Yani tamamen sıradan bir çıkıştı.

Selami içindeki heyecan ve korkuyla uzun süre dikiz aynasından Vakfın ana çıkışını izlemiş, peşinden her hangi bir aracın çıkıp çıkmadığını kontrol etmişti. Takip edilmiyordu. Zaten takip edilmesi için de bir neden yoktu, çünkü Güvenlik Amiri'nin de, Vakıf Başkanı'nın da sorgulamasının da fazla üzerinde durmuyordu. Belki önceleri kendisinden şüphelenmişlerdi ama hepsi o kadarla kalmıştı.

Gerçek de oydu zaten, eğer garajda olayın cereyan ettiği dakikalarda, hadisenin mahiyetini anlamak için arabanın kapısını açık bırakarak dışarı çıkmamış olsa, MİT ajanı arabasına binme şansı bulamayacak ve tüm bu heyecana katılma fırsatı da eline geçmeyecekti. Evet, heyecanlıydı, hatta hafif hafif korkuyordu da ama duyduğu zevk hepsini bastırıyordu.

Opel'ini gazladı.

Kendini casus filmlerindeki kahraman ajanlar gibi hissediyordu. Olağandışı, inanılmaz serüvenler yaşayan, sonuçta daima başarıya ulaşan hayali film kahramanıydı sanki.

Saat gece yarısı bir buçuğa yaklaşıyordu. Maslak yolu, hafta içi olduğu için trafik bakımından sakindi. İstinye sapağından aşağıya doğru kaymaya başladı. Yüklendiği görevi bayağı benimsemişti,

hiçbir neden yokken iki de bir arkasına bakıp peşinde muhayyel bir araba arıyordu. Dün gece ajan Gökhan ona nereye geleceğini ve ne yapacağını uzun uzun anlatmıştı, hatta en ince detayına kadar. Evet, bu konuda tecrübeli değildi ama okumuş, kültürlü bir şehir çocuğuydu, eh epey casus filmi seyretmiş, kitap da okumuştur. Yani, o kadar da boş bir insan değilim, diye söylendi kendi kendine. Selami'nin en büyük hatası bunu bir oyun gibi görmesiydi; arkasında MİT'in desteği olduktan sonra tehlikeyi gözünde fazla büyütüyordu. Ama gerçek hayat hiçbir zaman filmlerdeki gibi değildi, nitekim genç mühendis uzun zamandan beri peşine takılan kum rengi Ford Mondia'yı fark etmemişti. O akşam Zeynep ile Gökhan Kumkapı'daki sıradan bir lokantada yemek yiyip ufak bir şişe de şarap içtiler. İkisi de birbirlerine karşı ölçülü davranıyorlardı. İşten değil, tamamen afakî konularda sohbet ettiler. Ama saatler ilerleyince genç kız, şefinin çaktırmadan sorduğu suallerle kendisi hakkında epey şey öğrendiğini, epey meraklı davrandığını gördü. Doğrusu bu numarayı oldukça başarılı yürütmüştü. Sanki iki eski dost gibi samimi davranıyor, hatta oldukça özel konulara dahi hissettirmeden girip ağzını arıyordu.

Bir ara genç kız karşısındaki şefine daha farklı nazarlarla bakmaya başladı. Açıkça hissettirmese de kendisi ilgi duyduğunu anladı. Zeynep'in şu sıralar hayatında bir erkek yoktu, hatta ciddi bir erkek arkadaşı bile. Zaten öyle yoğun bir çalışma devresindeydiler ki, istese de kendisine ayıracak zaman bulamıyordu. O da karşısındaki genci incelemeye başladı. Doğrusu yakışıklı bir adamdı, ayrıca zeki ve mesleğinde çabuk sivrilmiş, Teşkilat'ın takdirini kazanmış biriydi. Ak Merkez'deki o beklenmedik yakınlaşmadan beri onun beynine de takılan bazı sorular vardı. Ona karşı ilgisiz kalmadığını hissediyordu. Mesela uzun zamandan beri ilk kez havaalanına gelirken ruj sürmüş, hafif bir makyaj yapmıştı. Yemek teklifine itiraz etmemiş, şefinin dün gecedan beri uykusuz olduğunu bildiği halde bir daha o konuya dönmemişti. Hatta yemek uzadığı halde sesini de çıkarmamıştı. Sonra birden hatırlamış gibi çantasını açıp Onur'un hazırlattığı sahte kimliği zincirinden tutarak Gökhan'a uzattı.

"Nasıl buldunuz, bir hayli başarılı, değil mi?" diye sordu.

Gökhan kimliği eline alıp şöyle üstünkörü bir inceledi.

"Mükemmel" diye mırıldandı.

Ama sanki tavırlarında şimdi bundan bahsetmenin sırası mı, der gibi bir hava vardı.

Zeynep yavaş yavaş tedirgin olmaya başlamıştı. Her ne kadar genç adamın ağzından onu rahatsız edecek her hangi imalı bir söz şimdiye kadar çıkmamış olsa bile, Zeynep şefiyle aralarında bu tür bir ilişkinin doğmasından yana değildi. Bir ara, "Kalkalım mı artık?" dedi.

Gökhan anlamazlığa geldi.

"Mühendis Selami nasıl olsa bir bir buçuktan önce işinden çıkamaz. Daha çok vaktim var sayılır" diye fışıldadı. "Arzu ederseniz bu geceki randevuya beraber gidelim."

Zeynep'in yorgunum filan gibi bir bahane ileri sürmesine hiç gerek yoktu. Çünkü dün geceki randevuya Gökhan yalnız gideceğini söylemişti. Fakat kız hiç tereddüt etmeden, "olabilir" dedi.

Sonra kendisi de şaşıtı bunu nasıl söylediğine.

Çok kısa bir süre göz göze gelmişlerdi. Zeynep utanmış gibi bakışlarını kaçırdı hemen. Ama olabilir kelimesi yetmişti teslimiyetini ifadeye.

Saat on ikiyi biraz gece lokantadan çıktılar.

Bu defa direksiyona Gökhan geçmişti. Arabayı gayet yavaş sürüyordu. Ağır ağır Sirkeci'den geçerek Galata Köprüsüne yollandılar. Gökhan yine havadan sudan konuşmaya başlamıştı. Genç kıza çocukluk yıllarını, babası subay olduğu için her tayininde nasıl şehir şehir dolaştıklarını, hangi okullarda okuduğunu, Ankara Hukuk Fakültesinden mezun olduğunu, idealinde her zaman hâkim olmak isteğiyle yaşadığını ama sonra bazı tesadüflerin onu bu mesleğe sürüklediğini anlattı.

Salıpazarı'ndan, Beşiktaş'tan geçtiler.

Ortaköy'ü ve Bebeği arkada bırakırlarken Gökhan hâlâ meslekte nerelerde çalıştığını, hafif eğlenceli ve zaman zaman da başına gelen komik olayları anlatıyordu genç kıza. Rumeli Hisarı'na gelirken birden ciddileşti. Havaalanından çıktıklarından beri takındığı o samimi arkadaş havalardan sıyrılmıştı aniden.

"Buluşma noktamıza yaklaştık" dedi.

Ajanın sesinin tonu bile değişmişti. Zeynep de toparlandı. Sanki aralarında her zaman mevcut olan alt - üst ilişkisi yeniden dönmüştü. Genç kız elinde olmadan, "Evet, efendim" diye mırıldanmıştı.

Zeynep nedense Rumeli Hisar'ını hiç sevmezdi. Herkesin beğenisi hilâfına koca ve tarihi surların heybetli ve görkemli görünüşünün Boğaz'ın tabii güzelliğini bozduğunu, tabii dokuya ters düştüğünü düşünürdü. Tarihi vapur iskelesine yakın bir yerde durdular. Gökhan saatine baktı. Bire beş vardı. "Sanırım biraz beklemek zorunda kalacağız" diye mırıldandı.

Mehtapsız bir geceydi. Poyrazdan serin bir esinti arabanın açık camlarından içeriye doluyordu. Konuşmaları bıçak gibi 295 kesilmişti. Gece boyunca konuşkan ve geveze olan Gökhan şimdi susmuş gözleriyle radar gibi çevreyi araştırıyordu. Boğaz'ın. Özelliği bu; saat kaç olursa olsun, hayat durmuyor, eğlence bitmiyordu. Mevsim itibariyle henüz sıcak yaz gecelerine girilmemişti, bu nedenle fazla kalabalık sayılmazdı cadde ama restoranlar daha kapanmamış, ufak kafeler tenhalaşmalarına rağmen tamamıyla boşalmamıştı.

Zeynep bir ara arabanın içine dolan rüzgârın etkisiyle üşüymüş gibi elleriyle kendi kollarına sarıldı. Gökhan ona bakmıyordu ama kızın üşüdüğünü anlamış gibi sordu.

"Üşüyor musunuz?"

"Hayır."

"İsterseniz dışarı çıkalım. Biraz dolaşırız."

"Nasıl isterseniz."

Gökhan'ın kiralık arabasından çıktılar. Ajan camları kapatıp arabayı kilitledi. Ağır ağır deniz kenarında yürümeye başladılar. Zeynep, mühendis Selami ile nerede buluşacaklarını ve sahte kimliğin ne şekilde teslim edileceğini dün gecedan biliyordu. Gökhan mühendise uzun uzun anlatmıştı ama sırf sessizliği bozmak ve sıkıcı gelen havayı dağıtmak için sordu Zeynep.

"Mühendis nereye gelecekti?"

Kızın buluşma mahallini çok iyi bildiğinden emindi Gökhan. Hiç bozuntuya vermedi.

"İskelenin ağzındaki şu ufak büfenin önüne. Orada bir tost yiyecek. Biz de her hangi bir müşteri gibi oraya gidip bir şeyler atıştıracağız."

Zeynep aklınca espri yapmaya kalkıştı.

"Bu tokluğumuzla mı?" dedi gülümseyerek. Ama sonra pişman oldu. Şefinin yüzünde en ufak bir tebessüm oluşmamıştı.

İskelenin civarından pek uzaklaşmıyorlardı. Yine de mühendisin Opel'ini ilk gören Zeynep oldu.

"Galiba geldi " dedi.

"Nerede?"

Genç kız başıyla kaldırımın sağına acemi hareketlerle park etmeye çalışan arabayı göstermişti.

"Şanslıyız" diye homurdandı Gökhan. "Erken geldi. Fazla beklemek zorunda kalmadık."

Selami zar zor park ettiği Opel'den çıkmış, meraklı halde etrafına bakınmakla meşguldü.

Davranışlarında heyecanın verdiği açık bir şaşkınlık vardı. Etrafa bakınarak MİT ajanlarını arıyordu.

Göremedi onları ama büfeye doğru yaklaştı.

Kendisine verilen talimata uyararak bir tost istedi. Hâlâ görememişti ajanları. Bir an kuşkuya kapıldı, yoksa bir terslik mi olmuştu, şimdiye kadar burada olmaları gerekmez miydi? Yorgun, uykulu gözlü büfede ki adam kızartmak için ekmek dilimlerini makineye yerleştirirken o hâlâ arkasını dönmüş etrafını endişeli gözlerle araştırmaya devam ediyordu.

Kaldırım kenarındaki bir ağacın arkasında bekleyen Zeynep dayanamayıp sordu.

"Daha ne bekliyoruz, yanına gitmeyecek miyiz?"

"Acele etme" dedi Gökhan."

Kız merakla şefini süzdü. "Ne oldu?"

"Galiba bu iş yattı. Adamı ateşe atamayız."

"Anlamadım, neden?"

Gökhan hafifçe genç kızı dirseğinden tutarak biraz daha kendine çekti ve başıyla cadde üzerinde duran açık mavi renkli Nissan'ı gösterdi.

"O arabayı gördün mü?"

Zeynep dikkatle gösterilen arabaya baktı. İçinde tek başına oturan bir adam vardı ve arabanın motoru hâlâ stop etmemişti. Buldukları yerden adamın yüz hatlarını rahatlıkla seçebiliyorlardı.

"Kim o?" diye sordu genç kız kısık sesle. "Tanımıyorum."

"Benim peşimdeki biri. İstanbul'a ilk geldiğim gün rastladım otelde. Beni izliyor."

Zeynep gözlerini kısıp arabanın içindeki adama bir daha baktı.

"Ama" dedi. "Görünüşe bakılırsa o sizin değil mühendisin peşinde galiba. Baksanıza, gözlerini onun üzerinden hiç ayırmıyor."

"Kötü olan da bu ya. Şimdi Selami'nin yanına yaklaşırsak bağlantımız kesin olarak ortaya çıkacak." Zeynep birkaç saniye düşündü. "Yani mühendisi kullandığımızı biliyorlar mı?" "Öyle gözüküyor. Emin olamayız tabii, ama şu an Selami ile temas kurmamız söz konusu olamaz." "Ne yapacağız?"

"En azından bekleyeceğiz." Sustu Zeynep.

Selami etrafına bakılmaya devam ediyordu. Gözleri etrafta MİT ajanını arıyordu ama kendisini dikkatle gözetleyen Nissan'ın içindeki adam hiç dikkatini çekmemişti.

Zeynep kendilerine siper ettikleri ağacın arkasından Gökhan'ın kulağına fısıldadı.

"Arabanın içindeki adamı biraz oyalayayım mı?"

Ajan dönüp ters ters kızın yüzüne baktı. "Nasıl?"

"Bilmem, mesela arabaya atlayıp önüne çekerim ya da park yüzünden maraza filan çıkarabilirim yani bir süre onu meşgul edebilirim. Siz de bu arada mühendise yaklaşma fırsatı bulabilirsiniz."

Gökhan hiç düşünmeden, "Olmaz" dedi.

"Neden?"

"Tehlikeli bir girişim bu."

"Ne bakımdan?"

"Gecenin bu saatinde başının belâya girmesini istemiyorum."

Genç kız hafifçe kızardı. Gökhan'ın itirazının çok farklı bir nedenden kaynaklandığını hemen anlamıştı. Bu durum hoşuna gitmesine rağmen itirazını sürdürdü.

"Fakat bu benim görevim. Size yardım etmeliyim."

Ajan yeniden dönüp kızın yüzüne baktı. İtirazının anlamsızını idrak etmişti ama durumu teville kalkıştı.

"Hayır" dedi yeniden. "O tecrübeli bir adam. Numaramızı yemez. Seni tanıımıyorsa bile boş yere mimlenirsin. Ayrıca sizin dalaşmanız sırasında benim mühendise yaklaşmamı da görebilir. Hiç ortaya çıkmamız daha iyi."

"Ama Gökhan Bey."

"Bu bir emirdir Zeynep Hanım. Ne diyorsam onu yapın, lütfen."

Genç kız ağzını kapatmak zorunda kaldı. Alışık olmadığı bir ikilem içinde kalmıştı; Gökhan'ın o an sırf kendisinden hoşlandığı için tehlikeye atılmasına mâni olduğunu sezinliyordu fakat o tecrübeli ve bu iş için uygun görülerek atanmış bir ajandı, şefinin tutumunu yersiz ve biraz da meslekî bakımdan küçümsemiş gibi hissetti kendini. Yine de emir, emirdi ve karşı gelemezdi.

Başını ağacın yan tarafından usulca uzatarak Selami'ye baktı. Hâlâ aval aval etrafa bakınarak kendilerini bekliyordu. O sırada Ford'taki adam tarafından gözetlendiğini fark etmemişti. Adam ise onunla hiç ilgilenmiyor pozlardaydı, Ford'un açık penceresinden hafif bir müzik sesi yankılanıyordu. Mühendis nihayet büfenin önünden ayrıldı. Bir an Zeynep'in yüreği ağzına gelir gibi oldu; şayet buldukları yöne yaklaşırsa onları mutlaka görecek. Gerçi etraflarında yürüyen veya banklarda oturan başka insanlar da vardı ama yaklaşması halinde karşılaşmaları kaçınılmazdı. Neyse ki mühendis aksi yönde ilerledi. Kız da derin bir nefes aldı.

Gökhan'la birbirlerine çok yakın duruyorlardı, fazla kalın olmayan ağaç gövdesi onları ancak kamufle ediyordu. Genç kız biraz daha sokularak şefinin kulağına fısıldadı. "Gitsek mi buradan? Mühendis dönüp bu tarafa yaklaşırsa mutlaka bizi görür."

İnce ağaç gövdesi arasında birbirlerine o kadar yakındılar ki, ister istemez bedenleri diğerine dokunuyordu.

"Olmaz" dedi Gökhan. "Bu defa da Ford'un içindeki adam bizi görür."

Zeynep biraz sinirli mırıldanmaya devam etti.

"Ne yani burada kıılmadan mahsur mu kalacağız? Bu durumumuz başkalarının da dikkatini çekecek. Belki Ford'taki bizi görmüştür bile."

"Hayır, henüz görmedi. Ayrıca burası karanlık, hem görse bile bizi iki âşık sanır. Bu saatte iki sevgilinin تنها bir köşede koklaşmaları kadar tabii ne olabilir."

Genç kız yeniden kızarır gibi oldu. Utanarak kendini biraz çekmek, şefinden uzaklaşmak istedi.

Gökhan aynı anda âni bir hareketle kızın beline sarıldı. Ama sesi bir sevgiliden ziyade emir veren bir âmirin ki gibi çıkmıştı.

"Kusura bakma, buna mecburuz."

Bu denli bir yakınlaşma beklemiyordu Zeynep. Daha ne olduğunu anlamadan Gökhan'ın öteki koluda omuzlarına gitmiş ve kıza sarılıvermişti. Şefini kendinden uzaklaştırmak için itemedi ama şaşkınlıkla homurdandı.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Üzgünüm ama seni öpmek zorundayım. Mühendis şimdi döndü ve bizim bulunduğumuz tarafa geliyor" diye fısıldadı kızın kulağına. "Biraz kibar ve anlayışlı biriyse iki sevgili olduğumuzu düşünecek ve bize bakmayacaktır."

"Ama."

Daha fazla itiraz şansı bulamamıştı Zeynep. Genç adamın dudaklarının kendi dudaklarıyla birleştiğini hissetti. Önce kımlıdayamadı, taş gibi kaldı. Gözleri irileşmişti. Fakat daha sonra tatlı ve o güne kadar hiç tatmadığı bir heyecan dalgasının yavaş yavaş tüm bedenini sarmaya başladığını duyumsadı. Uzun ve ateşli bir öpüşmeydi bu. İrileşen gözleri kapandı, bir an kendini tarifsiz bir zevk girdabının içinde buldu. Kapalı duran dudakları aralanmış, o da Gökhan'a aynı şekilde mukabelede bulunmaya başlamıştı. Sanki yer ve zaman kavramını yitirmiş, içinde buldukları şartları unutuvermişti. Kollarını erkeğin boynuna ne zaman doladığını bile hatırlamıyordu.

İlk toparlanan Gökhan oldu. Zeynep hâlâ kendisine gelememişti, olanlara inanamıyordu. Neden sonra şefinin kulağında yankılanan sesiyle kapalı duran göz kapaklarını açtı, boynuna dolanan kollarını çözdü.

"Uzaklaştı" demişti genç adam.

Ama ikisi de nefes nefesydiler ve bu soluksuzluk her halde mühendis Selami tarafından görülme heyecanından kaynaklanmıyordu. Genç kızın nefesi hâlâ normal ritmine dönememişti, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Çok garip bir durumdaydı, Gökhan'ın yüzüne bakmaktan özellikle kaçınıyordu. Utanmıştı. Öpüşmeleri şartın gereği olabilirdi ama bu derece ateşli bir öpüşmeye her halde hiç gerek yoktu. Biraz toparlanınca başını ağacın kenarından uzatıp büfenin önüne baktı. Selami'yi göremedi, sonra adamın arabasına baktı. İki araba da gitmişti.

Biraz eziklik, biraz mahcubiyet içinde söylendi.

"Nerede bunlar?"

"Gittiler" dedi Gökhan.

"Gittiler mi? Gördünüz mü onları giderken?"

Ajan hafif alaycı bir şekilde gülümsemişti.

"Gayet tabii. Görevimiz bu değil mi?"

Ertesi gün Mehmet Aksu'ya adamı Arif'ten dün geceyle ilgili gelen haberler şaşırtıcıydı. Hatta biraz da sürpriz teşkil etmişti. Kaşlarını çatarak inanmaz gibi Posbıyık Arife baktı.

"Ulan Arif!" diye kükredi/"Yoksa bana yalan mı kıvırıyorsun?"

"Aman efendim, ne haddime. Nasıl olur? Size nasıl yalan söyleyebilirim."

"Bir daha anlat gördüklerini."

Arif cebinden ufak bir bloknot çıkardı, tuttuğu notları saat be saat nakle başladı.

"Kız saat sekiz buçukta evden çıktı. Sonra."

Mehmet Aksu yeniden çıkıştı.

"O fasılları geç. Bana hava alanındaki buluşmadan sonrasını anlat."

Posbıyık yeniden notlarına bir göz attı.

"Saat on sekizde kız adamı hava alanından aldı. Kızın kullandığı arabayla Kumkapı'daki bir içkili lokantaya gittiler."

"Sonra?"

"Gece yarısına kadar orada kaldılar. Çıktıklarında saat on ikiyi beş geçiyordu. Sahil yolundan Boğaz'a gittiler. Rumeli Hisarı'nda durdular."

Mehmet Aksu parmağını uzatıp tehditkâr bir şekilde sallayarak onu durdurdu.

"Dur bakalım!" dedi.

Arif hemen sustu.

"Rumeli Hisarı'na gittiklerinden emin misin?"

"Kesinlikle, efendim."

Posbıyık adamın neden bu kadar titizlendiğini anlamıyordu.

"Hisar'ın neresine?"

"İskelenin civarına. Orada arabayı park ettiler."

"Posbıyık yalan söylüyorsan seni perişan ederim."

Arif yeniden itiraza yeltendi.

"Yalan söylediğimi de nereden çıkarıyorsunuz efendim."

"Ulan dün gece ben de oradaydım ama onları göremedim."

Posbıyık hafifçe gülümsemeye cüret etti. Sonra, "Buna hiç şaşmam efendim" diye mırıldandı bilgiççe."

"Ne demek istiyorsun? "

"Çünkü kumrular gibi sevişip öpüşüyorlardı."

"Öpüşüyorlar mıydı?"

"Evet, efendim. Tam iskeleye yakın bir yerde, ağaçların altında. Onlara çok yakın bir bankta oturuyor ve her yaptıklarını kontrol ediyordum. Ama itiraf edeyim ki ben de sizi göremedim."

Mehmet Aksu birden durgunlaşmıştı.

"Orada bir büfe var, biliyor musun?"

"Evet efendim, bilirim. Sabaha kadar açıktır."

"Ona yakın mıydılar?"

"Hemen civarındaydılar."

Mehmet Aksu sunturlu bir küfür savurdu. Ama Posbıyık Arif adamın neden küfür ettiğini

anlayamadı, yine de bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti. Ne var ki bunu patronuna soramazdı.

Mehmet Aksu bir süre sessizce düşünmeye devam etti. Bunca yıllık tecrübesine rağmen dün gece o da atlamış, burnunun dibinde ki ajanları görmemişti. Daha da öteye giderek, MİT ajanlarının kendisini gördüğünden emin oldu. O ajan çok kurnaz birine benziyordu ve oteldeki ilk karşılaşmadan beri takip edildiğini anlamıştı. Şimdi şüpheleri daha da pekişti; mühendis Selami'nin oraya neden gittiğini, acemi hareketlerle büfenin önünde ne beklediğini daha iyi anlamıştı. Gecenin o saatinde yorgun argın işinden çıkan bir adam tost yemek için oralara kadar gitmezdi. Ava giderken avlanmış ve ajanlar tarafından görülmüştü. Gün gibi aşıkardı; mühendis orada ajanlarla buluşacak ve bilgi sızdıracaktı. Ajanlar kendisini görünce buluşmaya cesaret edememiş ve randevuyu pas geçmişlerdi. Bunca insanın aynı anda orada olması rastlantılarla açıklanamazdı.

Sessizliği bir süre daha devam etti Mehmet Aksu'nun. Tam bir başarısızlık sayılmazdı, en azından

artık mühendisin sakıncalı biri olduğunu Vakıf Başkanı'na rapor edebilirdi.

Vakıf Başkanı İbrahim Sarı soğuk bakışlarını Mehmet Aksu'ya çevirdi.

"Şimdi söyle bakalım" dedi. "Sen de bir zamanlar MİT'de görev yapmıştın, neden bu adamlar Ankara'dan gönderilmiş, niçin İstanbul'daki bölge ajanları değil de merkezden özel ajanlar sevk ediliyor üzerimize?"

Mehmet Aksu hafifçe yutkundu.

"Bunun çeşitli nedenleri olabilir, efendim. Henüz Merkez büyük bir gizlilikle bir şekilde kendilerine intikal eden istihbaratın doğruluğu hususunda kesin yargıya varamamış ve araştırmayı doğrudan merkezden yürütmek istemiş olabilirler. Ayrıca en önemli neden de haberin mahiyeti ve ciddiyeti konusunda endişeli iseler fazla dallanıp budaklanmasını arzu etmemişlerdir. Bu tür araştırmalarda ilk istihbaratlar yanıltıcı ve maksatlı olabilir. Saniyen, sizin de takdir edeceğiniz gibi bu tür sansasyonel istihbaratlar çok nadir olur, bünyede yara açar, Merkez her zaman tedbirli ve müteyakkız olmak zorundadır. Tabii bir de haberin doğruluğu nazarı itibara alınarak Teşkilat'ın yerel elemanlarının arasında her hangi bir şüphelinin bulunup bulunmadığı düşünülür."

"Yani bir köstebek gibi mi?"

"Evet, efendim."

Vakıf Başkanı buz gibi bir edayla sırıttı.

"Ya o köstebek bizzat Merkez'deyse, bunu düşünmezler mi?"

"Mutlaka onu da düşünmüşlerdir. Kanımca zaten olayın Teşkilat bünyesinde dahi dallanıp budaklanmaması ve çok az kişi tarafından değerlendirilmesi bu yüzdendir. Sanırım şimdiden kendi aralarında dahi bir sızıntının olup olmadığını araştırıyorlardı."

Başkan mağrur bir şekilde koltuğuna yaslandı.

Metal çerçeveli gözlüğü altındaki göz bebekleri kahredici bir şekilde ışıldadı.

"Çok yakında, evet, çok kısa bir zaman sonra bu ülkede önemli değişiklikler olacak Mehmet Bey" dedi. "Bunu siz de biliyorsunuz."

Ayakta durup ellerini önünde bitirmiş olan adam hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"Umarım öyle olur efendim. Bizim de isteğimiz ve temennimiz bu. Kansız ve askerın iştirak etmeyeceği bir darbe." Vakıf Başkanı'nın nazarları aniden sertleşti yeniden. "Kansız mı dedin?" Mehmet Aksu hemen toparlanmaya çalıştı. Her hangi bir gaf yapıp yapmadığını düşündü bir an. Ana gayeleri kansız bir darbe yapıp, iktidarı ele geçirmeleriydi. Bildiği buydu. Susmayı yeğledi. Ama Başkan'ın sorusu sanki boşlukta kalmış gibiydi.

İbrahim Sarı kendi سوالını, kendisi cevapladı.

"Darbeler kansız olmaz Mehmet Bey. Tarihte bunun örneği yoktur. Ne var ki tarih bize olayları eksik ve yanlış anlatır; tarihe göre ancak siyasi ve memleketin mukadderatını üst düzeyde yönetenler katledildiği zaman ihtilalin kanlı geçtiğini yazarlar. Yanlıştır bu; çoğu zaman olayların akışı ve memleketin geleceği onların değil, bir takım adı sanı duyulmayan isimsiz kahramanların hayatıyla tayin edilir. Kan her zaman akar ve yine akacaktır. Bu asla önlenmez."

"Haklısınız" demekle yetindi Aksu.

Şimdi Başkan'la her halde bu konuyu tartışacak değildi. Tek isteği, yeni bir emri varsa, o emri alıp bir an önce bu ürkütücü adamın yanından ve makamından uzaklaşmaktı. Bir kere daha genzini temizleyerek sordu.

"Bana yeni bir emriniz var mı, efendim?"

Bakışları sabitlemişti Vakıf Başkanı'nın. Soruyu sanki duymamıştı.

"Zamanı geldi artık" diye fısıldadı. "Çok az kaldı. Ve yine bazı isimsiz kahramanların kanları akacaktır."

İbrahim Sarı kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Mehmet Aksu adamın kendisine değil, karşı duvarda rast gele bir objeye gözlerini dikerek konuştuğunu fark etti. Sanki boşluğa bakıyordu. Kimleri kastettiğini, kimlerden isimsiz kahraman diye, bahsettiğini anlamamıştı.

"Artık hata yapamayız. Aksi halde ihtilal kendi öz evlâtlarını da yitirmeye başlar, daha şimdiden bile kaybetmeye başlamadık mı?"

Aksu fazla bir şey anlamıyordu.

Bu iç hesaplaşmanın fazla uzun sürmeyeceğini, Başkan'ın az sonra daldığı âlemden silkinip kendine geleceğini biliyordu. Tek isteği de bir an evvel odadan çıkmaktı. Cesaretini toplayıp mırıldandı.

"Şu mühendis işini ne yapacağız efendim?"

Başkan omuzlarını silkti.

"Önemli değil. İstedığımızı öğrendik. O bir hain ve bizi satmaya kalkıştı, tabii ki cezasını çekecek."

"Nasıl?"

"Senin tetikçilerinden biri iz bırakmadan işini görsün."

Lanet olsun, diye içinden homurdandı Mehmet Aksu ama bunu belli etmedi.

Başkan birden hiç ummadığı bir سوال yöneltti kendisine. "Siz MİT'den atıldınız, değil mi Mehmet bey?"

Aksu bu soru karşısında irkildi. Kısa bir an ne cevap vereceğini kestiremedi. Ter bastı birden.

Oldukça anlamsız ve yersiz bir soruydu. Ne gereği vardı şimdi?

"İstifa ettim, efendim" diyebilirdi.

"Daha doğrusu istifaya zorlandınız."

Kem küm etti Aksu.

"Öyle de denebilir."

Boşluğa bakan soğuk mavi gözler şimdi üzerine çevrilmişti.

"Onlardan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

"Kişilerden değil efendim. Belki kurumdan diyebiliriz."

"Fark etmez" diye omuz silkti Başkan. "Şimdi size yeni bir görev vermeyi düşünüyorum. Böylece içinizdeki nefreti bir nebze de olsa bastırmaya vesile olacak bir fırsat, yeni bir şans."

"Buyurun, efendim."

İbrahim Sarı boş ve anlamsız nazarlarla Aksu'ya baktı.

"Hiç adam öldürdünüz mü daha önce?"

"Eskiden girdiğim silahlı müsademelerde birkaç kişi yaralamıştım ama görev gereği idi, ayrıca onlar da ölmemişti."

"Yani öldürmedin?"

"Hayır efendim."

"Ama yapabilirsin, değil mi?"

Konuşmanın nereye varacağını anlar gibi olmuştu Mehmet Aksu. Yeniden terlemeye başladı. Bu sorular hiç hoşuna gitmemişti.

Zorlanarak mırıldandı.

"Sanmıyorum efendim" diyebildi güçlkle.

Başkan'ın o buz gibi bakışları altında titremeye başlamıştı.

"Ama bizim himayemiz de daha önce bu gibi organizasyonları başarıyla yürüttün."

"Lâkin tetiği çeken kişi ben değildim."

"Biliyorum, kullandığın tetikçiler var. Fakat bu seferki hedefler profesyonel ajanlar olacak. Senin tetikçilerine güvenemem. İşi bizzat senin yapmanı istiyorum. Eski işine dönmen ancak böyle mümkün olabilir. Sen de biliyorsun ki yakında bu ülkede çok büyük değişiklikler olacak. Yoksa eski işine, üstelik daha üst mevkiilerde dönmek istemez misin?"

Mehmet Aksu bunun bir teklif mi yoksa bir tehdit mi olduğunu kestiremedi bir an. Bu işi asla kabul edemezdi ama kendisinde adama itiraz ve ret edecek gücü de bulamıyordu.

İş adamı Necati Bilge'nin Kayseri'deki çiftliğinde öldürülmesi basına bomba gibi bir haber olarak yansıdı. Ünlü iş adamının kimseye haber vermeden neden çiftliğine çekildiği, böyle bir saldırıdan haberdar olup olmadığı yolunda yorumlar yapıp sorular soruldu. Her ne kadar muhalif bir partiye mensupsa da iş hayatında sevilen ve önemi olan bir kişiydi. Basında bu cinayetle ilgili en geniş yer Demokrasi gazetesinde yer aldı. Gazetenin Genel Yayın Müdürü Fahir Akman köşesinde üzeri örtülü fakat oldukça manidar yazılar yazmaya başlamış çok yakında efkârı umumiye ye şok etkisi yapacak bir yazı dizisine hazırlandıklarının ilk haberlerini vermeye başlamıştı.

Ankara'da da çok hareketli günler yaşanıyordu. Siyasi çevreler cinayet üzerine dedikodularla sallanmaya başlamıştı. Bir sivil darbe teşebbüsü ilk defa kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. Emniyet ve istihbarat birimleri bir yandan olayın faillerini aramaya çalışırken diğer yandan da olayın siyasi analizini yapmaya uğraşıyorlardı. MİT'in İstihbarat Şubesi yetkilileri ilk defa hazırladıkları raporu Müsteşara iletmek zorunda kaldılar. Ellerindeki bilgi ve kaynaklar her ne kadar tam ve müspet donelere dayanmıyorsa da muhalif bir partinin böyle bir teşebbüste bulunacağına dair yeterince bilgi vardı. En azından bu bilgilerin gerekli mercilere teslimi artık kaçınılmazdı. Basın üstü kapalı olsa bu olasılığın üzerinde duruyordu. O gece MİT'teki müzakereler sabaha kadar sürdü. Şafak sökerken memleketin kaderinde büyük değişikliğe engel olacak kararlar alınmıştı.

Celal Davran parti merkez binasında ki başkana ayrılmış büyük ve mükellef odasında sinirden küplere binmiş bir şekilde oturuyordu. Onu yakından tanıyanlar genellikle sinirli olduğu zamanlarda karşısına çıkmaktan kaçınırlardı. Dişleri arasına sıkıştırdığı purosundan derin bir nefes çekerken gergin bir ses tonuyla homurdandı.

"Bu durumdan sen sorumlusun İbrahim. Bana bir açıklama yapmalısın. Necati Bilge'nin yazdığı itirafları ele geçirmemize rağmen nasıl oluyor da Demokrasi Gazetesi iki gündür manidar neşriyatına devam ediyor, bu bilgiyi ne şekilde öğrenmiş olabilirler?"

Parti Başkanı'nın karşısında oturan İbrahim Sarı soğuk mavi gözlerini Celal Davran'ın öfke dolu bakışlarından hiç ayırmadan karşılık verdi. Çelik gibi iradesinde bu tip çıkışlara ve suçlamalara pabuç bırakacak yer yoktu.

"Yanılıyorsunuz Sayın Başkan'ım" dedi.

"Ne demek yanılıyorum? Fahir Akman denen pisliği okumuyor musun? Herif düpedüz bizi hedef gösteriyor, üstü örtülü kelimelerle bizi suçluyor. Seni Ankara'ya bir açıklama yapman için çağırdım. Nerede atladın? O pislik belgeyi belli ki ele geçirmiş, nasıl oldu bu? Bana verdiğin bilgide gazeteye itirafları götüren adamın öldüğünü, dosyayı ele geçirdiğini söylemiştin."

"Aynen öyle Başkan'ım. Ben işimde hiçbir zaman atlamam."

"Ama bu sefer bir hata yaptın."

Bilgi Veri Vakfı Başkanı Celal Davran'a öyle bir baktı ki, adam ilk defa irkilerek o soğuk mavi gözlerin etkisinde kaldığını hissetti. Acaba onu suçlamakla fazla mı ileri gittim, diye düşündü. Ne de olsa Necati Bilge'nin ihanetini ondan öğrenmişti. Sinirlerini dizginleyip biraz daha sakin olmaya çalıştı. Bakışları yumuşadı.

"Necati'nin işini kim gördü?" diye fısıldadı.

Ses tonundaki değişiklik İbrahim Sarı'nın gözünden kaçmamıştı.

"Önemli vakalarda başvurduğum bir adamım. Vakfın kiralık tetikçisi. Asla hata yapmaz. Ona güvenirim."

Celal Davran homurdandı.

"Kiralık adamlardan nefret ederim. Onlara güvenmem de. Paranın esiridirler, bize oyun oynamaya kalkışmış olamaz mı? Mesela ele geçirdiği belgeyi okumuşsa bunun bir suretini de gazeteye satmaya kalkması mümkün değil mi?"

"O bir profesyoneldir Sayın Başkan."

"Boş versene, yakaladığı fırsatı anlayınca her haltı yiyebilir."

"Yanılıyorsunuz. Başka ihtimallerin üzerinde de durabiliriz."

"Ne tür ihtimaller?"

"Belki Necati Bilge ile o gazeteci arasında daha önceden görüşmeler yapılmış bir mutabakat sağlanmış olabilir. Bu olasılığı hiç düşünmediniz mi? Ne de olsa Bilge çok ünlü bir iş adamıydı, memleketin ekonomik sorunları üzerinde mesela Boğaz'da bir içki sofrasında samimi bir yemek sırasında bu konu ilk defa açılmış olamaz mı? Haliyle gazeteci de son derece ilgilenmiş ve Bilge'yi itirafa zorlamış olabilir."

Celal Davran kuşkuyla Sarı'ya baktı.

"Böyle bir yemek yenildi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bir olasılık."

"Ne demek bilmiyorum? Onu kontrol altında tutmuyor muydun?"

Vakıf Başkanı'nın mavi gözleri yine meydan okuyormuş gibi Celal Davran'ın yüzünde odaklandı.

"İdare Meclisi'nin son toplantısından bu yana devamlı gözetimdeydi. Zaten Hasan Biberci olayından sonra ondan bu tür bir başkaldırı bekliyordum. Buluşmadıklarına da eminim ama her hangi bir şekilde haberleşmelerini önleyemedik."

Parti Başkanı düşünceye daldı.

İşler birden ters gitmeye başlamıştı. Artık savaş birden su yüzüne çıkmış, taraflar zamanla yarışa girmişlerdi. Pislikleri daha evvel ortaya çıkarıncılar bu mücadeleyi kazanacaklardı. O siyaseti her zaman bir denge oyunu gibi görmüştü, başarının sırrı devamlı bu dengeyi sağlamaktı, tıpkı birbirine maharetleri yakın iki satranç ustasının aralarındaki dengeyi bozmadan yapacakları karşılaşma gibi. Yanlış ya da hatalı bir hamle ile dengeyi aleyhine bozan taraf oyunu kaybetmeye mahkûmdu. İktidar partisi yeni bir atak yapmış, puan kazanmıştı, şimdi hamle sırası onlardaydı. Aceleyle hiç gelmezdi, bu anı uzun zamandır bekliyordu.

Celal Davran'ın daldığını gören İbrahim Sarı fısıldadı.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz Başkan'ım? Durum aleyhimize geliyor, hemen bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Acele etme" diye mırıldandı Celâl Davran. "Çok dikkatli adım atmalıyız. Bundan sonrası hatayı affetmez. Bekleyeceğiz."

İbrahim Sarı küçümseyen bir ifade ile gülümsedi.

"Hâlâ bir takım skandalların belgelendirilmesi peşinde misiniz? Bunlar boş ve safsatadan ibaret tertipler. Abesle iştigal. Boşuna zaman kaybı. Acele karşılık vermezsek her şeyi yitireceğiz."

Celâl Davran hışımla Vakıf Başkanına döndü yeniden.

"Ne geveliyorsun ağzında? Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Size daha evvel de açıklamıştım, ben daima şiddet ve otoriteden yanayım. Namus, itibar, haysiyet, siyasi bir kişiliğe yakışmayan makam suiistimalleriyle darbe ortamını yaratamazsınız. Millet artık bu tür olayları benimsedi, vaka'yı adiden görmeye başladı. Kimse umursamaz, hatta kılını kıpırdatmaz. Netice alamayız. Oysa size tavsiye ettiğim yöntem çok daha uygun ve mutlak başarı getirecektir. Elimizde bu iş için eğitilmiş, silahlandırılmış sivil bir güç var. Askerin ne olursa olsun darbeye müdahale etmeyeceğini artık biliyoruz. Daha ne bekliyorsunuz?"

Celâl Davran irkildi.

Dikkatle kendisini süzen o soğuk ve kahredici mavi gözlere dikti bakışlarını. İlk defa ürperirken, arkadaşı, eski bakan Selahattin Dölek'in uyarılarını anımsadı birden. Galiba Selahattin haklıydı. Bu adam milleti millete kırdırmak isteyen, bir iç harbe hiç tereddüt etmeden atlayan, gözü kan ve ihtiras bürümüş bir zavallıydı.

Galiba bir hata yaptım, diye düşündü. Bu adam ihtirasıyla ilerde başına daha da belâ olacağına benziyordu.

Ondan kurtulmak fikri de ilk defa o zaman geldi aklına. Ama bunu yakın bir sürede gerçekleştirmek şansı hemen hemen hiç yoktu. Ona daha bir süre ihtiyacı vardı. Dengeler değişmeden, iktidardaki yerini almadan, gücü bütünüyle ele geçirmediğe bunu yapamazdı.

Celâl Davran ne de olsa tecrübeli bir siyasiydi. İnsanlara ne zaman taviz vereceğini, ne zaman ilişkilerini donduracağını iyi bilirdi. Sanki Vakıf Başkan'ın teklifini bir süre beyninde tartar gibi düşünmeyi yeğledi. Sonra, "Haklı olabilirsin dostum. İlk planda önerin bana biraz ters görünse de, bunu yeniden düşünmeliyim " diye mırıldandı. Niyeti meseleyi soğutmak, en azından İbrahim Sarı'nın fikrini tamamen boşlamadığına ona inandırmaktı. Ama hesaba katmadığı tek nokta karşısındaki adamın ne kadar zeki olduğuydu. Vakıf Başkanı daha o an Celâl Davran'ın kendisini oyalamaya çalıştığını anlamıştı. Nitekim yüzüne bakar bakmaz adamın sinsi gülüşünü yakaladı Parti Başkanı.

İçini belli belirsiz bir korku kapladı. Şimdiye kadar hep parti içindeki muhalif kanattan, kendi mevkiini tehdit edebilecek muhtelif rakiplerinden çekinmiş ve zaman içinde de onları elemişti. Bu konuda en büyük desteği de her zaman karşısındaki adamdan almıştı. İbrahim Sarı verdiği kararları hiç çekinmeden yerine getirmiş, perde arkasının en güçlü aksiyon adamıydı ama emirlerini hep belirli bir ideal uğruna yaptığını sanmak gafletine düşmüştü. Şimdi ise en büyük rakipleri Hasan Biberci ve Necati Bilge artık yoktular. Fakat onların yerini alacak çok daha mücadeleci ve elinde güç bulunan yeni bir rakibin varlığını hissediyordu. Bunu hiç hesaba katmamış, hatta aklının köşesinden bile geçirmemişti.

İçinden bir an, acaba mı, diye mırıldandı.

Vakıf Başkanı böyle bir çılgınlığa tevessül edebilir miydi? Onu Vakıf Başkanlığına bizzat kendisi getirmişti ama şimdi

İbrahim Sarı'nın parti içinde de geniş bir nüfuzu ve gücü vardı. Kendisine karşı potansiyel bir tehlike oluşturuyordu, içini bir olumsuzluk kapladı, hep böyle olurdu zaten, ihtilâller önce kendi evlâtlarını harcardı. Ya evveli ya da sonrası; bazen fikir ayrılıkları, görüşlerdeki ziddiyet ihtilâl öncesi bireylerini birbirine düşürürdü, bazen de mevkii hırsları, liderlik çatışması başarı sonrası ayrılık ve kopmaları getirirdi, İbrahim Sarı'nın belirli bir siyasal mefkûresi yoktu, buna adı gibi emindi; onun tek gayesi salt güç ve iktidarı ele geçirmektir. Eğer başarıya ulaşırlarsa, ondan sonraki etabın hedef olarak kendisini seçeceğini anlamıştı şimdi. Vakıf Başkanı kesinlikle pasifize edilmesi gereken biriydi ama henüz böyle bir teşebbüs için vaktin erken olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün İstanbul semalarını sabahın erken saatlerinden itibaren gri yağmur bulutları kapladı. Isı yirmi iki derecenin üzerinde olmasına rağmen az sonra da tatlı bir yaz yağmuru yağmaya başladı. Hazırlıksız yakalanan insanlar sokaklarda koşuşturmaya, korunacak saçak altlarına üşüşmeye çalıştılar. Sağanak yarım saat kadar süreyle bütün hızıyla devam etti. Sonra gri bulutlar birden dağıldı ve haziran güneşi bütün sıcaklığıyla yüzünü tekrar gösterdi.

Saat henüz dokuz sularıydı. Gökhan, arabasına önce Onur Düzceliyi sonra da Zeynep'i, almış Gayrettepe'deki bir pastanenin üstü tenteli açık bölümündeki masalardan birinde hep beraber sabah kahvaltısı yapıyorlardı. Poğaçalarını yiyip çaylarını yudumlarırken Şef konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar" dedi. "Haberler iyi. Görevin sonuna geldik sayılır. Ankara'dan yeni duyumlar aldım. Çalışmalarımız müspet sonuçlar verdi."

İki ajan merakla kulaklarını diktiler.

"Fesat yuvası Vakıf çok yakında polis tarafından basılacak."

"Çok şükür, nihayet" diye mırıldandı Onur.

Zeynep biraz kuşkuyla Gökhan'a baktı.

"Ama henüz mühendis Selami'den müspet veya menfi hiçbir haber alamadık. Hâlâ içeri sızdığımız söylenemez. Sahte kimliği karısına teslim etmemizin üzerinden iki gün geçti fakat adamdan henüz ses seda yok."

"Artık önemli değil" dedi Gökhan. "Polisin baskınına biz de iştirak edeceğiz. O zaman tüm gizli katlara girip, her tarafı araştırırız."

Onur Düzceli heyecanla sordu. "Bu baskın ne zaman yapılacak, efendim?"

Gökhan omuzlarını silktiler.

"Tarihini kesin bilmiyorum ama iş adamı Necati Bilge'nin ölümünden sonra Ankara birden karıştı. Hükümet merkezinde siyasi dalgalanmaları oluyor. Basında ki dedikoduları da biliyorsunuz, bizimkilerde daha fazla hareketsiz kalamazlardı, Müsteşarımız tüm yetkili mercilere çok gizli olmak kaydıyla rapor vermiş. Sanırım Başbakan ve İç işleri Bakanı durumu son bir kere gözden geçiriyorlardır. Belki ilk Bakanlar Kurulunda da vaziyet yeniden müzakere edilecektir. Karar her halde ondan sonra çıkacaktır."

Onur dudaklarını büzerek homurdandı.

"Bence bu işin uzaması son derece sakıncalı. Yetkililerin bir an önce harekete geçmesi gerekmez mi? Üstelik bu adamlar da boş durmuyorlar, geniş bir haber alma ağı kurmuşlar, eminim ki her devlet biriminin içinde adamları da vardır, her an karşı bir harekete kalkışabilirler."

"Haklısın" diye memurunu onayladı Gökhan. "Ne çare ki bizler karar mevkiinde ki elemanlar değiliz, emir kuluyuz, ancak verilen talimatları yerine getirmek durumundayız. Ama fazla bekleyeceğimizi sanmıyorum artık. Şu an Ankara'da muhakkak ki çok ince hesaplar yapılyordun" Onur sustu.

Bu defa Zeynep sordu. "Bekleyiş sırasında bizler ne yapacağız? Göreve aynen devam mı yoksa İstanbul bölgesindeki arkadaşlara işi devir mi edeceğiz?"

"Bu konuda bana yeni bir emir gelmediğine göre aynen devam edeceğiz. Biraz daha sıkın dişinizi, yakında hepimiz Ankara'ya döneceğiz. İkinizin de evinizi, yakınlarınızı özlediğinizi biliyorum. Uzun süredir bu berbat şehrin cefasını çekiyorsunuz."

Onur Düzceli haklısınız dercesine başını sallamıştı ama genç kızın yüzünde donuk bir tebessüm peydah oldu. O hiç de şikâyetçi değildi buradan.

Mehmet Aksu sertçe homurdandı.

"İyi anladınız mı beni? İkinizden de temiz iş bekliyorum. Geride iz bırakmak yok."

"Tamam, patron, anlaşıldı" diye mırıldandı Posbıyık Arif. Kızın işini ben halledeceğim. Kimsenin ruhu duymaz, gürültüsüz patırtısız, son derece temiz bir iş çıkarırım, sen gönlünü ferah tut."

Arabanın direksiyonunda oturan Okan geriye dönüp sordu.

"Ya ben? Ben ne yapacağım?"

Mehmet Aksu kısa bir süre kararsız kaldı. Vakıf Başkanı'ndan aldığı emirler kulaklarında çınladı yeniden. Adam tetikçilerine güvenmemiş ve erkek MİT ajanını bizzat kendisinin öldürmesini emretmişti. Yaşlanıyordu artık, fiziksel canlılığı eskisi gibi güçlü değildi. Bu işi tek başına yapacağından kuşkuluydu. Bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Arif çok daha soğukkanlı ve acımasızdı, yardımcı olarak onu yanına almayı tercih ederdi, ne var ki Okan kadınlara karşı çok zaafı olan biriydi ve kadın ajanın ortadan kaldırılması işini ona vermekten çekiniyordu. Fahişe Handan'ın öldürülmesinde başına epey dert açmıştı.

"Sen bana yardım edeceksin" demek zorunda kaldı.

"Yapma be patron! Posbıyıkla görevleri değiştirelim, ne dersin? O kızı bana bırakın, anlarsınız ya, tam bir fıstık. Tam benim ihtisasım."

Mehmet Aksu, "Zevzekliği bırak!" diye çıkıştı. "Kazara basit bir orospu öldürdün diye kendini Landru mu sanıyorsun sersem."

Onur hiç bozulmadan sırtmaya devam etti.

"O dediğin de kim patron? Benim gibi hızlı biri mi?"

"Uzatma, kes artık. Sen benimle olacaksın."

"Tamam, patron tornam. Ne yapalım, talihimize küseceğiz. Ama aklıma geleni yine de söylemeden duramayacağım be."

"Yine ne saçmalayacaksın? Kafamı kızdırmadan söyle hadi."

Okan Dikmen hafifçe gözlerini kısıp endişeyle mırıldandı.

"Yahu Mehmet abi... şu sıralar, yani demek istiyorum ki.."

"Söyle ne demek istiyorsan."

"Biraz fazla kan akıtmıyor muyuz? Ne olacak bu gidişatın sonu?"

Arabanın arka kanepesinde oturan adam dik dik Okan'a baktı.

"Ne o yoksa korkmaya mı başladın?"

Sarışın delikanlı omuzlarını silkti.

"Buna korku denmez abi ama endişeleniyorum. İpin ucu biraz kaçıyor gibi geliyor bana, sen ne dersin? Ayrıca Handan denen kaltağın son işim olduğunu söylemiştin. Yani..." "Dur bakalım" diye homurdandı Mehmet Aksu. "İtirazın mı var?"

"Yapma be abi. İtiraz mı ettik şimdi. Sesimiz çıktı mı? Sadece demek istedim ki artık bu işlere bulaşmak istemiyorum. Yeterince kan döktüm, her istediğinizi yerine getirdim, şiddet kullandım, adam dövdüm, baskın yaptım, kısaca bana verilen her vazifeyi kayıtsız şartsız uyguladım."

Mehmet Aksu köpürdü birden.

"Ulan teres, karşılığımı da almadın mı? Sayemizde cebin para gördü, evin oldu, araban oldu, dilediğin gibi yaşamaya başladın. Daha evvel neydin ki? Meteliksiz, cebi deliğin teki değil mi? Ulan, elinden

tutmasaydık şu an kahve köşelerinde sabahlayan, çulsuz bir sabıkalı olarak sürüneceğini düşünmüyor musun hiç? Hergele şu an ayağına taktığın İtalyan pabuçlarını daha ben giyemiyorum, nankör."

"Abi, yanlış anlama kuzum. Bunları inkâr ettiğim yok. Ama demek istediğim şu ki, artık biraz daha eli yüzü düzgün işler yapmak, bu çamurdan çıkmak istiyorum. Tek muradım bu."

Mehmet Aksu içinden okkalı bir küfür savurmak istedi. Ulan, senden başka ne bok olur, diye düşündü ama son anda kendini frenledi. Belki de haklıydı Okan; bütün mesele ne olursa olsun bu hayatın çirkefine hiç buluşmamaktı. Elini kaptıran kolunu alamazdı bir daha. Kendini düşündü, aralarındaki tek fark kendisinin hayatı daha iyi okuyup anlamasındaydı, o bu hayattan hiçbir zaman uzaklaşamayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Tartışmayı daha fazla uzatmanın anlamsızlığı idrak ederek sustu.

Möbleli olarak kiraladığı evin duvarına asılı saatin akreple yelkovanı tam on ikinin üzerinde bulunduğu an yuvasından fırlayan kuşun "guguk, guguk" diye ötmesiyle Zeynep uyuya kaldığı koltuğun üstünde gözlerini açtı. Önce mahmur gözlerini kırıştırdı, sonra yeniden dikkatini televizyonda seyrettiği filme toplamak istedi. Sızalı epey olmuştu her halde ki ekranda beliren yüzlerin çoğunu tanımadığını fark etti. Geceleri böyle geç saatlere film koyan televizyon yöneticilerine söylendi, kopmuştu olayların akıcılığından.

Çaresiz yanındaki kumanda aletiyle ekranı kararttı.

Uzun uzun esnedi, altına aldığı ayaklarını aşağı indirip terliklerini ayağına geçirdi. Yatağına gitmeye bile üşeniyordu. Yalnız yaşamının en zor yanı buydu; neredeyse bir yıla yakın bir zamandan beri eve kapandıktan sonra geceleri tek kelime edecek birini bulamıyordu yanında. Saatin tik takları salonun sessizliğinde asap bozucu bir ritimle yankılanıyordu.

Şu an tek isteği yatağına uzanmak, derin bir uykuya dalmaktı. Ağır ağır koltuktan kalktı.

Koridordaki tavan lambası yanmıyordu. Salonun ışığını söndürüp yatak odasına yürüdü. Gölgeler arasında durup yatak odasının kapısını sessizce kapattı.

Oldu olası karanlığı sevmezdi genç kız. Yatak odasındaki komodinin üzerinde duran ufak gece lambasını yanık bırakmıştı. Giysilerini çıkarıp geceliğini giydi. Sonra tuvalete gitmek üzere tekrar dışarı çıktı.

Klozetin üstünde otururken garip bir ürperti hissetti.

Sanki bir uyarı. Bir tehlike sinyali.

Kulakları dikildi. Ne olabilirdi ki? Şimdiye kadar evinde en ufak bir huzursuzluk yaşamamıştı. Ama her zaman içgüdülerine güvenirdi. İçindeki ürpertinin ne olduğunu tayin edememesine rağmen hemen toparlandı. Usulca banyonun kapısını aralarken elini tokmaktan çekmeden içgüdülerinin bir kere daha kendisini yönlendirmesini bekledi. Özellikle bu mesleğe intisabından sonra Tanrının bir nevi uyarısı addettiği içgüdülerinin hayatta kalmak için ne önemli bir rol oynadığını deneyimleriyle öğrenmişti.

Bir başkasına komik gelebilirdi ama o araladığı tuvalet kapısını birden açmadı.

Bekledi.

Değişik, farklı bir ses duyacağını sandı. Dikkatle evin içini dinledi. Kulağına ters ya da yabancı gelen en ufak bir ses yoktu. Olamazdı da..

Evi güvenliydi.

Ama onu rahatsız eden içinde ki duygu kaybolmamıştı, içgüdüleri hâlâ sinyaller gönderiyordu. Sessizliğin içinde anlamadığı bir gariplik vardı.

Başını çıkarıp koridora uzattı, her iki yana bakındı. Eve yalnız karanlık hâkimdi. Salondaki perdelerden içeri sızan hafif sokak lambalarının aydınlığı harelî gölgeler oluşturuyordu. Mutfak tarafı ise koyu karanlıktı. Eli banyo kapısının hemen yanındaki komandatöre kaydı, tuşa bastı. Koridor aydınlanmıştı.

Etrafta dikkat çekici hiçbir şey yoktu.

Yanılıyorum galiba diye düşündü. Belki de sinirlerinin aşırı yorgunluğundandı. Ne de olsa çok gergin günler geçirmişti şu aralar. Kiralık evinde her şey normal ve yolunda görünüyordu. Kulakları hâlâ tetikteydi. Koridorda olağandışı bir ses bekledi.

Çok hafif sesler duyar gibi oldu.

Sanki camlara vuran yağmur tanecikleri gibi. Belki de sabah ansızın bastıran sağanak yeniden başlamış olabilirdi, içgüdüleri gönderdiği sinyaller devam ediyordu. Rahat değildi Zeynep.

Birden aklına kısa bir zaman evvel öldürülen eski şefi Nurten Akkaya geldi. Onu da evinde vurmuşlardı, ilk defa ürperdi, içini bir korku kapladı. Güvende olduğunu anlamadan yatağına giremezdi. Hele bu korkuyla asla uyuyamazdı.

Ayaklarının ucuna basa basa, sessizce yatak odasına yürüdü. Silahını alıp bütün evi baştan aşağıya arayacaktı. Yatak odasına birden dalmadı. Kapının kanadını itti önce. Komodinun üstündeki lamba yanıyordu ve oda boştu. Bir an tuvalette ihtiyacını görürken yatak odasına beklenmedik bir ziyaretçinin girebileceğini düşünmüştü.

Belki algıladığı sinyalleri abartıyordu ama içgüdüleri şimdiye kadar onu hiç yanıltmamıştı. Tabancası geniş ağızlı çantasının içinde duruyordu. Çanta bıraktığı yerdeydi.

Odaya girip silahı çıkardı, emniyetini açıp sıkıca kavradı.

Rahatlamıştı şimdi..

Aramaya yatak odasından başladı. Davranışının biraz komik olduğunu biliyordu. Gördüğü veya duyduğu somut bir tehlike sinyali yoktu, sadece içgüdülerine dayanarak hareket ediyordu. Hiçbir şey bulamayacağını bildiği halde yatağın altına, gardırobunun içine baktı. Kimse yoktu tabii.

Ama hâlâ huzursuzdu.

Bekliyordu. İçindeki olumsuz uyarıların sonucunu bekliyordu.

Yatak odasında saklanacak başka yer yoktu. Ağır ağır koridora çıktı yeniden. Elinden geldiğince sessiz yürüyordu. Silahının namlusunu şimdi koridorun ucundaki mutfakın karanlık kapısına çevirmişti.

Tam koridorun ortasında durdu birden. Hızla başını çevirip salona baktı. Az evvel ışığını söndürüp ayrıldığı salona bakmamıştı. Arkasını güvende hissetmek isterdi. Durakladı. Evde birisi olsa bile her halde salonda saklanmaya kalkışmazdı, hem anlamsızdı hem de salonda saklanacak bir yer yoktu. Ama Zeynep tedbiri elden bırakmadı. Geri dönüp ihtiyatlı adımlarla salona girdi, ışıkları yaktı. Az evvel oturduğu mekân aynen bıraktığı gibiydi.

Saçmalık bu yaptığım, diye düşündü genç kız. Anlamsız bir korku, vehimdi bu yaşadığı. İçgüdüleri onu yanıltmıştı bu kez. Evinde kimsecikler yoktu. Olamazdı da. Gerçi bir ara televizyon seyredirken uyuya kalmıştı ama eve biri girmiş olsa mutlaka duyar, zaten hafif olan uykusundan uyanırdı.

Gülümseyip, başını iki yana salladı.

Yine de içinin rahat etmesi için bir de mutfakla göz atmaya karar verdi. Orada da bir şey bulamayacağını biliyordu. Fakat şimdi kendini daha güvende hissederek, hatta tedbiri biraz elden bırakarak yürüdü mutfak kapısına doğru. Silahının namlusunu da bir tehlike olmadığına inanarak ileriye doğru tutmaktan vazgeçmişti.

Kapalı olan mutfak kapısını açtı ve duvardaki elektrik düğmesini çevirdi. Etraf ışığa boğulurken ilk anormalliği yüzüne çarpan serin hava ile anladı. Balkona açılan mutfak kapısı ardına kadar açık duruyordu.

Sonra her şey beklenmeyen bir hızla gelişti. Kâbus birden başına çöktü genç kızın.

Zeynep eve geldiğinden beri o kapıyı hiç açmadığını biliyordu. Balkondan eve birinin girdiğini anladı. Bunu idrak etmesi sadece birkaç saniyesini almıştı. Ama artık çok geçti, aynı anda boğazına arkadan ince bir telin hızla dolandığını, beline sert bir dizin tazyik ettiğini duyumsadı.

Boş bulunmuştu ve nefes almakta zorlanıyordu. Arkasındaki adam boynuna doladığı teli güçlü elleriyle sıkmaya başlamıştı. Önce sendeledi, dengesini kaybeder gibi oldu. Boğazında ki tazyik gittikçe artıyordu.

Ne yapacağını şaşırıyor genç kız.

Nefes alamıyor, damarları şişiyor, göğsü yanıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. Neden sonra elindeki emniyeti açık tabancasını hatırladı. İnsiyaki olarak tetiğe asıldı. Bağırmadığı için sesi çıkmıyordu ama ateş alan silahtan evin sessizliğini bozan müthiş bir yankılanma oldu. Galiba arkasındaki saldırgan elinde bir silah olduğunu bilmiyordu ya da silahı ateşleyeceğini tahmin etmemişti.

Kısa bir an boynundaki baskının hafiflediğini duyumsadı. Az da olsa nefes alma şansı bulmuştu.

Saldırgan patlayan silahtan ürkerken şimdi boynuna sardığı teli kullanmaktan vazgeçmiş ve tabancayı tutan bileğine yapışmıştı. Öncelikle tabancayı elinden almak veya yere düşürmek istiyordu.

Zeynep ümitlenir gibi oldu. Düşmanın gücünü bilmiyordu. Belki başa çıkamayacağı kadar güçlü bir erkekti ve daha da kötüsü nefesinin sıkışması kuvvetini azaltmıştı.

Saldırgan hırılıyordu ama Zeynep onun ne söylediğini fark edemeyecek kadar bitkindi ve soluk soluğaydı. Bir yandan adama doğru dönmeye çalışırken hâlâ sıkı sıkıya kavradığı silahını bir kere

daha ateşledi. Kolu çekişme sırasında devamlı hareket halinde olduğu için serseri bir kurşunla istikamet şaşırıp vurulmaktan da korkuyordu. Kurşun sesleri mutlaka gecenin sessizliğinde bütün apartmanda duyulacaktı.

Genç kız artık bilinçsizce savunuyordu kendini, ne yaptığını düşünemiyor, benliğini körü körüne hayvani bir kurtulma kararlılığı yönetiyordu. Şimdi adamın boynuna doladığı tel yere düşmüş fakat bu defa da adamın serbest kalan kolu boynuna dolanmıştı. Zeynep dönebilse, saldırganla bir yüz yüze gelebilse, kendini savunma şansı artacaktı. Ayakta ileri geri debelenip duruyorlardı. Neden sonra akıl ederek avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı; fakat az evvel ki boğazına gömülen tel nedeniyle kendi feryadının yetersiz olduğunu düşünmeye başladı. Gerçi boğazından bir takım hırıltılar çıkıyordu ama bunun diğer katlardan işitileceğinden şüpheliydi. Yine de adam onu susturabilmek için boynuna doladığı elini hata yapıp boynundan çekerek ağzını kapatmak istedi. Bu bir fırsattı. Genç kız olanca hırsıyla ve can havliyle ağzını kapatan eli dişlemeye başladı. Dişleri öyle şiddetle adamın ayasına saplanmıştı ki ısırtığa dayanamayan adam bu defa kızı kendisinden uzaklaştırmak için olanca gücüyle itti. Zeynep fayansların üzerine yuvarlandı.

Ama tabancası hâlâ elindeydi ve o an bu mücadeleyi kazanacağını anlamıştı. Saldırgan küfürler savurarak üzerine yürüyordu. Elinde sipsivri uçlu bir hançer belirmişti. MİT ajanı hiç tereddüt etmedi son bir gayretle silahını doğrulttu ve tetiği üçüncü kez çekti. Kurşunu karnına yiyen Posbıyık Arifin gözleri irileşti, yerinde sendeledi, şaşkın ve inanmaz nazarlarla karnına baktı. Kemerinin hemen üstünde mintanında oluşan delikten oluk gibi kan akıyordu. Titrek adımlarla biraz daha yürüdü, sonra dizleri büküldü ve kütük gibi yere devrildi.

Zeynep olanlara inanamıyordu hâlâ.

Vücudunda ki zonklamalardan ve boynundan ki ağrıdan bitik haldeydi. Az ilersinde cansız yatan adamdan gözlerini alamıyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı. Kuru kuru öğürüyor, ağzının içinde oluşan tatdan kurtulmaya çalışıyordu. Adamın öldüğüne aklı kesince dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Tabancasını elinden bıraktı. Kendisini tecavüze uğramış gibi zavallı hissediyor ve durmadan titriyordu. Uzaktan bir takım sesler kulağına geliyordu. Silah sesleri duyulmuş olmalıydı. Birazdan evi ana baba gününe dönecekti. Son bir gayretle ayağa kalktı. Eve polisler doluşmadan evvel Gökhan'ı aramalıydı.

Şefi'nin numarasını tuşladı.

Zil çalıyor fakat telefon açılmıyordu.

"Lanet olsun" diye homurdandı. Kendisine en ihtiyaç duyduğu zaman neredeydi bu adam.

Aynı gecenin henüz erken saatlerinde, yaklaşık dokuz buçuk on sularında Gökhan kaldığı otele döndü. Hayatından memnun bir hali vardı ve keyifli sayılırdı. Görev çok yakında tamamlanmış olacak, en azından onun sorumluluğu sona erecekti. O akşam otel dışında hafif bir şeyler atıştırmış, bir şişe de bira içmişti. Dudaklarında o sıralar çok söylenen bir şarkının nakaratı ile lobiye girmiş, resepsiyondan anahtarını almak için ilerlemeye başlamıştı.

Ama az sonra bakışları lobide oturan adamla karşılaştı. Daha İstanbul'a ilk geldiği gün dikkatini çeken orta yaşlı, düzgün giyimli ve kendisini izleyen Vakfın adamıyla. Önce görmezliğe geldi, fakat adam bu defa nazarlarını üzerinden kaçınmamıştı. Aynı anda adamında yerinden kalktığını ve kendisine yaklaştığını gördü.

Yoksa temas mı kuracaktı?

İrkildi Gökhan Adamın niyetini kestiremedi. Ama yanılmamıştı. Yaklaşıyordu ve galiba yolunu kesecekti.

Otelin lobisi hır çıkarmak için hiç de müsait bir yer değildi. Yine de tedbirli olması gerektiğini hissetti. Adama bakmamakla beraber tetikteydi* içinden bir his bu yaklaşışın saldıırı değil, konuşma amacına yönelik olduğunu söylüyordu. Nitekim adam iki üç metre kadar bir yakınlığa gelince hafifçe seslendi.

"Gökhan Bey?"

Ajan durdu, kendisine adıyla hitap eden kişiyi sanki ilk defa görüyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüne baktı.

"Affedersiniz. Sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın. Acaba sizinle biraz görüşmemiz mümkün mü?"

Gökhan yadırgayarak adamı süzdü.

"Tanışıyor muyuz?"

Adam belli belirsiz gülümsedi.

"Resmen tanıştırlmadık ama sanırım ikimiz de birbirimizi tanıyoruz. Yine de kendimi size tanıttım. Adım Mehmet Aksu. Eski bir MİT ajanıyım ama şu sıralar Bilgi Veri Vakfı adına çalışıyorum."

"Ya, öyle mi?"

"Bunu sizin de bildiğiniz farkındayım."

"Çok ilginç. Bana söylemek istediğiniz nedir?"

Mehmet Aksu kuşkuyla etrafına bakındı. Sonra sesinin tonunu biraz daha yavaşlatarak mırıldandı.

"Sizinle çok özel bir konuda görüşmek istiyorum."

"Çok özel mi dediniz?"

"Evet, aynen öyle. Bu teklifi kesinlikle reddetmeyeceğinizi düşünüyorum."

"Emin misiniz?"

"En azından sizin yeriniz de olsam öyle düşünürdüm. Size anlatacaklarım çok ilginizi çekebilir."

Gökhan gerçekten de böyle teklifle karşılaşacağını sanmıyordu. Kısa bir an tereddütle adamı süzdü.

"Anlatmak istediğiniz nedir?" "Bilmeyi şiddetle istediğiniz bir yığın itiraf." "Muhbir misiniz?"

"Hangi sıfatı yakıştırırsanız yakıştırın, hiç umurumda değil. Yeter ki beni dinleyin."

"Pekâlâ" dedi ajan. "Anlatın bakalım." "Burada ayaküstü olmaz. Bir yere oturabilir miyiz?"

Gökhan etrafa bakındı. Kalabalık olan otel lobisinde o an kendileriyle ilgilenen pek kimse görünmüyordu. "Nasıl isterseniz, şöyle oturalım." Nispeten lobinin تنها bir köşesine çekildiler. Ajan koltuklardan birine oturdu bacak bacak üstüne attı, "Sizi dinliyorum" dedi.

Mehmet Aksu tedirgindi, gözleri güvencede olduğunu anlamak ister gibi dört bir yanı tarıyordu.

Konuşmaya başladığında sesini daha da kıstı.

"Yakında olacakları biliyorsunuz, her halde" diye bir giriş yaptı.

Gökhan hemen adamın sözünü ağzına tıkadı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Önce sizden başlayalım. Bana eski bir Milli İstihbarat ajanı olduğunuzu söylediniz. Size neden ve nasıl inanayım, doğru söylediğinizi bana kanıtlayabilir misiniz?"

Mehmet Aksu başını önüne eğdi, kısa bir düşünür gibi yaptı, içinden üstlendiği bu göreve lanetler okuyordu, hatta bir an karşısında ki gence acır gibi oldu. Zeki, soğukkanlı ve becerikli bir memura benziyordu. Gözü pek olduğuna da emindi, aksi halde kolay kolay Vakıf denen o fesat yuvasının içine girmeye kalkışamazdı. Ne var ki, başka çaresi yoktu. Başkan'dan aldığı emri yerine getirmek zorundaydı.

"Size gerçek adımları verdim. Ankara'dan bunu tahkik etmeniz hiç de zor olmaz. Yetmişli yılların başında mesleğe girdim. Psikolojik istihbarat Başkanlığı daha sonra da Kontr Terör Merkezi'nde çalıştım. Yedi yıl önce de işime son verildi."

"Neden?"

"Sanırım bu hiç önemli değil. Birtakım suiistimallere adımın karıştığını bilin yeter."

Gökhan adamı baştan aşağı süzdü yeniden.

"Yani MİT'inde makbul bir kişi değilsiniz."

"Bu doğru sayılır."

"O halde size neden inanayım?"

Mehmet Aksu hüzünlü bir şekilde gülümsemişti.

"Pişmanlık diyebilirsiniz. Ya da karıştığım maceranın bir tür ihanet olduğunu geç de olsa idrak etmenin nedameti. Nasıl isterseniz öyle yorumlayın."

Gökhan kısa bir tereddüt daha yaşadı.

"Devam edin" dedi sonra.

Karşısındaki adamın sıkılıp terlediğini görüyordu. Alnında biriken ter damlacıklarını silmek için Mehmet Aksu cebinden tertemiz bir mendil çıkarmış ve titreyen parmaklarıyla yüzünü silmeye başlamıştı.

"Size bildiğim her şeyi anlatmak istiyorum. Ama bunun karşılığında benim de bir isteğim olacak."

Ajan pişkin bir şekilde gülümsedi.

"Bağışlanmak, yeniden göreve dönmek mi?"

Aksu başını iki yana sallamıştı.

"Bunun mümkün olmadığını bilirim. Zaten öyle bir niyetim de yok. Ama yapacağım itiraflar karşılığında MİT'in aleyhimde bir takibat yapmamasını, polise bilgi vermemesini istiyorum. Bu işe bulaşmak istemiyorum."

"Yeterince bulaşmadınız mı?"

Aksu'nun gözleri irileşti. Homurdandı.

"Tahmin ettiğiniz kadar değil. Fakat yine de çok şey biliyorum."

Artık bu adamı konuşturmak mümkündü. Böyle nedamet duyan, belirli bir andan sonra paniğe kapılmış insanları çok görmüştü Gökhan. Esaslı bir kaynak bulduğunu sezinleyen ajan, dikkatli olmalıym diye düşündü. Her isteğini kabul etmek adamda kuşku uyandırabilirdi.

"Buna ben karar veremem, Ankara'ya sormam gerekir" dedi.

"Onu da biliyorum. Yerinizde olsam hemen Merkez'le temasa geçerdim. Çünkü hiç zamanınız yok."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Mehmet Aksu tuzağın en can alıcı noktasına geldiğini biliyordu.

"iki gün sonra Ankara'da bir darbe teşebbüsü gerçekleştirilecek."

Yüreği birden hızlı hızlı atmaya başlamıştı genç ajanın.

"Askeri bir darbe mi?" diye sordu.

Adamın birden suratı asıldı.

"Lütfen benim ağzımı aramaya kalkışmayın. Ordunun müdahaleden yana olmadığını ikimiz de biliyoruz. Gerçekleri konuşalım. Bu tamamen sivil bir darbe olacak."

Gökhan sırttı.

"Ama fiili olarak bu mümkün değil. İktidarın hukuken düşmesi için ne olabilir ki?"

"Demek hâlâ haberiniz yok?"

"Neden haberimiz yok?"

Mehmet Aksu sanki çok önemli bir sır ifşa edecekmiş gibi etrafına bakındı, lobi de çevrelerinde dolaşan insanları inceledi sonra nazarlarını yeniden Gökhan'a çevirerek fısıldadı.

"Burada daha fazla konuşmam. Bilirsiniz, yerin kulağı vardır derler, daha uygun ve yalnız kalacağımız bir yere gidemez miyiz?"

"Nereye mesela?"

"Bizi kimsenin duymayacağı sessiz bir yere."

"Sokağa çıkalım mı?"

Aksu hemen, "Olmaz" dedi. "Görülebilirim."

"Kimin tarafından?"

"Vakfın elemanları tarafından tabii."

"Sizin için fark eder mi? Zaten göreviniz beni gözaltında tutmak değil mi?"

Aksu karşısındaki ajanın nasıl böyle konuştuğunu yadırgar gibi yüzüne baktı.

"Evet, ama sadece sizi izlemek ve hakkınızda günlük raporlar tanzim etmek benim görevim. Böyle uluorta bir yerde saatlerce sohbet ettiğimiz görülürse benden şüphe etmezler mi sanıyorsunuz. Hiç yoluna gitmek istemem. Konuşmamız kimsenin bizi görmeyeceği ve duymayacağı bir yerde devam etmeli."

"Öyleyse odama çıkalım" dedi Gökhan.

Mehmet Aksu'nun suratını çok kısa bir an zafer tebessümü kapladı. Ama bunu karşısındaki genç ajana belli etmeyecek kadar tecrübeli bir insandı. Zaten istediği de buydu. Ajanı ancak otel odasında sessizce öldürebilirlerdi. Planını bu esas üzerine kurmuştu.

"Bakın bu olabilir, benim için uygun" dedi.

Ajan hiç tereddüt etmeden ayağa kalkmıştı.

Lobideki asansörlere doğru yürürlerken Mehmet Aksu'nun bakışları kısa bir an ajanın arkasında yer alan yüksek ve sık, yeşil tropik bitki saksılarının arkasında kendisini saklamaya çalışan Okan'a kaydı.

"Umarım, ajanın odasına gittiğimizi görmüştür", diye düşündü.

Okan yeşil bitkilerin arkasından deminden beri onları gözlüyordu. İki adamın asansöre doğru

ilerlediğini görünce rahat bir nefes aldı. Patron işi halletmişe benziyordu. Aldığı talimatı bir daha

gözden geçirdi. Yukarıya çıktıklarından tam beş dakika sonra o da arkalarından ajanın odasına

gidecek ve kapıyı vuracaktı. Onları yukarıya çıkaran asansörün kapısı kapanırken aceleyle saatine

baktı. Kendisini kamufle eden yeşil iri yapraklı saksıların arkasından çıktı, etrafına bir bakındı.

Kendisiyle ilgilenen kimse yoktu. Lobide birkaç dakika daha 331 oyalandı. Tek sorunu ajanın

odasının bulunduğu kata çıktığı sırada her hangi bir kat görevlisi veya oda servisi yapan

hizmetkârlardan biri tarafından görülmemekti. Mehmet Aksu ajanın kaldığı katı ve oda numarasını verirken özellikle kimsenin dikkatini çekmemesini tembih etmişti.

İki dakika daha oyalandı lobide. Sonra asansörlerin bulunduğu kısma doğru ilerledi. Boş bir kabine binip tek başına çıkmayı istiyordu yukarıya. Yabancı iki turist kabine binerlerken özellikle ilgisiz

davrandı, sonra yandaki boş kabine bindi, beşinci katın düğmesine bastı. Asansör hareket etti, istediği olmuş ve çıkışını kimse görmemişti.

Kabin beşinci katta durunca önce başını uzatıp koridora bir baktı. Koridorda kimse yoktu. Hızla çıktı dışarıya. Kapı numaralarına bir göz attı. Aradığı numara soldan beşinci odaydı. Sessizce kalın tüylü halının üzerinde yürüdü. Son bir kere saatine baktı. Yarım dakikası daha vardı ama bu önemli sayılmazdı.

Kapıyı tıkırdattı.

"Sanırım burası sizin için güvenceli, değil mi?" diye sordu Gökhan.

"Evet, evet mükemmel" dedi Mehmet Aksu. "Burada kimse bizi görmez ve duymaz."

"İyi öyleyse. Başlayın bakalım anlatmaya, hem de en baştan."

Eski MİT ajanı tedirgin bir şekilde odadaki tek koltuğa gömülmüştü. Gökhan'ın tuvalet masasının önündeki iskemleyi çekip karşına yerleşmesini bekledi. Fakat Gökhan adamın rahatlayacağına, aksine, daha fazla gerildiğini ve heyecanlandığını fark eder gibi olmuştu. Bunu da yapacağı itiraflara hamletti. Ne de olsa kolay değildi, bir fesat yuvasının bildiği kadarıyla tüm pisliğini gözler önüne serecekti.

Gözlerini adamdan ayırmıyordu.

Adam önce genzini temizledi, sanki konuya nereden gireceğini kestirmek için kısa bir süre düşündü, sonra gözlerini tavana dikti, bekledi.

"Ben dinlemeye hazırım. Hadi."

Aksu şaşırılmış gibi sordu.

"Her hangi bir ses alma cihazı kullanmayacak mısınız?"

"Gerek yok. Siz başlayın."

"Ama nasıl olur? Bu gibi hallerde ifade daima kaydedilir. Rutin prosedürdür."

"İcap ederse onu da yaparız. Önce bir dinleyelim."

"Pekâlâ" diye mırıldandı Aksu.

Bileğindeki saate acele ile bir göz attı. Oda da klima çalıştığı için serindi ama ona rağmen adam devamlı terliyordu. Tam ağzını açtığı anda ikisi de kapının vurulması ile irkildiler.

Mehmet Aksu huylanmış gibi sordu.

"Beklediğiniz biri mi vardı? Başka biri gelirse ifade vermem."

Gökhan ilk defa huylandı. Burada tanıdığı kimse yoktu. Zeynep erken saatlerde evine gitmişti.

Onur'un da Vakıf binasının karşısındaki gözetleme noktasında olduğunu sanıyordu, ikisi de haber vermeden odasına gelmezlerdi.

Acaba otel idaresinden biri mi gelmişti kapıya? Odanın günlük normal bakımı yapılmıştı ve oda servisinden de her hangi bir talebi olmamıştı. Ajan ilk defa bir kuşkuya kapıldı, bu beklenmedik ziyaretçinin acaba odasına aldığı adamla ilgili olabilir miydi? Yerinden kalktı ve kapıya bakmak için Aksu'ya arkasını döndü. Aynı anda da arkadan gelen sesi işitti.

"Sakin kımıldayayım deme acemi çaylak. Daha usta bir ajan olmak için kırk fırın ekmek yemen gerek. Yavaş yavaş ve ellerini yukarı kaldırarak bana dön. En ufak şüpheli bir hareketini görürsem kurşunu kafana yersin."

Durum gayet açıktı.

Tuzağa düştüğünü anladı Gökhan. Kapıdaki adam da mutlaka bu herifin yardımcısıydı. Kollarını yukarı kaldırdı verilen emre uyarak ve adama döndü.

Aksu'nun elinde ucuna susturucu takılmış bir Brovning duruyordu.

"Güzel." diye homurdandı Aksu. "Şimdi ağır ağır yatağın başucuna yaklaş. Dediğim gibi sakın bir çılgınlık yapmaya da kalkma. Bu mesafeden hiçbir hedef ıskalamam."

Sapsarı kesilmişti genç ajan. Korkudan değil ama hiddetinden soluyordu. Affedilmez cinsten bir hata yapmıştı; bir anlık gaflet, ya da karşısındakinin gerçekten nedamet duygularıyla itirafa hazır bir muhbir sanma yanlışlığı. Ama bu meslek hata kaldırmazdı.

Yatağın başucuna doğru geriledi.

Aksu elindeki Brovning'in namlusunu hedefine doğru kımıldatmadan tutarak otel odasının kapısına doğru yürüdü. Kapıyı tıkırdatanın kim olduğunu bilmesine rağmen açmadan önce ihtiyatlı davranarak sordu.

"Kim o?"

Okan Dikmen patronunun sesini tanımıştı.

"Benim patron, Onur" diye cevapladı.

Gökmen dışardan gelen sesi gayet net duymuştu. Vakfın pis işlerini yürüten katil takımı odasında toplanıyordu. Aksu kapıyı açtı. Sarışın adam bir gölge gibi içeri süzüldü ve sırtarak yatağın başucunda ellerini yukarıya kaldırmış hareketsiz duran ajana nefretle baktı.

Fena sıkıştığını anlamıştı Gökhan.

Bir an yerini aldığı ajan Nurten Akkaya'yı düşündü. Onu hiç görmemişti ama o da muhtemelen bu adamlar tarafından şehit edilmişti. Artık kuşkusu kalmamıştı, kendisini de burada öldüreceklerdi. İçindeki nefret hissi yoğunlaşmaya başladı. Belki kendisini vurabilirlerdi ama bu sandıkları kadar kolay olmayacaktı, belinde henüz almayı akıl etmedikleri bir silahı vardı ve hızlı silah çekip hedefi tutturmakta mahirdi. Odaya yeni giren sarışın genci incelemeye başladı.

Okan sırtmaya devam ederek, "İyi iş yaptık, değil mi patron?" diye mırıldandı sessizce kapıyı kapatırken. "Henüz görevi tamamlamış sayılmayız."

Onur ajana doğru yaklaşırken, "Bundan sonrası kolay" diye homurdandı.

Gökhan sesini çıkarmıyordu ama sinirleri yay gibi gerilmişti. Hemen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, hiç vakti kalmamıştı. Fazla oyalanmazlardı, göğsüne iki kurşun sıkıp işini bitirerek bir an önce oteli terk edeceklerdi. Ceketinin düğmesi açıldı ve hâlâ silahını çekmesi için az da olsa bir şansı vardı. Ne var ki bunlar saliselerle hesaplanacak anlardı. Eski MİT ajanı kendisinden daha avantajlı durumdaydı; elindeki tabancanın namlusu üzerine çevrikti ve basit bir mantıkla belindeki silahı çıkarıncaya kadar tetiğe asılma şansı daha yüksekti. Onları biraz daha oyalamalı, en azından müsait bir gaflet ortamı yaratmalıydı.

Tüm soğukkanlılığını toplamaya çalıştı Gökhan.

"Hata ediyorsunuz" diye fısıldadı usulca. "Hiç şansınız yok."

Mehmet Aksu gülümsedi.

"Hata mı? Ne hatası?"

"Yarın sabah büyük bir temizlik ameliyesi başlıyor. Sizin yerinizde olsam başımızı daha büyük belâya sarmadan ortadan toz olmanın çaresine bakardım."

"Yok canım! Nedenmiş o?"

"Çünkü siz de ilk harekâta toplanacak ayak takımdansınız."

Okan sırtarak Mehmet Aksu'ya baktı.

"Ne diyor, bu patron? Neler zirvalıyor?"

"Aklınca bizi korkutmaya çalışıyor. Bu numaraları yiyecek göz var mı ben de evlât? Yirmi yıl ben de bu iş de çalıştım. Senin palavralarına inanacağımı mı sanıyorsun?"

Gökhan kendinden emin bir şekilde homurdandı.

"Takdir senin. Benden günah gitti. Az evvel bana sen sormadın mı?"

"Neyi?"

"Yapacağın itirafların ses bandına alınıp alınmayacağını. Gerek görmedim zira nasıl olsa tevkif edilecektin."

Konuşmalardan bir şey anlamayan Okan birden ciddileşti.

"Ne itirafı?" diye Aksu'ya dönüp sordu. "Neden söz ediyor bu abi?"

"Önemli bir şey değil" dedi eski MİT ajanı.

Ama Gökhan, sarışın delikanlının gözlerinde beliren kuşkuyu yakalamıştı. Hemen üsteledi.

"Anlatsana arkadaşına. Yoksa o bilmiyor mu?"

Okan bakışları şimdi bir Mehmet Aksu'ya bir de Gökhan'a kayıyordu. Dayanamadı nihayet. "Neler dönüyor burada? Ben de bilmek isterim."

"Bilmek istediğini ben açıklayayım sana. Arkadaşın hepinizi satmaya kalkıştı. Eski MİT'çi damarları depreşti, paçasını kurtarmak için itiraf teklifinde bulundu. Böylece kendini sağlam kazığa bağlamak istiyor."

Okan'ın beti benzi atmıştı birden.

"Doğru mu bu patron?" diye gürlledi.

"Saçmalama. Görmüyor musun, ikimizi birbirimize düşürmek istiyor."

Okan'ın sesi biraz daha dikleşti.

"Ama az evvel önemli bir şey değil dedin. Yani ona böyle bir teklifte bulunduğunu kabul ediyor musun?"

Mehmet Aksu çıkıştı. "Senin aklın ermez cahil velet! O sadece onu oyalamak ve odasına çıkabilmek için uydurduğum bir yalandı. Anladın mı?"

Gökhan yine lâfa karıştı.

"Öyleyse niye ses bandı istedin? Onu da açıklayabilir misin arkadaşına?"

Aksu bu defa ajana dönüp hırladı.

"Kes sesini yoksa şimdi kurşunu beynine sıkırım."

Fakat kuşku tohumu Okan'ın içine işlemiştir bir kere. Gayri iradi eli beline gitti ve tabancasını kavrayıp çıkardı. Garip bir durum oluşmuştu şimdi. Silahın namlusu Gökhan'a değil Mehmet Aksu'ya yönelikti.

Eski ajan ters ters Okan'a baktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı.

Sarışın gencin yüzündeki endişe daha da yoğunlaşmıştı.

"Bana bir açıklama yapmalısın patron" diye söylendi.

"Ne açıklaması?"

"Niye bu herifin temizlenmesi işini bana yıktın? Fırsatın varken bu oda da onu niye sen öldürmedin? Amacın neydi? Kendin kan dökmeden bu vartayı atlatmak mı?"

"Delisin sen! Saçmalıyorsun."

"Hiç de değil. Galiba şimdi gerçekleri görüyorum."

"Hiçbir şey gördüğün yok. Bu yaptığına nankörlük denir.

Çek şu namluyu üzerimden, bir kaza çıkmasını istemiyorum. Senin hedefin şu karşıdaki MİT ajanı. Silahını ona doğrult. Ne çabuk unuttun, seni bu hallere kim getirdi? Ben değil mi? Üç dört sene evveline kadar dileniyordun teres! Her şeyini bana borçlu değil misin?"

"Hep aynı nakarat, hep aynı nutku çekiyorsun bana. Devamlı horlayıp aşağılıyorsun, ama unutma ki kazandığım paralar senin değil, partinin kaynakları. O paraları sen değil, parti ödedi bana."

"Yine de benim vasıtamla kazanmadın mı hergele?"

Gökhan fırsat kolluyordu. Karşısındaki adamların münakaşası kızışmıştı ama ne var ki ikisinin de elinde silahları vardı ve şu anda o da silahına sarılırsa belki ikisi birden kendisine ateş edebilirlerdi. Biraz daha beklemeyi yeğledi.

"Yanıyorsun patron" dedi Okan kararlı bir sesle. "Benim ekmek kapım parti ve ben ekmeğini yediğim kapıya ihanet etmem."

Mehmet Aksu öfkeden kuduracak raddelere gelmişti.

"Sersem! Hâlâ anlamıyor musun, karşıdaki adamın niyeti bu; bizi birbirimize düşürmek. Bırak şimdi bu saçmalığı. Önce işimizi halledelim, konuyu «sonra aramızda tartışırız."

"Öyle mi? Pekâlâ istediğin gibi olsun. Çek tetiği, vur herifi.. Daha ne bekliyorsun?"

Okan'ın silahı hâlâ Aksu'ya yönelikti. Son anda bir oyuna gelmekten çekiniyordu.

Eski MİT ajanı hırsla homurdandı tekrar.

"Bu senin görevin. Adamı senin vuracağın konusunda anlaşmıştık. Unuttun mu?"

"Unutmadım patron. Fakat sanırım şartlar değişti artık. Senin de bir hain olmandan endişeliyim şimdi. Bana bunun aksini kanıtlamalısın."

"Allah belânı versin" diye tısladı eski MİT ajanı ve silahını çekine çekine Gökhan'a doğrulttu.

Genç ajanın başka şansı yoktu, bu tartışmayı daha fazla uzatamayacağını anlamıştı. Hemen harekete geçmezse Mehmet Aksu'nun ateş edeceğini aklı kesmişti. Ani bir reflekse kendini yere atarken yıldırım hızıyla belindeki silaha sarılıp çıkardı.

O an odada ki üç silah birden patladı. Kesif barut kokusu odaya doldu. Aksu'nun silahından çıkan kurşun yatağın başucundaki duvara gömülmüştü. Gökhan havada uçarken silahını önce eski ajana doğrultmuş ve adamın ikinci bir kere ateş etmesini engellemek için kurşunu ona sıkmıştı. Gökhan'ın sıkıldığı mermi adamın tam göbeğine isabet etmiş, iri vücudu iyi bir hedef teşkil etmişti.

Asıl şaşkınlığı ise Okan yaşamış, Gökhan'ın birden yaptığı hamle ile paniğe kapılmış ve silahını bilinçsizce ateşlemişti. Ne de olsa yeterince profesyonel değildi, onun silahından çıkan ilk kurşun ise Mehmet Aksu'nun sağ böğrüne saplanmıştı. Yine de kapıldığı paniğe rağmen avantajlıydı; bu kez hızla kendini yere atan Gökhan'a çevirdi tabancasını ve iki kurşunda genç ajana sıktı. Atışlar rast geleydi ama kurşunlardan biri Gökhan'ın sol dizine diğeri de sağ kalçasına isabet etti. Genç ajan bir an acı ile kıvrandı yerde, gözleri karardı, bir an her yanının uyuştuğunu hissetti. Okan'ın hâlâ ayakta durduğunu zar zor görebiliyordu. Son bir gayretle parmağı tetiğe dokundu. Hedefi tutturacağından çok şüpheliydi ama bu sefer şansı yaver gitmiş ve o tek kurşun sarışın gencin tam kalbine saplanmıştı. Okan külçe gibi yatağın üzerine devrildi ve can verdi..

Otel odasında tam altı kurşun sıkılmıştı. Odayı kesif bir barut dumanı ve kokusu sarmıştı. Gökhan hayati yara almamasına rağmen düştüğü yerden kımlıdayamıyordu. Sol dizi paralanmış, sağ bacağının da kalçasına yakın bir yerden kurşun yemişti.

Acıdan kıvranıyordu halının üzerinde. Ağzı kurumuş, sanki kurşunları ciğerlerine yemiş gibi nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Önce yatağa serilen Okan'ı gördü. Onun öldüğünü anlamıştı. Bulunduğu yerden yere yuvarlanan Mehmet Aksu'yu göremiyordu henüz, adam yatağın öbür yanında kalmıştı ama silahından çıkan ilk kurşunun adamın karnına veya göğsüne isabet ettiğini düşünüyordu. Muhtemelen o da ölmüştü. Ama az sonra kulağına kesik kesik inlemeler aksettiğini fark edince henüz hayatta olduğunu anladı.

Sorun bitmemiş sayılırdı.

Yeni bir panik dalgası benliğini kapladı. Ayağa kalkarsa işi bitik sayılırdı zira kendisi kıpırdayamadığı gibi can acısından elindeki silahı da yere düşürmüştü. Her an bayılabilir ve kendinden geçebilirdi. Gözleri karardığı için etrafını iyi seçemiyordu. El yordamıyla yere düşen silahını aradı. Aslında tabancası yirmi santim ötesindeydi. Parmakları silaha dokununca son bir gayretle kendisine çekti.

Şimdi öksürüğünü işitiyordu Mehmet Aksu'nun. Hırıltıları daha da artmıştı.

Güç belâ namluyu doğrulttu.

Ama ateş edebileceğinden çok kuşkuluydu..

Uzun bir bekleyiş başladı. Genç ajan bayılmamak için azamî gücünü harcıyordu. Silah sesleri mutlaka duyulmuş olmalıydı; nasıl olsa seslerin sebebini araştırmak için otel görevlileri tek tek odaları araştırmaya başlarlardı. Biraz daha dayanabilirse bütün acıları sona erebilirdi. Fakat hayret, aradan ne kadar zaman geçtiğini takdir edemiyordu, lâkin henüz kimse kapıya dayanmamıştı.

Mümkün mü bu, diye düşündü.

Silah seslerinin işitilmemesi olanaksızdı.

Geleceklerdi, mutlaka birileri gelecekti. Aksine ihtimal veremezdi.

Göz kapaklarını güçlkle araladı. Galiba kendinden geçmişti. Boş bulunup parçalanmış dizini hafifçe kendine doğru çekince dayanılmaz bir acı içine oturdu, inledi.

"Kalkamıyor musun?"

Ses derinden ve çok kısık gelmişti. Ama tanıdıktı bu sesi, konuşan Mehmet Aksu idi.

Demek ölmemişti.

Ajan dehşete kapılarak yeniden silahını sesin geldiği yere yöneltti. Adamı gördü bu kez. Kendinden geçip, gözleri kapandığı sırada Aksu düştüğü yerden sürünerek duvarın dibine kadar gelmiş, sırtını duvara dayayarak yarı oturur bir halde beklemeye başlamıştı.

"Korkma. İşim bitik. Ölmek üzereyim. Çok kan kaybettim."

Eski MİT ajanının hali gerçekten berbattı. Sürünerek ilerlediği yol kan gölüne dönmüştü. Yüzü bembeyazdı ve karnına yediği kurşun deliğinden hâlâ fışkıran kanı eliyle kapatmaya çalışıyordu.

Yanında susturuculu tabancası yoktu.

"Sen nasılsın?"

Gökhan nefretle baktı adama. Cevap vermek istemedi.

Aksu o haliyle bile gülümsemeyi başardı.

"Ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendime. Çok acı çekiyorum. Söylerlerdi de inanmazdım, karın nahiyesinden vurulmak çok boktanmış. Neden şu silahın namlusunu birkaç santim daha yukarı kaldırmadın, o zaman işimi çoktan bitirmiş olurdu."

Adamın sesi çok kısık ve titrekti. Gökhan güçlkle duyuyordu. Yavaş yavaş durumun vahametini idrak etmeye 341 başladı, inanmak istemedi, galiba silah seslerini kimse duymamıştı koca otelde.

Olacak şey miydi bu? Hiçbir kat görevlisi yok muydu etrafta? Ya da çevredeki odalarda kalan müşteriler resepsiyona merak edip telefon etmemişler miydi?

Silahını indirdi Gökhan.

Adam gerçekten ölmek üzereydi. Ama o an daha ziyade kendini düşüyordu. O da çok kan kaybetmişti ama asılı sorunu diziydi. Muhtemelen sakat kalacaktı. Mafsalasının param parça olduğunu anlamak için doktor olmaya hacet yoktu.

"Seni kutlamam gerek. Sözlerimi geri alıyorum."

Okan ters ters adama baktı.

İlk defa ağzından birkaç kelime döküldü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yamanmışsın. Seni hafife almakla hata etmişim. Bizim çaylağın aklını iyi karıştırdın. Kafasız herif her söylediğine inandı. Tereyağından kıl çeker gibi halledeceğim bir iş berbat oldu. Cehalet ve tecrübesizlik ama olan oldu."

Aksu öksürmeye başlamıştı. Her öksürüşünde göbeğindeki delikten biraz daha fazla kan fışkırıyordu. Şimdi de boncuk boncuk ter kaplamıştı alnını.

İkisi de sustular bir süre. Sonra yine Mehmet Aksu konuştu.

"Kanaman fazla mı?"

"Oldukça fazla."

"Cep telefonunu kullansana. Yardım çağırabilirsin."

Gökhan bitkin bir şekilde adamı süzdü. Bunu şimdiye kadar neden akıl edemediğini düşündü. Cep telefonu ceketinin sağ dış cebinde olmalıydı, elini cebine attı, içini yeni bir umut kapladı, cihazı çıkardı. Fakat çalışmıyordu, dış yüzü parçalanmıştı. Tuşlarla oynamaya başladı, sonuç alamadı.

"Çalışmıyor" diye homurdandı.

"Silahında hâlâ kurşun olmalı. Ateş et."

"Nereye?"

"Pencereye. Mutlaka dışarıdakilerin dikkatini çekecektir. Burası otel, birileri farkına varıp kırılan pencereyi araştıracaklardır."

"Bu tehlikeli. Birilerini yaralayabilirim."

Mehmet Aksu'nun boğuk bir şekilde dudakları gerildi, tebessüm eder gibi.

"Senin için söyledim. Benim işim zaten bitik, her an ölebilirim. Fark etmiyor musun, güçlükle konuşuyorum. Alt tarafı cam kırılır, birkaç parça aşağıya düşer, ne sakıncası var ki?"

"Olmaz."

Adam yeniden öksürdü.

"Kurallara bağlılık, kitaba uygun davranış., yani salaklık. Senin hakkındaki değişen kanaatimi zorlama. Akıllı bir adamsın. Başka çaren var mı? Sabahı mı bekleyeceksin? Kat temizleyicileri yarın dokuz buçuktan önce buraya uğramazlar. O zamana kadar müdahale edilmezse sen de kan kaybından gidersin. Daha gençsin delikanlı."

Acısına rağmen Gökhan da sırttı.

"Bu duyarlılık niye? Niye birden beni bu kadar düşünür oldun? Az evvel beni öldürmeye kalkan sen değil miydin?"

Mehmet Aksu başını bitkin bir şekilde duvara dayadı. Konuşmak için gösterdiği çaba onu büsbütün yormuş gibiydi. Önce karşılık vermedi.

"Ölüyorum" dedi. "Fazla dayanamam." Sesi inanılmaz derecede kısılmıştı. Ağzından çıkan fısıltıyı Gökhan bile duymakta zorluk çekiyordu. "Bana inanmalısın. Bu halde canıyla cebelleşen insan yalan söylemez. Ölüme giden soğuk koridorları görüyorum. Az sonra karanlıklara gömüleceğim. Bunlar sayılı son dakikalarım. Çok garip değil mi?"

"Garip olan nedir?"

"Hissettiklerim. Bu duygulara sürükleneceğimi hiç düşünmezdim."

"Ne duygusu?"

"Anlatmam zor. Kelime bulamıyorum. Kan kaybından olsa gerek, sanırım bu durumda beynime yeterince kan gitmiyor. Söylemeyi istediğim kelimeleri seçemiyorum."

"Öyleyse sus ve çeneni kapat."

"Olmaz. Konuşmak istiyorum. Sana söylemeliyim."

"Neyi? Vakıf hakkındaki itiraflarını mı? Boş ver. Artık ikimiz için de bir anlamı kalmadı. Sen yolun sonuna geldin. Bir bakıma ben de. Artık topal bir adam sayılırım, kan kaybından gitmesem de önümde görünen malulen emeklilik. Bu dizle hiçbir işe yaramam artık^"

Gökhan da konuşmakta zorlanıyordu. Dirseklerine yaslanmaktan yorgun düşmüştü. Sırtüstü uzandı halıya. Kımıldamak bile acı veriyordu. Eski ajanın susacağını sanmıştı ama az sonra yine sesini duydu. Derinden ve fısıltı halinde.

"Meslek yaşamında ilk defa kurşunlanıyorsun, değil mi?"

Konuşmak istemiyordu Gökhan. Hele adama cevap vermediği hiç.

Ama konuşmayı sessizliğe bürünürse, derin bir uykuya dalacağını ve bir daha asla gözlerini açamayacağını sanıyordu.

"Hayır" dedi. "Hiç vurulmadım."

"Tahmin etmiştim. Merak etme o yaralar seni öldürmez. Yaşarsın. Ben silahlı çatışmalarda üç defa postu deldirdim ama ufak tefek şeylerdi. Hepsini de atlatmayı becerdim. Sen de atlatırsın bu vartayı."

"Belki ama ömür boyu topal kalacağım. İşim bitti."

"Yine de hayatta kalmak güzeldir."

Kuşkusuz öyleydi ama şimdi bunu tartışacak gücü yoktu Gökhan'ın. Sustu.

"Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum ama sesini kesersen daha sevineceğim."

"Dinle. Sana bir kıyak yapacağım."

"İstemez, boş ver."

Mehmet Aksu yeniden inledi.

"Bu vartayı belki atlatırsınız ama." Durakladı adam, sonra güçlkle mırıldandı. "Sizi daha büyük bir tehlike bekliyor."

"Bizi mi? Kimleri kastediyorsun?"

"Öteki arkadaşlarını da."

Gökhan yeniden dikkat kesildi. Duyduğu acıdan adamın neyi kastettiğini pek çıkaramamıştı. Devam etmesini bekledi.

"En şanslısın memur Onur Düzceli. Senin işini gördükten sonra bu gece onu da temizleyecektik."

Gökhan acıyla inledi.

Mehmet Aksu sordu. "Saat kaç?"

"Saatin kaç olduğu senin için önemli mi?"

"Hayır, değil. Fakat sevgilin için önemli."

"Ne? Sevgilim mi?"

"Numara yapma. O memure ile aranda bir gönül bağı olduğunu biliyoruz. Bizim Posbıyık sizi Boğaz da öpüşürken görmüş. Meslek kurallarına aykırıdır ama bazen olur böyle • şeyler. Hâlâ anlamıyor musun yoksa?"

Gökhan telaşlanmaya başlamıştı. Büyük bir irade gücü göstererek adamın hırıltılı konuşmasına devam etmesini bekledi.

"Sanırım Posbıyık şu an kızın uyumasını bekliyordun Uykuya dalınca çelik bir telle işini bitirecek. Zaman kavramını yitirdim. Belki de çoktan iş isten geçmiştir şu an."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Sana bir kıyak yapacağımı söylemiştim."

Gökhan çaresizlikten bir kere daha inledi. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama yerinden kıvıldaama şansı yoktu.

"Lanet olsun!" diye homurdandı.

"Lanet okuma. Her zaman bir şans vardır. İstersen kızı uyurabilirsin."

"Nasıl?"

"Sürünerek yanıma kadar gelebilir misin?"

Gökhan şaşırarak adamın ferî kaçmış gözlerine baktı.

"Hiç sanmıyorum. Kalçamın durumu berbat. Diz kapağım ise benden değil sanki. Hem yanına gelmem ne işe yarayacak ki?"

Bitkin bir şekilde gülümsedi eski ajan. Sonra güçlkle duyulur bir sesle fısıldadı.

"Benim de bir cep telefonum var. Yan cebim de. Hiç akıl etmedin mi?"

Zeynep çaresizlik içinde kıvrandı. Sokak kapısı güm güm vuruluyordu. Gürültüyü duyan konu komşusu kapıya dayanmış olmalıydılar. Gökhan'ın telefonunu bir daha tuşladı. Kapsama alanı dışında olduğunu bildiren mahut terane tekrarlanıp duruyordu. Genç kız bu defa Onur Düzceliyi aradı.

Gecenin ilerlemiş saatine rağmen daha zilin ikinci çalışında ajan telefonu açmıştı.

"Hayrola Zeynep? Ne oldu? Bu saatte aradığına göre önemli bir şey olmalı."

"Evet" diye fısıldadı genç kız. "Beni öldürmeye kalktılar."

"Yaralı mısın?"

Zeynep son bir kere kendini dinleyip kontrol etti.

"Pek bir şeyim yok galiba. Boğazım sızlıyor sadece. Herif boğma teli kullanmaya kalkıştı."

"Kaçtı mı adam?"

"Onu vurdum. Tabancamla."

"Öldü mü?"

"Evet."

"Tamam. Dert etme. Ben hemen geliyorum. Şefi de derhal haberdar ederim. Yalnız mısın şu an evinde?"

"Yalnızım ama kapı deminden beri yumruklanıyor. Sanırım gürültüyü duyan konu komşu toplandı. Gökhan beyi de aradım ama telefonu cevap vermiyor."

"Telaşa kapılma, biz polisten önce geliriz oraya."

Onur telefonu kapatıp top gibi yerinden fırladı.

Zeynep'i hayal etti Gökhan. Bir an onun cansız bedenini, evinde yerde yatarken düşündü. Tüyleri diken diken olup ürpermekten kendini alamadı. Böyle bir sonucu kaldıramazdı. Saatine bir göz attı. On ikiyi on geçiyordu.

İnanamadı önce.

Sanki her şey beş on dakika içinde olup bitmiş gibi geldi ona. Neden sonra durumu kavramaya başladı. Aşırı kan kaybı zaman zaman hafif bir baygınlığa, kendinden geçmesine yol açmıştı her halde. Nitekim Mehmet Aksu'nun da nasıl yatağın kenarından sürünerek duvara kadar geldiğini fark etmemişti. Hiç hatırlamıyordu.

O telefona ulaşmalıydı.

Yerinden kıılmadan önce, bir de odadaki otel telefonuna baktı. Mesafe olarak ona sürünerek gitmek, yaralı adama ulaşmaktan daha zordu.

"Deneyeceğim" dedi. Fakat belinden aşağı felç gelmiş gibi hareketsizdi. Ellerini halıya yapıştırıp bedenini çekmeye çalıştı. Kırık diz kapağı müthiş acı veriyordu, yüzü buruştu, yeniden inledi. Ama başka çaresi yoktu, belki hâlâ bir ümit olabilirdi. Sürünmeye devam etti.

"Az kaldı evlât. Biraz daha gayret et" dedi eski ajan.

Izdıraptan ter içinde kalmıştı ve hareketsiz vücudunu çekmekten kolları titremeye çoktan başlamıştı bile. Nihayet adama bir kol mesafesi kalıncaya kadar yaklaştı.

"Sağ cebimde telefon. Kolunu uzatırsan çıkarırsın artık."

Elini yaralı adamın cebine sokup telefonu çıkardı. Ondan sonrası bir asır kadar uzun geldi Gökhan'a. Numarayı nasıl tuşladığını bile anımsamıyordu. Ama Zeynep'in sesini duyunca sanki dünyalar onun oldu.

Mehmet Aksu'nun yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Artık ağzından çıkan kelimeler de duyulmuyordu. Genç ajan onu işitebilmek için biraz daha yaklaştı.

"Şanslıymışsınız. Ya da becerikli. Posbıyık Arif şu yatağın üzerinde yatan kalıpsız serseriye benzemezdi. İşinin çok daha ehli biriydi. Ölmüş mü?"

Gökhan ilk defa içinde bir acıma hissi duyuyordu. Ona gerçeği söyleyemiyordu, susmayı yeğledi.

"Anladım" dedi Aksu. "Onun da işi tamam belli ki. Şimdi sıra ben de. Artık bir an önce ölsem iyi olacak. Çok acı çekiyorum."

"Bir az sonra burada olurlar. Endişelenme, kurtulacaksın.

Seni hemen bir hastaneye sevk ederler."

"Dalga mı geçiyorsun? Beni hiçbir şey hayata döndüremez artık. Hem boş ver, su testisi suyolunda kırılır derler. Benim sırrım da çatladı gidiyorum, dakikalarım sayılı."

"Tanrıdan ümit kesilmez."

Artık sesi iyice duyulmaz olmuştu Aksu'nun. Onu duyabilmek için kulağını ağızına yaklaştırıyordu Gökhan.

"Son bir isteğim daha olacak senden."

"Söyle."

"Bana bir sigara yak da ver."

"Sigaram yok. İçmem."

"Benim cebimde var."

"Bu doğru olur mu? Bu halde sigara içmen..."

"Yapma evlât. Görmüyor musun gidiyorum. Bu son arzum."

Gökhan yeniden elini adamın cebine soktu, sigara paketini ve ucuz çakmağı çıkardı. Bir sigara yakıp bembeyaz kesilmiş dudaklarının arasına yerleştirdi. Ama adamın nefes çektiğinden şüpheliydi. Onun yeniden bir şey fısıldamaya çalıştığını görünce dikkat kesildi.

"Hâlâ tehlike devam ediyor. Kurtulduğunuzu sanmayın."

"Ne tehlikesi? Az sonra polisler ve arkadaşlarım burada olacaklar. Kurtulduk sayılır."

Göz bebeklerini sabit tutamıyordu Mehmet Aksu. Sigaradan da içine nefes çekememişti.

"O bırakmayacaktır peşinizi."

"Kim?"

"Sarı. Çok tehlikelidir."

"İbrahim Sarı mı?"

".....hayır.."

"Peki, kimden bahsediyorsun?"

"O...ondan."

"O kim?"

"Katilden. Gerçek katilden."

Gökhan içi burkularak yüzüne baktı eski MİT ajanının. Konuşmakta çok zorlanıyordu, emin de olamadı; belki bunlar şuursuzca ağzından çıkan son kelimelerdi.

"Konuşma artık" diye mırıldandı.

"Bilmelisin. Tanıdığım en gaddar kişidir."

"Tamam, tamam. Sus artık."

"Anlamıyorsun..."

Yüzünde tikler ve gerilmeler başlamıştı. Adamın son nefesinde daha fazla enerji sarf edip kendisini tüketmesini istemiyordu genç adam.

"Adı... Engin. Engin Kurtsoy. Ondan çekinin.. Sarı mutlaka başınıza musallat edecektir. Çok tehlikelidir. Nurten Akkaya'yı ve Necati Bilge'yi onun öldürdüğünü biliyorum."

Böyle birini tanımiyordu Gökhan. Ama söylenen ismi gayet net duymuştu bu defa.

Yeniden Mehmet Aksu'nun durgun gözlerinin içine baktı. Artık göz bebekleri kaymıyor, yüzünde tikler oluşmuyordu. O anda dudaklarının arasındaki sigara kanlı göbeğinin üzerine yuvarlandı ve adamın solgun dudaklarının arasından son bir hırıltı işitildi.

Mehmet Aksu ruhunu teslim etmişti.

Koridorlarda alışlagelmiş, hastanelere özgü, antiseptik kokuları yoktu. Her taraf tertemiz ve pırıl pırıldı. Zeynep elinde kesme çiçeklerden bezenmiş bir buketle kapıyı araladı.

Gökhan beyaz pikenin altında gözleri kapalı yatıyordu. Uykuda sandı genç adamı, ayaklarının ucuna basa basa yaklaştı. Sakin ama bitkin görünüyordu. Uzun süren ameliyat ve aşırı kan kaybından yüzü bembeyazdı. Bir an tereddüt etti, hatta çiçekleri vazoya yerleştirip çıkmayı düşündü. Bir başka zaman yine ziyaretine gelebilirdi.

Odanın ortasında ayakta durdu.

Ses çıkarmaya çekiniyordu.

Gözleri dolar gibi oldu. Ameliyatı müteakip her gün hastaneye gelmiş, fakat bir türlü yanına girememişti. Dışarıda doktorlarla yaptığı görüşmelerden neticeyi biliyordu. Operasyonun başarı geçmesine rağmen genç adam da araz kalacaktı. Diz kapağı kurşunun etkisiyle tamamen parçalanmıştı, her ne kadar protez takılmışsa da aksaması mukadderdi. Uzun süre de baston kullanmak zorunda kalacaktı, belki de hayatının sonuna kadar.

"Hep öyle odanın ortasında dikilecek misin?" diye sordu Gökhan gözlerini açmadan.

Zeynep kızarıverdi birden.

"Uyuduğunuzu sandım" diye kekeledi.

"Uyanığım. Çok mu meşgulsün? Şefini ziyaret için geç kalmadın mı?"

Genç kız kendisini savunmak için mırıldandı hemen.

"Öyle söylemeyin. Her gün ziyaretinize geldim."

"Ama artık ömür boyu sakat kalacak bir adamla yüzleşmeye cesaret edemedin değil mi? Seni anlıyorum."

Zeynep elindeki çiçekleri vazoya yerleştirerek yatağın kenarına yaklaştı.

"Umutsuzluğa gerek yok. Moralinizi bozmayın. Doktorlarla biz de konuştuk. İleriki tarihlerde bir ameliyattan daha bahsediyorlar, tıp çok gelişti artık. Yakında gayet rahat yürüyüp eski halinize döneceksiniz."

Gökhan gülümsedi.

"Kötü bir yalancısın Zeynep. Yalan söylemeyi beceremiyorsun."

"Hiç de değil. Göreceksiniz."

"Ben metin bir insanımdır. Gerçekleri kabullenmeyi bilirim. Her neyse, şimdi o konuyu kapatalım. Dışarıda neler oluyor, sen asıl ondan bahset."

Genç kız yatağın kenarına bir iskemle çekip oturdu.

"Henüz önemli bir şey yok. Biliyorsunuz, Muavin Hayri Bey sizi ziyarete gelmiş, Her halde en iyi bilgileri ondan almışsınızdır. Hâlâ beklemedeyiz."

Gökhan yüzünü buruşturdu.

"Daha ne bekleniyor anlamıyorum" diye homurdandı.

"Ne olacak, siyasetin iğrenç yüzü. Her halde Ankara'da siyasi dengeler ayarlanıyor, ince hesaplar yapılıyor. Gocunacak olan yalnız muhalefet cephesi değil ki, kim bilir iktidarında ne pislikleri vardır."

"Her halde" diye mırıldandı Gökhan. Sonra hatırlamış gibi sordu. "Öldürülen adamlar için polisle işbirliğine gidildi mi?" "Tabii. Ama olaylar basına intikal etti." "Lanet olsun. Bana burada gazete bile okutmuyorlar." "İyiliğiniz için, sabredin."

"Eee, sen nasılsın bakalım? Başına gelenleri Onur'dan teferruatıyla öğrendim. Zor bir gece geçirmiş olmalısın ama kutlarım seni, herifi son anda temizlemeyi başarmışsın." "Bir de bana sorun. Az kaldı beni boğuyordu." Zeynep hastanın yanında bu konuları konuşmak istemiyordu aslında. Mevzuu değiştirmek istedi.

"Ailenize haber verildi tabii, değil mi?"

Gökhan omuzlarını silkti.

"Hayatta bir tek ağabeyim var. O da Erzurum'da memurdur. Telefonla konuştum, gelmesini istemedim."

Genç kız sesini çıkarmadı, her hangi bir yorum da yapmadı. Bir ara göz göze geldiler, Gökhan'ın biraz kararsız, biraz da ürkek nazarlarla kendisini süzdüğünü görüyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum" diye fısıldadı nihayet genç ajan.

Zeynep'in yüreğinin derinliklerinde hafif bir ürperti oluştu. Kendisine olan duygularından bahsedeceğini sandı. Böyle bir açıklamaya hazır değildi henüz. Tedirgin bir şekilde yerinde kıpırdandı. Çaresiz bir şekilde, "Tabii, sizi dinliyorum" demek zorunda kaldı.

Gökhan'ın gözleri kısılmış, dalgınlaşmıştı. Bir süre düşünceli kaldı.

"Çatışma sırasında çok kan kaybetmiştim ve bayılmamak için çok gayret sarf ediyordum. Şuurum tam yerinde değildi, hatta zaman zaman kendimden geçiyordum. Tam bir bayılma değildi ama zihnim bulanıklaşmıştı."

Genç kız rahat bir nefes aldı. Anlaşılan Gökhan korktuğu konuya girmeyecekti.

"Yardım gelinceye kadar Mehmet Aksu ile konuşma fırsatım oldu. İkimiz de berbat bir haldeydik ama onun durumu daha ağırdı. Ağzından çıkan kelimeleri zor işitiyordum."

"Evet?"

"Adam son nefesini vermeden önce bana ilginç bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

Yatağın içinde hafifçe kıpırdandı Gökhan, yüzünü buruşturdu.

"Duyduklarımdan tam emin değilim. O sırada ben de kendimden geçmemek için büyük irade gücü sarf ediyordum. Kafam sisler içindeydi sanki. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla bize yönelik tehlikenin henüz geçmediğini ve İbrahim Sarı'nın peşimize mutlaka başka bir kiralık katilini salacağını fısıldadı."

Zeynep irkildi.

"Başka bir kiralık katil mi?"

"Anımsadığım kadarıyla öyle."

Kız yeniden yadırgayarak şefini süzdü.

"Hiç sanmam. İnandınız mı?"

Gökhan başıyla onayladı.

"Evet, inandım ona. Ölmek üzere olan bir adamın samimi beyanıydı. Biliyorsun değil mi, eskiden bizim teşkilatta çalışmış ve sonradan kovulmuş."

"Öğrendik, öyleymiş?"

"Bana bir de isim verdi. Engin Kurtsoy. Ajan Nurten Akkaya'nın ve sanayici Necati Bilge'nin de katili oymuş. Dikkatli olun. Sen de, Onur da hâlâ hedefsiniz."

Genç kız bir an düşündü. Sonra usulca sordu.

"Hayri Bey'e ziyareti sırasında bundan bahsettiniz mi?"

"O sırada tam kendimde değildim, narkozun etkisindeydim, rahat konuşamıyordum."

"Bunu Muavin beye rapor etmemi ister misiniz?"

"Hem de hiç gecikmeden. Yeterince zayıf verdik."

Zeynep uysal bir şekilde başını salladı.

"Buradan çıkınca ilk işim bu ismi Ankara'ya iletmek..Bakalım kimin nesiymiş, bir araştırırız."

İbrahim Sarı ince metal çerçeveli gözlüklerini çıkarıp elindeki güderi parçasıyla camlarını temizlemeye başladı. Donuk ve soğuk mavi göz bebekleri sabitleşmişti. Hayatında vereceği en zor karar arifesinde olduğunu biliyordu. Kazanmakla kaybetmek arasındaki o çok ince, hassas ve cesaret isteyen noktaya geldiğinin farkındaydı.

Başarıyla duruma müdahale etmezse bütün emekler, yıllar süren hazırlıklar ve kazanılmış tüm başarılar heba olacaktı. Artık dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi. Ve bildiği tek şey mevcut lider kadrosuyla başarının elde edilemeyeceğiydi. En büyük hatayı Celâl Davran gibi ehliyetsiz ve liyakatsiz bir liderin peşine takılmakla yapmışlardı. Bu adam yıllarca denenmiş, yetersiz bir siyasi idi, onun önderliğinde ihtilâl olamazdı.

Ankara'da yaptıkları son görüşmeyi bir daha hatırladı.

Zaten bu kararı da Ankara'dan dönüşte o gün almıştı. Bundan böyle darbenin ve partinin lideri kendisi olmalıydı. Durumu kısa bir sürede kontrol altına alabilirdi ama ön şart önce Celâl Davran'ın ortadan kalkmasıydı. Bunu gerçekleştirebilirdi. Parti teşkilatında ve özellikle parti tabanında nüfuzu vardı; buralara kolay kolay gelmemişti, iyi organize edilmiş militan, gençlik kolları mevcuttu. İşini en kolaylaştıran yan ise Ordu'nun bundan böyle askeri darbeye kalkışmayacağına olan inancıydı.

İktidara gelişleri tabii biraz daha uzayacaktı.

Celâl Davran'ın aptalca ve tehlikeli sürdürdüğü politikasının derhal sona erdirilmesi için gereken emri verecekti. Ve sonra.

Ve sonra İbrahim Sarı'nın seneler boyunca düşlediği şey gerçekleşecekti.

Türkiye, batılı emperyalist güçlerin dümen suyunda giden, ekonomik bakımdan onlara bağlı, uydu bir ülke olmaktan çıkacaktı. Anadolu'nun verimli toprakları yetmiş milyon insanı rahatlıkla beslerdi.

Bu proje Celâl Davran yönetiminde asla yapılamayacak bir şeydi.

Bu kararı almakta çok geciktiğini düşündü.

Başarı daima zor kararların uygulanmasıyla elde edilirdi. Zaten artık kaybedeceği bir şey kalmamıştı. Parti liderinin de ayağını kaydırmak için fırsat kolladığını biliyordu. Hiç tereddüt etmedi, masasının üzerindeki direkt telefonu açarak bir numara çevirdi.

Büyük planını uygulamaya koyabilirdi artık.

"Bu sefer ki işin oldukça zor" dedi Vakıf Başkanı Engin Kurtsoy'u süzerek.

Katil, Başkan'ın soğuk mavi gözlerinden bakışlarını kaçırırken, "Her işin zor bir yanı vardır, efendim" diye mırıldandı.

"Ama bu defa senden çok önemli birini ortadan kaldırmanı isteyeceğim."

Katil omuzlarını silkti.

"Adamın ünü beni ilgilendirmez. Ben alacağım paraya bakarım."

"İşin o yanı kolay. Ne istersen ödeyeceğim."

Engin bu defa o soğuk mavi gözlerle baktı.

Hedefin gerçekten de önemli olduğunu aklı kesti. Aksi halde Başkan bu kadar cömert ve vaat kar konuşmazdı. "Sizi dinliyorum."

"Hedefin bir parti başkanı."

Hafifçe sırttı Katil. "Yoksa Başbakan mı?" diye sordu.

"Hayır. Celâl Davran."

Belli belirsiz gerildi Engin Kurtsoy. Yanlış işitip işitmediğini anlamak ister gibi tekrar karşısındaki adama baktı. Adeta bir tekzip, yalanlama bekliyordu, ya da şaka yaptım diyen bir gülümseme. Ama İbrahim Sarı ne şaka yapardı, ne de gülümserdi. Her zaman ki gibi ciddiydi Başkan. Aksi olamazdı zaten.

Zaten Katil de buna fazla şaşmamıştı. Onun ne kadar haris ve hedefinin çok daha yukarıları olduğunu tahmin edebiliyordu. Bulunduğu mevki ile yetinmeyeceğini çoktan anlamıştı. Engin'e göre hava hoştu, hiç fark etmezdi hedefin kimliği. Yalnız bu sefer şartları çok daha ağır olacaktı.

"Bir itirazın var mı?"

"Hayır" dedi Katil. "Fakat bazı şartlarım var."

"Söyle."

"Bu kez tespit edeceğimiz ücretin yarısı peşin olarak İsviçre'deki bankama peşin olarak, diğer yarısı da işin bitiminde yine aynı hesaba yatırılacak."

"Orası kolay. Ne kadar istiyorsun?"

Engin Kurtsoy kısa bir süre düşündü. Zor fakat çok esash bir işi kapmak üzere olduğunu anlamıştı. Dilediği parayı bu sevimsiz adamdan koparabilirdi. İsteyeceği ücreti reddetme şansı hiç yoktu Başkan'ın, çünkü kendisi bu alanda bir numaraydı, İbrahim Sarı'dan hiç hoşlanmazdı ama adamın iş ahlâkı çok iyiydi, şimdiye kadar kendisine hiç yamuk yapmamıştı. Beyninde tasarladığı ücreti söyledi. Çok fahiş bir rakamdı.

Adamın mavi donuk gözlerinin parıldadığını gördü.

Sesi ıslık gibi çıkmıştı.

"Çok fazla değil mi?"

"Evet. Ama teklifiniz de çok riskli."

Hemen cevap vermedi Başkan. Uzun süre düşündü. "Tamam" diye mırıldandı sonra, "Bana İsviçre'de ki hesap numaranı ver. Bu gün alacağın ücretin yarısının transferini gerçekleştiririm."

"Güzel. O zaman meseleyi olmuş bilin."

"Ama temiz ve kusursuz bir iş istiyorum."

"Şimdiye kadar hiç şikâyetiniz oldu mu?"

Başkan soğuk bir şekilde tebessüm etti.

"Hayır, olmadı."

"İşi ne zaman yapacağım?"

"İki gün sonra. Sayın Parti Başkanımızın İstanbul'a yapacağı gayri resmi bir ziyaret sırasında."

"Nerede?"

Başkan'ın dudakları umutlu bir şekilde gerildi yine.

"Yer ve saat seçimi sana ait."

"Programını, kalacağı yeri, yapacağı ziyaretin neresi olduğunu, takip edeceği muhtemel güzergâhları, kaç koruması olduğunu bilmek isterim. Benim için çok önemli."

"Tabii" dedi İbrahim Sarı. "Sana istediğin tüm detayı vereceğim."

Engin Kurtsoy tam bir profesyoneldi. Hiçbir işten yılmazdı ama başarısının gerçek sırrı yüklediği görevi hakkıyla yerine getirebileceğine inanmasından kaynaklanırdı. Oysa bu defa Vakfın bahçesine park ettiği arabasına ilerlerken içinde bin bir kuşku vardı. BMVV'sini değil, kum grisi Honda'sını tercih etmişti bu gün. Arabasına bindi ama hemen hareket etmedi. Direksiyona kollarını dayayıp uzun uzun düşündü.

Burnu pis kokular almaya başlamıştı. Celâl Davran'ın siyasi partisi içten kokuşuyordu ve bu bir partinin başına gelebilecek en kötü sonuçtu. Siyasi inançlar, mefkûre arkadaşlığı, dava birliği hepsi palavraydı. Bunlar düpedüz makam ve mevki ihtirasıyla yanıp tutuşan bir avuç kadroydu. Kendilerine inananları sömürerek kullanan zavallı küçük insanlar. Engin Kurtsoy politikadan nefret ederdi.

Bir an kararsız kaldı, sonra motoru çalıştırdı. Bilgi Veri Vakfı'nın otoparkından çıkarken hâlâ beynini kurcalayan bazı noktalar vardı. Alacağı ücret çok iyiydi ama neticelerinden ürkmeye başlamıştı. İşin siyasal ve vicdanî yanı hiç umurunda değildi, hedefin kimliği de. O yalnız parayı ve kendini düşünürdü, fakat hiç değişmeyen ana bir kural mevcuttu mesleğinde. Kiralık katiller her zaman ortalarda dolaşan serseri mayınlara benzerlerdi ve belirli bir zamandan sonra kendilerini kullanan kurumlar veya şahıslar için tehlike arz ederlerdi. Çünkü çok şey bilirdi. Bu dünyanın her yanında geçerli olan bir kuraldı. Sonunda da o kurumlar veya şahıslar tarafından kendileri başka bir kiralık katilin hedefi haline gelirlerdi. Bilgi Veri Vakfı adına da irili ufaklı çok iş yapmıştı.

Arabayı yavaşlattı, kravatını gevşetti.

İçine bir kurt düştü. İbrahim Sarı'yı uzun zamandan beri tanırdı. Daima perde arkasında kalmış, ilk plana çıkmamış bir yöneticiydi. Ama bu muhteris adam şimdi ilk plana çıkmaya, artık başrole soyunmaya karar vermişti. Bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Parti Başkanlığını ele geçirse kendisine de ihtiyacı kalmayacaktı.

Hırs çoğu zaman insanları başarıya götüren bir anahtardı fakat ölçülü ve dengeli bir şekilde kullanıldığı takdirde. Engin Kurtsoy her zaman hırslı biriydi ama tutkuları hiçbir zaman mantığına galebe çalmamıştı. Maddi menfaat uğruna hayatını tehlikeye atmazdı. Ne zaman duracağını çok iyi bilirdi. Bu meseleyi bir kere daha enine boyuna düşünmesi gerektiğini kavradı. Acele karar vermemeliydi. Henüz zamanı var sayılırdı, en azından önünde rahat rahat düşüneceği bir yirmi dört saati mevcuttu.

Zeynep, Milli İstihbarat Teşkilatı'nın Yıldızdaki bölge binasındaki odalarından birinde Ankara'dan gelen faksı inceliyordu. Artık siyasi darbe iddiası aleniyet kesp ettiği için Teşkilat'ın tüm birimlerinden istifade şansı doğmuştu. Bu durum Ankara ekibinin hem çalışma şartlarını kolaylaştırmış, hem de istedikleri her desteği temin imkânı doğurmuştu. Yine de elden geldiğince gizliliğe riayet ediliyor, olay ancak üst düzeydeki personel tarafından biliniyordu.

Genç kız, bizzat Muavin Hayri Okur imzalı faksa bir göz attı. Gelen cevap menfi idi. Ankara'daki araştırma sonucunda Engin Kurtsoy adına tanzim edilmiş bir dosya bulunamamıştı, siciller de öyle biri görünmüyordu. Tabii, bu mutlak bir anlam ifade etmezdi, adı sanı duyulmamış biri de olabilir. Zeynep'in suratı asıldı.

Acaba Gökhan ismi yanlış mı duymuştu? Ne de olsa o an yaralı ve kan kaybından ağır bir durumdaydı, üstelik ajan da bu durumu kabul ediyordu. Gökhan'la bir daha konuşmayı düşündü, belki adamın adında bir hata yapmış olabilir.

Yerinden kalktı, hastaneye bir kere daha gitmeye karar verdi. Aslına bakılırsa bu ziyaretleri tek başına yapmaya çekiniyordu; Gökhan duygularını açıkça ifade etmese de kendisine ilgi duyduğu çok açıktı.

Son yaralanma olayı olmasa, belki de Gökhan hislerini açıklayacaktı. Ama şimdi yarım bir adam olmuştu artık ve belki de hiç konuyu açmayacaktı. Zeynep her şeyden önce acaba ben ne hissediyorum, diye düşündü bir an elindeki faks metnini

katlayıp çantasına yerleştirirken. Gökhan'la aynı duyguları 360 paylaşıyor muydu? Onu yakışıklı ve çekici buluyordu ama galiba hepsi o kadardı. Olayı daha fazla büyütmesinin ve dramatik bir hâle sokmasının anlamı yoktu. Yine de bu ziyareti Onurla birlikte yapmayı istedi. En azından ikisi de daha ölçülü olmak zorunda kalırlardı. Telefonla Onur'u aradı.

Bilgi Veri Vakfı yönetim kurulu üyesi Murtaza Somar purosunu ağzına sıkıştırarak, yarı endişeli, yarı meraklı bir şekilde mırıldandı.

"Vallahi Sayın Bakan'ım bence de Başkan'ımızı bir arasanız fena olmaz. Tam bir keşmekeş içindeyiz. Ankara'dan ses seda çıkmıyor, kimsenin bir şey bildiği yok. Rivayetler muhtelif, dedikodular ayyuka çıktı. Bu konuda doğru haberi ancak bilginin kaynağından elde edebiliriz. Lütfen Başkan'ı bir arayın."

Eski Bakan Selahattin Dölek elbisesinin yeleğini çekiştirip ayağa kalktı. Dostlarının hâlâ kendisine "Sayın Bakan'ım" diye hitap etmelerinden gizlemeye çalıştığı bir memnuniyet duyardı. Önce işi biraz yokuşa sürmek, adeta Murtaza Somar'ı yalvartmak ister gibi telefon konuşmasına karşı çıkan havalar takındı.

"Biraz sakıncalı değil mi Murtaza Bey? Şartlar çok değişti. Artık hepimiz topun ağzındayız. Hepimizin telefonları dinleniyor olabilir, özellikle de Sayın Başkan'ın. Bir hata yapmış olmayalım." "Siz Başkan'ın temiz telefonunu bilirsiniz."

Selahattin Dölek kasılarak mırıldandı.

"Bilmesine biliyorum ama yine de emin olamayız. Karşı taraf da boş durmuyordur her halde, kendimizi nâra yakmayalım."

Murtaza Somar'ın ısrar edeceğini biliyordu.

"Fakat bu sessizlik, ne olacağını bilememek çok daha ürkütücü. Necati Bey'in öldürülmesi her şeyi berbat etti. Kendimi ecel teknesinde gibi hissediyorum. Geceleri gözüme uyku girmiyor, her an kapının çalınacağını, birilerinin gelip beni götürceğini düşünüyorum."

"Endişelenmeyin" diye yumuşak bir sesle söylendi Selahattin Dölek. Ama aslında o da en az kader arkadaşı kadar korkuyordu. Ankara'da neler olup bittiğinden o da bihaberdi.

"Nasıl endişelenmeyim? Basına bir şeyler sızmış. Kimse aksini inkâr edemez. Hükümet bu işin peşini bırakmayacaktır."

Eski Bakan'ın da korkusu buydu.

Gizlice Selahattin Dölek'in evinde buluşmuşlardı. Akşam yemeğinden sonra villanın salonunda purolarını yakıp birer kadeh Fransız konyağı yudumluyorlardı.

"Sabırlı olalım" dedi Dölek. "Celâl Bey mutlaka Sadullah Özgen'in kızının düğününe gelecektir. Düğün iki gün sonra. O sırada rahat rahat kendisiyle görüşme fırsatımız olacaktır."

Murtaza Somar tombul parmakları arasına sıkıştırdığı purosunun külünü tablaya silkelerken endişe dolu ses tonunu koruyordu hâlâ.

"Korkuyorum, ilk defa size bir itirafta bulunacağım. Partimden istifa etmeyi bile düşündüm bir ara ama sonra bunun bir çözüm olmadığını anladım."

"İstifa mı? Daha neler? Çıldırıldınız mı siz? Bunca yıldır verdiğiniz hizmetlerden sonra düşünülecek şey mi bu? Hem kesinlikle Başkan böyle bir tasarrufunuzu kabul etmez."

Murtaza Somar bombeli kadehindeki konyağından bir yudum daha aldı.

"Samimi olun Bakan'ım" diye mırıldandı. "Siz hâlâ ümitli misiniz? Ben tüm ümitlerimi yitirdim. Bir kumar oynadık ve kaybettik. Kendimizi aldatmayalım, artık çıkış yolumuz yok. Bir gece hepimizi evlerimizden toplayacaklar." Selahattin Dölek sarardı. Sesini çıkaramadı.

Hemen hemen üç aşağı beş yukarı o da aynı şeyleri düşünüyordu.

İdeal arkadaşının sessizliğini gören Murtaza devam etti. "Vakıf projesi çok erken hayata geçirilmiş bir plandı. En büyük açığı orada verdik, karşımızdakileri fazla hafife aldık, bu alenen devlete meydan okumaydı."

Kısa bir an durakladı ve eski Bakan'a kaçamak bir nazar attı. Yüzündeki durgun ifadeyi görünce, beynini kurcalayan sorunu da açığa vurdu.

"Biliyor musunuz, bence en önemli meselemiz İbrahim Sarı'dır. O partiyi arkadan yürüten görünmeyen kişidir. Başımıza ne geldiyse onun yüzünden geldi. Kanser darbe onun fikriydi. Herkesin beyninde bu düşünceyi o filizlendirdi. Celâl Bey'i de etkiledi. Nifak tohumlarını o attı. Sonuç ne oldu? Celâl Bey'i sevenler bile önce ses çıkarmadılar, liderliğimizi onun yaptığını sandılar. Hepimiz inandık. Ama daha sonra yapılan hatayı aramızda bazıları erken gördü, İbrahim Sarı onları Parti Liderimize muhalif bir grup diye tanıttı ve birer birer tasfiyeleri cihetine gitti. Eski arkadaşlarımız, Hamit Toraman, Ziya Başak, Ahmet Rüştü ne sebeplerle istifaya zorlandılar sanıyorsunuz?"

Selahattin Dölek susmaya devam ediyordu.

"Hasan Biberci olayı dönüm noktası oldu. Kabul edelim ki bizler de hatalıyız. Biberci'yi Parti Başkanımıza muhalif ve yerinde gözü olan biri diye şartlandırıldık. Daha da kötüsü onun hainliğini kabul ettik. Oysa o mevcut kadroyu, özellikle de İbrahim Sarı'yı Vakfın başından uzaklaştırmak istiyordu. Sarı'nın bazı dış istihbarat birimleriyle çalıştığını delilleriyle ispatlayacaktı. Bunu kabullenemedik. Aramızda gerçekleri gören ilk insan Hasan Biberci oldu. Necati Bilge vakası ise tuz biber ekti olaylara. O zaman gözüm açıldı."

"Fakat..."

"Hiç itiraz etmeyin Selahattin Bey. Siz de artık hakikatlerin farkındasınız. Bence bu meselenin tek bir çözümü var."

Eski Bakan merakla arkadaşını süzdü.

"Nedir o?"

"Tahmin edemiyor musunuz?"

Yine ses çıkmadı Selahattin Dölek'ten.

Murtaza Somar zor işitilir bir sesle fısıldadı.

"İbrahim Sarı bir şekilde uzaklaştırılmalı ve bu Vakıf kapatılmalıdır."

Dölek uzun uzun düşündü. Yerinden kalktı boşalan kadehine iki parmak konyak koydu. Pencereye yaklaşmış tüllerini aralayarak bahçesinin karanlık içinde uzanan çimlerine baktı.

Neden sonra arkasına dönerek sordu.

"İyi hoş da, bu öneriniz nasıl gerçekleşecek? Bir teklifiniz var mı?"

Murtaza Somar başını olumsuzca iki yana salladı.

"Hayır yok. Ben de Necati Bilge gibi bir sanayiciyim. Aklim böyle alengirli işlere pek yatmaz. Ama bir düşünün, bana hak vereceksiniz. Vakfın Yönetim Kurulu'nun teşkilinde görev alan bizleri kim seçti? Parti Başkanımız mı? Hayır. Bizleri bu göreve atması için Başkan'a İbrahim Sarı baskı yaptı. Çünkü ben ve Necati Bilge tüccardık, siz ise ılımlı bir siyasi. Devlet yönetim tecrübenizde zorbalığa yer yoktu. Tek müşterek yanımız iyimserliğimiz, parti ilkelerine sadakatimiz ve Celâl Davran'a bağlılığımızdı. Son üye emekli general İhsan Zorlu ise ne suya ne sabuna dokunmayan bir kişiliğe sahipti. Bütün bu kişilerin atanmasının tek bir nedeni vardı. İbrahim Sarı'nın bildiği gibi at koşturması. Nitekim de öyle oldu. Hepimiz onun karşısında süt dökmüş kedi kesildik. Çekindik ve pasif kaldık. Adam her şeyi tek başına idare etti. Hiçbir konuda fikrimizi almadı. Tüm toplantılar usulen yapıldı ve bizler sadece onun tek başına verdiği kararları uygulamak zorunda kaldık."

"Nereye varmak istiyorsunuz, Murtaza bey?" Murtaza Somar'ın dudakları gerildi. "Ben fikrimi söyledim. Ama ilave etmek istediğim önemli bir nokta daha var." "Söyleyin bakalım." Murtaza birden karşısındakini küçümser gibi gülümsedi.

"Belki sizinle aynı fikirleri paylaşmıyoruz, belki hâlâ siz başarının yakın olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Ama sanırım hiç aklınıza gelmeyen bir gerçek daha var."

"Beni meraklandırıyorsunuz" dedi Dölek.

"İbrahim Sarı çok kuvvetli. Partinin tüm militan güçlerini elinde tutuyor."

"Eee, bununla neyi kastediyorsunuz?"

Murtaza Somar purosundan çektiği dumanı ağzından verirken mırıldandı.

"O, başkanlığa oynuyor" dedi.

Eski Bakan irkildi birden. Hayretle sordu. "Parti Başkanlığına mı?"

Uzun bir süre siyaset meydanında kalmış, hatta bir zamanlar vekillik yapmış birinin bu basit gerçeği şimdiye kadar nasıl göremediğine Murtaza da şaşmıştı.

"Evet, ilk etapta" diye homurdandı. "Ama asıl niyeti Başbakanlık tabii."

Selahattin Dölek boş boş süzdü arkadaşını.

"Yapmayın dostum. Bu imkânsız, İbrahim Sarı ve Başbakanlık, ha? Böyle bir şeyi düşünemem bile. Olacak şey değil."

"Haklısınız, olamaz. Olmamalı. Ama gidişat bu yönde."

Eski Bakan bu iddiaya inanamıyordu. Kuşkuyla Murtaza'ya bakmaya devam etti.

"Yoksa her hangi bir duyum mu aldınız?"

"Duyum mu? Gerek var mı duyuma? Sadece olayları bir analiz edin yeter. Şu ah partimiz Ankara'dan değil, buradan idare ediliyor. Tüm can alıcı kararlar Vakıftan çıkıyor, daha doğrusu İbrahim Sarı'dan."

Olamaz, yanılıyorsunuz demek istedi Dölek ama kelimeler boğazına takılıp kaldı.

Murtaza Somar haklı olabilirdi. Sessizlik uzadı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu nihayet.

"Ben fikrimi açıkladım. Kaybettik. Önce bu gerçeği kabul edelim. Bırakın siyasi yaşamımızı artık hayatlarımız bile tehlikede. Parti içinde tam bir kaos var. Kime güveneceğimizi dahi bilmiyoruz. Celâl Davran devrini kapadı. Bana sorarsanız bir liderimiz bile yok. Hızlı bir çöküş yaşıyoruz. Kıymetli arkadaşlarımız öldürülüyor, içimizde ki ihtilâl öz evlâtlarını yiyor. Durum mutlak karanlık."

"Korkarım haklısınız" diye mırıldandı Dölek. "Celâl Bey hâlâ İbrahim Sarı'ya inanıyor ve güveniyor. Başkana muhalif iki arkadaşı ortadan kaldırması ona olan inancını daha da pekiştirdi."

Murtaza Somar kısa bir tereddütten sonra konuştu.

"Birinin Celâl Bey'e gerçekleri anlatması lâzım."

"Evet, ama kimin?"

"Bence bu iş için en uygun kişi sizsiniz?"

"Ben mi?"

"Ona çok yakınsınız. Sizi sever ve güvenir. Başka çaremiz yok. Tüm düşüncelerimizi liderimize nakletmeyi ancak siz başarabilirsiniz. Hiç durmayın ve onu arayın. Özellikle kendi durumunun da tehlikede olduğunu vurgulayın. Sarı artık onu da başkanlıktan edecektir."

Selahattin Dölek içinden titredi.

"Çok emin konuşuyorsunuz. Bu hiç de kolay değil. Celâl Bey hâlâ partimizde çok sevilen bir liderdir."

"Doğru ama birden o da ortadan silinirse, ne olacağımı hiç düşündünüz mü?"

"Yeni bir cinayet daha mı?"

"Akla yakın bir ihtimal. Bence sıra onda. Durmayın arayın Başkan'ı."

Ev sahibi şaşkın bir halde ayağa kalktı.

Celâl Davran'a ulaşması kolaydı. Başkan'ın dinlenmeyen birkaç telefonu olduğunu biliyordu, ona erişebilirdi ama asıl sorun durumu nasıl açıklayacağıydı. Bütün bu olasılıklar bir takım farazyeler üzerine kuruluydu. Murtaza Somar'a hak veriyordu ama analizlerde bir hata varsa bu kendisinin de sonu olabilirdi. Allah kahretsin diye homurdandı içinden, herkes birbirinden kuşkulanıyordu.

Sonunda cep telefonunu çıkardı. Kararsızdı hâlâ ama başka çaresi de kalmamıştı.

Numaraları tuşladı. Celâl Davran karşısındaydı, "iyi akşamlar Başkan'ım" diyebildi boğuk bir sesle.

"Evet Selahattin? Hayrola? Bu saatte beni aramazsın, yaramaz bir şey mi var?"

"Maalesef öyle efendim. Şu anda Murtaza Bey'le görüşüyorduk. Bazı endişelerimiz var. Durumu size iletmek istedik."

"Tahmin edebiliyorum. Konu İbrahim Sarı'mı?"

Eski Bakan irkildi.

"Evet, efendim."

"Endişelenmeyin. Biliyorum. İcabına bakılacaktır."

Ertesi gece koyu renk bir BMW Bilgi Veri Vakfı'nın bahçesine girerken karşıdaki iş hanının açık penceresinde gözetleme işini yapan Onur Düzceli yanında oturan Zeynep'e seslendi. "Şu içeri giren BMW'yi görüyor musun?"

Genç kız da dürbününü gözlerine yaklaştırdı.

"Gördüm. Kimin arabası o? Yöneticilerden birinin mi?"

"Bilmiyorum. Ama idare Heyeti'ndekilerden birine ait değil."

"Belki çalışan personelden birine aittir."

"Hayır, onlardan birinin de değil. Aylardır bu pencerenin önüne otura otura artık hepsini tanıdım. Bu arabayı da görmüşlüğüm var. Nadiren gelir."

Zeynep ilgilenmişti.

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu.

Onur pek emin değildi. Homurdandı.

"Zaten gündüz vakti bu uğursuz yere personelden başka kim girer çıkar ki?"

"Plaka numarasını okuyabiliyor musun?"

"Hayır. Ya sen?"

"Ben de okuyamıyorum. Önemli olabilir mi?"

Görevinden artık bıkkınlık duymaya başlayan Onur fazla umursamadı.

"Ne bileyim, belki de."

Zeynep'in içini huzursuzluk kaplamıştı. Yine her zaman ona yardımcı olan içgüdüleri sinyaller veriyordu. Aklın fikri

Gökhan'dan öğrendiği Engin Kurtsoy adındaydı. Teşkilat'ın araştırmaları müspet bir sonuç vermemişti.

"Şu plakayı yakından gidip görelim mi?"

Onur şaşkın şaşkın kıza baktı.

"Oynattın mı sen? Şef gibi içeriye girmeyi mi düşünüyorsun?"

"Yok canım!" dedi genç kız. "Sokakta arabanın çıkışını bekleyeceğim. BMW'nin sahibi sabaha kadar içerde kalmaz ya."

"Boş ver, bu kadar önemli mi? Belki Vakfın haber kaynaklarından biridir."

"Belki. Ama şu araştırdığımız adam da olabilir."

Onur sırttı.

"Bu yaptığın bulanık suda balık avlamaya benziyor. Yine de sen bilirsin."

Genç kız kısa bir an kararsız kaldı, sonra dürbünü kapıp yerinden kalktı.

"Olsun, ha burada oturup beklemişim, ha dışarı da, ne fark eder? Gökhan Bey'e kiraladığımız araba hâlâ aşağıda mı?"

"Hı hıh" diye tasdik etti Onur.

"Ver anahtarı bana."

Onur çaresiz kalarak anahtarı Zeynep'e uzattı.

"Nasıl istersen" diye homurdandı.

Arabayı Bilgi Veri Vakfı'nın ana girişinden yaklaşık yirmi metre kadar geride park etmişti Zeynep. Çantası ve dürbünü de yanındaki boş koltuğa yerleştirdi. Telaş etmeye hiç mahal yoktu; yanındaki gece dürbünüyle çıkan arabanın plakasını buradan gayet rahat görebilirdi. Zaten bariyerin olduğu noktada bir araba çıkarken hemen hareketlenme başlıyor, kapı görevlileri karşılıklı kulübelerinden çıkıyorlardı. Biraz yanda kalmakla beraber her hangi bir araç çıkışını gayet rahat izleyebilirdi. Tek sorunu bekleyişin ne kadar süreceğini bilmemesiydi. Bileğindeki saate bir göz attı, yarım geliyordu. BMW yaklaşık yirmi dakika önce girmişti içeri. İlk on dakika hareketsiz geçti. Bire çeyrek kala yeşil bir Opel çıktı dışarı. Beklediği araba bu değildi. Zeynep denemek için dürbünü gözlerine götürdü. Plakayı gayet net görmüştü. Memnun oldu, bulunduğu konum iyiydi ve BMVV'yi de gayet rahat tespit edecekti. O sırada aklına geldi. Mühendis Selami Özgür'den hiç haber alamamışlardı. Acaba mühendis ne yapıyordu? Her halde üstlendiği görevi yerine getirememişti, çünkü aradan geçen zaman

zarfında henüz kendileriyle irtibat kurmamıştı. Gökhan'ın vurulmasından sonra da ne Onur ne de kendisi adamcağızla ilgilenmemişlerdi. Yarın, unutmayım gece mühendisi bir arayım, diye düşündü. Saat biri çeyrek gece Zeynep birden heyecanlandı. Bariyer yeniden kalkıyordu ve kapıdaki nöbetçiler dışarı çıkmışlardı. Koyu renk BMVV'yi hemen tanıdı. Beklediği araba buydu. Dürbünü gözüne götürdü yeniden. Plakayı gayet net okumuştı.

Yerin dibindeki dördüncü kata inmişti Katil. Her zaman İbrahim Sarı'nın ne zaman fırsat bulup uyuduğunu düşünürdü. Çünkü bu adam da zaman kavramı hemen hemen hiç yoktu. Bazen sabaha kadar çalıştığını da biliyordu. Muhtemelen kendisine istirahat için tahsis edilmiş bir odası vardı. Vakıf Başkanı'nın kendisine gösterdiği koltuğa oturdu. Elinden geldiğince sakın görünmeye gayret ediyordu. Engin Kurtsoy bir profesyonel olarak kararını çoktan vermişti; teklif edilen görevin politik niteliği onu ilgilendirmiyordu, ücret çok iyiydi ve Başkan sözünde durduğu sürece mesele yoktu. Zaten vazifesini yaptıktan sonra uzun bir süre memleketten çıkmaya ve ortalık iyice yatışmıncaya kadar dönmemeye kararlıydı.

"İstedğin parayı İsviçre'de ki hesabına yatırdım" dedi İbrahim Sarı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Şimdi sıra sende."

"Ben hazırım."

"İyi. Sana bir program vereceğim. Celâl Davran'ın İstanbul programı. Yarın öğleden sonra kara yoluyla buraya gelecek. Bir düğünün şeref misafiri. Geceyi İstanbul'da geçirecek ve ertesi gün yine aynı tarikle Ankara'ya dönecek."

"Anlıyorum."

"Programla ilgili ne istiyorsan bana sorabilirsin."

"Düğün nerede yapılacak?"

"Swiss Otel'de."

"Başlama saati?"

"Dokuzda. Bir fevkalâdelik olmazsa Başkan dokuz buçuğa doğru otele gelir."

"Geceyi nerede geçirecek?"

"Taksim'de. The Marmara Otelinde."

"Her halde yanında korumaları olacaktır."

"Tabii, ikisi resmi devlet koruması. Üç tane de partiden adamımız olacak yanında."

Katil birkaç saniye düşündü.

"Kalacağı otele saat kaç da varır?"

"Kesin bir şey söyleyemem, şayet yol üzerinde bir yere uğrayıp oyalanmazsa öğle sularında kalacağı otele gelir."

"Öğleden sonra her hangi bir programı var mı?"

"Bunu ancak yarın öğrenebiliriz. Sanırım partinin İstanbul yetkilileri kendisiyle görüşme teşebbüsünde bulunacaklardır, her zaman öyle olur. Belki kimseye açıklamadığı özel randevuları da olabilir."

"Ya düğün sonrası? Gece her hangi biriyle teması olur mu? Yani bir kadınla demek istiyorum?"

İbrahim Sarı sert bir ifadeyle Katil'e baktı. "Hayır" diye mırıldandı. "Başkan tam bir aile babasıdır ve özel hayatında gayet mazbuttur. Kadınlarla ilişkisi yoktur." "Anlıyorum, efendim." Engin Kurtsoy birkaç saniye sessizliğe büründü.

"Evet? Senin için en müsait an ve yer neresi?" diye sordu Sarı.

"Biraz düşünmeli ve bazı ufak araştırmalar yapmalıyım. Bu programda her hangi bir aksama veya değişiklik olabilir mi?"

"Mümkündür ama endişelenmene gerek yok. Korumalarından biri adamımdır. Olabilecek her değişikliği anında bana bildirir."

"Bu çok iyi. Her hangi bir sürpriz durumla karşılaşmak istemem."

"Yine de tetiği nerede ve ne zaman çekeceğini bilmek istiyorum."

"Sizin için bu nokta önemli mi?"

Başkan Sarı yine ters ters Katil'i süzdü ve "Evet, çok önemli" diye söylendi.

Katil'in ilk endişe tohumlarının içine düştüğü an da tam bu sırada olmuştu. İşvereni bu güne kadar kendisine tevdi ettiği hiçbir işte böyle bir soru yöneltmemişti. Neden acaba suikastın yapılacağı yer ve zamanı bu denli titizlikle öğrenmek istiyordu şimdi?

Pisliği sezinler gibi oldu.

Bu pek çok suikastçının genel kaderiydi. Tetiği çekeceği yer ve zaman bilinirse, kuvvetle muhtemelen başka bir katil de suikastçıyı öldürürdü. Özellikle böyle önemli şahsiyetlerin katli vakalarında. İçinden gülümsedi. Zeki ve soğukkanlı bir adamdı. Üstelik de gerçek bir profesyoneldi. O saniye artık Bilgi Veri Vakfı'yla olan ilişkilerinin sona erdiğini anlamıştı. Şimdiye kadar hayatta kalışının hep sağduyusu ile açıklardı. Hiç bozuntuya vermeden konuştu.

"Sanırım en uygun yer Swiss Oteli'nin önü olacak. Arabamla orada mevzilenirim. Gelen giden çok olacaktır. Suikast tüfeğimle oradan kuş sektirmem."

İbrahim Sarı kuşkuyla Katil'e baktı.

"Otele giriş sırasında mı kursunlayacaksın?"

"Evet."

"Biraz riskli değil mi? Kalabalığı ve koruma ordusunun perdelemesini hesaba kattın mı?"

Muhtemelen etten bir duvar öreceklersiniz. Tam olarak nereye mevzileneceksin?"

"Dedim ya, otel girişini gören iyi bir yere." "Netice alırsın, değil mi?" Katil küçümser bir eda ile sırtıttı. "Bu işin uzmanı olduğumu unutuyorsunuz galiba." Sarı ısrar etmedi. Katil'in de fazla konuşkan olmadığını bilirdi.

"Pekâlâ, karar senin" dedi. "Ücretinin diğer yarısı işin hitamında bankadaki hesabına yatırılacaktır."

"Teşekkür ederim" dedi Engin Kurtsoy ve ayağa kalktı. Artık konuşacak fazla bir şeyi kalmamıştı. Buraya son geliyordu, tam kapıya doğru yönelirken birden hatırlamış gibi durdu.

"Son bir soru efendim."

"Tabii, sor. Bilmek istediğin nedir?"

"Sizde Celâl Davran'ın yanında olacak mısınız?"

İbrahim Sarı soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Ben de davetliyim kuşkusuz. Böyle müstesna bir geceyi kaçırmak istemem."

"Hedefle aynı arabada mı olacaksınız?"

Vakıf Başkanı dikkatle Katil'i süzdü. Mavi gözleri donuklaşmıştı.

"Hayır. Niye sordun?"

"Haddim olmayarak dikkatli olmanızı önerecektim de, ondan."

Başkan hiç sesini çıkarmadı.

Katil odadan çıktıktan az sonra İbrahim Sarı masasının altındaki bir düğmeye bastı. Bir iki saniye sonra odanın kapısı aralanarak içeriye uzun boylu, zayıf, çenesine doğru eski bir yara izinin çirkinleştirdiği yüzüyle cin bakışlı bir adam girdi. Saygılı tavrıyla masaya yaklaştı.

Başkan sert sesiyle sordu.

"Çıkan adamı iyice gördün mü Murat?"

"Hayatım boyunca unutmayacağım kadar efendim."

"Güzel. Senden çok temiz bir iş bekliyorum. Dikkat etmelisin, çok tehlikelidir ve müthiş nişancıdır. Attığı kuşu vurur."

"Siz müsterih olun Başkan'ım, ben de öyleyimdir. Elimden kaçamayacaktır."

"Sana güveniyorum, beni mahcup çıkarma. Adam Celâl Beyi otele girişi sırasında vuracak.

Arabasının içinden ateş edecek. Lacivert bir BMW'si var. Plaka numarası 34 KL 216. Çok önceden Taşlık'a gidip araştırırsın. Muhtemelen Dolmabahçe'ye inen yol üzerinde mevzilenecektir. En rahat kaçış yolu orası. Önce arabasını bul. Ona tuzak kurduğumuzu bilmiyor ama çok sinsidir, dikkatli ol, şüphelenirse her şey yatar. Sabırla ateş etmesini bekle ve sonra sen devreye gir. Her şey becerine bağlı."

"Anladım efendim."

"Hadi şimdi git ve hazırlıklarına başla."

Zeynep her ihtimali araştırmak zorundaydı. Gece dürbünüyle okuduğu plakayı beynine hıfz etti.

Artık asla unutmazdı. Hemen geri dönüp plakanın kime ait olduğunu öğrenmeliydi.

Ama o an çılgınca bir fikre kapıldı. Arabanın sahibinin kimliğini nasıl olsa daha sonra da tespit edebilirdi, şimdilik onu takip etmekte hiçbir sakınca yoktu, vakti vardı ve adam her halde gecenin bu saatinde evine dönüyor olmalıydı. Kararını uygulamaya koydu ve BMW'nin peşine takıldı. Pek usta bir sürücü sayılmazdı lâkin şehrin sokakları saat bir buçuğa yaklaşırken oldukça tenhaydı ve bir arabayı takip etmek zor olmayacaktı. Yine de Onur'a adamın peşinden gittiğini haber vermek istedi. Cep telefonun çantasından çıkarıp arkadaşını aradı. Onur telefonu hemen açmıştı.

"Evet, Zeynep?"

"Ben BMW'nin peşindeyim."

"Neden?"

Genç kızın belirli bir nedeni yoktu.

"Bilmiyorum" diye homurdandı. "İçimden bir his onu kontrol etmemi ve peşinden gitmemi söylüyor."

"Gecenin bu saatinde mi? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Boş ver, uykum yok. Zamanım da bol. Herifin peşinden gitsem ne fark eder? Evde beni bekleyen kimse yok. Ama senden bir ricam olacak. Plaka numarasını sana vereyim ve bizimkiler kanalıyla kime ait olduğunu bir araştır. Neticeyi de bana bildir lütfen."

Onur uykulu ses tonuyla homurdandı.

"Söyle bakalım ama gecenin bu saatinde ve desteksiz olarak gitmen doğru mu?"

"Boş ver, acı patıcamı kıracağı çalmaz. Hem geçenlerde iyi bir deneyim kazandığımı unuttun mu? Artık gözümü dört açıyorum."

Zeynep tespit ettiği numarayı söyledikten sonra teşekkür edip telefonu kapattı. Dikkatini önde hızla uzaklaşan arabaya odakladı ve iki eliyle sıkı sıkı direksiyona yapıştı. BMW hızlı kaçıyordu..

Katil takip edildiğini daha Vakıf bahçesinden çıkar çıkmaz anlamıştı. Zira anayola çıkar çıkmaz orada bekleyen arabanın da farları yakıp peşine takıldığını görmüştü. Yine de işi tesadüfe bırakmayıp emin olmak istemişti. BMW'ye hız verdi. Ara sıra dikiz aynasından arkasında ki arabaya bakıyordu. O da hızlanmıştı.

Dikiz aynasından peşindeki arabayı gayet net seçiyordu fakat onu tek şaşırtan şey sürücünün bir kadın olmasıydı. İşte bu biraz garipti; İsmail Sarı'nın peşine bir kadını takmasını yadırgamıştı.

Anımsamaya çalıştı; şimdiye kadar Vakıf binasına çok girip çıkmıştı ve çalışan personelin çok büyük bir kısmı erkekti. Sekretarya görevinde çalışan kadın elemanlar mevcutsa da bunlar daha ziyade gündüz çalışan sıradan memurelerden ve Sarı'nın peşine bir kadın eleman takacağını sanmıyordu.

Acaba tesadüf olabilir miydi?

Ama kısa sürede yanıldığını anladı. Kadın, BMW'nin hızlanmasına rağmen araya belli bir mesafe koyarak peşinden gelmeye çalışıyordu.

Engin Kurtsoy sinsice gülümsedi. Hatta keyiflendi. Böyle bir olay ilk defa başına geliyordu. Vakıf Başkan'ı peşine bir kadın taktığına göre, ona güveniyor olmalıydı ve en azından kadının işinde epey usta olması gerekirdi.

Biraz eğlenmeye karar verdi. İstese altındaki güçlü arabayla daha da hızlanır ve rahatlıkla izini kaybettirirdi. Ama şimdi kadını tanımak ve biraz daha yakından görmek istiyordu. Evinin tamamıyla ters bir yönünde seyretmesine rağmen zamanı boldu ve gerekirse sabaha kadar turlayabilirdi.

BMW'yi Hacı Osman Bayırı'na doğru sürdürdü, hızını biraz daha azalttı.

Araba hâlâ peşindeydi. Sahile vardıklarında BMW birden yavaşladı, Tarabya yönüne döneceğine dair sinyal vermeye başladı.

Zeynep ise önce adamın Sarıyer civarında oturduğunu sanmıştı ama araba sağa sinyal vermeye başlayınca irkildi. Yoksa Tarâbya'ya mı gidiyordu? Öyleyse neden az evvel Tarabya sapağından sapmamıştı da, Hacı Osman Bayın'ı tercih etmişti? Evine dönmesi icap eden bir insanın gecenin bu saatinde yolu uzatmasının ne anlamı vardı?

Yoksa takip edildiğini anlamış mıydı sürücü?

O da yavaşladı.

BMW tam sahilde ki trafik ışıklarının olduğu noktaya yaklaşmıştı. Işığın rengi yeşil yanmaya devam etmesine rağmen öndeki araba bundan istifade edip hızlanacağına, aksine yavaşlamış, âdeta kendisinin yaklaşmasını, kırmızı ışığa yakalanmamasını ister gibi hız kesmişti. Nitekim o sırada da trafik lambasının ışığı kırmızıya dönmüştü.

BMW durdu.

Genç kız da yavaşlamak zorunda kaldı. Başka çaresi yoktu, ister istemez BMW'nin tam arkasına kadar gelip durdu.

Gecenin karanlığına rağmen sokak ışıklarında sürücüyü biraz daha rahat seçebiliyordu. Genç bir adamdı. Uzun ve siyah saçlıydı. Ne yazık ki bundan fazlasını göremiyordu ama onun dikiz aynasından rahatlıkla kendi yüzünü görebildiğini hissediyordu.

Işıklar yeşile dönünce BMW hareket etti. Zeynep yeniden arabanın hızlanacağını düşünmüştü fakat tahmininin hilâfına adam bu kez arabayı gayet yavaş sürüyordu. Aynı hızla peşinde kalırsa trafiğin hemen hemen hiç olmadığı bu saatte adam takip edildiğini ke4in anlayacaktı. Genç kız mecbur

kalarak önde yavaş seyreden arabayı sollamak zorunda kaldı. Bunu hiç istememişti ama mecburdu. Biraz hızlandı da. Saat gecenin ikisine yaklaşırken başka yapabileceği bir şey yoktu. Önünde ki yol bomboştu, ağır giderse büsbütün dikkat çekecekti. Şimdi takip eden değil, takip edilen duruma düşmüştü. Beceriksizce davrandığını kabul etti; meslek yaşamında çok adam izlemişti ama bunları hep yaya olarak yapmıştı, araçla yapılan takiplerde genellikle arabayı kullanan kişiler erkek meslektaşları olurdu.

İki de bir aynadan arkayı kontrol ediyordu.

Tek avantajı şimdi sürücüyü biraz daha görebilmesiydi. Adam kendisiyle alay eder gibi bazen çok yaklaşıyor, bazen de aranım açılmasına kasten izin veriyordu. Çok yaklaştığı anlarda sollayacağına dair ışıklı sinyal vermiyordu.

Zeynep gazı kökledi. Arabası hızlandı.

BMW'de hızını arttırdı.

Genç kız ilk defa telâşlandı. Hatta keşke Onur'u da yanıma alsaydım diye de hayıflanarak homurdandı. Şimdi direksiyonda Onur olsaydı işi çok daha kolaylaşırdı. Tam o sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Bu saatte kim arayabilirdi acaba? Onur'un arabanın sahibini bu kadar kısa sürede bulup cevaplandıracağını sanmıyordu. Ama arayan oydu.

"Evet, Onur" diye mırıldandı.

"Neredesin? Hâlâ adamın peşinde misin?"

"Evet, Tarabya'dayım."

"Vazgeç bu sevdadan ve dön evine. Trafikten cevap aldık. Adam ehli namus, sıradan bir vatandaş. Şimdiye kadar aldığı en ufak kötü trafik puanı bile yok. Serbest meslek sahibiymiş. Adı da Ersin Karagül. Tatmin oldun mu şimdi?"

Kısa bir duraksamadan sonra Zeynep homurdandı.

"Hayır olmadım."

"Neden?"

"Çünkü bu kadar dürüst bir vatandaş olsa gecenin bu saatinde o fesat yuvasında ne işi vardı, bunu açıklayabilir misin?"

Onur adam sendeci bir edayla mırıldandı.

"Canım Vakfa giren herkese de potansiyel suçlu olarak bakamayız ya."

"Sen onu külahıma anlat. Sıradan bir vatandaşın gece yarısı o pislik yuvasın da ne işi olabilir? Bence bu herifte bir numara var. Ayrıca..."

Zeynep durakladı yeniden. Bir an durumu arkadaşına açıklayıp açıklamamakta tereddüt geçirdi.

"Ayrıca ne?"

"Adam takip ettiğimi anladı ve şimdi o benim peşime takıldı."

Onur bir an irkildi.

"Peşine mi takıldı?"

"Evet."

"Yardım ister misin?"

"Henüz değil."

Telaşlanmıştı genç ajan.

"Sakın bir çılgınlığa kalkışma. Zeynep..."

Genç kız onu fazla dinlemedi ve telefonu kapattı.

Şayet bir tehlike söz konusu ise kendisine kimse yardım edemezdi şu an...

Katil peşindeki kızla yeterince oyalandığını kani oldu. En azından, kendisini kontrol ettiğini anladığını ihsas etmişti kadına. Bundan sonrası İbrahim Sarı'nın sorunuydu. O sırada Katil'in tek anlamadığı husus peşindeki bir MİT elemanı olduğuydu. Bunu hiç düşünmemiş kadını hep Vakfın elemanı sanmıştı.

Birden BMW'yi kökledi; Zeynep'in yanından geçerken de bakıp gülümsedi genç kıza. Onun bu denli güzel ve alıcı bir kadın olduğunu da ancak o kısa zaman süreci içinde gördü.

Zeynep yıldırım hızıyla uzaklaşan arabanın arkasından bakakaldı.

Artık peşinden gitmek istemiyordu. Bunun hiçbir yararı olmayacaktı. Nasıl olsa adamın adını da öğrenmişlerdi. Gereken araştırmayı yarından itibaren yapabilirlerdi. Evine dönebilirdi, arabayı da Onur'a yarın iade etmeyi düşündü. Sahil yolundan gerilen sınırlarını yatıştırmak için ağır ağır arabayı sürmeye başladı.

Ersin Karagül. Bu ismi hiç işitmemişti.

Onur onun serbest meslek sahibi olduğunu söylemişti. Ne demekti serbest meslek sahibi? Bu afakî bir kavramdı, kapsamı genişti. Pek çok iş söz konusu kapsama girerdi. Vakıfla ne ilişkisi vardı acaba? Gecenin o saatinde Vakıfta ne işi olabilirdi?

Tanınmış bir kişi olmadığı muhakkaktı. Muhtemelen Vakıf bünyesinde kurulan gizli haber alma örgütüne mensup bir personeldi. Sanki adı bir çağrışım yapacakmış gibi beyninin içinde uğuldayıp duruyordu. Ersin Karagül. Ersin Karagül.

Zeynep irkildi bir an.

Gökhan'ın kendisine söylediği ismi anımsadı. Engin Kurtsoy.

Tesadüf müydü acaba? Her iki isim de E ve K harfleriyle başlayıp bitiyordu. Az daha önemli bir şey bulmuş gibi şaşkınlıktan frene asılacaktı.

Şayet bu bir tesadüf ise oldukça manidardı. Ya da bu adlardan biri uydurmaydı. Neden olmasındı? Vakfın tetikçisi gizli bir kimlikle iş göremez miydi?

Yeniden düşünmeye başladı.

Yavaş yavaş keyfi yerine geliyordu. Bu olasılığın geçerliliği fazlaydı. Engin Kurtsoy adamın iş adı olabilirdi, pis ve kirli cinayetlerini işlerken kullandığı takma bir ad. Ersin Karagül'le de normal yaşamında, toplumda temiz bir kisveyle görüldüğü anlarda kullandığı gerçek adı. Tabiidir ki şimdiye kadar adlı sicile gerçek adıyla tescillenmemişse hakkında bir şey bulmak mümkün olamazdı. Hadise bu kadar basitti. E ve K harfleri adamın takma adında kendi kendine yarattığı bir fanteziydi.

Evine gidince dayanamayıp yeniden Onur'u aradı. Onur çoğu zaman gözetleme yaptığı o iş yerinde uyurdu. Saat iki buçuğu geçiyordu. Onur uykulu bir sesle cevap verdi.

"Durum nedir? Hâlâ adamın peşinde misin?"

"Evimdeyim" dedi Zeynep. "Umarım seni uyandırmamışımdır. Herifin peşini bıraktım, acaba arabayı yarın sana teslim etsem bir sakıncası var mı?"

"Yok canım, ne sakıncası olacak? İyi ki aradın ben de seni merak ediyordum."

Zeynep ilgisiz görünmeye çalışarak sordu.

"Şu bizzimkilerden gelen notu tam olarak okur musun bana?"

"Sen o adama galiba kafayı taktın, değil mi?"

"Huyum kurusun. Şüpheleniyorum. Ne yapayım, elimde değil."

"Bekle biraz" dedi Onur.

Sonra yerinden kalkarak Teşkilat'tan gelen raporu yazdığı notu aradı. Masanın üzerine bırakmıştı. Önüne çekip Zeynep'e iletmeye başladı.

"Adı Ersin Karagül. Doğum tarihi 1961 Bursa. Mesleği serbest."

"Meslek hanesinde o kadar mı yazıyor? Başka bir not yok mu?" "Yok."

"Devam et."

"Adresi, Ataköy 1.Kısım, Şehit Nusret Sokak No..." "Evet? Kapı numarası?" Onur homurdanmaya başladı. "Kahretsin okuyamıyorum."

"Yahu sen yazmadın mı bunu? Kendi yazını okuyamıyor musun?"

"Ne bileyim, aceleyle yazmışım işte. O sırada Vakıftan çıkış yapan bir arabayı izliyordum. Galiba 5 ama emin değilim 7 de olabilir. Ne yapmayı düşünüyorsun, yine ne geçiyor aklından?"

"Gidip araştıracağım."

Onur hayretle bağırdı.

"Şimdi mi?"

"Yok canım, gecenin bu saatin de olur mu hiç. Yarın sabah.

Zeynep ne de olsa Ankaralıydı. İstanbul'u pekiyi bilmezdi. Tabiidir ki Ataköy'e daha evvel gitmişliği vardı ama o yöreyi iyi tanımiyordu. Ertesi sabah güneşli bir havada kahvaltısı yapar yapmaz arabaya atlayıp yola çıktı.

Sahil yolunu takip ederek Kennedy Caddesine kadar geldi. Deniz Otobüsleri iskelesinin hizasına gelince durup birkaç kişiye Şehit Nusret sokağını sordu. Yaşlı bir adam Ebuzziya Caddesine sapmasını sağlık verdi. Tarifine göre soldan üçüncü sokak aradığı yerdi.

Zeynep tarif üzerine aradığı sokağı bulmakta zorlanmadı.

Hep birbirine benzeyen evler vardı. Sokağa girince uygun bir yer bulup arabayı park ederek içinden çıktı. Aslında ne yapacağını tam bilmiyordu. Dışardan kapı numaraları 5 ve 7 olan yapılara baktı.

Elinden geldiği kadar çevreye ilgisiz görünmeye çalışıyordu. Hareketli bir sokaktı ve kalabalıktı.

Sokak boyunca yürüyüp tekrar geri döndü. Bu arada bakışları dün gece plakasını aldığı BMV'yi

aradı yol boyunca. Arabayı göremedi. O zaman da umutsuzluğa kapıldı; gerçi gelirken de şüpheli kişiyi bu adreste bulacağını pek sanmıyordu zira bu adres adamın her halde yıllar önce ehliyet alırken trafiğe verdiği ikametgâh adresiydi. Kim bilir ne zaman çıkarmıştı ehliyeti? Böyle insanlar sık sık adres değiştirirlerdi. Sıkıntılı bir şekilde arabaya döndü. Biraz da kendine kızdı; adamın ehliyeti ne zaman çıkardığını Onur'a sormayı unutmuştu.

Arabaya bindi. Fakat motoru çalıştırmadı bir süre. Şimdi ne yapacağını düşünüyordu ki birden gözü 5 numaralı kapının girişine takıldı. Bir an gözleri irileşti.

Adamı görmüştü.

Tanımakta hiç müşkülât çekmedi. Dün onu BMW'siyle yanından yıldırım hızı ile geçerken gülümsemesinden tanımıştı. Beyaz teni, gür siyah saçları, yakışıklı çehresiyle bu adam oydu. Yanılmasına imkân yoktu.

Görülmemek için direksiyon mahallinde iyice kaykıldı.

Bulduğu tarafa doğru yaklaşırsa mutlaka kendisini görecek.

Yüreği güm güm atmaya başlamıştı Zeynep'in. Adama görünmemesi gerekiyordu. Bu karşılaşma cidden şaşırtmıştı genç kıza. Ümitlerini tam yitirdiği bir an da bulmuştu onu.

Direksiyonun altına o kadar kaymıştı ki adamı göremiyordu şimdi. Nihayet dayanamayıp hafifçe başını kaldırarak baktı. Şans bir kere daha kendisinden yanaydı, aksi istikamete, sokağın öbür yanına doğru gidiyordu. Usulca doğruldu. Arkasından incelemeye başladı. Adam hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

Acaba kimin nesiydi bu adam? Ne iş yapardı ve Vakıfla ilişkisi neydi? Bunları öğrenmek zorundaydı ama nasıl? Tekrar arabadan çıktı, bir süre etrafını çaresiz nazarlarla kolaçan etti. Sokağın başında küçük bir market gözüne ilişti. Anladığı kadarıyla Ersin Karagül uzun bir zamandan beri burada oturuyordu, semtin eskisi olmalıydı. Markette mutlaka onu tanıyan birini bulabilirdi. Basit bir ön araştırma için ideal bir yerdi. Ağır ağır semt bakkalının biraz büyüğü sayılabilecek markete doğru ilerledi.

İçerisi pek kalabalık sayılmazdı. Yaşlı bir kadın sebze reyonunun önünde mal seçmeye çalışıyordu. Kapıcı kılıklı bir adam da belli ki eline tutuşturulmuş bir listeye baka baka marketin tekerlekli arabasına aldığı toz şekerle bisküvi kutularını yerleştirmekle meşguldü. Zeynep yazar kasanın arkasında oturan ak saçlı, babacan tavırlı adama bir göz attı. Adamla göz göze geldi bir an, sonra cesaretini toplayıp kasaya doğru yürüdü. Her halde market sahibiydi.

"Affedersiniz" diye mırıldandı. "Size bir şey soracaktım."

"Tabii küçükhanım, nasıl yardımcı olabilirim?"

Ses tonundan Zeynep adamın yardım sever, konuşkan biri olduğunu sezinlemişti. Hiç bozuntuya vermedi, sanki bilmiyormuş gibi sordu.

"Şehit Nusret Sokağı burası, değil mi?"

Market sahibi gülümseyerek başını salladı.

"Evet. Birini mi arıyordunuz? Sanırım buranın yabancısısınız."

"Doğru" diye mırıldandı genç kıza.

"Buyrun sorun, ben herkesi tanırım. Otuz yıldır çevre sakinlerine hizmet veririm."

"Umarım bana da yardımcı olursunuz."

Aklı saçlı, babacan tavırlı adamın gözlerinin içi gülüyordu. İyi niyeti, yardım severliği hemen belli oluyordu.

"Ersin Karagül adlı birini arıyordum" diye mırıldandı Zeynep.

Market sahibinin mütebessim yüzü birden somurtuk bir hal aldı.

"Rahmetli Hüseyin Karagül'ün oğlunu mu?"

Ajan bu ismi de duymamıştı tabii ama o an adamın sorusunu onaylamaktan başka seçeneği yoktu.

"Babasının adını bilmiyorum ama olabilir. İştittiğime göre uzun zamandan beri Ataköy'de oturuyormuş."

Adamın yüz ifadesindeki değişiklik pek belirgindi.

"Az ilerde" dedi. "Beş numaralı binanın üçüncü katı. Kolay bulursunuz."

Zeynep adama biraz daha yaklaşarak biraz daha sesini kısıp sordu.

"Ondan pek hoşlanmıyorsunuz galiba?"

Market sahibi böyle bir soru beklemiyordu. Bu defa o kıza ilgiyle baktı.

"Üstüme vazife değil ama neden aradığınızı sorabilir miyim? Arkadaşı filan mısınız?"

"Hayır. Bir araştırma yapıyorum da."

"Ne araştırması? Polis misiniz?"

"Yok canım. Bankacıyım. Kredi talebi. Anlarsınız ya."

"Kredi mi?"

Adam şaşırarak Zeynep'e bakmıştı.

"Karagüller artık bankalardan kredi mi talep ediyorlar?"

"Niye şaşırdınız?"

"Hey gidi hey! Ne günlere kaldık yahu? O ailenin bankadan borç isteyeceğini düşünebiliyor musunuz? Koca Karagül, kaldır başını kara topraktan da bir bak."

Ajan hafifçe güldü.

"Çok garibinize gitmiş görünüyor; niye bu kadar şaştınız?"

"Nasil şaşmayayım küçük hanım, o aile bir zamanlar banka sahibiydi. Yoksa haberiniz yok mu?"

Gerçi hepsi battı gitti ama bankadan kredi isteyeceğini de sanmazdım. Yine de şaşmamalı. Her halde ."

Market sahibi birden fazla konuştuğunu hisseder gibi susmuş, omuzlarını silkmişti, sanki beni ilgilendirmez der gibi. Zeynep anlamış gibi hafifçe gülümsedi.

"Yani Ersin Karagül'ün pek güvenilir bir mudi olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

Adam toparlanır gibi olmuştu.

"Vallahi küçükhanım o kadarını bilmem. O zat biraz haylaz çıkmıştır. Okumamıştır, rahmetli babası çok kadirşinas, tevazu sahibi, güngörmüş, mükemmel bir insandı. Hayırsever, fukara babası, bir zattı. Asla kibirli değildi, o haliyle dükkânımı şereflendirir, hatırımı sorardı ama oğlu ona çekmemiştir. Ukala ve kendini beğenmiştir. Tenezzülen bile marketime uğramaz. Otuz yıldır bir defa olsun buraya gelmemiştir."

"Ama onu tanıyorsunuz."

"Nasil tanımam küçükhanım, ömrüm bu sokakta geçti."

"Bize serbest meslek sahibi olduğunu bildirmiş. Ne işle meşgul olur?"

"Serbest meslek sahibi mi? Yok canım, boş gezenin boş kalfasıdır. Ben hiçbir iş yaptığımı işitmedim. Yurt dışında yaşardı. Babasının vefatından sonra buraya döndü, babasından arda kalanları yiyip bitirdiğini sanırdım. Ama yeni bir iş kuracaksa demek biraz akıllandı demektir. Hayırlısı olsun."

"Onun hakkında bize biraz daha bilgi verir misiniz?"

"Dedim ya fazla bir şey bilmem hakkında. Ava meraklı olduğunu işitmiştim."

"Av meraklısı mı?"

"Öyle derler. Zaman zaman Anadolu'ya ava gittiğini söylerler. Hatta bazen yurtdışına yaban domuzu avına gittiğini bile işitmiştim."

"Çoluk çocuğu, ailesi?"

"Bilmiyor musunuz? Bekârdır."

"Bu evde yalnız mı yaşıyor?"

"Hizmetçisi bile yoktur. Sanırım eli de oldukça sıkı. Evi, iki arabası var ama evine kimseyi sokmaz."

"Neden?"

"Orasını bilmem kızım. Kimsenin işine de burnumu sokmam ama banka olarak siz yine de dikkatli olun. Benim beyanına kulak asmayın. Kimseyi yanıltmak istemem."

Zeynep teşekkür ederek marketten çıktı. Adam hâlâ kafasını sallayarak arkasından bakıyordu. Bir müddet kararsız sokakta dolaştı, ilginç şeyler öğrenmişti. Ersin Karagül müflis bir banka sahibinin oğluydu; emin olamazdı ama adam muhtemelen sağlığında babasıyla arası pekiyi değildi. Yurt dışında uzun zaman yaşamasının bir nedeni de bu olabilirdi, tabii bu genç kızın bir varsayımıydı. Okumaması, bir baltaya sap olamaması da enteresandı, tıpkı av merakı gibi. Muhtemelen silahlarla arası iyi demektir. Avcı olduğuna göre silahlardan anlayan birisiydi. Yine de maddi durumunun iyi olduğu anlaşılıyordu. Zeynep neredeyse kendi uydurduğu yalana inanmak üzereydi; şayet varlıkları Gökhan'dan işittiği gibi adamın Vakfın kirli işleri peşinde koşması nasıl açıklanabilirdi? Mümkün müydü bu? Ersin Karagül'ü bu bilgiler ışığında kiralık katil olarak düşünebilir miydi?

Keyfi kaçmıştı genç kızın.

Yeniden arabaya dönüp oturdu. Çılgın fikir de o zaman aklına girdi. Adam evinden çıkıp gitmişti, ne zaman döneceğini bilemezdi, acaba bu arada evine girmenin bir yolunu bulabilir miydi? Dalgın bakışlarını beş numaralı eve çevirip uzun süre öylece kaldı. Sonra çantasından telefonunu çıkarıp Onur'u aradı. Kararlıydı, kendisini hiç yanıltmayan o ünlü içgüdüğü yine harekete geçmişti.. Arabanın kapısını açıp içeri giren Onur haşin bir sesle homurdandı.

"Sen çılgınsın Zeynep! Neler planladığının farkında mısın?"

"Boşuna itiraz etme. Bu eve giremezsem hasta olacağım."

"Sen zaten hasta olmuşsun kızım, kafayı üşütmüştün. Adam sırf gece vakti Vakıfa girip çıktı diye ortada yasal bir emir yokken, evine usulsüz dalıp nasıl araştırırız? Başımıza dert mi açmak istiyorsun? Yakalanırsak takibata uğrarız."

"Saçmalama Onur. Sanki böyle bir eylemi ilk defa yapıyormuşuz gibi konuşuyorsun."

"Bu yaptığımız yasal değil, sen de biliyorsun." "Hiç umurumda değil. Gökhan'ın ifadesini unutma. Bu adam bizim peşimizde."

"Bilmiyorum, olabilir. Ama ben o yaralı adamın söylediklerini pek ciddiye almıyorum. Ölüm döşeğindeki birinin hezeyanları olabilir."

"Ben inanyorum. Sen böyle işleri iyi becerirsin. Maymuncuğu getirdiyse kapıyı bana aç yeter. İstiyorsan içeriye girme. Araştırmayı ben tek başıma da yapabilirim."

"Hoppala! İşi o raddeye getirdikten sonra ben ne yapacağım? Kapıda erketeğe mi yatacağım yani?"

"Nasıl istersen."

Genç kızın kararlılığını gören Onur homurdanarak arabadan çıktı.

"Hadi gidelim öyleyse" diye soludu. "İnşallah biz içerdeyken üstümüze gelmez."

"Hiç sanmıyorum."

Onur arkadaşını caydırmak için şansını bir daha denedi.

"İçeri girip katlara baktın mı? Gündüz vakti maymuncukla kapıyı kurcalamanın ne kadar tehlikeli olduğunu hesaba katıyor musun? Her an görülebiliriz."

Zeynep de kararlı bir şekilde söylendi.

"Yine de şansımızı bir kere denemeliyiz."

Şansları gerçekten yaver gitmişti. Apartmanın içinde büyük bir sessizlik hâkimdi. Onur Teşkilat'taki ilk eğitim devrelerinde edindiği tecrübeyle kilitli daire kapısını iki dakikada açmayı becermişti.

Silahlarını çekip usulca daireye süzülüler. Ne ile karşılaşacaklarını o an bilmiyorlardı.

Oldukça loş bir apartman katıydı. Perdeler kapalı olduğundan içeriye aydınlık sızılmıyordu. Kapıyı sessizce kapatıp bir müddet antrede durarak evi dinlediler.

Çıt çıkmıyordu.

Zeynep arkadaşına eliyle kendisini takip etmesini işaret etti. Ayaklarının ucuna basarak salona doğru yürüdüler. Mobilyalar eski ve demodeydi ama ilk alındıkları zaman pahalı ve kaliteli oldukları hemen belli oluyordu, ilk dikkatlerini çeken şey salonun bir köşesinde duran cam kapaklı uzun vitrin oldu. İki ajan birbirlerine baktılar. Vitrinin içinde üç tüfek duruyordu. İki de sessizce tüfekleri incelemek üzere vitrine yaklaştılar.

Zeynep, market sahibinden adamın avcı olduğunu duymuştu. Ama silahlara bakar bakmaz bunların ancak insan avında işe yaradığını anladı. İlki Calico M-950'di. Pek çok ülkede satışı yasak bir silah. İkincisi Sniper M40A1 denen Amerikan yapımı dürbünlü ve suikastlarda kullanılan yapımı eski olmakla beraber çok etkili bir tüfektir. Üçüncüsü ise 1990'dan itibaren üretilen küt ve lastik dipçikli yine dürbünlü açık sarı ahşap gövdeli bir Mauser 86'tıydı.

Ajanlar silahları görünce kendilerini tutamayarak, "Vay be!" diye mırıldandılar. Bunlar sıradan bir insanın evinde asla bulunmayacak türden silahlardı. Onur kendini tutamayarak homurdandı, "Ulan bu herif hiç sıkılmadan bunları nasıl teşhir ediyor evinde? Hiç kimseden çekinmiyor mu?" diye söylendi.

"Evine kimse gelmezmiş."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Araştırdım, dedim ya."

"Galiba haklısın. Bu herif kesinlikle tekin biri değil."

Zeynep silahların yanında fazla oyalanmadı. Elinde tabancası evin diğer bölümlerini de incelemeye başladı. Önce yatak odasına gitti. Dikkatini çeken bir husus da evin son derece derli toplu olduğuydu. Yatak itinayla düzeltilmiş, örtü de en ufak bir kırıklık bırakılmamıştı. Oda da açıkta bırakılmış ne bir çamaşır, ne de düzensiz bir eşya vardı; sanki sihirli bir kadın eli etrafta dolaşmıştı.

Aslında Zeynep ne aradığını bilmiyordu, sadece etrafı inceliyordu. Adamın gardırobunu açtı. En azından yirmi takım elbise itina ile askılara asılmıştı. Diğer yanda, ütülü tiril tiril gömlekler sıralanmıştı. Gözleri çekti baktı. Çorapları, mendilleri, kemerleri hep ayrı ayrı gözlere yerleştirilmişti. Bekâr bir adam için inanılmaz bir düzen söz konusuydu.

Yeniden baktılar.

"Çıkalım artık buradan" diye homurdandı Onur. "Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum" diyen Zeynep öne düşerek koridora ilerledi. Koridor üzerinde kapısı kapalı bir oda daha vardı. Genç kız tereddüt etmeden kapıyı açtı. Onur'un tedirginliğini hiç iplemiyordu. Buldukları suikast tüfekleri ona yeterli gelmemiştir, içindeki önsezi çok daha önemli bir şey bulacağını söylüyordu hep.

Burası bir çalışma odasıydı. Adeta ufak bir kütüphane.

Zeynep duvardaki raflarda dizi dizi duran ciltli kitapları görünce irkildi. Market sahibi Ersin Karagül'ü okumamış, babasının parasıyla har vurup harman savuran bir mirasyedi diye tanıtmıştı. Ama durum hiç de öyle gözüküyordu. Kitaplara doğru yaklaştı. Çoğu İngilizce kitaplardı ve genellikle iktisat ilmiyle ilgiliydi. Market sahibinin kendisini yanlış yönlendirdiği hemen anladı, bunlar eğitimsiz birinin çalışma odasında yer alacak cinsten şeyler değildi. O zaman yeniden kuşkulara düştü. Bulduğu şeylerle adamın kimliği hiç bağdaşmıyordu. Muhtemelen bu adam yurtdışında eğitim görmüştü, dil biliyordu, şu halde bir suikastçı olarak yaşaması mümkün müydü? Salonda gördükleri tüfekleri bu yaşam tarzıyla nasıl bağdaştırabilirdi?

"Hadi acele et biraz" diyen Onur'un ikazını yine iplemedi.

Oda da bir de ufak çalışma masası mevcuttu. Masanın yanına yaklaştı. Bu odanın da perdeleri sıkı sıkıya kapalı olduğundan hiç tereddüt etmeden masanın üzerindeki Fransız stili ufak yeşil külahlı lambayı yaktı. Maun, mat cilâlı, antika bir çalışma masasıydı. İşte, asıl görmek istediklerini orada buldu. Az kaldı kalbi duracaktı.

İnanmaz nazarlarla masanın üzerinde duran bir iki sayfa kâğıda gözleri takıldı. Eline alıp tutulmuş notları bir solukta okudu.

Onur hâlâ mız mızlanıyordu.

"Hadi, Zeynep gidelim artık."

"Şunlara bir bak!"

"Nedir onlar?"

"Al, oku."

Onur elindeki kâğıt üzerine yazılmış bazı notları, mahal adlarını, çizilmiş krokileri dikkatle inceledi. Baktıkça tüyleri diken diken oluyordu. Sonunda nazarlarını genç kıza çevirerek, "Acaba sen de aynı şeyleri mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Zeynep başını salladı.

"Bu bir suikast senaryosu taslağı."

Onur buz kesmişti. Fakat çabuk toparlandı.

"Lâkin bizimle ilgili değil" dedi.

"Haklısın. Bizim krokide gösterilen yerde pek işimiz yok."

"Hedef bir başkası olmalı."

"Ama kim?"

"Henüz hiçbir fikrim yok."

Zeynep acele ile masanın üzerindeki boş kâğıtlardan birini alarak çantasından çıkardığı kalemle gördüğü her şeyi aynen kopyalamaya başladı. Onur'un telâşu gittikçe artıyordu.

"Acele et, biraz" diye söylendi yeniden.

Kız da ona çıkıştı. "Boş durmadığımı görüyorsun. Yokuşa sürme beni, bir şey atlamak istemiyorum." Saniyeler bile geçmek bilmiyordu. Onur her an adamın eve dönmesinden endişelenmeye başlamıştı.

Nihayet Zeynep kopyalama işini bitirdi.

"Hadi, gidelim artık" dedi.

Masanın üstündeki kâğıdı aldıkları yere bırakırken son bir defa daha etrafa göz attılar ve dairenin çıkış kapısına doğru koştular. Önce kapının arkasından dışarıyı dinlediler. Apartmanda kulaklarına akseden bir ses yoktu. Onur hâlâ tabancasını elinde tutuyordu, kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktı. Merdiven sahanlığı aydınlık ve boştu. Daireyi terk ettiler. Sokaktaki arabalarının içine girdiklerinde ikisi de soluk soluğa kalmışlardı. Direksiyona Onur geçti ve arabayı çalıştırdı..

Zeynep üzgün bir şekilde homurdandı.

"Belki önemli bir şey öğrendik ama Ersin Karagül'ü de uyandırdık."

"Neden?"

"Mutlaka farkına varacaktır; dikkat etmedin mi ne kadar tedbirli ve düzenli olduğunu."

"Ne demek istiyorsun? İçerde bir şey mi unuttuk?"

"İçerde bir şey unutmadık ama kilit açık kaldı. Adam evinden çıkarken kapısını normal olarak kilitleyerek çıkmıştı ama eve döndüğünde kapının kilidinin açık olduğunu görecektir. Bu da evini meçhul birinin ziyaret ettiğini anlamasına yetecektir."

Onur, "Lanet olsun" diye bağırdı. "Ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu."

"Biliyorum."

MİT'in Bilgi Veri Vakfı'nın tam karşısında ki iş hanında kiraladığı ufak odada kopya ettikleri kâğıdı masanın üzerine yaymış edindikleri bilgiyi tartışıyorlardı. O krokinin muhtemel bir suikastın kaba planı olduğunu anlamışlardı. Fakat henüz hedef bilinmediği gibi bazı büyük harflerle gösterilmiş rumuzları da çözememişlerdi.

Onur saçlarını kaşıyarak sordu.

"Sence krokide gösterilen yer Swiss Otel mi?"

"Bundan hiç kuşum yok. Baksana, S. Ot. diye işaret edilmiş. Ot. otelin kısaltılmışı olmalı. O yörede S harfiyle başlayan başka otel de yok."

"Yörenin Maçka, Taşlık olduğunu da nereden çıkardın?"

Zeynep kızmış gibi ters ters arkadaşını süzdü.

"Ya çok dikkatsizsin, ya da kasten beni kızdırmak için böyle konuşuyorsun."

"Yapma be Zeynep! Sadece nasıl emin olduğunu bilmek istiyorum."

"Şu krokiye bir baksana. Herifçioğlu her şeyi işaretlemiş. Şu kıvrılarak aşağıya inen yol neresi olabilir, düşünsene."

"Ne bileyim?"

"Şu elips çizgilere baksana, burası neresi olabilir? Ortada İ.S. harfleri var. Yani İnönü Stadı. Hiç kuşum yok."

Onur başını kaşımaya devam etti. "Peki, şu rakamlar ne?"

Genç kız yeniden krokiye bir göz attı. Kâğıdın alt tarafında 9-9.30 yazılıydı.

"Hiçbir fikrim yok" diye homurdandı. "Suikast saati olabilir mi?"

"Mümkündür. Ama sabahın o saati cinayet için uygun mu sence?"

"Suikastın uygun saati mi olur yahu? Ayrıca dokuz, dokuz buçuk otelde kalan hedefin sabah sabah dışarı çıkması için de oldukça uygun bir saat, neden olmasın?"

"Belki de haklısın."

Onur bu defa parmağıyla kâğıdın üst tarafında iki harfi işaret etti.

"Ya bu C. D. nedir? "

Zeynep içini çekti.

"Sanki çok bilinmeyenli bir denklem çözüyoruz. Ne desem boş."

"Öyle de bir an önce neticeye varsak çok iyi olur. Durumu hemen Hayri Bey'e rapor etmeliyiz. Ele geçirdiğimiz kâğıtta hiçbir tarih yok. Şayet birisi öldürülecekse bunun tarihini de bulup çözmek zorundayız."

Genç kız bitkin bir şekilde kendini iskemlenin üzerine bıraktı. Saat üçe geliyordu ve çok yıpratıcı bir gün geçirmişlerdi. O saate kadar da ağzına bir lokma bir şey atmamıştı. Bir an her şeyi unutup acıklı bir edayla arkadaşına bakıp, "Karnım zil çalıyor" dedi.

Onur, "Benim de" diye söylendi.

"Bir fikrim var. Hadi, hastahaneye Şefin yanına kadar uzanalım. Hem ayaküstü bir şeyler atıştırırız, hem de Gökhan Bey'e bulduklarımızı anlatıp, fikrini alırız. Ne dersin?"

"Çok iyi bir fikir. Hadi gidelim."

"Nasılsınız Gökhan Bey?" diye sordular ikisi de aynı anda.

Genç ajan yatağın içinde biraz daha moralli görünüyordu bu gün. Gülümsedi onlara.

"Sanırım daha iyiyim. Doktorlar moral veriyorlar. Ya siz nasılsınız? İşler nasıl gidiyor? Yeni gelişmeler var mı?"

İki ajan birbirine baktı durumu anlatmak için. Onur, Zeynep'e dönerek, "Hadi sen anlat" dedi. "Bu hak senin."

Genç kız en başından başlayarak tüm gelişmeleri Gökhan'a nakletti. Ajan yatağında heyecanlanarak Zeynep'in uzattığı krokiye bir göz attı.

"Harika" diye mırıldandı. "Aferin size. Çok iyi bir iş başarmışsınız."

"Fakat Şefim henüz durumu aydınlatamadık. Bunun bir suikast planı olduğunu anladık ama bir neticeye varamadık. Hedefi tespit edemedik."

Gökhan birkaç saniye ^üşündü. Sonra bilgiç bir edayla mırıldandı.

"Bu C. D. harfleri size bir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu.

İki memur tekrar birbirlerine baktılar.

"Korkarım bir şey anlamadık" dedi Zeynep.

"Belki yanlışyorum ama bu CD. harfleri bana Celal Davran'ı anımsatıyor" diye fısıldadı Gökhan hasta yatağından.

Ajanlar irkilmişlerdi. Aynı anda hayretle mırıldandılar.

"Celal Davran mı?"

İlk toparlanan Onur oldu. "Fakat nasıl olur? Sizce bu faraziye de bir terslik yok mu? Celâl Davran darbe teşebbüsünün gizli lideri değil mi, onun öldürülmesinde kimin yararı olabilir? Kendi bindikleri dalı kesmek gibi bir şey bu?"

Gökhan yine bir süre düşünceli kaldı.

"Haklısın" diye mırıldandı sonra. "Ama o partide anlamadığımız bir post kavgası sürüyor. Sanırım parti içinde görünmeyen bir lider veya liderlik peşinde koşan gizli biri var. Önce parti başkanı muhalif olan adaylar öldürüldü; Hasan Biberci ve Necati Bilge gibi. Şimdi de sıra parti liderine geldi."

Zeynep içtenlikle sordu. "İyi de bu kim olabilir?"

Gökhan hafifçe tebessüm ederek fısıldadı.

"Hâlâ tahmin edemediniz mi?"

Gökhan'ın ziyaretçileri aynı anda aynı adı telaffuz ettiler.

"İbrahim Sarı."

6

Engin Kurtsoy ya da gerçek adıyla Ersin Karagül öğleden sonra saat onbeşe doğru evine döndü. Yarın gece girişeceği suikast teşebbüsüne dair son hazırlıklarını ikmal etmiş, her türlü detayı mahallinde inceden inceye düşünmüştü. Profesyonelliği gereği koku alma, olabilecek önceden sezinleme yeteneği olağanüstü güçlüydü. Bu görevin Vakıf tarafından kendisine verilen son iş olduğunu çok iyi biliyordu. İbrahim Sarı zeki biri olabilirdi ama zekâ düzeyi Vakıf Başkanı'ndan çok daha ileriye. Celâl Davran'a öldürücü kurşunu sıktıktan az sonra birilerinin de kendisine ateş edip olay yerinde kancıkça vuracaklarından emindi. Oysa her hazırlığını buna göre yapmıştı. Ne var ki, İbrahim Sarı'nın bundan haberi yoktu henüz.

Dairesinin kapısını açarken kilitli olmadığını hemen anladı.

Sinsice gülümsedi.

Çok aptalca bir girişimdi bu. Vakıf Başkanı'nın peşine taktığı kadın veya diğerleri çok yeteneksiz olmalıydılar. Bu kadarlık basit bir olayın dikkatinden kaçacağını nasıl olur da hesap etmezlerdi. En azından dairesine girmeleri için başka bir yol seçmeliydiler.

Yine de tedbiri elden bırakmadı. Adımını içeriye atmadan önce dikkatle içerden gelebilecek sesleri dinledi. Çıt çıkmıyordu. Gelenler çoktan gitmiş olmalıydılar ama usulca koltuk altındaki kılıfından uğurlu silahı Smith&Wesson 625'i çekip çıkardı. Evinde kimseyi bulamayacağını, en azından suikastı gerçekleştirmeden evvel kendisine dokunmayacaklarını biliyordu. Bu denli zor bir cinayeti bir amatöre hatta her hangi bir profesyonele bırakamazlardı, ona şimdilik ihtiyaçları vardı.

İçeriye girip gürlüyle kapıyı kapadı. Fakat silahı hâlâ elindeydi. Bunca zamandır hayatta kalmayı hep aşırı dikkatine borçluydu. Usulen evini inceden inceye araştırdı. Ev boştu. Sonra çalışma odasına ilerledi. Masasının üzerindeki kâğıda bir göz attı. İbrahim Sarı'ya tuzak hazırlamıştı, dün gece Vakıf Başkanı'nın peşine taktığı o kadını gördükten sonra suikast saatine kadar kendisini adım adım gözleyeceklerini biliyordu. Mutlaka evine de gelecekler ve hazırlıklarını araştırıcaklardı. İbrahim Sarı bu eve daha önceki bir olayda bizzat gelmiş ve teklif getirmişti. Evinin bilen tek kişi oydu. Masanın üzerine eğildi ve hazırladığı krokiye dikkatle baktı. Kâğıdın sol üst köşesine ufak bir saç kılı yerleştirmişti; eski ve beylik bir numara ama her zaman geçerli ve etkili bir yöntemdi. Saç kılı maun masanın çıplak sathına kaymıştı; bunun anlamı birilerinin krokiyi alarak incelediklerinin işaretiydi. Yeniden gülümsemeye başladı.

İbrahim Sarı'nın adamları zokayı yutmuşlardı. Artık Celâl Davran'ı öldürmek için çalıştığına emindiler. Oysa Katil'in fikri ve planları çok farklıydı. Namlunun ucundaki adam Celâl Davran değil bizzat İbrahim Sarı'nın kendisi olacaktı.

Keyiflendi. Ellerini ovuşturarak salona ilerledi. Camlı dolabı açarak suikastta kullanacağı tüfeği çıkardı. Bakımıyla meşgul olmalıydı. O tüfeği uzun zamandan beri kullanmamıştı.

Her şey yolunda sayılırdı.

İbrahim Sarı şayet kendisinin öldürülmesi için İsviçre'de ki bankaya para yatırdığını bilse kim bilir ne hissederdi? Bunu düşünmek bile Katil'i eğlendirmeye yetmişti. Böyle bir olayı ilk defa yaşayacaktı. Av avcıya para ödüyordu.

Katilin mütebessim yüzünde yavaş yavaş derin nefrete izleri oluştu, gözleri kısıldı, yüzü gerildi. Vakıf Başkanı'ndan oldu olası hoşlanmamıştı, ne var ki onun en bariz özelliği zaten kimseyi sevmemesiydi. Sonra masanın üzerindeki krokiyi ufacık parçacıklara bölerek yırttı ve küllüğün içine bıraktı, daha sonra da çakmağıyla yaktı.

"Doğru" diye mırıldandı Gökhan. "Tahmininiz isabetli. Bu defa hedef Celâl Davran, İbrahim Sarı şimdi de onu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bence bu husus gayet açık."

İki yardımcı yeniden birbirlerine baktılar.

"Olabilir" diye fısıldadı Onur.

Zeynep'i bir düşünce almıştı. "İyi, hoş da bu İstanbul'da tasarlanan bir suikast planı, oysa Celâl Davran Ankara'da. Krokide ki yer ve otel işaretleri İstanbul'u gösteriyor; bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Gökhan yatağın içinde kendini çekerek biraz doğrulmaya çalıştı. Her kımlıdayışında ameliyathı yerleri acı veriyordu. Yüzünü buruşturarak söylendi.

"Hemen bir araştırma yapın, şu sıralardaki Celal Davran'ın programını öğrenin. Belki de bir İstanbul gezisi söz konusudur" dedi.

Onur atıldı.

"Bunu Ankara'dan öğrenmemiz çok kolay. Merkez'e gider gitmez bilgi isteriz."

Zeynep sesini kısarak söylendi.

"Bir sorun daha var. Krokide hiç tarih kaydı yok. Planın uygulanacağı zaman hakkında bilgimiz de. Katil'in uygulaması yarın da olabilir, üç ay sonra da."

Gökhan daha iyimserdi.

"Tarih meselesini Ankara'dan alacağınız cevap aydınlatır. Şayet şu sıralar parti başkanı İstanbul'a gelecekse, hiç şüphe etmeyin. Tetikçi işi o zaman bitirecektir."

"O zaman bütün olasılıkları bildiren bir raporu hemen muavin Hayri Bey'e geçelim. O İstanbul Bölge yetkilileri ile konuşup gerekli hazırlıkları yapar."

"Durun bakalım" diye müdahale etti Gökhan. "Raporu hemen Hayri Bey'e iletin ama hazırlık konusunda o kadar acele etmeyin."

İki ajan şaşkın bir edayla Şeflerine baktılar.

Zeynep, "Nasıl yani?" diye sordu. "Bu duruma müdahale edilmeyecek mi?"

"Bunun kararı bizi aşar. Ankara karar verir ancak."

"Pek bir şey anlayamadım" diye ısrar etti Zeynep. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bakın size bir tavsiye. Biz Teşkilat'ın sıradan memurlarıyız. Karar mevkiinde ki insanlar değiliz. Görevimizi hakkıyla yapıyoruz, kimse bizi ihmalle suçlayamaz. Şu an bir suikast ihtimalini istihbar etmiş bulunuyorsunuz ve bunu üstlerinize rapor edeceksiniz ama ondan sonrası bizleri ilgilendirmez. Ne yapılacağına üstlerimiz karar verecektir. Şayet yukardan emir gelirse o emirleri de harfiyen uygularsınız. İşin kuralı budur."

Zeynep homurdandı.

"Ya raporumuzu ciddiye almazlarsa, ya birileri raporumuzu hasıraltı ederse, o zaman ne olacak?"

"Siz sorumlu tutulmazsınız."

Genç kız sinirlenerek homurdandı.

"Lanet olsun. Yine siyasetin çirkefliliğiyle mi yüz yüzeyiz. Yani bir siyasi liderin ölümüne seyirci mi kalacağız?"

"Meseleyi o kadar büyütme Zeynep."

"Ya ne yapayım?"

"Henüz bir takım faraziyeler üzerinde uğraşıyoruz. Bulduğunuz ipuçları kesin delil niteliğinde değil."

"Yapmayın Gökhan Bey, bunları inanarak mı söylüyorsunuz? Sizi anlamak da zorluk çekiyorum."

Şef yüzünü buruşturdu.

"Tamam" diye homurdandı. "Ben de senle hem fikirim ama Hayri Bey'in söylediğine göre Merkez'de bile bazı köstebekler varmış. Bu köstebeklerin şu an kimin hesabına çalıştığını bile bilmiyoruz. Siz şimdilik sadece geniş bir rapor hazırlayıp bunu Hayri bey'e iletin. Sadece o bilsin."

İki ajan hastaneden ayrıldıklarında Zeynep'in suratı asıktı. Yüzünden düşen bin parçaydı sanki.

Yıldız'daki Bölge Binasına dönerlerken sessizliği yine Zeynep bozdu.

"Şu işe bak yahu!" dedi. "Gökhan Bey âdeta bizi pasifize ediyor, sadece rapor vermekle yetinmemizi istiyor. Olacak şey değil."

Onur aldırılmayarak omuzlarını silkti.

"Ne yapalım, emir emirdir. Unutma ki, hâlâ bizim şefimiz o. Hem daha ne istiyorsun ki, bizzat operasyona kalkışmayı mı?"

"O kadar da uzun boylu değil ama en azından araştırmayı biraz daha derinleştirebilirdik."

Direksiyondaki Onur gözlerini yoldan ayırmadan sordu.

"Nasıl?"

"Swiss Otele gidip Celâl Davran için hangi tarihte rezervasyon yapıldığını öğrenebiliriz. En azından bu bilgi bize suikast teşebbüsünün zamanı hakkında bir fikir verir."

Onur hemen cevap vermedi ama hiç de fena fikir değildi Zeynep'in önerisi. Nihayet kısık sesle mırıldandı.

"Bak, bu dediğin akla yakın. Rapora muhtemel bir tarihte yazmış olabiliriz."

Genç kızın asık suratı birden canlanmış, arkadaşının da aynı görüşü paylaşması onu memnun etmişti.

"Hadi arabayı önce Swiss Otele sür. Bir soruşturalım bakalım, ne öğreneceğiz."

Onur hiç itiraz etmeden arabanın yönünü Taşlık'a çevirdi.

Lobiye girince doğru resepsiyona ilerlediler. O an resepsiyonda üç görevli vazife yapıyorlardı, Zeynep gözüne kestirdiği boş bir memura yaklaştı. Çantasından kimliğini çıkartarak resepsiyoniste uzattı.

"Biz Milli istihbarat Teşkilat'ından geliyoruz. Öğrenmek istediğimiz bazı hususlar var" dedi.

Kimliğe bir göz atan memur sararıverdi birden.

"Bir dakika bekleyin lütfen, ön büro amirimizi çağırayım."

Az sonra hafif tombul, şık giyimli, titiz görünümlü bir zat içerden çıkarak onlara yaklaştı. Ölçülü bir sesle, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Zeynep'in parmakları arasında tuttuğu kimliğe o da bir göz atmıştı.

"Sayın Celâl Davran hakkında oteliniz de bir rezervasyon yapıp yapılmadığını öğrenmek istiyoruz.

Yapılmışsa hangi tarihte?"

Ön büro şefi hiç duraksamadan cevap verdi.

"Hayır, maalesef kendilerinin bize bu yolda bir müracaatları yok. Adlarına bir rezervasyon yapılmamıştır."

İki ajan hiç beklemedikleri bir cevap almışçasına durakladılar birden. Özellikle genç kız afallamıştı ama bunu karşısındaki adama belli etmemeye çalıştı. O zaman Ersin Karagül'ün evinde buldukları krokinin hiçbir değeri kalmıyordu. Fakat Ön Büro Şefi aynı nazik ifadeyle devam etti.

"Bununla beraber Sayın Celâl Davran'ın yarın akşam otelimizde yapılacak bir düğüne şeref vereceklerini biliyoruz."

Zeynep gözlerini kısarak sordu.

"Düğüne mi?"

"Evet, efendim. Milletvekili Sadullah Özgen'in kızının düğününe."

Zeynep yeniden canlandı.

"Yarın akşam mı dediniz?"

"Evet, saat 21'de başlayacak düğüne. Hatta biz de otel idaresi olarak gerekli tedbirleri almaya başladık bile. Ziyaretleri emniyete de bildirilmiştir."

Genç kız birden uyanmıştı. Krokide rastladıkları 9-9.30'un anlamını şimdi kavriyordu. Suikastçı alışkanlıkla 21 yerine 9 yazar iş, bu da kendilerinde teşebbüsün sabah yapılacağı izlenimini vermişti. Fakat Zeynep'i asıl endişeye sevk eden nokta hiç zamanlarının kalmadığı idi. Tahminleri gerçek ise suikast yarın akşam yapılacaktı; kısacası önlerinde yalnızca yirmi dört saatten az fazla bir zaman kalmıştı.

Sıcak bir haziran günüydü. The Marmara Otelinin dokuzuncu katındaki köşe süitlerinden birinde purosunu tütüren Celâl Davran, eski arkadaşı Selâhattin Dölek ve Bilgi Veri Vakfı'nın diğer idare meclisi üyesi Murtaza Somar'a gülümseyerek baktı.

"Endişeye mahal yok" dedi. "Nihai hedefimize ulaşmamız sadece biraz ertelenmiştir. Bu sürenin ne kadar olacağını zaman ve şartlar gösterecektir, iki yakın dost ve bu günlere ulaşmamızda emeği geçen iki vefakâr parti üyesi olarak sizlere açıklamakta bir sakınca görmüyorum. Bazı hatalar yapılmış, yanlış adımlar atılmış ve yönetim sık sık kontrolü elden kaçırmıştır. Bu sorumluluğu üzerime alıyorum. Önemli aşamalarda, büyük hatalar yaptık, bazı atılımlarımızda özellikle 404 belirli

mevkilere yönlendirdiğimiz kişilerin tercihinde hatalar oldu, yanıldık ve isabetsiz seçimler de bulduk. Bunların hepsini kabul ediyorum. Şu an siyasi ortam artık bir sivil darbe girişimine uygun değildir. Yeniden beklemeye ve sahneden çekilmeye mecburuz. Ama bu uzun sürmeyecektir. Beni iyi tanıyan iki eski dost olarak lütfen bana güvenin. Her şey daha iyiye gidecek."

Selahattin Dölek endişeyle liderine baktı.

"Vakfın akıbeti ne olacak Sayın Başkan'ım?"

Parti Lideri purosundan derin bir nefes çekerken kısa bir an dalgın nazarlarla karşısında oturanları süzdü.

"Bu ciddi bir sorunumuz. Bilgi Veri Vakfı fazla aktif bir hâle geldi, hatta bizi de tehdit etmeye başladı. Durumu siz de görüyorsunuz. Kararlıyım bu vakfı kapatacağım. Gelecekteki başarımız için bu şart."

"Kapatacak mısınız?"

"Mecburuz, başka çaresi yok."

Murtaza Somar oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı.

"Sayın Başkan'ım bunu nasıl başaracağınızı sorabilir miyim? Vakıf bir bombanın fitili gibi, çektiğimiz anda patlamaya hazır."

"Biliyorum. Asıl endişelerinizin de İbrahim Sarı'dan kaynaklandığının farkındayım. Çok haklısınız. İbrahim bir şekilde bertaraf edilmeli ve elindeki güç alınmalıdır. Niyetinin çok daha kötü olduğunu ve parti liderliğini ele geçirmek için çalıştığını da biliyorum."

"Ne yapacağız?" diye sordu Murtaza Somar. "Umarım bertaraf edilmesi yeni bir cinayet şeklinde tecelli etmez."

"Hayır, hayır arkadaşlar. Bundan sonra şiddet olaylarını bir süre kesinlikle unutacak ve o yola başvurmayacağız. Uzun süre birbirimizi yedik ve bunun sadece zararını gördük. Çok kritik günler geçiriyoruz. Yeni bir değişimin eşiğindeyiz; belki yine bazı radikal kararlar alınacaktır ama bunlar behemehal parti yararına olacaktır."

Murtaza Somar rahatlamamıştı.

"Sayın Başkanım ifadenizden net bir anlam çıkaramadım. İbrahim Sarı nasıl zararsız hâle getirilecek? Vakfın başında olduğu sürece tehlike devam ediyor demektir."

Celâl Davran ayağa kalktı. Elinde purosunu ağır ağır geniş pencerenin yanına doğru yürüdü, bir süre endişeli bir ifade ile Marmara denizinin durgun sularına baktı. Sonra arkasını dönüp arkadaşlarına gülümsedi.

"Şimdi size bomba gibi bir haberim var. Yeriniz de sıkı durun" dedi.

Selahattin Dölek merakla nazarlarını liderine çevirdi. Celâl Davran ağzındaki dumana üflerken mırıldandı.

"Dün gece iki MİT yetkilisi beni evimde ziyaret ettiler."

"Hayrola Başkanım? Ne için?" diye sordu Dölek.

"Bir suikast ihbarı için uyardılar. Bu akşam ki düğünde benim öldürüleceğime dair bazı bilgiler almışlar."

Parti Başkanının ziyaretçileri ayağa fırladılar.

"Suikast mı? Aman Allahım ne diyorsunuz?"

"Benim için hiç de sürpriz olmadı bu uyarı. Arkasında kimin olduğunu tahmin etmekte zorlanmadım."

Murtaza Somar inler gibi dişlerinin arasından soludu.

"İbrahim, tabii. "

Parti Başkanı tasdik edercesine başını sallıyordu.

Elindeki kalemi belirli aralıklarla asap bozucu bir ritim içinde önündeki masaya tıklatarak vuran Zeynep düşünceli bir şekilde homurdandı.

"Biliyor musun Onur, içimde garip bir his var?" Arkadaşı başını kaldırıp genç kıza baktı. "Yine neler düşünüyorsun? Ne fesatlık geçiyor aklından?" "Galiba bir hata yaptık. Atlatıldık gibi geliyor bana." "Ne atlatılması?"

"Biraz fazla kolay sonuca gitmedik mi? Herifin izini bulur bulmaz, suikast planını ele geçirmemiz sana garip gelmiyor mu? Hiç gerçek anlamda ki bir profesyonel işleyeceği cinayetin planını evinde ki masanın üstünde öyle uluorta bırakır mı?"

Onur omuzlarını silkti.

"Neden olmasın? Evi en mahrem yeri, anladığım kadarıyla geleni gideni de yok. Bıraksa ne olur, kimsenin bulamayacağını düşünmüştür."

Zeynep manidar bir şekilde gülümsedi.

"Sen profesyonel bir tetikçi olsan bu denli hayati bir planın krokisini imha etmeden masanda bırakır mıydın?"

"Neyse ki ben katil değilim, bilemem" diye sırttı.

Genç kız ters ters baktı arkadaşının alaycı yüzüne.

"Dalga geçmiyorum, iyi düşün söyledigimi."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Bu işin içinde bir bit yeniği var ama henüz çözemedim. Bence adam takip edildiğinin farkında, bizi kasten başka yana yönlendirmek istiyor."

"Yönlendirmek mi? Nasıl yani?"

"Adam o krokideki planı uygulamayacak, bizi yanıltmak istiyor."

"Dur, biraz!" diye kızın lâfını kesti Onur. "Yine varsayımlarla konuşma. Bir defa adam takip edildiğini bile bilmiyor."

"Buna nasıl emin olabilirsin? O gece arabayla Boğaz'da peşinde olduğumu gördü. Herifçiöglü kurt gibi, hatta yanımdan gazlayıp geçerken yüzüme bakıp alay eder gibi sırttı da."

"Önemli mi bu? Belki seni müşteri arayan bir kadına benzetmiştir."

"Ciddi ol biraz. Benim öyle bir halim mi var?"

Onur bir kahkaha attı.

"Bozulma yahu, bir olasılık diye söyledim."

"Şakanın sırası değil şimdi, ben ciddiyim."

"Tamam, tamam. Ne geçiyor aklından onu söyle. Bakalım ne yumurtlayacaksın."

Zeynep birkaç dakika düşündü.

Onur sıkıştırdı. "Evet, aklından geçen ne?"

"Herif cinayeti muhtemelen başka yerde işleyecek."

"Nerede?"

"Ne bileyim, henüz hiçbir fikrim yok."

"Polis yetkilileri ile görüşen sensin. Yapılacak operasyonu da sen biliyorsun, onlara her şeyi anlattın, bizim işimiz bu kadar. Gerisini emniyet güçlerine bırak. Hem Celâl Davran artık polisin sıkı korumasında, adamın yanında eminim, kuş bile uçurtmuyorlardır."

"Boş versene sen. Suikast her yerde ve her şartta gerçekleştirilir. Bunu hepimiz biliyoruz. Katil hedefi görebileceği iyi bir yere yerleşirse, o bulduğumuz dürbünlü tüfeklerden biriyle dilediği yerden vurur Celâl Davran'ı. Sakın aksini söylemeye de kalkışma, tarih bunun örnekleriyle dolu."

Onur ciddileşerek kıza baktı bir süre.

"Haklı olabilirsin ama Ersin Karagül'ün böyle bir oyuna kalkışacağını düşünmek de biraz anlamsız değil mi?" "Neden anlamsız oluyormuş?"

"Bana saçma görünüyor. Kimliğini tespit ettiğimizi anlamış olsa bile neden bu işe kalkışsın? Hangi profesyonel bu riski göze alabilir? Yakalanacağını hesaba katmaz mı?"

Zeynep sesini çıkarmadı.

Arkadaşının itirazı oldukça akla yakındı.

Aynı gün saat 15 sularında Ersin Karagül elinde büyük bir bavulla evinden çıktı. Tüm hazırlıklarını tamamlamış sayılırdı. Kapısını kilitledi anahtarını cebine attı. Tahminine göre en azından sekiz dokuz ay bu eve bir daha dönmeyecekti, daha doğru bir ifadeyle İstanbul'da olmayacaktı. Her şeyi inceden inceye tasarlamıştı. Bir gün evvelinden İsviçre'ye uçak biletini alıp cüzdanına atmış, BMW'sini ve kum grisi Honda'sını kapalı bir garaja teslim ederek altı ay arabalarının orada kalması için anlaşmıştı. Evinin önünden bir taksiye atlamış ve doğru Polat Renaissance Oteline gitmişti. Yol boyunca İsmail Sarı'nın adamları tarafından takip edilip edilmediğini anlamak için etrafına bakınmıştı. Durum umduğu gibi geliyordu, Vakıf Başkan'ı şimdilik ona dokunmayacaktı. Her zaman yanında taşıdığı sahte kimliklerden biriyle otele kaydını yaptırmayı çok kolay olmuştu. Odasına çıkınca bavulunu açıp yanına aldığı elbiseleri askılara yerleştirdi. Planına güveni tamdı. Katilin yaptığı tek hata, peşinde dolaşan, Boğaz yolunda kendisini takip eden kadının hep İbrahim Sarı'nın peşine taktığı biri sanmasıydı.

17.30'a kadar otel odasında oyalandı, hatta büyük bir soğukkanlılıkla yatağa uzanıp biraz kestirdi. Sonra kalkıp hazırlıklarına başladı. Önce bavulundan yıpranmış bir blucinle, eski bir gömlek çıkarıp sırtına geçirdi.

Otel odasının banyosuna girip aynada ki aksine baktı. Sıradan bir inşaat işçisinden pek farkı yoktu, yalnız itina ile taranmış saçları gireceği bu yeni kimliğe pek uygun düşmüyordu. Elleriyle saçlarını karıştırdı, biraz dağıttı, tekrar baktı aynaya. Gömleği lekeli ve pisti ama amacına uygundu. Ayağına geçirdiği yıpranmış tenis ayakkabıları da öyleydi. Son olarak bavulundan koyu renk plastik poşete sarılmış bir torba çıkardı. Eline alıp yokladı. İçinde sökülüp parçalara ayrılmış, dün bakımını yaptığı tüfeği Mauser 86 vardı.

Şimdi tek sorunu otelden çıkarken dikkat çekmemesiydi.

Tam altı da odasını terk etti. Asansörden indiğinde lobi oldukça kalabalıktı. Yan gözle resepsiyon kontuarına baktı. Geldiğinde kaydını yapan memur o sırada orada yoktu. Rahat bir nefes aldı.

Kapıdaki üniformalı teşrifatçı ise, bu kılıksız haliyle hiç ilgilenmemişti kendisiyle.

İbrahim Sarı'nın Ersin Karagül'ün öldürülmesi için ayarladığı adamı Murat Demir, uzun boylu, zayıf ve yüzündeki yara iziyle dikkat çeken biriydi. Bu yara izinin yüzünü çirkinleştirdiğini bildiği için genellikle insan içine çıkmaktan kaçınırdı. Yaranın adam da yarattığı kompleksten değil, daha ziyade insanları ürkütmesinden kaynaklanırdı bu kaçış.

Murat Demir bir gece evvelinden Katilin suikasta girişeceği mahalli inceden inceye tetkik etmişti. O da bir profesyoneldi, siyasi birkaç olaya karışmış, adam öldürmüş, hapse girmiş, sabıkalı biri. Siyasi aflar nedeniyle hapisten çıkmış ve İbrahim Sarı'nın himayesine sığınmıştı. Vakıf Başkanı'na köpek gibi sadıktı.

Ama mevcut deneyimi, suikast mahallinin böyle bir teşebbüs için hiç de uygun olmadığını söylüyordu kendisine. Bir defa trafik güzergâhı kesinlikle beklemeye müsait değildi. Her ne kadar orada trafik polisi yoksa da düğün gecesi mutlaka trafik yoğunlaşacağından şube oraya polis yollar ve akımı sağlardı. Polisler de beklemeye engel olurlardı. Bu ilk tespiti hoşuna gitmedi. Profesyonelle hazırlanmış bir plan değildi bu; gerçi suikast sonrası kaçmak için iyi bir yerdi, trafiğinin yoğunluğu Akaretlerden Vişnezâdeye, oradan da Maçka yönüneydi ve Dolmabahçe'ye inen yokuş genellikle تنها oluyordu ama Murat Demir'i en fazla düşündüren husus hedefinin orada uzun bir süre nasıl bekleyeceği noktasında düğümleniyordu. O görevi kendisi üstlense asla bu noktayı seçmezdi. Basit bir hesaplama Katil'in en az yarım saat beklemek zorunda kalacağını düşündü. Kendisine verilen bilgiye göre suikast saat 21 ile 21.30 arasında işlenecekti, yani Parti Başkanı Celâl Doğan'ın düğüne gelişi o dakikalar arasında planlanmıştı.

Murat Demir olayın geçeceği yere saat 19'da geldi.

Fazla dikkat çekmemeye çalışarak etrafı son bir kere inceledi. Haziran ayı içinde olduklarından günler uzun ve güneşin batmasına daha çok vardı. Denizden tath bir meltem esiyordu. Henüz bu saatte trafik çok yoğundu, Dolmabahçe'ye inen yokuşta bile vasıtalar tıkanmış ağır ağır ilerliyorlardı ama saatler dokuzu bulunca yolun rahatlayacağı kesindi.

Yüzü yaralı adam 34 KL 216 plaka no'lu lacivert Mercedes'in nerede durup bekleyeceğini son bir kere daha tahmin etmeye çalıştı. Huzuru gittikçe kaçıyor. Buradan isabetli bir atış yapılamayacağı fikri gittikçe yoğunlaşıyordu beyninde. Bir defa otel girişi caddenin kodu itibariyle daha alçaktaydı ve caddeden rüyeti engelleyen bir yığın faktör vardı. Hele hele arabanın içinden bir tüfikle atış yapmak çok zordu. Katil'in mutlaka arabadan inmesi ve otel kapısını gören yeşilliklerin önüne kadar gelmesi icap edecekti. O saatler biraz karanlık olsa da, bu son derece riskliydi. Bu plana aklı yatmıyordu bir türlü.

Murat Demir düşüncelere daldı.

Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Olayın bir de kendisini ilgilendiren hayati bir yanı vardı tabii, o da Katil'i vurduktan sonra kaçacağı yolu seçmek zorundaydı.

Yapabileceği tek şey Maçka Parkına dalmaktı. Bayırdan aşağıya koşmak ve ağaçlar arasında izini kaybettirmek zorunda kalacaktı. Gerçi eski Gazhane alanı olarak tanınan yerde saat sekiz buçuktan itibaren bir araba kendisini bekleyecekti ama ilk kurşunun sıkıldığı andan itibaren orası ana baba gününe dönecekti. Tek ümidi o kargaşa sırasında fırsat bulacağı inancıydı.

Murat Demir de tecrübeli biriydi, etrafı inceledikçe tedirginliği daha da arttı; çevrede ilgisiz gibi görünen fakat ancak deneyimli bir gözün fark edebileceği ikişer kişi olarak dolaşan gruplara rastlıyordu.

Kuşkuları daha da arttı. Sivil polislerin kokusunu alır gibiydi.

Burada anormal bir şeyler oluyordu.

"Nereye?" diye sordu Onur. "Maçka'ya" dedi Zeynep.

"Biz görevli değiliz."

"Biliyorum ama ben de oraya gideceğim." "Yine ne yapmayı tasarlıyorsun Allah'ımı seversin?"

"Etrafı araştıracağım. Bence ele geçirdiğimiz o kroki uydurmaca. Suikastçı şayet bu gece tetik çekecekse mutlaka başka yere mevzilenecek, başka yerden ateş edecektir."

Onur başını iki yana sallayarak güldü. "Gidip mahalli inceledin, değil mi?"

"incedim tabii. Unutma, o krokiyi biz bulduk ve polise de Teşkilat haber verdi ama ben hâlâ yanıldığımızı düşünüyorum."

"Yahu orası şu an uzman polislerle kaynıyor, merak etme onlar da mahalli karış karış inceleyip gerekli tetkikleri yapıyorlardır."

"Muhakkak öyledir ama ben yine de oraya gitmek istiyorum. Sen gelmek zorunda değilsin."

Zeynep yerinden kalktı. Arkasından da Onur homurdanarak onu takip etti..

"Kesinlikle bu düğüne gitmemelisiniz" dedi Selâhattin Dölek. "Bu düpedüz intihar olur. Bu riski göze alamazsınız."

Parti Başkanı gülümsedi.

"MİT yetkilileri de aynı tavsiyede bulundular. Ama ben gitmeye kararlıyım."

"Fakat efendim..."

"Başka çarem yok. Kendime korktu kaçtı, dedirtemem. Ayrıca Emniyet güçleri her türlü tedbirleri almaya çalışıyorlar."

"Bana yine de anlamsız geliyor, kendinizi tehlikeye atmanın hiç manası yok. Kimse size korktu da kaçtı diyemez. Şayet bundan endişe ediyorsanız, uygun bir bahane bulur, resmi ağızdan ilân ederiz, kimse de size kaçtı diyemez."

Celâl Davran purosunu dişleri arasında sıkıştırarak sesini yükseltti.

"Arkadaşlar galiba sorunu anlamıyorsunuz" dedi. "Burada bana yapılacak bir suikast girişiminden kim sorumlu tutulur? Öncelikle kimi suçlayabiliriz? "

İki partili ürkek bir edayla Başkan'larını süzdüler.

Celâl Davran gülümseyerek devam etti. "Buna benzer soruları MİT yetkilileri bana da sordular Ankara'da. Onlara aklıma gelen en doğru cevabı verdim."

Selâhattin Dölek çekinerek mırıldandı.

"Yani İbrahim Sarı'nın adını mı?"

"Gerçek de bu değil mi?"

Dölek kekeledi. "Ama bu ne derecede inandırıcı olabilir? Ne de olsa onlar, Bilgi Veri Vakfı ile aramızdaki organik bağı biliyorlar."

"Doğru fakat henüz bunu ispatlayamıyorlar. Ben de bu bağı inkâr ettim, o kuruluşla hiçbir ilgimizin olmadığını söyledim."

Vakıf üyeleri rahatlamamışlardı. Hele Murtaza Somar büsbütün telaşa kapılmıştı, şayet Vakıf aleyhine bir takibat söz konusu olursa vakfın yetkili kişilerinden biri olması nedeniyle okka altına gideceği ayan beyan belliydi. Sanayicinin suratı birden kül gibi sapsarı kesildi.

"Başkanım, o zaman biz de mahvolduk " diye mırıldandı. "İlk ağız da biz de tutuklananlar listesine dâhil olacağız demektir."

"Hayır. Hiç birinize bir zarar gelmeyecek. Size şeref sözü veririm."

"Fakat nasıl olur? Biz de o kuruluşun sorumlu mevkiindeki insanlarız."

Celâl Davran gülümsemeye devam ediyordu.

"Olaylar umduğunuz gibi gelişmeyecek. Kimse sizi suçlamayacak. Ankara'da bilmediğiniz bir yığın gelişmeler oldu. Başka bir ifadeyle hükümetle gizli bir pazarlığa giriştim. Buna iktidarla muhalefet arasındaki bir sözleşme de diyebilirsiniz. Her iki tarafta geleceklere için bu anlaşmaya rıza göstermek zorundaydı. Kimin zararlı, kimin kazançlı çıktığını sormayın şimdi bana. Genel bir ifadeyle biz kaybettik ama şimdilik ve buna mecburduk. Ankara bir kurban aradı ve elimizde onlara teslim edeceğimiz gerçek bir hain vardı ve ben de onlara İbrahim Sarı'yı sundum."

Murtaza Somar tüm cesaretini toplayarak sordu.

"Bu açıklamanız çok yetersiz Sayın Başkan. Onlara ne söylediğinizi, nasıl bir ödün verdiğinizi bilmek sanırım hakkımız. Bizler topun ağzındaki ilk kişiler olabiliriz. Biran söylediklerinizin doğru olduğunu varsaysak bile parti ileri gelenleri ve darbe teşebbüsümüzden haberdar olan yetkili organlarımız bu

duruma ne diyeceklerdir? Bu bir anlamda siyaset sahnesinden tamamen çekilmek zorunda kalacağımız anlamına gelmiyor mu? Tabanımızın tepkisi ne olacak?"

Celâl Davran ellerine cebine sokup odanın içinde dolaşmaya başladı. Dalgın ve sessiz kaldı önce, sonra "Haklısınız Murtaza Bey" diye fısıldadı. "Biz kaybettik. Bunu saklamanın bir anlamı yok. Kanımca hepimizin siyasi hayatı bitti, en azından birkaç dönem belimizi doğrultamayız artık. Ama bu işe soyunurken kazanmak kadar kaybetmeyi de göze almıştık zaten. Başarılı olmadık, ne var ki söz konusu anlaşma rezil olmamızı, suçlanmamızı ve mahkûmiyetimizi engelleyecektir. Bununla yetinmek zorundayız. Ankara'da gizli kapılar ardında yapılan müzakereler, karşılıklı ödünler meseleyi örtmeye yetecek. Bana güvenin tehlikede değilsiniz. Ama artık tabanımız bizleri desteklemeyecek ve başarısız olarak görecektir, hatta yönetim kadrolarından istifalar beklenecektir."

Eski Bakan parti liderinin hüzünle tebessüm eden yüzüne kaçamak bir nazar fırlattı.

"Madem öyle, neden hâlâ bu düğüne gitmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Yapma Selâhattin, başka çarem var mı? Anlamaya çalışsana, İbrahim Sarı alçağımı suçlayabilmek, bu komplonun onun başının altından çıktığını karşı tarafa kanıtlayabilmek için benim mutlaka düğüne katılmam gerekiyor. Aksi halde iktidarı nasıl ikna edebiliriz? Her şey İbrahim'in planını uygulamasına bağlı."

Vakfın iki üyesi susmak zorunda kaldılar. Parti lideri hayatiyle kumar oynuyordu.

Apartmanın inşaatı üç aydan beri durmuştu. Bina metruk sayılırdı. Üçüncü katın betonu dökülmüş fakat bilinmeyen bir nedenle inşaat yarım kalmıştı. Yapıda bir nöbetçi inşaat çavuşu vardı ama o da çoğu zaman hareket olmadığı için akşama doğru yarım kalan yapıyı terk edip gidiyordu. Ortada çalınacak bir şey de yoktu. Akşam beş olunca çavuş ufak şantiye barakasının kapısını kilitleyip ortadan kayboluyordu, ta ki ertesi sabah saat dokuz buçuk ona kadar.

Ersin Karagül, İbrahim Sarı'nın teklifinden sonra suikast için en uygun yerin burası olduğuna hükmetmişti. İnşaatın üçüncü katı otel girişini uzaktan mükemmel görüyordu. Eylemi için en uygun yer burasıydı. Gece görüşü de olan dürbünlü tüfeğiyle buradan amacına rahatlıkla ulaşabilirdi, İbrahim Sarı'nın otele geldiği an otel girişinin fazla kalabalık olacağına pek ihtimal vermiyordu. Katil. Dün araştırmaları sırasında aradığı en uygun yerin burası olduğunu keşfedince, inşaat çavuşuna yaklaşmış, bir müşteri gibi heveskâr davranmıştı. Ama çavuş lanet adamın tekiydi, kısa, sert ve ilgisiz bir şekilde henüz satılık dairenin olmadığını, bazı imar sorunları nedeniyle inşaatın durduğunu söylemişti. Buna karşın Katil yılmamış, ne zamandan beri faaliyetin durduğunu, müteahhitleri nerede bulacağını, sorunun ne zaman biteceğine dair bir yağın sual yöneltmişti adama. Netice olarak öğrendiği şeydu; inşaatla kimse ilgilenmiyordu, mal sahibi ile müteahhit firma arasında ihtilâf vardı ve taraflar mahkemelik olmuşlardı. Dava sonuçlanıncaya kadar da kimse uğramayacaktı buraya. Çavuş da akşam beşte barakayı kilitleyip gidiyordu. Maksudu için buradan daha ideal bir yer olamazdı.

Etrafa bir göz gezdirdi.

Çavuş çoktan gitmişti, şantiyede ki baraka da kilitliydi. Katil emin adımlarla inşaata girip beton merdivenlerden yukarıya çıktı. Elindeki poşeti yere bıraktı. Henüz çok erken sayılırdı ama kendisiyle kimsenin ilgilenmeyeceğini biliyordu. Betonun üzerine oturup sırtını duvara dayadı. Beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Ama Ersin Karagül hesaba katmadığı bir sürprizle karşılaştı.

Alt kattan akseden seslerle irkildi birden. Konuşmalar duymuştu. Birileri merdiveni çıkıyordu. Önce fazla umursamadı, inşaatı gezmeye gelen birileri olabilirdi, yine de tüfeğinin bulunduğu poşeti usulca yerde istif edilmiş iki sıra tuğlaların arkasına doğru itti.

Merdiven basamaklarında önce kel kafalı, hafif şişman, takım elbiseli bir adam görüldü. Yanında da iri kıyım biri daha vardı. Kel kafalı olan sertçe sordu.

"Çavuş nerede?"

Katil kim acaba bunlar, diye düşündü. Çavuşu tanıyor olmalıydılar ama hallerinden müteahhit olmadıkları belliydi.

"O yok gitti" dedi. "Her zaman beşte gider."

Kel kafalı, "Sen kimsin peki?" dedi.

"Gece bekçisiyim."

Aklına başka bir şey gelmemişti.

Gelen adamlar kendisine biraz kuşkulu bir şekilde bakıyorlardı.

"Her gece burada mı kalıyorsun?"

Katil başını salladı. "Evet."

"Ama seni daha önce hiç görmedik."

Huylanmaya başlamıştı Karagül.

"Ben de sizi" diye karşılık verdi hafif mütebessim bir çehreyle. Ama adamlar hiç gülümsememişlerdi. Sadece birbirlerine baktılar.

İri kıyım olanı, "Tamam" dedi. "Hadi gidelim buradan. "

Fakat kel kafalı olanı Ersin Karagül'ü beğenmemiş gibi süzüyordu.

"Sen de inşaatta mı çalışıyordun?" diye sordu.

"Hayır" dedi Katil.

"Ama az evvel gece bekçiliği yaptığını söyledin."

"Doğru, burada gece bekçiliği yapıyorum."

"Fakat inşaat işinde değilsin, öyle mi?"

"Evet. Ne yaparsın birader, aldığım ücret yetmiyor; geceleri de burada çalışıp nafakaya biraz katkı sağlamaya çalışıyoruz. Niye soruyorsunuz?"

Kel kafalı hâlâ kuşkulu bir şekilde Katil'i süzüyordu.

"Adın ne senin?" diye homurdandı sert bir şekilde.

"Ersin."

"Gündüzleri ne iş yaparsın?"

"Topkapı'da bir Ganyan Bayii'nde çalışırım abi."

Katil bunların polis olduğunu çoktan anlamıştı ama inşaata gelip neden etrafı aradıklarını çözememişti henüz. Bu gece ki düğüne bazı kodamanların geleceği var sayılsa bile, bir ihbar olmadıkça polis etrafı bu denli araştırmazdı. Yine de hiç istifini bozmadı.

"Kimliğini göreyim" dedi kel kafalı polis.

"Kimliğimi mi? Neden? Siz kimsiniz ki bana kimlik soruyorsunuz?"

Polis huylanarak Ersin'e yaklaştı.

"Uzatma, polisiz biz."

"Polis mi? Ne var ki abi? Bu inşaata şimdiye kadar hiç polis gelmedi. Bir şikâyet mi var? Neler oluyor?"

"Hadi, kes dırdırı da kimliğini çıkar."

Katil elini blucinin arka cebine atarak eski bir portföy çıkardı. Memur dikkatle Ersin'i kollamaya devam ediyordu. Onun çıkardığı cüzdanı açmasına fırsat vermeden uzanıp elinden kaptı. Şimdi arkasındaki iri yarı arkadaşını da sanki üzerine atılmaya hazır gibi beklemekteydi. Katil söylendi.

"Dur abi, müsaade et de ben göstereyim."

Polis hiç oralı olmamıştı. Cüzdanı açıp içeri araştırmaya başladı. Paraları saydı. Bir yirmilik, bir onluk, bir beşlik, birkaç tane de binlik banknot saymıştı. Sonra cüzdanın diğer gözlerini araştırdı. Ersin Maraşlı adına tanzim edilmiş sahte hüviyet cüzdanını eline alıp baktı.

"Maraş'lı mısın sen?" diye sordu.

"Değilim abi. Görmüyor musun, doğum yeri olarak Bursa yazıyor."

Polis rahatlamış gibi cüzdanı ve kimliği geri uzatırken dalga geçer gibi sordu.

"Niye öyle ise soyadın Maraşlı?"

"Büyük babam Maraş'lıymış da."

"Tamam, al bakalım cüzdanını."

Katil rahatlamış gibi cüzdanını aldığı yere koyarken ilgisiz görünmeye çalışarak sordu.

"Neler oluyor memur bey, yaramaz bir durum mu var?" Geriye dönen polisler merdivene doğru yürürlerken kel kafalı olanı, "Yok bir şey" diye söylendi. Az sonra geldikleri gibi merdivenlerden inerek inşaattan çıktılar. Katil'in gerçek cüzdanı, paraları, kendisini yurt dışına götürecek uçak bileti o an Polat Renaissance Otelinde ki odasında idi. Ama şayet polis şüphelenerek üstünü aramaya kalksaydı pantolonunun cebinde otelin amblemini taşıyan oda anahtarını bulabilirdi. Katil bir süre onların arkasından baktı. Sivil polisler sanki önemli bir şeyler arıyorlarmış gibi sokağı incelemeye devam ediyorlardı. Ersin bu durumdan hiç hoşlanmadı. Polis bir düğün için fazla müteyakkızdı ve bu rutin bir kontrol sayılmazdı, memurlar şüpheli gördükleri her yeri araştırıyorlardı. Ama niye?

Poliste ki bu aşırı teyakkuz hali nedendi? Yoksa birileri polise ihbarda mı bulunmuştu? Evet, diye gülümsedi Katil.

ibrahim Sarı kendini sağlam kazıklara bağlıyordu. Bir taşla birkaç kuş vuracaktı. Önce usta bir suikastçının kurşunuyla liderini öldürtecek, aynı anda da kendisini başka bir katille vurdurmaya çalışacaktı. Siyasi ortamın gerginliği ortadaydı, basında üstü kapalı da olsa darbe dedikoduları tartışılıyordu, elbette ki böyle bir vasatta polise sızdırılacak bir suikast ihbarı polisi derhal harekete geçirecekti.

"Yanlıyorsun ibrahim efendi" diye homurdandı Katil. "Beni alt edemeyeceksin, ben senden daha kurnazım."

"Yanıldığını kabul ettin mi artık?" diye söylendi Onur. "Saat 20.30. Hiçbir vukuat haberi gelmedi. Şayet Celâl Davran'a bir suikast teşebbüsü yapılacaksa bu Maçka'da olacak, hiç şüphem yok." Sokakta, oteli gören bir noktada yan yana durmuş konuşuyorlardı. Zeynep hâlâ planda bir terslik olacağı hususundaki inancını kaybetmemişti. Söylenmeye devam etti.

"Ben sana suikast yapılacaksa bulduğumuz krokiye uygun olarak yapılmayacağını vurgulamak istedim, hepsi o kadardı. Takaza edip durma. Kendi evinde de olsa bir profesyonel böyle hata yapmaz, planını orta yerde bırakmaz dedim. Bu aldatmacaydı; belki o adam şimdi buralarda bir yerde gizlenmiş ve Davran'ın gelişini bekliyordun Ama o krokide işaretlenmiş nokta da değil. Baksana Mercedes ortalarda yok."

"Daha erken. Gelecektir."

"Hiç sanmıyorum."

Onur Düzceli böyle söylemekle beraber yavaş yavaş o da arkadaşının kuşkularına iştirak etmeye başlamıştı. Gerçekten de ele geçirdikleri krokideki yer böyle bir teşebbüs için fazla uygun değildi. Dayanamadı nihayet.

"Sen nereyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kapalı ve güvenli bir mekân. Örneğin oteli gören şu sıra apartmanlardan birini. Ateş etmek için ideal bir yer. Güçlü bir silahla çok şey yapılır."

"Polis mutlaka araştırmıştır."

"Umarım öyledir."

"Biz de bir dolaşalım mı? Başkan gelinceye kadar buraya kazık çakıp duracak değiliz ya, gel çevreyi bir turlayalım."

Koyu renk bir elbise giymişti İbrahim Sarı. Beyaz gömleği ve bordo rengi kravatı şıklığını tamamlıyordu. "Biraz acele et" dedi şoförüne. "Dokuzdan önce otel de olmak istiyorum." "Tabii efendim, merak buyurmayın, yetişiriz." Yaşlı adam bileğindeki saate bir daha göz attı. Dokuza çeyrek vardı. Senelerdir ilk defa heyecanlandığını duyumsu-yordu. Bu gece onun gecesi olacaktı, en geç yarım saat sonra patlayacak bir kurşun, tüm önünü açacak, onu yeni ufuklara ve geleceğe götürecekti.

Kravatının düğümünü biraz daha sıkıştırıp yakasına oturttu. Başarıya ulaşacağından hiç kuşkusu yoktu. Engin Kurtsoy tam bir profesyoneldi, verdiği tüm işleri şimdiye kadar başarıyla yerine getirmişti, bu defa da görevini ifa etmemesi için hiçbir neden yoktu. Hafifçe gülümsedi, ne var ki bu onun son işi olacaktı. Hem böylece İsviçre bankasına yatıracağı ücretin ikinci taksitini de ödemekten kurtulacaktı.

Canı bir puro yakmak istedi.

Sabretti sonra, arabası az sonra otelin önünde olacaktı. Şu saatte bile lobi çok kalabalık olmalıydı ama o doğruca düğünün yapıldığı salona gidecekti. En büyük arzusu tetiğin çekildiği, Celal Davran'ın kanlar içinde arabanın yanında yere serildiği anı görmektir. Ne var ki, bunun sakıncalı olduğunu biliyordu; suikast anında düğün salonunda birikmiş partili arkadaşlarının yanında olması gerekiyordu. O şaşkınlık ve keder anında, bundan böyle riyasetini yapacağı insanları teskin edecek, itidale ve mücadeleye çağırarak, onlara moral verecek ve Başkan'lığa en yakın aday olduğunu gösterecek bir konuşma yapması gerekecekti. Hatta bu yolda beyninde yapacağı konuşmayı bile hazırlamıştı.

Dakikalar hızla ilerliyordu.

Akaretler yokuşunu tırmanan Mercedes'i otel girişine doğru yaklaştı..

Katil, poşetten çıkardığı tüfeğin parçalarını monte etmiş, beton zemine uzanmış, dürbünü gözüne yerleştirmiş, beklemeye başlamıştı. İşinin pek kolay olmadığını biliyordu. Saat yaklaştıkça otel önündeki kalabalıkta yoğunlaşmıştı. Otel görevlileri birbiri ardına gelen davetlileri karşılamakta ve kapı önünü mümkün olduğunca rahatlatmakta zorluk çekiyorlardı.

Katil'in artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Polis bir ihbar almış olmalıydı. Otel girişinde hiç eksik olmayan, pür dikkat etrafı kolaçan eden ve daha uzaktan sivil memur oldukları açıkça belli olan bir yığın insan sotada bekliyordu.

Katil derin bir soluk aldı.

Bu gibi hallerde daima tek kurşunluk bir şans olurdu. O tek kurşunun sıkılmasını hiç kimse engelleyemezdi. Bütün maharet o tek kurşundaydı. Hedefi tutturursa ne âlâydı, ama isabet ettiremezse ikinci bir kurşunun hedefi bulma şansı azalardı. Zira korumalar anında hedefin üzerine atılır, kendi bedenlerini siper eder ve noktayı gizlerlerdi. Hayatları pahasına da olsa onların göreviydi bu.

Ama Katil şimdiye kadar daima ilk kurşunu hedefe ulaştırmıştı, hem de en can alıcı noktadan ve hedefin işini bitirecek şekilde. Dürbününü son bir kere daha ayarladı. Her şey kusursuzdu, tam istediği gibi.

Aynı anda otelin kapısına iki Mercedes birden yaklaştı.

Ersin Karagül nefesini tuttu. Bunlardan birinin İbrahim Sarı olması kuvvetle muhtemeldi. İlk arabadan uzun tuvaletli şişman bir kadınla, kısa boylu tıknaz bir adam çıkmıştı. Katil silahının uzun namlusunu ikinci arabaya çevirdi.

İbrahim Sarı'yı tanıdı.

Kanındaki adrenalın yükseldi. Derin bir soluk daha aldı. Nihayet beklediği an gelmişti. Mercedes'in şoförü yerinden fırlamış arka kapıyı açmıştı. Yaşlı adam güvenli bir şekilde ayağını dışarıya atmış, arabadan çıkıyordu.

Acele etmedi Katil. Dürbündeki hedef göstergesinin tam adamın alınına gelmesini bekledi. Bu mesafeden sıkacağı bir kurşun hedefin kafatasını paramparça etmeye müsaitti. Artık tetiği tutan parmağı karıncalanıyordu.

Tam sırasıydı.

Öndeki Mercedes hareket etmişti bile. Otel görevlileri daha şimdiden biraz çabuk olması için İbrahim Sarı'nın şoförünü uyarıyorlardı.

Katilin yüzü gerildi.

İşin en zor kısmının tetiği çektikten sonra yaşanacağını biliyordu. En kısa sürede tüfeğini orada bırakarak kaçmak zorundaydı. Önünde sonunda tüfek bulunacaktı. Silah memlekete gizlice sokulmuş ve kayıtsızdı. Belki ilerde kendisiyle silah arasında bir bağ kurulabilirdi ama başka çaresi yoktu. Bulduğu mahalli terk ederek uzaklaşması için en fazla üç dakikası vardı. Üç dakikadan sonra polisler kurşunun nereden sıkıldığını hesaplayarak bulunduğu yere üşüşebilirlerdi.

Beyaz saçlar, açık alın ve o metal gözlükler hâlâ dürbünün içindeydi.

Katil, tetiğe asıldı.

"Şu apartmanın dördüncü katını görüyor musun?" dedi Zeynep. "Hani ışıkları yanmayan daireyi. Mükemmel bir mevzii. Şayet aradığımız adam oradaysa Celâl Davran'ın işini rahat bitirir. Hiçbir lamba yanmıyor. Pencereyi açar, tüfeği yaklaştırır ve sonra bumm."

Otel arazisine en yakın sokakta yürüyorlardı.

Onur birden kızın kolunu tuttu.

"Hey, sen asıl şu inşaata bak. Burayı daha önce görmüş müydün?"

Zeynep karanlıkta yükselen yarım kalmış yapıya bakışlarını çevirdi.

"Lanet olsun!" diye homurdandı. "Hiç dikkatimi çekmedi daha önce. Nasıl da atladım. Yürü hemen gidip bir bakalım içine. Artık vakit kalmadı, koş."

Koşar adım inşaata doğru ilerlediler.

Ufak şantiye barakası kilitliydi, inşaat metruk görünüyordu.

"Bu durum hiç hoşuma gitmedi" diyen Zeynep hemen çantasından tabancasını çekip çıkardı. Onur da silahını çekmişti.

Bir süre ilk katın beton zemininde usul usul dolaşarak saklanan birini aradılar. Onur eliyle bir üst katın merdivenlerini işaret etti. Genç kız arkadaşının üst kata çıkmak istediğini anlamıştı.

Korkuluksuz merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktılar. İkisi de sessiz ve dikkatliydi, konuşmuyor sadece işaretlerle anlaşıyorlardı.

Zeynep'in bedenini soğuk bir ter kaplamıştı.

Hissediyordu, en son evinde Posbıyık Arif denen adamın saldırısında olduğu gibi yakınlarında ölümcül bir sessizliğin varlığını duyumsamaya başlamıştı şimdi. Gözleri çılgın gibi karanlığı delmeye çalışıyordu. Sokak lambalarının yetersiz aydınlığı yarım kalmış inşaat zemininde ürkütücü gölgeler yaratıyordu.

İkisi de dikkat kesilmişlerdi.

Şehrin bir uğultu halinde akseden gürültüsü içinde ellerinden geldiği kadar sessiz davranmaya gayret ediyorlardı. Uzaktan akseden trafik uğultusu, klakson sesleri tam bir kakofoni gibi kulakları tırmalıyordu. Ve ikinci katta boştu. Hâlâ kimseyi görememişlerdi.

Onur eliyle bu defa en üst katın merdiveni işaret etti. Tavan betonu atılmadığı için üst kattan tatlı bir rüzgâr buldukları yere doğru esiyordu. Tam bir iki basamak çıkmışlardı ki çok aşına oldukları keskin bir vızıltıyla irkildiler. Patlama olmuştu, bir silah sesi.

Onur tabancasını doğrultup deli gibi basamakları tırmandı. Zeynep geç kaldıklarını anlamıştı.

Kurşun İbrahim Sarı'nın tam alınına isabet etmişti. Yaşlı adam gıkını bile çıkaramadan külçe gibi arabasının yanına devrildi. Patronunun arabadan indiğini gören şoför kapıyı kapatmaya hazırlanırken adamın bir anda alın kemiğinin paramparça olduğunu görünce dehşete kapılarak çığlık attı. Şoförün çığı üzerine bütün gözler bir anda onların bulunduğu yere çevrilmişti. Aslında kimse silah sesini duymamış, sadece şoförün korkudan attığı çığı işitmişlerdi. Etraf bir anda ana baba gününe döndü. 'Çevredeki bütün polisler Mercedes'in yanına üşüştiler.

Tam bir şaşkınlık hüküm sürüyordu. Zira polisler hazırlıksız yakalanmışlardı. Telsiz telefonlardan Celâl Davran'ın kaldığı otelden henüz çıktığı haberini almışlardı az evvel, oysa hiç beklenmedik bir anda, başka bir kişi otelin önünde kurşunlanarak öldürülmüştü.

Yine de şaşkınlık kısa sürede atlatıldı, ekip şefleri emirler vermeye başladılar, kalabalık bir sivil memur ordusu dört bir yana koşuşmaya başladılar. Uzman polisler kurşunun geldiği yönü saptamaya çalışıyorlardı. Girişler kapatılmış, düğüne gelen arabalar otelin bahçesine sokulmaz olmuşlardı. Telsizler durmadan çalışıyordu.

Bu olağandışı durum yalnız sorumlu kişileri değil, otel çevresinde dolaşan sıradan vatandaşlarında dikkatini çekmişti. Bağırışmaları ve telaşı görenler hızla olay yerine koşmaya başlamışlardı ama zaten tedbirli olan polis kısa sürede etten bir barikat kurmuştu. Bu hengâmeyi dikkatle izleyen kişilerden biri de Maçka parkının gölgeleri altında dolaşan Murat Demir'di. İbrahim Sarı'nın adamı zaten çok evvelinden bu planda bir terslik olduğunu sezinlemişti. Plaka numarasını bildiği lacivert Mercedes ortalarda yoktu, adamcağz kaldırılmaları dikkati çekmeden arşınlamaktan yorgun düşmüştü. Silah sesi duymamakla beraber otel önünden yükselen çığıklardan beklenenin olduğunu anlamakta gecikmedi.

Yapacağı bir şey yoktu artık.

Vuracağı adamın izine bile rastlamamıştı. Yine de soğukkanlılıkla insanların kümelenmediği fakat polis barikatından daha ileri gidemedikleri saflara doğru yaklaştı. Celâl Davran'ın henüz gelmediğini biliyordu ama bir cinayetin işlendiğini de. Uzun boyuyla kalabalığı yararak kendine bir yer açtı. Uzaktan da olsa hâlâ ortada duran siyah Mercedes'i görür görmez tanımıştı; bu patronunun arabasıydı.

Murat Demir o anda neler olduğunu anladı.

Kurşuna veya kurşunlara hedef olan kendi patronuydu. Yapacağı tek şey buradan bir an evvel uzaklaşmaktı. Geldiği hızla meraklı insan saflarının arasından sıyrılarak parkın karanlığına doğru koştu. Eski Gazhane alanında bekleyen arabaya yetişmeliydi.

Her şey mahvolmuştu.

Katil mutlu bir şekilde sırttı. Hedefi tam istediği noktadan vurmuştu. Temiz ve başarılı bir iş olmuştu. Şimdi derhal buradan uzaklaşmalıydı artık. Zamana karşı yarışacaktı ve çok az vakti vardı. Yattığı yerden dizleri üzerinde doğruldu.

Ayak seslerini de o zaman işitti.

Sesler çok yakınından geliyordu, sanki hemen arkasında ki merdivenden. Ama bu imkânsızdı, tetiği çekeli daha yirmi saniye bile olmamıştı. Otel önündeki şaşkınlığı görmüştü, polisler bile kurşunun nereden sıkıldığını anlayıp bulunduğu yere koşamazlardı. Hızla arkasına döndü. Karanlığın içinde basamakları tırmanan iki gölge gördü. Biri erkek biri kadındı ve ikisi de aynı anda bağırmışlardı.

"At silahını ve teslim ol!"

Katil bir an inanmadı. Kendisini mutlak güvende samıyordu.

^darbe ^^

Ayrıca bunlar akşam şüphelenerek inşaata gelen polisler de değildi. Fakat üzerine çevrilmiş iki tabanca namlusunu görünce bir an kımıldamadan durdu. Tüfeği hâlâ elindeydi ama avantaj onlardaydı. Ateş etmeye kalkışırca kurşunlanacağını anlamıştı.

Bir an kararsız kaldı.

Ne yapacağını kestiremedi. Tüfeğin tetiğine dokunmak kendi sonu da olabilirdi. Bu kadar yakın mesafeden ıskalması söz konusu olamazdı ama o çok kısa süren ve profesyonel kişiliğiyle bağdaşmayan tereddüt anı Katil'in de sonu oldu.

Ateş etmekte gecikti.

Ardında duyduğu sesleri anlamak için geriye döndüğünde daha dizleri üzerinde bile tam doğrulmamıştı. Tüfeğinin namlusu bile onlara dönük değildi. Böyle şeyler saliselerle ölçülürdü. Daha ilk sesi duyduğu anda, acele etmeli ve arkasındaki kişileri görür görmez ateş etmeliydi, çok geç kalmıştı.

Kaybettiğini anlaması zor olmadı Ersin Karagül'ün. Yapacağı bir şey kalmamıştı; hayatta kalmakla kalmamak arasında acele bir tercih yapmak zorundaydı. Her an silahını elinden atabilir, ateş etmeyin diye, bağırabilirdi. Yaşamak için başka şansı yoktu.

Birkaç saniye kıvıldamadan öylece durdu.

Nerede hata yaptığını hâlâ anlamamıştı. Oldukları yerde duran iki gölgeyi seçmeye çalıştı.

Hareketsizlik devam ediyordu, sanki hızla seyreden bir filmin donmuş kareleri gibi hayatta durmuştu onun için.

Çalışan tek şey beyniydi.

Yüzünü net görmemekle beraber kadının kim olduğunu tahmin ediyordu şimdi.

İbrahim Sarı'nın peşine taktığı adamları olmalıydı bunlar. Kendisini ortadan kaldırmak için tuttuğu profesyoneller.

Kadının nefret dolu sesini bir daha duydu.

"At silahını elinden!"

Katil emri dinlemedi. Öylece bakmaya devam etti. Meslek yaşamında ki ilk fiyaskoydu bu.

Başarısızlığa uğramıştı. Damarlarındaki kanın donduğunu hisseder gibiydi. Her şey sona ermişti.

İsviçre'ye gidemeyecek, sekiz ayını kazandığı paralarla rahat rahat sürdüremeyecekti artık. Hayır, diye mırıldandı içinden. Hapse giremez, kalan ömrünü demir parmaklıklar ardında geçiremezdi.

Neticesi ne olursa olsun, son kozunu da oynamalıydı.

Hızla tüfeğinin namlusunu karşısındakilere çevirdi ama iki tabanca da aynı anda patladı. Adamın ateş edeceğini sezinen memurlar tetiğe asılmışlardı. Aynı anda dört kurşun birden saplandı Katil'in vücuduna. Biri omzuna, biri karnına isabet etmişti ama asıl öldürücü vuruşlar kalbine saplanan iki kurşunla gelmişti. Önce tüfeği elinden kaydı, sonra yüzükoyun kirli ve tozlu betonun üzerine düştü. Vakfın kiralık katili de ölmüştü.

Parti Yönetim Kurulu'nun toplantı salonundan ilk çıkan Celâl Davran olmuştu. Kapı ağzında bekleyen parti mensuplarına mutlu gülücükler dağıtarak doğru odasına yürümüş her hangi bir beyanda bulunmamıştı. Asıl açıklamaları az sonra binanın dışında heyecanla bekleyen yazılı ve görsel medya mensuplarına yapacaktı.

Odasına girince içerde kendisini uzun bir süreden beri bekleyen Selâhattin Dölek ve Murtaza Somar'a gülerek baktı.

"Sizi beklettim, kusura bakmayın" dedi.

Dava arkadaşları ayağa kalkmışlardı.

Başkan, "Oturun lütfen, istirahatınıza bakın" diye mırıldandı. İki adam iğreti bir şekilde büyük maun masanın karşısındaki maroken koltuklara iliştiler.

Celâl Davran mütebbessimdi.

"Ne o?" dedi. "Hâlâ korkuyor musunuz? Bırakın artık bu endişeleri. Mesele kapandı bile. Hadisenin üzerinden üç gün geçti. Kimse semtinize bile uğramadı, en ufak bir takibata uğramadınız."

Dölek endişe ile mırıldandı.

"Fakat Savcılık ifademizi aldı."

"Alacak tabii. Usulen buna mecburlar. Ne de olsa Vakfın yönetiminde görevliydim. Ama müsterih olun, hakkınızda takipsizlik kararı alınacaktır. Buna eminim."

Murtaza Somar kısık sesle söylendi.

"Biz emin değiliz Başkan'ım. Her an tutuklanmaktan korkuyoruz."

"Saçmalamayın. Öyle olsa sizi o gün tutuklardı daha. Şu an Ankara'da olduğunuzu unutmayın.

Şayet niyetleri sizi tutuklamak olsa böyle elinizi kolunuzu sallaya sallaya buraya kadar gelmenize izin verirler miydi?"

İkisi de rahatlamamışlardı. Dölek homurdandı.

"Vakfa yapılan baskında polis tüm yazılı belgelere el koydu. Her yanı didik didik aradılar. Bizim de imzamız olan bir yığın belge ele geçti. Bu bizi ipe bile götürür."

Başkan kaşlarını çatarak onlara döndü.

"O halde neden tutuklu değilsiniz, bana açıklar mısınız lütfen?"

Somar, "Bilmiyoruz" diye fısıldadı. "Ama endişemiz her an böyle bir kararın çıkması."

"Çıkmayacak. Ne bu gün ne de bundan sonra."

"Emin misiniz?"

"Bu konuyu daha evvelde konuşmuştuk beyler. Tutuklanan kimse oldu mu hiç? Bu oyunun adına siyaset deniyor, bunca yıllık tecrübenizle artık bunu anlamanız gerekiyor."

"Fakat hükümet bu durumda nasıl bu denli sessiz kalabilir? Hâla bir açıklama yapılmadı. Vakfın bizimle olan bağıntısı ne şekilde açıklanacak efkârı umumiye ye?"

"Açıklanmayacak. Daha doğrusu politika gereği gerçekler çarpıtılacak."

"Bu devirde buna inanmak biraz zor değil mi? Basın işin peşini bırakmayacaktır."

"Belki biraz başımızı ağrıtabilirler ama hiçbir şeyi ispatlayamazlar. Her şey öyle ayarlandı ve inanın her iki tarafta halinden memnun."

Dölek biraz şaşırmış halde Başkan'ı süzdü.

"Peki bunca olayın sorumlusu kim olacak?" diye sordu.

Celâl Davran inanmaz nazarlarla eski arkadaşına baktı.

"Kim mi?" diye homurdandı. "Tabii ki İbrahim Sarı. Devlet aleyhine yıkıcı faaliyetlerde bulunmak, bölücü organlar teşekkülü ve darbe teşebbüsünden suçlanacaktı ama şimdi buna bile gerek kalmadı çünkü cezasını hayatiyle ödedi."

Dölek duyduklarına hâlâ inanamıyordu.

"Yani bu kadar basit mi?"

"Daha ne olmasını istiyorsun ki Selâhattin?"

Eski Bakan önce sustu, sonra beynini kurcalayan o soruyu sormaktan kendini alamadı.

"Sayın Başkan'ım " dedi. "İşlenen o cinayetten haberdardınız, değil mi?"

Celal Davran koltuğuna yaslandı, bir an gözleri dalar gibi oldu, neden sonra kısık bir sesle, "Hayır, ben de bilmiyordum" diye mırıldandı. "Son ana kadar hedefin hep ben olduğumu sanıyordum."

"O halde İbrahim Sarı'yı kim ve niçin öldürdü? Basına bakılırsa katilin kimliği hakkında fazla bir bilgi yok. Eski müflis bir bankacının oğlu olduğu söyleniyor. Bizim partimizle de bir ilişkisi yokmuş. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Başkan dudaklarını bükerek homurdandı.

"Dediğim gibi hiçbir fikrim yok. Bu husus henüz bir muamma."

İki partili önce tedirgin bir şekilde birbirlerini, sonra da kuşkuyla Başkanlarını süzdüler. Duygularını açıklamamakla beraber, Başkan'ın yalan söylediğini düşünüyorlardı. Galiba değişen fazla bir şey yoktu, Celâl Davran amacını sürdürmeye devam ediyordu.

Murtaza Somar son bir kere daha içinde kabaran nefreti bastırmaya çalıştı.

Siyaset adı altında oynanan bu oyundan tiksiniyordu artık.

Aynı saatlerde Zeynep, İstanbul'da hasta yatağındaki şefi Gökhan'ı ziyaret ediyordu. O gün oldukça itinalı giyinmiş, hafif bir makyaj yapmıştı. Her gelişinde olduğu gibi yine elinde sarı kasımpatılarından oluşan bir buket çiçek vardı.

Gökhan bu gün biraz daha iyi görünüyordu. Kapı eşiğinde kızı görür görmez ellerini çırpıp sevinçle bağırmaya başladı.

Gel bakalım Teşkilat'ın efsane kızı" diye takıldı.

"Yapmayın Gökhan Bey, böyle söylemeyin, inanın utanıyorum."

"Hadi, tevazu göstermenin anlamı yok. Teşkilat'ta herkes senden bahsediyor, ziyaretime gelenlerin ağızlarından düşürmedikleri tek konu sensin. Senin gibi bir elemanla çalıştığım için, beni de tebrik ediyorlar. İştittigime göre takdirname alacakmışsın."

Genç kız utanarak önüne baktı.

"Olayı biraz büyütüyorlar. Ben sadece görevimi yaptım." "Yoo, o kadar da basit değil. Bu sabah

Onur da buradaydı. Ondaki her şeyi teferruatıyla öğrendim. Sağduyularının seni yanıltmadığını, inandıklarını büyük bir cesaretle savunarak, kararlarında ısrar ettiğini biliyorum. Başarıya tamamen kendi yetenekleriyle ulaştın. Bu övgüye lâyık bir durum. Ben de seni canı gönülden kutlarım."

Zeynep hafiften kızardı.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Bir iki saniye konuşmadan durdular. Zeynep kelime bulmakta zorluk çekiyor gibiydi. Neden sonra Gökhan kızın gözlerine bakmamaya çalışarak mırıldandı. "Buraya veda etmeye geldiğini biliyorum" dedi. "Onur'dan duydum. Yarın ikiniz de Ankara'ya dönüyormuşsunuz. Nihayet görevi tamamladınız."

Genç kız o hafif durgunluk halinden sıyrılmaya çalıştı.

"Sizin sayenizde Gökhan Bey" dedi. "Bu işin asıl ağırlığını siz çektiniz. O gece Vakfa girmeniz inanılmaz bir cesaret örneğiydi. Otel odasında saldırıya uğramanız, yaralanmanıza rağmen Mehmet Aksu'dan topladığınız bilgiler bizi neticeye götürdü. Sakın inkâra kalkışmayın, bu başarıda asıl pay size ait."

"Başarı mı?" diye mırıldandı ajan bezgin ve karamsar bir ifadeyle. "Sen buna başarı mı diyorsun? Neyi aydınlattık, neyi çözümledik ki? Belki bir fesat yuvası bastırılıp söndürüldü ama daha pek çok karanlık nokta var."

Zeynep omuzlarını silkti.

"Evet, biliyorum" dedi. "Ama sizin de söylediğiniz gibi biz sıradan memurlarız ve yalnızca verilen görevleri yerine getiririz. Daha fazlasını çözümlemek bizim yetkimiz dışındadır."

"Haklısın. Ne var ki kanımca meseleler aydınlanacağına büsbütün karanlığa gömüldü ve önünde sonunda ileriki tarihlerde yeniden patlak verecek ve birileri bizim yarım kalmış görevlerimize devam edeceklerdir. Lâkin ben onlardan biri olamayacağım."

Genç kız boş bulundu birden.

"Neden?" diye sordu.

"Beni malulen emekliye ayıracaklar. Bu bacakla artık hizmete devam edemem."

Zeynep'in gözleri yaşarır gibi oldu ama dudaklarını ısırarak yüzünde oluşan teessürü genç ajandan saklamayı başardı...